

Giới thiệu Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển

Tên tiếng trung: 我的犬系男友

Tên hán việt: Ngã đích khuyển hệ nam hữu

Số chương: 70 chương + 2 ngoại truyện

Thể loại: Hiện đại, nữ truy, sủng, hài, có chút mỹ thực. Nam chính là quân nhân xuất ngũ còn nữ chính là chủ cửa hàng bánh ngọt.

Nhân vật chính: Thẩm Lạc Dương và Hứa Kiều.

Một câu chuyện tình yêu giữa anh chàng xuất ngũ cùng với cô gái chủ cửa hàng bánh ngọt, lúc đầu nữ chính rất ghét nam chính nhưng đến lúc sau lại là người sủng cô vô cùng.

Nếu nói đến người mà Hứa Kiều ghét nhất thì đó chính là người đàn ông có hai nhân cách sống dưới lầu nhà cô. Nhưng điều mà Hứa Kiều chưa từng nghĩ đến chính là người đàn ông đó vậy mà lại sủng cô đến tận trời.

Vở kịch nhỏ:

Ngày nọ, Hứa Kiều tắm rửa xong, trên người cô đang mặc áo sơ mi của đàn ông, vừa đưa tay lên vén một lọn tóc vừa nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sofa nói: "Này, soái ca, có hẹn sao?" Người đàn ông buông quyển tạp chí quân sự trên tay xuống, lướt ánh mắt nhân nhật nhìn cô một cái: "Không có". Sau đó đứng dậy, kéo kéo cà vạt, bước chân vững vàng đi nhanh đến bên cạnh cô: "Ngày khác không được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Mộc Tử Đăng

Gió nhẹ thổi qua mang theo hương hoa trên đường, trong không khí tràn ngập hương thơm nhân nhật, thanh mát. Chuông gió treo ở cửa cũng phát ra những âm thanh vang lên lanh lảnh dễ nghe.

Hứa Kiều tay chống cằm, đôi mắt xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô ngồi đối diện với Lục Chi Ưu, không sai, cô gái có sắc mặt từ hồng chuyển sang tím rồi từ tím chuyển thành đen chính là nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu.

"Kiều Mạch, nghe nói hiện tại di Hứa vội vàng tìm người cho cậu xem mắt." Lục Chi Ưu trêu chọc nói.

Nghe vậy, Hứa Kiều quay đầu qua nhìn, đôi mắt xinh đẹp của cô liếc cô nàng bạn thân một cái.

Nói tới đây cô liền đau đầu, di của cô gần đây không biết bị làm sao nữa, mỗi ngày đều nghĩ đến việc làm sao để đẩy mạnh tiêu thụ cho cô, cứ giống như cô không thể gả được.

Cô tốt xấu gì cũng là chủ tiệm xinh đẹp như hoa, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, còn sợ sẽ gả không được sao?

"Cậu có thể hay không đừng nhắc về việc này, hiện tại nhắc đến cái này tớ liền cảm thấy phiền lòng."

"Không thể tưởng được cậu cũng có hôm nay." Lục Chi Ưu vui sướng khi thấy bạn tốt gặp họa. Hứa Kiều nâng tay lên, làm bộ đáng muốn đánh cô ấy.

"Đừng đừng đừng, tớ sai rồi." Lục Chi Ưu chạy nhanh mở miệng xin tha.

Thấy bộ đáng lấy lòng của Lục Chi Ưu, Hứa Kiều mới từ từ đưa tay thả xuống.

Lục Chi Ưu lấy di động ra xem vòng bạn bè, đột nhiên nhìn đến một người làm cô nhin không được bật cười.

Hứa Kiều nhìn bạn thân một cái, "Làm sao vậy?"

"Ha ha ha. Làm sao bây giờ, cười đau bụng quá. Ha ha ha ha..."

Lục Chi Ưu cười, lâu lâu lại lên nhìn trộm Hứa Kiều vài lần, làm cho Hứa Kiều đột nhiên cảm thấy việc này khẳng định có quan hệ gì đó với cô.

"Cậu cười cái gì?"

"Cái kia, Kiều Mạch. Ha ha. cậu chưa xem vòng bạn bè sao?" Lục Chi Ưu nhìn di động cười, cười đến rung rẩy cả người.

Hứa Kiều lắc đầu, hoài nghi nhìn cô.

Lục Chi Ưu thấy vẻ mặt mờ mờ của Hứa Kiều, sau đó đưa điện thoại di động cho cô nhìn.

Hứa Kiều nhận lấy di động, sau đó cô liền thấy được một người trong vòng bạn bè.

Di Hứa: Hiện tại mua một tặng một, mua con mèo tặng kèm chủ tiệm, yêu cầu nhanh tay trò chuyện riêng với ta.

Kèm theo đó là tấm ảnh chụp Hứa Kiều và Trà Sữa.

*Trà Sữa là chủ mèo của Hứa Kiều nuôi.

Mà bài đăng này trong vòng bạn bè, tác giả không phải chính là người kia của nhà cô hay sao. Nói chính mình xinh đẹp như hoa, không phải di Hứa thì còn có thể là ai được nữa?

Hứa Kiều nhìn đến bài đăng này trên Weibo, một đầu đầy hắc tuyến, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Di thật là quá hay, chiều này rất tuyệt, mua một con mèo tặng kèm chủ tiệm, ha ha ha"

Hứa Kiều liếc cô một cái, cười lạnh, "Ra cửa quẹo phải, không tiễn"

"Không phải, nói thật đấy, di thật sự rất có tài, lại có thể nghĩ ra chiều này, tớ phải bái phục."

"Tớ thế mà so với con mèo lại không bằng."

"Vậy cậu mau tìm bạn trai đi, như vậy không phải là tốt rồi sao, có bạn trai rồi di sẽ buông tha cho cậu không phải sao?"

"Tớ là một người quá tốt, vì cái gì muốn tìm đàn ông tới ràng buộc chính mình? Trừ phi đầu óc của tớ có bệnh."

Lục Chi Ưu xấu hổ, cô nghe câu này như thế nào lại không thấy kỳ quái chứ, nói giống như cô có bạn trai chính là có bệnh vậy, vì thế cô không mở miệng phản bác.

"Như thế nào là ràng buộc chứ? Cậu xem tớ, lúc trước không có bác sĩ Thẩm, trừ việc đi ra ngoài ăn cơm thì chính là ăn đồ ăn gọi bên ngoài hay cũng chỉ có thể ăn mì gói, ăn rau dưa salad hoa quả, nhưng sau này có bác sĩ Thẩm rồi mẹ tớ không bao giờ lo lắng tớ ăn có đủ no hay không."

"Ha ha, cầu lương tớ cự tuyệt." Hứa Kiều mặt lạnh nhạt.

"Tớ nói này Kiều Mạch, cậu sẽ không còn nhớ thương Cố Thâm chứ?" Lục Chi Ưu đột nhiên hỏi.

"Cái gì Cố Thâm á? Đó đều là chuyện của mấy trăm năm trước rồi, còn nữa, bản thân tớ đối với hắn cũng không có nhiều hứng thú, tớ không biết là ai miệng rộng nói hươu nói vượn, hơn nữa tên kia không phải cùng Tần Mẫn ở bên nhau sao?"

Nói đến Tần Mẫn, Hứa Kiều liền hận đến ngứa răng, lúc học đại học, hai người các cô chính là đối thủ một mất một còn, hai người quả thực giống như hoá tính đâm địa cầu, xung quanh tất cả đều là mùi khói thuốc súng, hai người vẫn luôn đối chọi gay gắt.

Khi đó, cũng không biết từ nơi nào nổi lên một lời đồn nói Hứa Kiều ở khoa biểu diễn điện ảnh thích Cố Thâm. Vì thế lời đồn một truyền mười mười truyền trăm, khiến cho toàn trường đều biết, mặc dù Hứa Kiều kịch liệt phủ nhận nhưng vẫn không có kết quả.

Mà bắt đầu từ lúc ấy, Tần Mẫn cũng triển khai kế hoạch điên cuồng theo đuổi Cố Thâm, cuối cùng cô ta cũng theo đuổi được.

Từ khi bọn họ ở bên nhau, Tần Mẫn liền luôn cố ý vô tình ở trước mặt cô diễn võ dương oai, thường thường kéo Cố Thâm tới trước mặt cô để khoe ân ái.

Mỗi khi nhìn Tần Mẫn lôi kéo Cố Thâm ra trước mặt cô khoe ân ái, Hứa Kiều đều cảm thấy không có từ nào để nói, cô đối với Cố Thâm hoàn toàn không hề có một chút cảm giác gì, cho nên cô thật sự không hiểu Tần Mẫn đến tột cùng là muốn khoe ra thứ gì.

Hai cô từ mối hận cũ đến cuối cùng càng thêm sâu, thẳng đến thời điểm tốt nghiệp đại học và hiện tại cả hai vẫn còn cảm thấy không vừa mắt nhau.

"Tớ cho rằng cậu thật sự còn nhớ thương Cố Thâm đấy?"

"Đừng nói giỡn như thế."

"Nói thật đấy Kiều Mạch, cậu sẽ không thật sự có tư tưởng cô độc cả đời chứ?"

Hứa Kiều nhất thời không nói gì, chỉ là trong đầu xuất hiện một bóng dáng, mà bóng dáng này lại quanh quẩn ở trong lòng cô đã nhiều năm.

Một lát sau, Lục Chi Ưu mới nghe được lời nói nhàn nhạt của Hứa Kiều: "Thà thiếu không ầu."* *Thà muộn mà đúng người còn hơn vội vã

Lục Chi Ưu cảm thấy bất đắc dĩ.

"Tớ chỉ hy vọng mẹ tớ đừng đẩy nhanh tiêu thụ nữa. Tớ lại chưa tốt nghiệp được. Hơn nữa hiện tại tớ muốn nhà có nhà, muốn xe có xe, muốn cửa hàng có cửa hàng, còn muốn bạn trai làm gì?" Hứa Kiều lúc nói lời này về mặt thực sự kiêu ngạo.

Hứa Kiều, năm nay hai mươi bốn tuổi, thân cao một mét bảy, quan trọng là người như vậy nên có ngực phẳng mới là bình thường không phải sao?

Nhưng mà Kiều Mạch của chúng ta là một người đầy đủ ba vòng.

Không chỉ có da trắng, eo thon, mông vênh, chân dài. Hơn nữa lại có cúp C, tuyệt đối là không phải phẫu thuật độn túi nước!

Bản thân không chỉ có nhan sắc giá trị cao ném bạn cùng lứa tuổi đi mấy con phố, ngay cả sự nghiệp cũng không biết quãng người khác bao nhiêu con phố.

Hiện tại cô là một chủ tiệm, bởi vì lớn lên xinh đẹp, cùng nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu là bạn thân, cho nên ở Weibo cũng có được vài trăm vạn fans.

Hứa Kiều cùng Lục Chi Ưu đều tốt nghiệp diễn viên, theo lý mà nói Hứa Kiều hẳn là cũng giống như Lục Chi Ưu tiến vào giới nghệ sĩ, nhưng mà Hứa Kiều đối với nghề diễn viên này không có hứng thú, cùng lắm vào thời điểm học đại học cô có nhận một vài quảng cáo rồi thôi.

Vào lúc học năm hai đại học cô liền mở cửa hàng, các bạn học khác vào lúc đó lại sức đầu mề trán với việc học, sau đó cửa hàng của cô đã bắt đầu hô mưa gọi gió, mỗi ngày đều là ăn nhậu chơi bời.

Hứa Kiều ngoại trừ là chủ tiệm ở bên ngoài, còn có một nghề phụ bị che giấu, đó chính là tác giả viết truyện trên mạng với bút danh nổi tiếng là【 Kiều Mạch 】.

Lúc trước Hứa Kiều viết tiểu thuyết trên trang web hoàn toàn là do cảm thấy vui, cảm giác rất thú vị, nhưng không nghĩ tới quyền sách đầu tiên của cô 《 Đương quy 》 lại trở nên nổi tiếng, danh khí của cô liền tăng cao. Vì vậy cô bỗng giống như một con hắc mã nhanh chóng vuron lên, hợp đồng xuất bản liền tìm đến, ký kết các ấn phẩm theo sau.

Tuy nhiên cô vô cùng chậm chạp. Ngoại trừ tài khoản Weibo mà mọi người đều biết đến thì còn có một tài khoản khác là【 Kiều Mạch 】, trước mắt tài khoản Weibo này fans đã có mười vạn.

Cô đăng bài tốc độ vô cùng thông thả, thậm chí mười ngày nửa tháng đều không thấy đăng, lâu lâu lại đăng bài lên, cũng chưa bao giờ lộ mặt, nên trong giới có nổi tiếng là một tác giả chậm chạp.

Vốn dĩ Hứa Kiều định hẹn Lục Chi Ưu đi ăn, kết quả Lục Chi Ưu nói muốn đi đến bệnh viện để cùng Thẩm Trường An tan làm.

Hứa Kiều đột nhiên không kịp phòng ngừa bị tặng một mồm thức ăn cho chó.

Cuối cùng Lục Chi Ưu bỏ qua đôi mắt u oán của Hứa Kiều vui sướng đi tìm bác sĩ Thẩm của cô.

Lục Chi Ưu đi rồi, Hứa Kiều đứng dậy nhìn thoáng qua ngăn tủ lạnh, bên trong hoàn toàn trống không.

Bởi vì việc làm bánh tương đối phức tạp lại luôn muốn bảo đảm mọi thứ đều mới, cho nên mỗi ngày thực phẩm đều có hạn. Đầu tiên là đưa ra thực đơn, ngày hôm sau sẽ dựa vào đó làm rồi giao hàng ngay vô cùng thuận lợi.

Cửa tiệm của cô chỉ làm bánh ngọt điểm tâm. Mỗi ngày cũng chỉ làm năm mươi phần, cho nên chỉ cần bánh bán xong thì sẽ được tan làm, công việc vô cùng nhẹ nhàng hơn nữa cô cùng các nhân viên ở chung một chỗ bầu không khí cũng vô cùng tốt, Hứa Kiều thường thường đều sẽ dẫn bọn họ đi ra ngoài liên hoan.

Một lát sau cô mở miệng nói: "Hôm nay làm đến đây thôi, đem vật dụng dọn dẹp một chút, hôm nay cho mấy đứa nghỉ ngơi sớm, ngày mai tiếp tục cố lên!"

Kỳ thật, buổi chiều Hứa Kiều sẽ không ngồi ngốc ở cửa hàng, ngày thường cô đều là lại đây nhìn xem, ở trong cửa hàng xem một hồi, hoặc là tìm vị trí ngồi xuống gõ chữ, hoặc là trực tiếp về nhà.

Mặt tiền cửa hàng của Hứa Kiều không phải lớn lắm, cho nên toàn bộ bên trong thêm cô nữa tổng cộng hết thảy là năm người, toàn bộ đều là nữ, hơn nữa đều là những cô gái xinh đẹp.

Mặt tiền cửa hàng tuy rằng nhỏ nhưng trong tiệm trang hoàng hoàn toàn tinh xảo, mặt trước cửa hàng của cô gần nơi mua sắm. Hơn nữa vị trí lại rất tốt, hướng phía đón ánh sáng, trong không khí tràn đầy hương hoa trên đường, bố trí âm áp nên rất nhiều cô gái thích nơi này.

Đặc biệt, bánh ngọt điểm tâm tại cửa hàng đều tự làm và có khẩu vị rất hợp nên cửa hàng này rất được hoan nghênh.

Hứa Kiều lấy túi xách của mình nói một tiếng với nhân viên, sau đó liền rời đi.

Cô mới đi ra cửa, đột nhiên điện thoại để trong túi rung lên, cô lấy ra xem rồi bất máy.

"Alo?"

"Này Hứa Kiều, cậu tan làm chưa, tớ mới vừa kết thúc công việc, cùng nhau ăn đi?"

Đôremon đại danh Đàm đình đang*, là bạn đại học của cô. Ngoại trừ Lục Chi Ưu ra thì cô ấy chính là bạn tốt của cô.

*Tên tiếng Trung của Đàm đình đang là 谭叮当. pinyin là tán dīngdāng.

Đàm đình đang hiện tại là một người mẫu, nghe nói năm nay chuẩn bị tiến quân sang giới giải trí.

"Có thể."

"Vậy chúng ta đến quán nướng lão Triệu BBQ đi, thế nào?"

"Đồng ý."

Cô lái xe tới đó, mới vừa xuống xe liền nhìn thấy xe bảo mẫu của Đàm đình đang chạy đến, cô nhìn cô ấy từ trên xe bảo mẫu bước xuống.

"Đình đang, không được uống quá nhiều rượu, không được tùy tiện làm chuyện gì quá khích." Đàm đình đang mới vừa xuống xe, người đại diện ở phía sau liên tục dặn dò.

Người đại diện đem khẩu trang trong tay đưa cho cô ấy.

Đàm đình đang quay đầu lại nhìn Hà Tĩnh một cái.

"Biết rồi biết rồi, em khó có được thời gian ăn một bữa với bạn tốt nên chị đừng nhắc mãi bên tai em nữa mà."

Hà Tĩnh thấy thật chán nản, tròn trắng mắt liếc cô ấy một cái.

"Cái này đều là vì ai?"

Đàm đình đang xấu hổ, "Em, em, em, vậy đi."

Hà Tĩnh hài lòng tươi cười rời đi.

Đàm đình đang mang khẩu trang vào, liền đi đến cách đó không xa rồi vẫy vẫy tay với Hứa Kiều, sau đó đi qua.

Hứa Kiều may mắn là không thấp, nhưng ở trước mặt Đàm đình đang, cô từ cao cũng thành thấp vì Đàm đình đang là người mẫu có chiều cao một mét bảy mươi lăm.

Quán nướng BBQ, lão Triệu từ xa đã nhìn thấy hai cô đang đi lại, hân nhiệt tình đi đến chào hỏi.

"Hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi đến đây?" lão Triệu hỏi.

"Bởi vì muốn ăn đồ nướng chỗ ông." Hứa Kiều cười hi hi nói.

Nghe vậy, lão Triệu cười không khép miệng được, "Món ăn như cũ?"

"Đương nhiên, như cũ."

"Được rồi." Lão Triệu sang sảng nói, "Chi Ưu không đến à?"

"Vâng, cô ấy gần đây bận nhiều việc, cho nên hiện tại không thể đến cùng chúng tôi được, đúng rồi, mang đến bàn chúng tôi mấy chai bia luôn." Hứa Kiều nói.

"Hai người các cô đều là nữ, tốt nhất vẫn là uống ít một chút, uống nhiều không tốt cho sức khỏe đâu, hơn nữa lại là buổi tối cũng không an toàn." Lão Triệu quan tâm dặn dò các cô.

Đàm đình đang cười cười, nói: "Không có việc gì, lão Triệu à ông không cần lo lắng đâu."

"Haiz, hai cô gái này..." Lão Triệu bất đắc dĩ cười cười, "Hai cô mau vào ngồi trước đi món nướng BBQ một lát liền mang tới."

"Được rồi."

Cơ hồ là lão Triệu chân trước mới bước ra, phục vụ chân sau liền đem rượu đến.

Lời của editor: Đây là chương đầu tiên mình edit. Có sai sót gì mong các bạn đừng ném đá. Bản edit tất nhiên chỉ giống bản raw gốc 70% thôi. Cảm ơn các bạn đã theo dõi *cuối đầu 90 độ*

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Edit: Mộc Từ Đăng

Đại khái đợi khoảng mười phút, lão Triệu bung xiên nướng tiến vào, hân hoan xiên nướng đặt lên trên bàn, cười tủm tỉm nhìn các cô.

"Xiên nướng đến đây."

"Lão Triệu, ông nướng đồ ăn vẫn giữ được mùi hương trước sau như một." Hứa Kiều nhìn xiên nướng, mặt trên rắc các loại gia vị nhìn đẹp mắt, trong không khí tràn ngập mùi hương độc đáo.

"Thích thì ăn nhiều một chút, vậy các cô cứ từ từ ăn đi."

"Vâng."

Động tác của Hứa Kiều lưu loát đem mở bình rượu ra, sau đó đổ đầy một ly rượu.

Đàm đình đang nhìn chén rượu, đã đem lời nói của người đại diện quảng lên tận chín tầng mây, cô ấy bung ly rượu lên, sau đó trực tiếp uống một ngụm, động tác hào phóng làm Hứa Kiều có chút lú lẫm.

"Uống mạnh như vậy làm gì?"

"Cậu có biết không, mấy ngày nay tớ đều phải chụp ảnh, cũng không thể ăn cái gì nhiều, trên cơ bản đều là bụng rỗng, chụp ảnh quả thực áp lực muốn chết, khó có được dịp cùng cậu vừa ăn xiên nướng vừa uống rượu." Nói xong Đàm đình đang uống một ngụm rượu xuống bụng.

Hứa Kiều không tự chủ cũng cong cong khóe môi.

"Được rồi, hôm nay chúng ta tận tình uống rượu, không say không về, dù sao hiện tại hai ta đều là người cô đơn, đâu giống như Lục Chi Ưu, bây giờ còn không biết cùng bác sĩ Thẩm nhà cô ấy đang ân ái cái gì đâu."

"Phốc" Đàm đình đang nhếch miệng nở nụ cười.

"Nghe lời u oán này của cậu không lẽ là bị ghen quá nhiều thức ăn cho chó à?"

"Cũng không phải sao?"

"Được, không nói, nào, cụng ly!"

Con gái cùng con gái ngồi chung một chỗ tất nhiên không tránh khỏi chuyện bát quái, đương nhiên Hứa Kiều cùng Đàm đình đang cũng không thể tránh khỏi. Hai người một bên uống rượu ăn thịt, một bên trò chuyện về bát quái của giới giải trí. Không biết qua bao lâu, trên bàn đều là vỏ chai rượu cùng những cây xiên nướng nằm ngổn ngang.

Gương mặt của Hứa Kiều có chút hồng nhuận hơi say, ánh mắt mê ly.

"Đi thôi. Chúng ta về nhà đi." Thân hình của Đàm đình đang có chút đứng không vững, cô ấy lung lay đi đến bên người Hứa Kiều, đem cô nâng dậy.

"Được. Về nhà nào."

Vì thế hai người cứ như vậy điều nhau đi, bước chân không vững đi ra phía ngoài, mới đi được vài bước, Đàm đình đang đột nhiên dừng lại.

"A. Thiếu chút nữa đã quên. Mang khẩu trang.. khẩu trang của tớ..." Đàm đình đang một tay đỡ Hứa Kiều, một tay sờ soạng trong túi xách nửa ngày, sau đó mới từ túi xách móc ra khẩu trang rồi miễn cưỡng mang lên.

"Đi thôi"

"Định đang này, cậu nói xem tớ cùng lắm mới hai mươi bốn tuổi mà thôi, mẹ tớ lại sợ tớ không gả được, bà ấy cứ bắt tớ xem mắt, cậu nói xem nào. Tớ thật sự đã xấu đến mức dựa vào xem mắt mới có thể gả ra ngoài sao?" Hứa Kiều đem đầu dựa vào vai của Đàm đình đang, trong miệng cứ lải nhải.

Đàm đình đang phá lên cười, nói: "Không đúng, trong lòng tớ cậu là đẹp nhất ha ha ha ha."

Hứa Kiều nghe xong cũng bật cười khanh khách.

"Đúng không, tớ cũng cảm thấy như vậy!"

"Nhưng mà cậu có biết bà ấy đã làm gì không?" Hứa Kiều đột nhiên dừng chân lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô ấy.

Đàm đình đang mờ mịt lắc đầu.

"Không biết."

"Bà ấy vậy mà đăng bài lên vòng bạn bè, mua một tặng một, mua mèo nhà tớ tặng kèm thêm tớ. Tớ lớn lên không phải đẹp lắm sao. Vậy mà tớ lại chỉ là hàng khuyến mãi kèm theo của con mèo!" Nói xong lời cuối cùng, Hứa Kiều có chút cảm thấy lòng đầy căm phẫn.

Cơ hồ là cô vừa mới dứt lời, Hứa Kiều liền nghe được một tiếng cười rất nhỏ.

Nhưng tiếng cười này nghe vào tai cô lại cực kỳ chói tai.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn quanh một vòng, tầm mắt dừng lại ở bàn kê bên có một người đàn ông mặc áo khoác đen.

Hứa Kiều buông Đàm đình đang ra, sau đó bước chân không vững đi đến gần người đàn ông.

"Này, Kiều Mạch, cậu từ từ đã." Đàm đình đang cười duyên, sau đó cũng đi qua theo.

Ngồi kế bên người đàn ông có một người mặc quần áo màu đen đang nhìn về phía Hứa Kiều, rồi quay lại nhìn người đàn ông và nói, "Lão đại, xong rồi, các cô gái ấy đang đi tới!"

Người đàn ông được gọi là lão đại cũng không buồn liếc mắt nhìn cậu ta một cái, thần sắc lạnh lùng, anh tự mình nhâm nhi ly rượu, không nói một lời.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng chỉ nhìn các cô một cái, sau đó nhìn cái tên mặc đồ đen với ánh mắt tự giải quyết.

Hứa Kiều híп mắt nhìn bóng dáng ngồi thẳng băng của người đàn ông.

Cô lung lay đi đến trước mặt anh, sau đó vươn tay vỗ vỗ bờ vai của anh.

"Này, anh vừa rồi cười cái gì hả?" Cô hung hãn hỏi.

Kết quả cô vừa dứt lời, hai người đàn ông ngồi đối diện kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô.

Còn người đàn ông bị cô vỗ lên vai đã nhú nhú mày.

Thẩm Lạc Dương vươn tay, đẩy tay cô từ trên vai anh xuống, đầu cũng không quay lại, nhàn nhạt nói: "Thật ngại quá, không phải là tôi."

"Nói vậy, tôi rõ ràng nghe được anh cười, anh cho rằng tôi điếc sao!" Hứa Kiều lại đưa tay ra chọc bờ vai của anh.

Mày của anh nhú lại có thể kẹp chết một con ruồi.

Ngồi ở phía đối diện, Trần Nhiên nhìn sắc mặt của anh không tốt lắm, liền mở miệng nói:

"Cái kia, cái kia kỳ thật vừa rồi là..."

"Tôi cùng anh nói chuyện sao?" Hứa Kiều miễn cưỡng mở to mắt trừng Trần Nhiên một cái.

Trần Nhiên hậm hực ngậm miệng lại.

Thẩm Lạc Dương nghiêng đầu nhìn thoáng qua cái tay đang chọc vào vai mình.

Tinh tế, trắng nõn, khớp xương rõ ràng, điển hình một đôi tay được nuông chiều từ bé.

Lần này, anh quay đầu lại.

Ánh mắt bình đạm nhìn cô chọc con người có hơi thâm thúy một chút.

Trong trí nhớ một hình ảnh của cô gái hiện lên, cô gái lúc trước sợ hãi run bần bật cùng với hình ảnh cô gái hiện tại khác nhau một trời một vực.

"Yêu cầu cô bỏ tay ra khỏi vai tôi." Anh nhìn vào đôi mắt cô, từng câu từng chữ lạnh lùng nói ra.

Hứa Kiều nhìn anh, một loại cảm giác quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện.

Hứa Kiều cảm thấy bản thân có chút bị mê hoặc.

"Thật giống." cô đột nhiên nói nhỏ.

Khi Hứa Kiều nói câu này, hai người ngồi đối diện Thẩm Lạc Dương nhanh chóng cảm giác được không khí lạnh ập đến.

Sắc mặt Thẩm Lạc Dương đã hoàn toàn trầm xuống, môi cũng gât gao mím lại.

"Có phải hay không anh..." Hứa Kiều đột nhiên tới gần bên tai anh, dùng tay nửa che lại nói.

Đàm đình đang nhìn hành động của Hứa Kiều, không những không ngăn cản, mà còn có nở nụ cười, cô ấy cười cười, thân hình lung lay không ổn định liền ngồi xuống sát bên cạnh người đàn ông mặc áo trắng.

Tổng Lâm nhàn nhạt liếc cô ấy một cái, sau đó ngồi dịch vào bên trong một tí, im lặng thu hồi tầm mắt.

Đàm đình đang chú ý tới động tác của người đàn ông này, đột nhiên nói: "Anh cách xa tôi như vậy làm gì?"

Vào lúc cô ấy mở miệng nói chuyện liền tỏa ra một mùi rượu nhàn nhạt.

Tổng Lâm không nói gì, thậm chí không thèm liếc nhìn cô ấy một cái.

"Này, anh vì sao lại không để ý tới tôi, anh có biết tôi là ai không?"

Tổng Lâm hoàn toàn xem như không nghe thấy gì, làm lơ lời cô ấy nói.

"Tôi nói cho anh biết, tôi chính là Đàm đình đang, Đàm đình đang." Đàm đình đang kéo kéo khẩu trang trên mặt xuống, cô ấy vốn dĩ mang khẩu trang đã lỏng lẻo rồi, lại bị kéo như vậy nên khẩu trang liền rớt xuống.

Ngồi ở bên cạnh Tổng Lâm, Trần Nhiên liền mở to hai mắt.

Thật đúng là chính là Đàm đình đang!

Nhưng mà Tổng Lâm vẫn như cũ không thèm liếc nhìn cô ấy một cái, hoàn toàn làm lơ.

Đàm đình đang trừng mắt nhìn anh ta một cái, sau đó thấy anh ta thực không thú vị, vì thế liền đưa tay lên chống cằm, mặt mang vẻ xem náo nhiệt nhìn sang phía Hứa Kiều.

Thẩm Lạc Dương không nghĩ tới cô dựa gần như vậy, bởi vì vậy cho nên anh rõ ràng ngửi được mùi rượu nhàn nhạt trên người cô, anh theo bản năng đem cô đẩy ra một đoạn.

"Cách tôi xa một chút." Anh nhanh chóng đứng dậy.

Thấy Thẩm Lạc Dương đứng lên, hai người ngồi đối diện thấy vậy cũng đứng lên theo.

Thẩm Lạc Dương nhắc chân bước nhanh ra ngoài.

Hứa Kiều nhìn bóng dáng anh cùng với bóng dáng trong trí nhớ như chồng lên nhau, càng ngày càng cảm thấy quen thuộc.

Cô theo bản năng bước đi theo, bắt lấy ống tay áo của anh.

"Là anh, là anh đúng không, không đúng." Cô có chút nói không rõ ràng.

Bị cô bắt lấy ống tay áo Thẩm Lạc Dương rất không kiên nhẫn.

Tổng Lâm cùng Trần Nhiên ở trong lòng có chút tán thưởng với cô gái này, rốt cuộc nhiều năm như vậy, dám trực tiếp túm lấy đội trưởng cũng chỉ có mỗi cô.

"Buông ra." Giọng lạnh lẽo của Thẩm Lạc Dương vang lên.

Nhưng Hứa Kiều lại không làm vậy, ngược lại ôm một cánh tay của Thẩm Lạc Dương vào trong ngực.

Cô dựa khuôn mặt vào áo khoác lạnh lẽo của anh thăm than nhẹ một tiếng.

Tổng Lâm thẳng lưng đứng đó, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng trầm xuống.

Anh ta nghiêng đầu sang, lại phát hiện người dựa vào lưng mình là cô gái vừa nãy, Đàm đình đang.

Cô ấy dựa vào lưng anh, đôi mắt hơi hơi nhắm lại, toàn bộ trọng tâm đều dựa vào trên người anh.

Anh theo bản năng liền chuẩn bị né tránh, nhưng không chờ anh động đây, thanh âm từ phía sau liền truyền đến.

"Tôi sẽ ngã đó."

Nghe vậy, lưng anh hơi cứng đờ một chút, anh hiện tại có chút hoài nghi, cô gái này có phải đang say hay không, nhưng anh lại lạnh mặt, tiếp tục duy trì tư thế đứng thẳng lưng, để tùy ý cô nàng dựa vào trên người mình.

Ánh mắt Thẩm Lạc Dương lạnh lùng, quanh mình đều tỏa ra hàn khí.

Anh nhanh chóng vươn bàn tay ra, trực tiếp nắm lấy cổ tay cô nhẹ nhàng kéo ra, Hứa Kiều liền buông lỏng tay, tay cô bị anh nắm ở lòng bàn tay, anh đột nhiên xoay người đi, sau đó đem đôi tay cô kéo ra phía sau.

Anh dùng một bàn tay kéo mặt cô lại nhìn thẳng vào mắt mình, còn bàn tay còn lại vững vàng chế trụ hai tay cô, lực đạo dùng vô cùng chính xác, vừa không để cô tránh thoát, cũng sẽ không làm cô cảm thấy đau đớn.

"Tình chưa?" Anh lạnh lùng hỏi.

Hứa Kiều nhất thời không hé răng, cúi đầu, bỗng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, dạ dày ả ả bắt đầu sông cuộn biển gầm.

"Anh buông ra tôi, tôi khó chịu." Hứa Kiều không khỏi nhỏ giọng lẩm bẩm.

Hứa Kiều nói rất nhỏ, nhưng Thẩm Lạc Dương ở quân đội ngày người như vậy nhiều năm, bị quản lý đặc thù nhiều năm, anh vẫn có thể rõ ràng nghe được tiếng của cô, anh duỗi tay đem mặt cô chuyển qua, để cô đối mặt chính mình.

Đôi mắt cô đang khép chặt lại, gò má ửng hồng, hai mày cũng gắt gao nhíu chặt lại, bộ dáng cực kỳ không thoải mái.

"Nơi nào không thoải mái?" Anh lạnh lùng hỏi.

Hứa Kiều cảm thấy dạ dày co rút một trận run rẩy, vị chua lập tức vọt tới cổ họng.

"Ồ!" Hứa Kiều không thể kiềm chế được nữa.

"Cô..." Thẩm Lạc Dương chưa kịp nói xong, liền nghe được thanh âm cực kỳ bí hiểm.

"Nôn."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Edit: Mộc Từ Đăng

Bên ngoài trời đã sáng, những tia nắng mặt trời xuyên qua tấm kính cửa sổ chiếu vào bên trong căn phòng ngủ. Thẩm Lạc Dương liền mở mắt.

Vừa mở mắt anh nghĩ ngay đến cô gái ngày hôm qua đã gặp trong quán nướng, không nghĩ đến thế giới này thật đúng là nhỏ bé. Nhiều năm như vậy mà anh còn có thể gặp lại cô và dường như cô đã thay đổi rất nhiều.

Anh chóng hai tay xuống giường sau đó nhanh chóng bật người dậy rồi bước xuống, vừa cúi đầu nhìn liền thấy hai người đàn ông ngủ chéo lên nhau, không ai khác chính là Tổng Lâm và Trần Nhiên.

"Rời giường!" Âm thanh lạnh lùng không có chút cảm tình nào của anh vang lên.

Lời nói của Thẩm Lạc Dương vừa mới dừng, hai người đàn ông đang nằm trên sàng không hẹn mà cùng ngồi bật dậy ngay lập tức.

Hai người có chút mê mang ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương trực tiếp làm lơ về mặt mờ mịt không biết chuyện gì đang xảy ra của hai người, đôi chân dài của anh bước nhanh vào phòng tắm, để lại Tống Lâm và Trần Nhiên đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Mở vòi sen lên nước nóng từ từ chảy ra, hơi nước dần dần bao phủ toàn bộ phòng tắm. Thân hình người đàn ông làm chị em phải điên đảo đang đứng dưới vòi sen, màu da lúa mạch nổi bật giữa làn hơi nước, cơ bụng như ẩn như hiện dưới dòng nước, đường cong rõ ràng cùng với đôi chân dài rắn chắc.

Ở trong quân đội nhiều năm đã làm cho Thẩm Lạc Dương hình thành thói quen sinh hoạt và làm việc đúng tiêu chuẩn. Cho dù hiện tại đã xuất ngũ hơn sáu năm rồi, từ năm 26 tuổi cho đến bây giờ đã 32 tuổi, sáu năm này thói quen trong quân đội vẫn được anh giữ như vậy.

Lúc trước, khi anh xuất ngũ trở về, đã tự mình mở một võ quán, những binh lính xuất ngũ sau anh cũng cùng theo anh về võ quán này, bắt đầu làm huấn luyện võ thuật, trong một thời gian đã bắt đầu hồ mưa gọi gió.

Đặc biệt là quan hệ anh em tốt với Tống Lâm và Trần Nhiên.

Thẩm Lạc Dương tắm rửa đánh răng với động tác vô cùng nhanh, chỉ trong vòng 10 phút đã làm xong. Sau khi tắm xong, anh lấy tay vuốt mặt một cái, sau đó tắt vòi nước, dùng khăn lông lau sạch nước trên người.

Thay đổi một bộ đồ thoải mái ở nhà, lấy khăn lông lên lau tóc, một bên lau tóc, một bên mở cửa đi ra ngoài.

Vào thời điểm anh bước ra ngoài, Trần Nhiên cùng Tống Lâm liền đứng ở ngay trước cửa phòng tắm giống như đang cố ý chờ anh. Thẩm Lạc Dương nhàn nhạt quét mắt nhìn bọn họ một cái.

Hai người không hẹn cùng cảm thấy chột dạ.

Nhiều năm như vậy, đối với Thẩm Lạc Dương, trong lòng bọn họ vẫn cảm thấy nói không nên lời, chính là kính sợ, Đội trưởng của bọn họ vào lúc ấy chính người khác vô cùng thủ đoạn, là một tên lưu manh thực sự, chỉ cần anh sa sầm nét mặt lại, binh lính ở phía dưới đều không một ai dám nhúc nhích.

"Có thời gian đứng đó, còn không mau đi tắm rửa, cho các cậu mười phút, nhanh lên!"

Hai người trầm mặc một lát, sau đó nhanh chóng chạy về phía phòng tắm.

Sau khi lau tóc xong, Thẩm Lạc Dương thay một bộ quần áo thể thao màu đen, sau đó liền nghe được di động truyền đến âm thanh tin nhắn, anh cầm di động lên nhìn thoáng qua, là tin nhắn của mẹ anh.

Anh tùy ý đảo mắt nhìn qua tin nhắn, sau đó liền ném lại điện thoại di động lên sofa.

Lại là xem mặt!

Tháng này đã là lần thứ ba rồi. Anh nhớ lại hình ảnh những người mà mẹ anh chọn cho anh xem mặt, anh liền cảm thấy đau đầu. Một đám thiên kim tiểu thư nũng nịu, người này so với người kia đều giống nhau, anh vốn dĩ không phải là kiểu người ôn nhu có thể săn sóc người khác, càng không có nhiều thời gian đi theo người như vậy hèn hò.

Di động bị anh ném trên sofa lại liên tục vang lên tiếng tin nhắn vài lần nhưng anh trực tiếp bỏ qua không thèm xem tới, thuận tay tắt âm điện thoại di động.

Quản nhân có trách nhiệm là phục tùng, Tống Lâm và Trần Nhiên tốc độ vô cùng nhanh, trong vòng mười phút đã làm xong tất cả.

Thẩm Lạc Dương từ trong tủ lạnh lấy ra mấy túi sandwich cùng sữa chua ném cho bọn họ.

"Cầm"

"Lão đại, anh không phải nói muốn chuyển nhà sao, tiểu khu mới kia không phải rất tốt sao?"

"Đúng, rất tốt, các cậu mau ăn nhanh, ăn xong rồi thì cùng tôi dọn dẹp đồ đạc, hôm nay sẽ dọn qua luôn."

"Nhanh như vậy?" Tống Lâm kinh ngạc hỏi.

"Ừ."

Thẩm Lạc Dương đứng dậy, lấy di động lên gọi một cuộc điện thoại.

"Này, đến nhà tôi ngay." Nói xong liền lưu loát cúp điện thoại.

"Lão đại, anh gọi cho ai vậy?"

"Mấy người A Bưu."

"Kêu bọn họ đến cùng phụ dọn nhà à?"

"Bằng không thì sao?"

"Cảm ơn anh đã cứu tôi, anh có thể nói cho tôi biết tên của anh không?"

Trong mơ, Hứa Kiều nhìn bóng dáng của một người đàn ông, cô hướng về phía anh hỏi.

Nhưng người đàn ông vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước và không nói một lời nào, anh vững vàng bước đi càng xa khỏi tầm mắt của cô.

"Này!"

Hứa Kiều đột nhiên mở to mắt, nhìn trần nhà quen thuộc, đây là nhà cô mà.

Cô xoa đầu, sau đó chống tay từ trên giường ngồi dậy.

"Lại là giấc mơ này." Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Cô hơi hơi cau mày, híp mắt, sờ sờ khóe môi.

Cô mơ như vậy không chỉ là một hai lần, từ năm ấy vào thời điểm gặp được anh, cô liền thường xuyên sẽ mơ thấy anh, trong mơ cũng vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng anh.

Hứa Kiều nhớ lại, đêm qua hình như cô cùng Đàm leng keng đi ăn ở quán xiên nướng của lão Triệu, còn uống không ít rượu, nhưng sau đó đã xảy ra chuyện gì, trong đầu cô hiện tại cái gì cũng không nhớ chỉ có một mảnh hỗn độn.

Cô có chút bức bối liền dùng tay vò loạn mái tóc của mình cho đến khi tay vò tóc rồi một đoạn cô liền đau đến nhe răng trợn mắt, khi đó cô mới bức bối thả tay xuống buông tha cho mái tóc vô tội của mình.

Nhưng Hứa Kiều cũng không phải là một người thích tự làm khó chính mình, nếu không nghĩ ra được, cô cũng sẽ không cưỡng bách chính mình nhớ lại, vì thế cô xốc chăn lên, xuống giường rửa mặt.

Cô ngáp một cái, sau đó đi vào phòng tắm, vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy bản thân mình trong gương, một khuôn mặt nhếch nhác đến đáng sợ.

Cô vậy mà vào đêm qua không tẩy trang gì và cứ thế mang khuôn mặt kinh khủng như vậy mà đi ngủ, một người luôn quan tâm đến nhan sắc như cô thật không thể chịu nổi mà!

Mất bao lâu để lấy lại vẻ đẹp chứ!

Cô cũng không dám trì hoãn nửa giây, ngay lập tức tháo trang sức xuống, sau đó liền tẩy trang, dùng sữa rửa mặt tỉ mỉ rửa sạch, làm xong cô mới cảm thấy tội ác của mình giảm xuống.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo trên người của chính mình, vẫn là bộ quần áo đêm qua, cô liền có chút cảm giác ghét bỏ bản thân.

Một thân nồng nặc mùi rượu thiếu chút nữa làm cô chết ngộp, sao cô lại còn có thể ngửi thấy mùi nồn mưa trên người thế này?

Hứa Kiều lắc lắc đầu, sau đó cúi đầu nhìn nhìn, quả nhiên trên quần áo của cô có vài vết bẩn, cô lập tức cảm thấy ghét bỏ liền đem quần áo trên người cởi ra, sau đó mở nước ấm ra tắm.

Trong lúc tắm rửa, Hứa Kiều lại nhìn không được dùng sữa rửa mặt rửa lại một lần nữa, toàn bộ bên trong phòng tắm đều bao phủ hơi nước mỏng manh, trong không khí tràn ngập mùi hương sữa tắm.

Hứa Kiều đang gội đầu, đột nhiên không biết như thế nào trong đầu chợt lóe lên tia sáng.

Cô hình như nhớ lại chuyện đêm qua.

Đêm qua, cô đang cùng với Đàm đình đang ăn xiên nướng BBQ và uống rượu tới. Sau đó. Cô dường như đã uống say.

Cô nhớ rõ ngày hôm qua đã nói chuyện với một người đàn ông, cô đã nói cái gì đó, cô mơ hồ có thể nhớ lại khuôn mặt của người đàn ông kia, nhưng cô đã nói gì nhỉ?

Cô cúi đầu một bên xoa tóc, một bên hồi tưởng.

Đang gội đầu Hứa Kiều dường như nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng lại động tác trên tay.

Cô hình như vào đêm qua đã nôn trước mặt người đó, quan trọng nhất chính là, cô còn nhận sai người, tự nhiên nghĩ người đàn ông đó chính là người đã cứu cô, cô bỗng cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Một lát sau, cô đột nhiên cười cười, cô cảm thấy mình đúng là điên rồi, người đàn ông đó sao có thể là anh ấy chứ?

Đại khái nửa giờ sau, Hứa Kiều mặc áo tắm từ trong phòng tắm đi ra.

Cô đi đến trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra, lấy một cái mặt nạ.

Cô một bên đắp mặt nạ, một bên đem chăn nệm toàn bộ mang đi giặt, thay đổi một bộ chăn nệm mới sạch sẽ.

Cô lấy đi động từ trên tủ đầu giường, đi ra ban công phòng ngủ.

Cô có chút rảnh rỗi nên trồng một vài loài cây và hoa ngoài ban công, cùng lắm nửa tháng mới nhớ đến chúng nó cho nên chúng nó cơ bản đều đã không còn sống sót.

Bởi vì chủ nhân chúng nó thường xuyên không nhớ phải tưới nước.

Mặc dù Hứa Kiều trồng cây và hoa đều không sống nổi nhưng xương rồng và cây tiền nhân cầu lại có thể sống tốt, cho nên hiện tại trên ban công của Hứa Kiều trên cơ bản đều là cây xương rồng và tiền nhân cầu.

Cô vừa nằm trên ghế bập bênh, vừa đắp mặt nạ, di động đột nhiên rung lên âm tin nhắn làm tay cầm điện thoại của cô cũng có chút tê dại.

Cô nhìn qua tin nhắn đến.

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Kiều Mạch, câu tình chưa?

Hứa Kiều nhìn thoáng qua, sau đó nhanh chóng trả lời.

【Kiều Mạch】: Uh, tình.

Cơ hồ là Hứa Kiều vừa mới gửi tin nhắn đi, Đàm đình đang liền gọi đến.

Điện thoại vừa mới thông, Đàm đình đang đã gấp không chờ nổi liền nói:

"Cậu có nhớ chuyện xảy ra đêm qua không?"

"Vừa rồi mới nhớ ra, nói cho tớ biết làm sao mà chúng ta có thể trở về nhà được?"

Hứa Kiều bỏ qua lời tra khảo của cô nàng, nhắc tới chuyện này Đàm đình đang liền thấy khổ sở.

"Tình tỷ* đưa chúng ta về." (*Ở đây tớ dùng Tình tỷ thay vì chị Tình vì tớ cảm thấy như vậy mới làm nổi lên tính cách mạnh mẽ của chị ấy.)

"Gi? Tình tỷ đưa chúng ta trở về?"

"Ừ, Tình tỷ đêm qua ở nhà tớ, vừa rồi mới đi. Đêm qua Tình tỷ gọi điện thoại cho tớ nhưng hình như là mấy người kia bắt máy, vì thế Tình tỷ liền chạy tới đón chúng ta. Cậu không biết đâu, vào lúc sáng khi tớ vừa mới tỉnh lại liền nhìn thấy Tình tỷ đang đen mặt nhìn tớ, lúc ấy thiếu chút nữa đã hù chết tớ rồi, sau đó liền mắng tớ hơn nửa giờ mà tớ cũng không dám hé môi nữa lời."

Hứa Kiều nghĩ đến tính tình bạo lực của Tình tỷ, vừa nghĩ đến cũng đã thấy đáng sợ rồi, trước đó có một thời gian cô còn không dám nhìn vào mắt cô ấy.

Nghe điện thoại một lúc xong Hứa Kiều liền mở WeChat ra, đêm qua không xem được WeChat, mà hiện tại thì WeChat hiện lên nhiều tin nhắn.

Cô trực tiếp nói chuyện với khách hàng, sau đó nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại, đã 7 giờ rưỡi, vì thế cô duỗi tay lấy mặt nạ trên mặt xuống, rồi đi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó vào phòng ngủ trang điểm.

Hứa Kiều là kiểu người không trang điểm sẽ không đi ra khỏi nhà, việc trang điểm đối với cô mà nói bao giờ cũng lâu hơn người khác nửa giờ, cho nên cô phải làm việc này đầu tiên.

Tác giả có lời muốn nói:

① Việc rút thăm trúng thưởng trên Weibo đã kết thúc, chúc mừng 【lời dẫn cùng giai điệu hồi tưởng khúc】【hi tịch nguyệt】【chưa năm 97】【luôn có người trị được người】bốn vị tiểu thiên sứ trúng thưởng!

② Tôi muốn giải thích một chút, về hậu cung của Thẩm Lạc Dương hồi phục lại đây, bởi vì yêu cầu viết truyện này phải càng tốt hơn, cho nên tuy rằng cùng 《Nam thần》là hệ liệt văn, nhưng vẫn là hy vọng tiểu thiên sứ* đem hai truyện này tách ra xem, hơn nữa Thẩm Lạc Dương tuyệt đối sẽ làm các bạn muốn ngừng mà không được, tin tưởng tôi, đừng vứt bỏ tôi.

(*tiểu thiên sứ ở đây là độc giả)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Edit: Mộc Tử Đăng

Sau khi trang điểm xong, Hứa Kiều tùy ý chọn một cái áo màu cà phê kết hợp cùng quần jean màu đen bó sát người.

Cô nhìn thoáng qua thời gian, vừa đúng 8 giờ.

Cô cột tóc lên, sau đó lấy một cái nón đội lên đầu rồi mở cửa đi ra ngoài, bởi vì thang máy của tiểu khu chỗ cô ở có chút trục trặc, tạm thời không dùng được, cho nên mọi người đều dùng thang bộ.

May mà nhà cô ở tầng sáu nên đi xuống không mất quá nhiều sức, nếu ở tầng mười sáu thì cô chắc chắn sẽ đi khiếu nại với quản lý tiểu khu.

Cô vừa mới đi bộ xuống đến tầng năm, liền nhìn thấy Trương Tâm, chủ căn nhà bên dưới nhà cô, đang dọn đồ ra bên ngoài.

"Chị đang làm gì vậy?" Cô tháo kính râm xuống nhìn chị Trương Tâm đang chỉ huy mấy người khiêng đồ hỏi.

Trương Tâm quay đầu lại, vừa trông thấy cô liền đi tới bên cạnh cô:

"Tôi muốn chuyển nhà."

Hứa Kiều nhìn cô ấy hỏi: "Vì sao chị lại muốn dọn đi?"

"Uh, là vì công việc của tôi chuyển đến Bắc Kinh, cho nên tôi đã bán căn hộ này, hôm nay người mua sẽ dọn đến."

"Cứ bán như vậy à?"

"Đúng, bởi vì lần này công việc chuyển đi rất gấp nên tôi cũng không kịp chuẩn bị gì hơn nữa căn hộ này tôi cũng vừa mua không lâu, một lát dọn xong sẽ có di dọn vệ sinh lại đây quét dọn một lần từ trong ra ngoài."

Hứa Kiều nghe xong lời nói của cô ấy, cô còn định nói tiếp thì liếc nhìn thời gian trên di động một cái vì thế vội vàng nói: "Được rồi. Tôi hiện tại phải đi làm rồi, về sau tới rồi Bắc Kinh cũng nhớ thường xuyên liên lạc nhé."

"Ừ, được thôi."

Hứa Kiều theo bản năng chuẩn bị đi xuống tầng hầm lấy xe, nhưng đột nhiên cô ý thức được một điều, xe của cô căn bản không có lái về, hiện tại xem chừng còn đỗ ở chỗ của lão Triệu, xem ra hôm nay khi tan làm cô còn phải tự mình đi lấy xe về rồi.

Vì thế cô bước nhanh đi đến cửa tiểu khu ngăn một chiếc xe taxi để đi đến cửa hàng.

Vào lúc cô đến nơi, nhân viên đều đã đến đầy đủ, trong cửa hàng cũng được quét dọn sạch sẽ.

"Mọi người buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành, chị Kiều."

Cùng quản lý chào hỏi qua, Hứa Kiều đem túi xách trong tay để xuống, sau đó đi vào nơi làm việc.

Khi cô đi vào, nhân viên đã làm xong phần bánh Matcha.

Hôm nay thực đơn của cửa hàng là bánh Matcha nhiều lớp.

"Chị, chị đã đến rồi."

"Ừ." Hứa Kiều từ trong ngăn tủ lấy ra một cái tạp dề đeo vào.

A Nguyễn tên là Chu Nguyễn, em họ của Hứa Kiều, đang học đại học về việc làm điểm tâm, hiện tại đang học năm tư cho nên đến cửa hàng của Hứa

Kiều phụ giúp, Chu Nguyễn đối với các món điểm tâm ngọt thực sự có thiên phú, bánh do cô nàng làm ra được tiêu thụ rất nhanh.

Cho nên lúc Hứa Kiều không có mặt trong cửa hàng thì mọi chuyện đều do A Nguyễn xử lý.

"Chị, hôm nay đơn hàng bên ngoài nhiều lắm sao?" A Nguyễn hỏi.

"Ừ, cùng lắm là đến trưa sẽ làm xong thôi."

Nói chung công việc bắt đầu từ bên trong cửa hàng, có phân chia công việc rõ ràng, bởi vì cửa hàng của cô sẽ bắt đầu bán vào lúc 9 giờ, cho nên cô muốn trước 9 giờ đem 20 phần bánh làm xong đặt trong tủ lạnh, buổi chiều phân phó làm xong 30 phần còn lại.

Bột Matcha ở cửa tiệm cô không phải loại bột thông thường mà là bột Matcha được nhập khẩu từ Nhật Bản.

Đối với việc làm bánh này cô cùng các nhân viên khác đã quen nên làm vô cùng nhanh chóng.

Hứa Kiều dùng phần bánh Matcha đã làm trước đó để ở bên dưới rồi đem bơ đã được làm để phủ lên trên mặt bánh, cứ như vậy một tầng một tầng lặp lại chồng lên, cuối cùng đem bánh đã làm xong để vào trong hộp sau đó rải lên trên một ít bột Matcha rồi đậy nắp lại.

Ở phía trước tiệm, nhân viên đem 20 phần bánh yêu cầu giao vào buổi sáng đem đi giao hàng.

Hứa Kiều nghỉ ngơi một lát, sau đó liền bắt đầu đem yêu cầu của khách hàng ra xem rồi bắt tay vào làm.

Bởi vì hiện tại là mùa hè, cho nên bánh sau khi làm xong sẽ được đặt trong tủ lạnh, chờ buổi chiều sẽ đem giao.

Sau khi hoàn thành xong tất cả, cô đem bánh đã làm xong ra khỏi tủ lạnh dán mã QR lên hộp bánh, chờ buổi chiều nhân viên giao hàng đem đi.

Hứa Kiều nhìn thoáng qua thời gian, sau đó nhìn A Nguyễn nói: "Buổi chiều vất vả cho em rồi, chị phải đi trước đây."

"Dạ được."

Hứa Kiều bắt taxi đi đến tiệm nướng của lão Triệu, đem xe lái trở về.

Cô đỗ xe tại tầng hầm của tiểu khu, sau đó lên lầu.

Lúc cô đi đến cửa vào tiểu khu liền thấy hình ảnh mấy chàng trai đang khiêng mấy cái thùng to nhỏ, nhìn đáng vẻ, hình như là nhân viên chuyển nhà, bộ dáng bọn họ khiêng thùng vô cùng nhẹ nhàng.

Cô cũng không để ý nhiều, vòng qua bọn họ đi lên.

Đi đến tầng năm, nhìn cửa nhà số 502 đang mở rộng cô thấy trong phòng khách đầy thùng lớn thùng nhỏ, cô mới đột nhiên nhớ tới ngày hôm nay Trương Tâm đã dọn đi rồi, nhìn đáng vẻ này hẳn là hộ gia đình mới tới, cô tò mò nhìn thoáng qua, nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai, có lẽ ở đây là một cô gái.

Hy vọng sẽ không quá khó ở chung, cô âm thầm tưởng tượng.

Cô thu lại ánh mắt của mình, sau đó nâng bước chân chạy lên lầu.

Sau khi cô đã rời đi, một dáng người thon dài, khuôn mặt đàn ông lạnh lùng đứng lên, anh dọn dẹp lại một ít đồ đạc, sau đó nhấc chân đi ra ngoài phòng khách.

"Thảm đại ca, anh thật sự dạy em thuật phòng thân sao?" Ân Duyệt chạy đến trước mặt ngăn anh lại.

Anh dừng bước lại nói:

"Lão thủ trưởng đã nói rồi, tôi còn có thể có biện pháp nào sao?" Anh cúi đầu nhìn cô ấy, hỏi ngược lại.

"Thảm đại ca, anh yên tâm, em nhất định sẽ học thật tốt!"

"Tôi không trông cậy vào cô có thể học thật tốt, tôi chỉ hy vọng trong lúc cô nghỉ hè biết an phận một chút, khai giảng liền quay về Anh quốc đi." Thẩm Lạc Dương nhàn nhạt nói, sau đó xuống lầu.

Ân Duyệt đi theo sau anh xuống lầu, "Thảm đại ca, dù sao thì nghỉ đông và nghỉ hè em mới có thể về một lần vậy mà tại sao anh vẫn cứ lãnh đạm với em như vậy?"

Nhưng Thẩm Lạc Dương căn bản không thèm trả lời lại câu hỏi của cô ta.

Ân Duyệt sờ sờ mũi, vì sao Thẩm đại ca lại có thể lạnh lùng được như vậy? Giống y như một khối băng, tính tình còn không tốt bằng Trần Nhiên.

Sau khi Hứa Kiều vào cửa cô liền cởi giày ra, rồi đi thẳng đến phòng tắm để tẩy trang, đem mái tóc dài tùy tiện cột cao lên.

Vào phòng ngủ cô liền thay trang phục thoải mái ở nhà, lấy notebook qua, ngồi xếp bằng trên sofa, sau đó lên mạng xem bình luận của độc giả.

Cô tùy ý nhìn qua một vài bình luận.

Toàn bộ đều đang hỏi cô vì sao lại dừng lại như thế và hôm qua cũng không đăng chương mới, các độc giả đều nghĩ đến việc gửi lưỡi dao qua cho cô.

Hứa Kiều nhìn không được bật cười ra tiếng, các độc giả vẫn đáng yêu như vậy.

Cô tắt trang bình luận sau đó lên Weibo phát một tin.

Kiều Mạch: Bởi vì ngày hôm qua có chút chuyện riêng, cho nên chưa kịp đăng chương mới, Kiếu Mạch sợ hãi nhận được lưỡi dao của các bạn, cho nên hôm nay buổi tối Kiếu Mạch quyết định bù đắp 2 chương, hôm nay buổi tối 8 giờ, 9 giờ, chúng ta không gặp không về.

Kèm theo là một cái icon ủy khuất.

Phát xong Weibo, cô định đến thư phòng gõ chữ đến bình minh, đột nhiên nhận được một tin nhắn Wechat.

【 Ngọt ngào vòng 】: Hôm nay 2 chương không phải sẽ gõ đến sáng ư? [buông tay]

Hứa Kiều nhanh chóng nghĩ hoặc nghĩ cái tên【 Ngọt ngào vòng 】trên WeChat là ai rồi cô đột nhiên nhớ ra sau đó nhanh tay nhấn lại.

【 Kiếu Mạch 】: Đúng vậy, định là đến sáng. Còn cậu sao lại đổi tên thành thế này? [mặt mèo]

【 Ngọt ngào vòng 】: Không có chuyện gì, như thế nào, đưa tốc độ tay sao?

【 Kiếu Mạch 】: Đưa thì đưa.

Qua vài giây, Hứa Kiều không nhận được tin nhắn của 【 Ngọt ngào vòng 】, đoán là cô nàng đang gõ chữ, vì thế cô tắt giao diện WeChat, đi vào thư phòng gõ chữ.

【 Ngọt ngào vòng 】 là tác giả đầu tiên cô quen khi bắt đầu viết truyện, các cô cũng đã quen biết nhau khoảng 3 năm rồi, thường tag nhau trên Weibo, cùng hỗ trợ nhau, nhưng ngoài đời thì hai người cũng chưa gặp mặt lần nào, thậm chí ngay cả tên họ và số điện thoại cũng không biết.

Hai người ngoài Weibo, chính là tương đối ** WeChat, hai người các cô cũng chỉ biết nhau trong vòng bạn bè Wechat, Hứa Kiều chỉ biết 【 Ngọt ngào vòng 】 là một cái cô gái mềm mại dễ thương, hiện sống ở Bắc Kinh.

(** trong bản raw tác giả để như thế)

Hứa Kiều nhìn thoáng qua chương truyện trước, sau đó trong đầu nhanh chóng hiện lên ý tưởng đại cương của 2 chương tiếp theo, tay cô liền lướt nhanh trên bàn phím.

Là một tác giả, một khi linh cảm kéo đến thì sẽ không ngừng được, linh cảm sẽ cuộn cuộn không ngừng, từ ngữ trong đầu liền hiện nhanh ra, thậm chí đôi khi tay so với đại não còn nhanh hơn, vào lúc đại não đang hoạt động ghép câu từ thì tay đã nhanh chóng gõ bạch bạch trên bàn phím.

- -----

Thẩm Lạc Dương mở cửa nhà ra, sau đó đi vào.

Bởi vì hôm nay các anh em đã giúp anh chuyển nhà và dọn dẹp nhiều thứ nên tất nhiên anh phải chiêu đãi họ một bữa cơm.

Thẩm Lạc Dương sau khi đi vào, trực tiếp đi vào phòng bếp, mở cửa tủ lạnh ra, từ bên trong lấy ra hai cái trứng gà, một cây lạc xưởng, vài đoạn hành lá.

Anh mở lửa để dầu vào chảo, sau khi nóng lên liền thuận thực cho com vào rang.

Lúc này cùng mọi người đi ăn thực ra chủ yếu chỉ là uống rượu và trò chuyện, không ăn được gì nhiều, cho nên về nhà liền tự mình làm ngay một phần com chiên trứng.

Anh dùng một bàn tay đập hai quả trứng vào nhau, sau đó lòng trắng trứng cùng với lòng đỏ trứng rơi trong chén, còn vỏ trứng như cũ vẫn ở trong tay của anh, anh liền ném vỏ trứng vào thùng rác.

Lưu loạt đánh trứng gà, sau đó đổ vào trong chảo, mỗi hạt com đều như được bao bọc bởi trứng gà vàng óng, màu sắc vàng đều cả chảo nhìn vô cùng đẹp mắt.

Xào được một lúc anh liền cắt chân giò xông khói bỏ vào, đại khái qua hai phút, anh đem com chiên trứng cho vào trong chén sứ, rải lên một ít hành thái,

sau đó đem com đi đến ban công ăn.

Ban công nhà anh rất lớn, hơn nữa thiết kế vô cùng đẹp, tiểu khu này thiết kế đẹp nhất chính là ban công của mỗi nhà. Anh mới vừa dọn đến nơi này không bao lâu, nhìn nhiều chung cư như vậy cuối cùng vẫn lựa chọn căn này, đúng là coi trọng ban công của chung cư mà.

Hiện tại đã hơn 8 giờ, bên ngoài bầu trời đã tối đen hoàn toàn, ánh sáng của từng nhà và đèn đường trong tiểu khu cùng tỏa ra chút ánh sáng mỏng manh.

Độ mềm dẻo của com cùng với độ phủ của trứng gà rất chính xác và vô cùng đều đặn, trứng gà toàn bộ đều bao lấy hạt com, màu vàng óng cùng với một ít hành lá rắc lên trông đẹp mắt vô cùng.

"Meo~."

Đang lúc Thẩm Lạc Dương vừa mới ăn một miếng com, đột nhiên nghe được tiếng mèo kêu.

Anh theo bản năng ngẩng đầu lên, giống như chim ưng nhanh chóng khóa chặt mục tiêu.

Tác giả có lời muốn nói: Phúc lợi phúc lợi phúc lợi đến!!!

Hôm nay 2 chương! 2 chương! 2 chương! Cảm ơn lời nhắn đêm qua của các bạn, nhìn rất nhiều lần, mọi người nhắn đến tôi đều có xem qua! 2 chương sẽ đăng lúc 10 giờ ~

Weibo sẽ đổi mới 《 Độc sủng 》 tiểu hăng ngày, về sau thịt thịt cũng sẽ đặt ở Weibo, bao gồm 《 nam thần 》《 miêu hệ 》 cũng là đồng dạng, cho nên các bạn có thể chú ý Weibo của tôi 【 Tân Giang Tổng Cửu Cận 】, hoan nghênh tới Weibo tìm tôi chơi ~

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Mộc Tử Đăng

Ánh mắt của Thẩm Lạc Dương dừng trên hình ảnh con mèo đang ngồi xỏm ở ban công nhà anh.

Anh không biết đây là loài mèo gì, chỉ cảm thấy con mèo này vô cùng xinh đẹp.

Trừ vùng lông ở quanh mắt và lỗ tai của nó có màu xám nhạt ra thì toàn thân đều là một màu lông trắng như tuyết.

Điểm xinh đẹp nhất của nó chính là đôi mắt màu xanh nước biển giống như một khối ngọc bích xinh đẹp, đôi mắt ấy đang ngoan ngoãn nhìn anh.

Anh nhìn thấy tầm mắt nó vẫn luôn dán chặt vào món com chiên trứng trên tay mình.

"Muốn ăn sao?"

"Meo~."

Con mèo giống như có thể hiểu những gì anh nói kêu lên một tiếng tỏ vẻ muốn ăn.

Thẩm Lạc Dương thấy vậy thì vẫy vẫy tay về hướng nó, con mèo thấy động tác của anh thì đứng dậy đi qua.

- - - - -

Không biết qua bao lâu, Hứa Kiều đã hoàn thành xong hai chương truyện, vào lúc cô phục hồi lại tinh thần nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy bầu trời đã tối đen như mực.

Hứa Kiều đem hai chương truyện đăng lên mạng xong, sau đó nhìn thoáng qua WeChat, 【 Ngọt ngào vòng 】 đã gửi cho cô một tin nhắn vào hai giờ trước.

【 Ngọt ngào vòng 】: Khả năng là không thể cùng cậu đua tốc độ tay được rồi, hiện tại tớ có việc phải đi ra ngoài một chuyến nên chờ lần sau chúng ta lại đua tiếp nhé.

【 Kiều Mạch 】: Không có việc gì, tớ mới từ thư phòng ra nên mới đọc được tin nhắn của cậu, chúng ta hẹn lần sau vậy.

Khi gửi nhắn tin trả lời xong, cô đem máy tính từ trên đùi mình đặt qua một bên.

Cô thoải mái duỗi eo một cái, sau đó đấm đấm bả vai có chút nhức mỏi của mình rồi hoạt động cái cổ một tí.

Cô từ trên sô pha đứng lên, cơ hồ ngay vừa lúc chân vừa chạm đất, cảm giác tê dại từ chân lan ra kích thích thần kinh của cô.

Hứa Kiều đành đỡ lấy sô pha từ từ ngồi xuống lại.

"Cảm giác này quả thực không dễ chịu chút nào." Hứa Kiều một bên từ từ xoa bóp chân, một bên lẩm bầm lầu bầu nói thầm.

Qua một lúc lâu, cô mới cảm thấy dễ chịu một ít.

Cô đưa tay sờ sờ cái bụng lép xẹp vì đói của mình, sau khi dùng não để suy nghĩ quá nhiều liền cảm thấy đói, đặc biệt là cô viết mấy vạn chữ, hiện tại chỉ cảm thấy thân thể mất hết sức lực.

Cô đi chân trần đến trước tủ lạnh mở ra, lại phát hiện trong tủ lạnh ngoại trừ một ít rau dưa hoa quả còn lại không còn cái gì có thể ăn được cả.

Hiện tại thực sự cô không muốn ăn rau dưa hoa quả đó, bây giờ cô chỉ muốn ăn thịt, muốn ăn cơm!

Có một sự thật là bát tự của cô và phòng bếp không hề hợp nhau, muốn ăn cơm quả thực chính là nằm mơ mà, cô đành phải rầu rĩ từ tủ lạnh lấy ra một quả táo, đến vòi nước rửa sạch sẽ, vào lúc đang chuẩn bị ăn, đột nhiên nhớ tới còn chưa cho Trà Sữa ăn tối.

Cô buông quả táo xuống, chạy nhanh đến tủ bát lấy ra thức ăn dành cho mèo rồi đổ vào cái đĩa.

Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh lại không thấy Trà Sữa nhà cô đâu cả, dưới sô pha không có, dưới bàn ăn không có, trên ban công cũng không có.

"Trà Sữa." Cô không nhịn được kêu tên của nó.

Cô kêu vài tiếng vẫn không thấy Trà Sữa xuất hiện, cô liền thấy có chút bối rối, Trà Sữa nhà cô sao lại không thấy đâu cả rồi.

Lại một lần nữa xác định Trà Sữa không có trong nhà, Hứa Kiều nhanh tay lấy áo khoác, chuẩn bị đi ra ngoài tìm nó, nhưng cô vừa mới đi đến gần cánh cửa, liền nghe được phía sau truyền đến tiếng mèo kêu: "Meo~".

Cô liền xoay người lại thì thấy Trà Sữa đang ngồi xỏm trên ban công, chớp chớp đôi mắt màu ngọc bích nhìn cô.

Cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó bước nhanh đến ban công đem Trà Sữa bế lên.

"Trà Sữa, em đã chạy đi đâu vậy, em có biết chị lo lắng nhiều lắm không, lần sau không được đi như vậy nữa đấy." Hứa Kiều vừa vuốt lông Trà Sữa, vừa nhỏ giọng răn dạy nó.

Trà Sữa vương một đôi mắt xinh đẹp tội nghiệp nhìn cô, tâm Hứa Kiều liền mềm nhũn.

"Được rồi, đi ăn bữa tối của em đi, hôm nay chưa ăn tối phải không?" Cô đem cái đĩa thức ăn của Trà Sữa đẩy đến trước mặt nó.

Sau đó cô liền đi lấy quả táo lúc nãy vừa mới rửa xong để ăn, vừa rồi bởi vì lo lắng cho nó, cô còn chưa ăn miếng nào.

Thẩm Lạc Dương đứng ở ban công nhà mình nhìn lên, hơi hơi nghiêng mặt nhìn thoáng qua, liền có thể nhìn thấy ban công của chủ nhà lầu trên, ban công ở chung cư này vô cùng độc đáo, được thiết kế theo kiểu lớn bé xen kẽ.

Một tầng lầu sẽ có ban công rộng lớn, một tầng khác sẽ có ban công nhỏ hơn, mỗi một tầng đều cứ lặp lại như vậy cho nên trên tầng sáu có ban công thoát nhìn giống như bị ban công của tầng năm bao bọc lấy. Ban công của tầng năm có thể miễn cưỡng nhìn đến ban công tầng sáu nhưng từ trên ban công tầng sáu cúi đầu một cái liền có thể nhìn trọn cảnh ở ban công của năm tầng dưới.

Thẩm Lạc Dương vừa rồi nghe được trên lầu có người kêu "Trà sữa", anh lúc ấy còn cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao lại kêu Trà Sữa ở đây thì con mèo đang ăn cơm chiên trứng của anh ở trong nhà đột nhiên nhìn lên hướng ban công của căn nhà đó rồi quay lại nhìn anh một cái, sau đó từ ban công nhà anh tìm đường nhảy lên ban công của căn nhà đó.

Như vậy, anh liền biết thì ra con mèo là của nhà đó, nhà ở trên nhà anh là của một cô gái.

Nằm nghỉ trên sô pha một hồi, sau đó cô chuẩn bị đi tắm. Thời điểm khi cô đứng dậy nhìn thoáng qua ngoài ban công, bỗng có một cơn gió lớn thổi tung chăn nệm đang phơi, vì thế cô liền đứng dậy đi đến ban công để lấy đồ đang phơi vào nhà. Vừa đến ban công, cô liền cảm thấy một trận gió đến mang theo hơi ẩm, cô ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời đen kịt không chứa nổi một ngôi sao.

Hôm nay chỉ sợ là trời muốn mưa, cô thầm nghĩ.

Chăn nệm phơi cả ngày đã khô, cô nhanh chóng duỗi tay đem áo nệm và vỏ chăn vắt lên khay tay, sau đó chuẩn bị lại lấy bao gối, chợt phát hiện không thấy bao gối đâu cả.

Cô nghĩ hoặc nhìn nhìn trên mặt đất, kết quả cái gì cũng không thấy, thật kỳ quái, cô rõ ràng nhớ rằng buổi sáng hôm nay có phơi bao gối ở chỗ này mà.

Hứa Kiều đem chăn nệm để trên sô pha, sau đó quay lại ban công nhìn nhìn, như cũ không có phát hiện bóng dáng bao gối đâu cả, chẳng lẽ bao gối bị gió thổi rơi dưới lầu?

Vì thế cô đi đến phía trước một chút, đứng ở bậc thang của ban công, ghé vào lan can nhìn xuống xung quanh, cô cúi người một cái liền nhìn thấy toàn bộ ban công bên dưới.

Đôi mắt đen của cô nhìn xuống, ban công dưới lầu vô cùng đơn giản, chỉ có một cái bàn ăn bằng thủy tinh cùng một cái ghế bên cạnh còn có vài chậu hoa, cô liếc mắt một cái liền thấy được bao gối của mình đang mắc trên một chậu hoa đang phát phơ theo gió như muốn bay đi.

Thật sự đã rơi xuống dưới rồi, vậy thì đúng lúc đi lấy bao gối cũng sẵn tiện xuống dưới chào hỏi cô gái chủ nhà mới dọn đến một tiếng.

Vì thế cô xoay người đi đến mở cửa xuống lầu.

"Đình."

"Đình."

Cô đứng ở trước cửa nhà số 503, duỗi tay ấn chuông cửa, nhưng chờ một lúc lâu lại không thấy ai đi ra mở cửa, cô đưa tay gãi gãi đầu, chẳng lẽ chủ nhân không ở nhà ư?

Không đúng, nếu không ở nhà thì làm sao lại có đèn sáng chứ, vì thế Hứa Kiều lại tiếp tục ấn chuông cửa vài lần nữa.

Lúc này, Thẩm Lạc Dương còn đang ở trong phòng tắm, liền nghe được cửa truyền đến tiếng chuông dồn dập, anh không nghĩ là người nhấn chuông hơn hai phút lại tiếp tục nhấn tiếp.

Do đó mà anh không thể nào tiếp tục tắm được nữa, vội mặc quần áo vào, đem khăn lông vắt lên cổ.

Anh đi đến trước cửa rồi nhìn qua mắt mèo.

Từ mắt mèo, anh nhìn thấy một cô gái mặc đồ ở nhà, tóc dài tùy ý cột cao đang đứng đó.

Hứa Kiều vừa định đưa tay lên ấn chuông tiếp thì anh vừa lúc mở cửa ra.

Hứa Kiều vẫn còn giữ nguyên tư thế định ấn chuông, cô không nghĩ tới cô ấn lâu như vậy thì cửa đột nhiên liền mở ra.

"Chào, tôi là người sống ở lầu trên..." Hứa Kiều ngẩng đầu tươi cười sáng lạn nói, nhưng lời nói chưa xong liền mắc lại trong cổ họng.

Hứa Kiều trong nháy mắt cảm thấy thế giới của mình thật vi diệu, người sống dưới nhà cô không phải là nữ sao, tại sao đột nhiên lại biến thành một người đàn ông thế này, hơn nữa làm sao cô lại cảm thấy người đàn ông này nhìn rất quen mắt?

Anh mặc một thân quần áo ở nhà màu xám, tóc cũng chưa khô hoàn toàn, trên cổ vắt một cái khăn lông màu trắng, nghiêm nhiên một bộ dáng mới từ phòng tắm đi ra.

Hứa Kiều cảm thấy đầu óc của mình hiện tại đã ngưng hoạt động, qua vài giây, cô như nhìn thấy quỷ. Buổi sáng hôm nay còn vừa nghĩ là đời này sẽ không gặp lại người đàn ông này nữa làm sao bây giờ người đó lại đang đứng trước mặt cô thế này, không phải hôm qua cô mới đùa bốn với người ta sao?

"Có chuyện gì?" Thẩm Lạc Dương nhìn cô, nhàn nhạt lên tiếng.

Nghe lời nói của Thẩm Lạc Dương cô liền hỏi phục lại tinh thần giây tiếp theo liền phản xạ có điều kiện dùng tay che lại mặt mình, chỉ lộ ra hai con mắt để nhìn.

"Chuyện đó, tôi..." Hứa Kiều lắp bắp có chút nói không thành lời.

Hình ảnh Hứa Kiều đứng trước mặt người khác nói lắp bắp thế này mà để Lục Chi Ưu biết thì không cười đến chết mới là lạ.

"Tôi, tôi ấn, ấn sai chuông cửa, thật là ngại quá." Hứa Kiều nói câu này mất hơn 10 giây, nói xong đầu cũng không thèm ngẩng lên liền chạy đi cứ như phía sau có con sói đang đuổi theo.

Thẩm Lạc Dương nhìn bóng dáng chạy trốn của cô, không biết đến tới cùng có ý đồ gì, chỉ nghe được tiếng chân cô chạy lên lầu, ngay sau đó là "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Ánh mắt của anh hơi lóe lên, thâm trầm trong mắt làm người khác không biết anh đang nghĩ gì, giây tiếp theo anh cũng "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Vừa lau tóc vừa đi vào phòng khách, đột nhiên ánh mắt của anh dừng ở hình ảnh một vật đang treo lủng lẳng trên chậu hoa có vẻ sắp rơi, màu hồng nhạt

viên ren, là bao gói!!!

Hứa Kiều chạy một đường như điên lên lầu, liền đem cửa đóng lại, lưng dựa trên cánh cửa, cô cảm thấy toàn thân mình đang run rẩy.

"Má ơi, hần, hần là sẽ không nhận ra mình đâu nhĩ?" Hứa Kiều dựa vào trên cửa nói thầm.

Nói thật, cô hiện tại thật sự không biết Thẩm Lạc Dương có đã nhận ra mình chưa, lúc cô mượn rượu làm càn vẫn còn có lớp trang điểm, còn hiện tại lại không có.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình.

Một cái áo ngủ hình Đôremon, một đôi dép lê, tóc được buộc một cách tùy ý, lời thôi léch thếch, quan trọng nhất chính là cô hiện tại để mặt mộc!

Cùng lắm đèn hành lang vừa rồi khá tối chắc anh sẽ không nhận ra cô đâu, hơn nữa lúc ấy cô đã nhanh chóng che mặt lại.

Cô dựa vào cạnh cửa từ từ hồi phục lại tinh thần, nỗ lực tự an ủi bản thân, chờ cho trái tim đang đập rối loạn bình phục lại như cũ, sau đó từ trên cửa đứng thẳng người dậy.

"Đình".

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hứa Kiều mới vừa đứng thẳng lên thân thể liền lão đảo, thiếu chút nữa đã ngã trên sàn nhà.

Hứa Kiều thảm yên lặng trong lòng mắng một tiếng "Đệt".

Đợi một lúc, cô từ mắt mèo nhìn thoáng qua.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay 2 chương kết thúc rồi, hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai!!

Đúng rồi, tôi muốn trình trọng nói một sự kiện, ai không để lại lời nhắn đều là lưu manh a~, đối với một người già như tôi mà lưu manh như vậy các bạn có biết hậu quả là gì không, chính là phải bị out →_→

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Mộc Tử Đăng

Ôi mẹ ơi, đứng ở trước cửa không phải Thẩm Lạc Dương thì là ai, cô nhìn thấy trong tay anh đang cầm một vật màu hồng phấn.

Hứa Kiều ngay cả giày cũng không kịp thay, chạy nhanh về phòng ngủ, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái khẩu trang đeo lên.

Lại đứng trước cửa, cô nhìn vào mắt mèo, thì phát hiện trên mặt người đàn ông hiện lên vẻ mặt kiên nhẫn.

"Khụ khụ khụ khụ khụ." Vừa mở cửa cô liền để tay lên che miệng giả vờ ho khan.

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều đeo khẩu trang che gần nửa khuôn mặt, khóe miệng có chút giật giật.

Hứa Kiều cũng phát hiện biến hóa rất nhỏ trên mặt anh.

"À, gần nhất có chút... Khụ..." Cô ngượng ngùng nói, giả bộ như người có bệnh thật sự, còn ho khan vài tiếng.

"Của cô?" Thẩm Lạc Dương hiển nhiên không muốn nghe những lời thêu dệt vô cớ nữa, anh đem cái bao gói màu hồng phấn đưa lên trước mặt cô.

Hứa Kiều nhìn bao gói trong tay anh, đang muốn mở miệng nói đúng vậy, đột nhiên ngừng lại, bởi vì vừa rồi ở dưới lầu nhà anh cô đã nói mình ăn sai chuông cửa, bây giờ nếu lấy lại cái bao gói này, chẳng phải là tự vả mặt mình sao?

"Không, khụ khụ khụ, cái này không phải của tôi." Cô lắc đầu cự tuyệt.

Thẩm Lạc Dương theo bản năng nhú mày, tầm mắt anh theo khoảng trống cửa mở ra dừng ngay lại hình ảnh mấy cái vỏ chăn gối cùng áo nệm màu hồng trên sofa.

Hứa Kiều quay đầu nhìn theo tầm mắt của anh, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một đồng vải màu hồng nằm chễm chệ trên sô pha, cô tức muốn dậm chân.

"Nếu tôi không nhìn lầm thì đây hẳn là một bộ?" Thẩm Lạc Dương cười lạnh nhạt.

Anh đem bao gối nhét vào trong tay Hứa Kiều, sau đó liền không chút do dự xoay người rời đi.

Nhìn Thẩm Lạc Dương đã đi đến cuối hành lang, Hứa Kiều liền xui xẻo cả người dựa vào trên cánh cửa, mặt cô bây giờ đã đỏ lên như có thể thiêu cháy tất cả.

Nhìn thân ảnh Thẩm Lạc Dương biến mất ở cửa cầu thang, Hứa Kiều liền đóng cửa lại, đưa tay kéo khẩu trang xuống, dùng sức thở hổn hển, đi đến ngồi trên ghế sô pha, lấy điện thoại của cô lên, mở ra phần mềm WeChat.

【Kiều Mạch】: Trời ơi, cậu có biết tớ vừa mới xảy ra chuyện gì không?

Vài giây sau.

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Tớ không phải con giun trong bụng cậu cái gì cũng biết, có chuyện gì vậy?

【Kiều Mạch】: Tớ khẳng định cậu đoán không được, đoán xem người sống dưới lầu nhà tớ là ai?

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Ày yo, chẳng lẽ là anh chàng ảnh đế lạnh lùng nào đó chẳng [giương mắt lạnh nhạt]

【Kiều Mạch】: Cái đầu cậu, người đó chính là người đàn ông ngày hôm qua đó!

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Hà? Người đàn ông nào? [giương mắt nghi ngờ]

【Kiều Mạch】: Chính là người đàn ông mà đêm qua tớ uống say đã làm loạn đó [mỉm cười]

【Linh nhi nhiều người biết tới】: [cười khóc] x 3, không thể nào, đừng làm tớ sợ, nói đi làm sao cậu biết được?

【Kiều Mạch】: Cái bao gối của tớ rớt xuống ngay ban công tầng dưới, sau đó không phải là tớ đi xuống gõ cửa để lấy lại sao, ngay từ đầu tớ đã nghĩ chủ nhân của căn nhà đó là nữ mà, bởi vì rõ ràng hôm đó chính mắt tớ đã thấy bên trong căn nhà đó là một cô gái, nhưng mà vừa rồi, mẹ nó, người mở cửa chính là anh ta, cậu có biết tớ sợ lắm không.

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Ôi trời, cậu gặp phải cái vận đen khi gió gì thế, vậy không phải từ giờ cậu và anh ta chính là hàng xóm sao? [mơ mộng]

【Kiều Mạch】: Cậu không phải nói lời vô nghĩa sao?

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Từ từ, cậu cùng anh ta mặt đối mặt, cậu nhận ra anh ta, còn anh ta thì sao, có nhận ra cậu không?

【Kiều Mạch】: Tớ cũng không rõ, dù sao lúc ấy tớ để mặt mộc, hơn nữa tớ liền nhanh chóng che mặt lại, cuối cùng không biết là anh ta có nhận ra hay là không.

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Gì? Mặt mộc? Lúc đó cậu sẽ không mặc áo ngủ hình Ddoorremon chứ? [hoảng sợ]

【Kiều Mạch】: [buông tay] [buông tay]

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Hay lắm, cậu thật lợi hại [lạnh nhạt]

Đến buổi sáng, Hứa Kiều cố ý nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, quả nhiên trời mưa rồi.

Ngoài trời có chút âm u, mưa nhỏ rơi tí tách tí tách.

Cô nhanh chóng đi rửa mặt, rồi trang điểm đơn giản.

Cô mặc một cái áo thun màu rượu đỏ cùng với quần jean màu đen, đem notebook bỏ vào túi rồi mang đi, sau đó đi ra trước cửa đối giày.

Lúc cô đang mang giày, Trà Sữa không biết từ đâu đi tới cọ cọ vào người cô, cô thuận tay vuốt lông nó mấy cái.

"Com trưa của mày được đặt trong cái đĩa nhỏ đó, giữa trưa đừng quên ăn nhé."

Trà Sữa kêu "Meo~ meo~" vài tiếng, cọ cọ vào trên mu bàn tay của cô.

Hứa Kiều mang giày xong sau đó ở cạnh cửa lấy một cái ô rồi mở cửa ra ngoài.

Cô mới vừa đi đến lầu bốn, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một âm thanh mở cửa, âm thanh đó hình như là từ nhà số 503 truyền tới.

Đột nhiên Hứa Kiều không dám quay đầu lại, chỉ cảm thấy phía sau lưng chột lạnh, mẹ ơi, sẽ không xui như vậy chứ!

Theo sau tiếng đóng cửa chính là tiếng bước chân.

Hứa Kiều theo bản năng đi nhanh hơn xuống lầu, cầu thang yên tĩnh cũng chỉ có tiếng bước chân của bọn họ.

Sau khi quét thẻ cửa tiểu khu, Hứa Kiều đang chuẩn bị chạy lao ra ngoài, nhưng vừa nhấc đầu nhìn bên ngoài liền thấy mưa rơi, bước chân của cô lập tức rút trở lại, sau đó cô hoang mang rối loạn muốn mở ô ra che, mà càng nóng vội, cái ô dường như đang cố tình cùng cô đối nghịch, làm thế nào cũng đều mở không ra.

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, trong lòng cô như có lửa đốt, vô cùng lo lắng, cô có chút hối hận, vì sao lúc ra cửa không mang theo cái mũ chũr.

Bước chân phía sau đột nhiên dừng lại, Hứa Kiều liền cảm giác được anh đã ở phía sau cô.

Cả hai người đều không nói chuyện, yên lặng khoảng năm giây, Hứa Kiều mới nghe được thanh âm lãnh đạm từ sau lưng truyền tới.

"Cô đang đứng chắn cửa."

Hứa Kiều có chút tức giận, hận không thể lập tức xoay người lại cùng anh cãi nhau, nhưng cô phải kiềm chế cảm xúc kích động đó, yên lặng mà dịch vào một tí.

"Tích".

Quét thẻ một cái, anh mở cửa, trong tay cầm một cái ô màu đen mở ra, anh cũng không thèm quay đầu lại liền rời đi.

Hứa Kiều nhìn bóng dáng của anh, sau đó không nhịn được liền giơ cái ô lên như muốn đánh vào cái dáng người kia.

Mò mò một chút, cái ô liền mở ra, Hứa Kiều cũng đi ra ngoài ngay sau đó.

Bởi vì đều đi đến gara, cho nên hai người vẫn luôn duy trì khoảng cách không gần không xa.

Hứa Kiều cầm ô đi theo phía sau anh.

Hôm nay anh mặc một cái áo màu xám kết hợp với quần tây màu đen, dưới chân đi một đôi giày thể thao màu trắng.

Hứa Kiều có chút khịt mũi coi thường, tuy rằng anh lớn lên nhìn rất đẹp, tầm ngoài 30 tuổi nhưng không già, rõ ràng là một ông chú, còn cổ tình ăn mặc như tiểu thít tươi, thật là không biết xấu hổ.

Mặc dù Hứa Kiều cứ chê bai Thẩm Lạc Dương, nhưng khi cô nhìn bóng dáng của anh sẽ có một loại cảm giác quen thuộc.

Nhưng cô nhanh chóng phủ định cái ý nghĩ này của mình.

Cô lắc lắc đầu, đề ô hơi thấp xuống, đi theo phía sau anh vào gara.

Đến nơi, Hứa Kiều thu ô lại, sau đó mở cửa xe, phát hiện Thẩm Lạc Dương còn đi về phía trước, có lẽ xe của anh ở phía sau.

Cô thu hồi ánh mắt của mình lại, đem ô để vào, sau đó ngồi xuống, hiện tại cô không có hứng thú biết vị trí để xe của người đàn ông này.

Xe dừng lại ở nơi bán bữa sáng gần tiểu khu, Hứa Kiều mua một ít món mang vào trong cửa tiệm.

Cô đem bữa sáng để ở trên bàn.

"Ai không ăn sáng thì lại đây ăn sáng đi." Hứa Kiều nói.

Cô vừa mới dứt lời, mấy cô gái trong cửa tiệm liền đi đến.

"Chị Kiều, chị đối xử với bọn em tốt quá."

"Chị Kiều, chị làm sao biết bọn em không ăn sáng?"

Hứa Kiều cười cười, "Được rồi, ăn nhanh đi, ăn xong chúng ta liền tranh thủ làm xong thực đơn hôm này, rồi tan làm sớm nào."

"Vâng ạ."

"A Nguyễn đâu?" Hứa Kiều nhìn một vòng, không nhìn thấy Chu Nguyễn đâu.

Tiểu Mộng uống một ngụm sữa đậu nành, ngẩng đầu lên nói: "A Nguyễn còn chưa tới đâu chị, chắc là vì hôm nay trời mưa đấy ạ."

Tiểu Mộng mới vừa nói xong, cửa chính đã bị đẩy ra, Chu Nguyễn đi đến, tóc cô ấy có hơi ẩm ướt.

"Chị, chị vậy mà lại mang bữa sáng đến?" Vừa vào cửa ánh mắt Chu Nguyễn đã bị bữa sáng trên bàn hấp dẫn.

Cô ấy đem ba lô bỏ xuống, sau đó đi tới, không chút khách khí cầm lấy một cái bánh bao nhét vào trong miệng, vừa ăn vừa nói chuyện không rõ ràng lắm.

"Chị, hôm nay chị làm sao mà tốt bụng như vậy?"

Kết quả cô ấy vừa dứt lời, mấy cô gái khác đang ăn bữa sáng đều đồng thời nhìn qua, cô đây là đang bị ám đầu mới làm vậy sao?

Hứa Kiều một đầu đầy hắc tuyến.

"Bình thường chị không tốt sao?"

Chu Nguyễn đang ăn bỗng bị nghẹn lại khi nghe xong lời nói của cô.

"À, chị, chị không phải vẫn luôn tốt sao các cậu nói có đúng không?"

Mấy cô gái nhanh chóng gạt đầu.

"Đứng, đứng."

Hứa Kiều bất đắc dĩ cười mắng: "Các em biến đi."

Sau khi ăn sáng xong thì mọi người nhanh chóng bắt đầu công việc ngày hôm nay, mỗi người đều bắt đầu làm việc của mình.

Hôm nay các cô bán bánh Red velvet.

Bánh Red velvet cũng là một trong những món chính của cửa tiệm.

Nguyên liệu của bánh Red velvet hoàn toàn là nhập khẩu, khi ăn vào mùi vị sẽ khác với bánh Chiffon, mùi hương đặc thù cùng vị mềm xốp tinh tế làm cho những khách hàng ở đây vô cùng thích.

Bánh Red velvet bắt nguồn từ khách sạn New York Waldorf-Astoria, vào khoảng năm 1959, một vị khách nữ dùng cơm tại khách sạn, rất thích bánh Red velvet vì thế cô ấy muốn biết tên người làm món bánh này cùng với công thức của nó, khách sạn đồng ý với yêu cầu của cô ấy.

Sau đó, cô ấy nhận được hóa đơn rất cao, nguyên nhân là khách sạn không được đưa công thức cho người khác, vị khách nữ này dưới sự giận dữ đã công bố toàn bộ công thức ra bên ngoài, nên bánh Red velvet từ đây nổi tiếng ra toàn thế giới!

Cùng với Chu Nguyễn làm xong bánh Red velvet, giữa trưa cô cùng với các nhân viên gọi cơm hộp.

Sau khi ăn xong, Hứa Kiều ngồi vào vị trí gần cửa sổ mà cô hay ngồi, mở laptop ra, chuẩn bị gõ chữ.

Trong tiệm phát nhạc nhẹ, cùng với mùi hương của những chiếc bánh Red velvet thơm lừng lan tỏa trong không khí.

Hứa Kiều bình thường có chút rối loạn, cô không biết phải viết tiếp như thế nào, chương miêu tả về động cơ gây án của hung thủ thì cô viết có chút không rõ ràng lắm, giống như linh cảm của cô đã bị tuột xuống, làm cho cô có chút bức bối.

Nhưng hôm nay không biết vì cái gì, lại vô cùng thuận tay, linh cảm đến đâu đều không ngăn được.

Theo cốt truyện ban đầu từ đó viết bước phát triển tiếp theo, Hứa Kiều bất tri bất giác cả người đều tập trung vào truyện.

Cho đến khi di động đặt ở trên mặt bàn đột nhiên rung lên, là tin nhắn của Đàm Đình đang.

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Kiều Mạch, cậu đang ở đâu, có đến không?

Lúc này Hứa Kiều đang hồi phục lại tinh thần, cô nhìn tin nhắn đến, rồi liếc qua thời gian trên di động.

Bởi vì chính cô là người mở cửa tiệm, hơn nữa dạo gần đây có vài vụ án bạo lực, cho nên cô cùng Đàm Đình đang ghi danh tại võ quán dạy huấn luyện kỹ thuật phòng thân nữ, các cô vất vả lắm mới đăng ký được, mà hôm nay chính là đi học ngày đầu tiên, bốn giờ bắt đầu, nhưng hiện tại đã hơn bốn mươi phút rồi.

Võ quán đó rất có tiếng, tên là "Thiên Nguyên" võ quán.

Nghe nói huấn luyện kỹ thuật phòng thân nữ ở võ quán này là lần đầu tiên mở, vốn dĩ võ quán này không tuyển nhận học sinh nữ, càng sẽ không mở riêng một khóa thể này, chỉ là không biết vì sao, nghỉ hè năm nay đột nhiên lại mở một khóa như vậy.

Nghe nói vào lúc mới mở khóa học, liền có rất nhiều nữ sinh muốn ghi danh tham gia, nhưng khóa này chỉ đăng ký được 8 nữ sinh, trong đó hai vị trí đầu tiên đều đã bị cô và Đàm leng keng chiếm rồi, mấy vị trí còn lại cũng đã đầy.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay chương mới có hơi muộn, bởi vì hiện tại còn cùng bạn ở bên ngoài, cùng đi mua mắt kính, cho nên liền quên mất phải đăng chương mới, thật xin lỗi các bạn đọc.

PS: Bánh Red velvet nguồn tham khảo Bách Khoa Baidu

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Mộc Tử Đăng

Tại sao lại có nhiều cô gái chen lẫn nhau đăng ký lớp huấn luyện này ư?

Đơn giản bởi vì huấn luyện viên trưởng của võ quán này là một người đàn ông đã xuất ngũ, dạy võ lại vô cùng chuyên nghiệp, và điều đặc biệt là vô cùng đẹp trai, các huấn luyện viên khác cũng đều là lính xuất ngũ.

Toàn bộ huấn luyện viên của võ quán đều có giá trị nhan sắc chuẩn đẹp. Bởi vì bọn họ đã từng là quân nhân, cho nên chỉ tùy tiện dùng một tay cũng có thể hạ gục một tên tiểu thối tươi hay một ông chú già.

Bình thường đi đến võ quán sẽ mất 30 phút, nhưng Hứa Kiều rút ngắn lại còn 20 phút, nhưng cho dù là vậy, cô vẫn đến muộn, đem xe đỗ xong, Hứa Kiều liền chạy nhanh vào.

Cô mới vừa đi vào, một chàng trai mặc đồ luyện võ màu đen liền đi đến.

"Học khóa huấn luyện kỹ thuật phòng thân cho nữ sao?"

"Đúng." Bởi vì có chút nóng vội, cho nên Hứa Kiều cũng chưa liếc nhìn chàng trai đó một cái, liền tùy ý gật đầu.

"Vậy hãy lên lầu hai, ở bên phải phòng học thứ hai."

"Được, cảm ơn."

Chàng trai đó nói xong, Hứa Kiều liền bước nhanh đi lên, còn chàng trai thì nhìn theo bóng dáng của cô cả nửa ngày.

"Đứng đó ngăn người làm gì thế?" một người khác cũng mặc đồ huấn luyện màu đen đi đến.

Chàng trai thu hồi tầm mắt của mình, như suy tư gì đó rồi nói: "Tại sao tôi cảm thấy cô gái vừa rồi có chút quen?"

"Cậu không phải nhìn cô gái xinh đẹp nào cũng thấy quen mặt ư?" Hai người nhìn nhau một cái.

"Này, Trần Nhiên tôi là người nông cạn sao hả?"

"Chẳng lẽ không phải sao?"

Nói xong, anh ta cũng không hề nhìn phản ứng cậu ta, mà xoay người rời đi luôn.

"Cái tên thối tha, Tổng Lâm!" Trần Nhiên đi nhanh qua, dùng tay bá vai anh ta.

"Lăn đi chỗ khác!"

Hứa Kiều đi đến cửa phòng học ở lầu hai, ngẩng đầu, nhìn vào bên trong qua kính cửa sổ trong suốt.

Hứa Kiều thấy được một người đàn ông đứng ở trong phòng học, anh mặc một thân trang phục huấn luyện màu đen, cho dù lúc này đang mặc loại quần áo rộng thùng thình nhưng vẫn nhìn ra được dáng người cao ráo, eo thon chân dài, ngẫu nhiên nhìn động tác tay, cũng có thể nhìn ra cơ bắp rắn chắc lực lưỡng.

Lúc này anh đang cuối đầu đang nói gì đó với một cô gái, một vài sợi tóc rơi xuống che khuất đi đôi mắt, cô chỉ nhìn thấy cái mũi cao thẳng cùng với đôi môi xinh đẹp.

Nhìn như vậy liền cảm thấy có chút cảm giác quen thuộc, tại sao cô lại cảm thấy người đàn ông này giống hàng xóm dưới lầu nhà cô thế?

Cô nhú nhú mày, lắc lắc đầu, cố gắng ép xuống suy nghĩ hiện ra trong đầu.

"Hắn là sẽ không phải đâu, người đó sao có thể là huấn luyện viên võ thuật được chứ." Cô lẩm bẩm nói.

Cô vừa nói thầm, vừa duỗi tay ra gõ cửa.

Nghe được tiếng gõ cửa, Thẩm Lạc Dương theo bản năng ngẩng đầu lên, nói: "Vào đi."

Hứa Kiều đi vào.

Khi cô đi vào, tầm mắt của Thẩm Lạc Dương liền dừng lại trên người cô, tóc dài ngang eo, áo thun màu rượu đỏ, quần jean màu đen, khuôn mặt trang điểm tinh xảo.

Đôi mắt sâu không thấy đáy của anh bỗng động đậy một cái, nhưng rất nhanh lại quay về vẻ điềm tĩnh ban đầu.

Lần đầu tiên anh cảm thấy thế giới này nhỏ bé đến đáng sợ.

Nhưng mà lúc này, Hứa Kiều lại không bình tĩnh được.

Cô đang cảm thấy lúc này bản thân như nhìn thấy quỷ, suốt cả buổi sáng đều tìm cách né tránh người này, hiện tại người ta liền ung dung đứng trước mặt cô, lại còn trở thành người huấn luyện viên của cô!

Cô theo bản năng lại dùng tay che khuất mặt mình, chỉ lộ ra hai con mắt.

Đàm đình đang ngồi ở bên kia không không hiểu sao bạn thân lại làm ra động tác như vậy, cô ấy phát phát tay về phía cô, nhưng Hứa Kiều cũng không thèm liếc mắt nhìn cô ấy một cái.

Thẩm Lạc Dương bất động thanh sắc nhìn cô một hồi, mặt không có biểu cảm gì nói: "Cô đến muộn."

"Thật ngại quá huấn luyện viên, bởi vì có một chút chuyện, hơn nữa trời lại mưa, cho nên tôi đến muộn." Hứa Kiều mở miệng giải thích một chút.

Thẩm Lạc Dương không lập tức nói gì, Hứa Kiều cũng không rõ anh rốt cục là có ý tứ gì, đang lúc cô chuẩn bị mở miệng lại lần nữa, Thẩm Lạc Dương đã mở miệng nói.

"Tôi mặc kệ nguyên nhân cô đến trễ là gì, cô có nguyên nhân của cô, tôi có quy tắc của tôi, nếu đến muộn phải nhận hình phạt, nhảy éch mười cái, bắt đầu ngay."

Hứa Kiều sùng sốt một chút.

WHAT!

Nhảy éch? Mười cái?

Anh đang nói giỡn với cô sao?

Hứa Kiều không tự chủ được liền đem tay thả xuống, sau đó lại đưa lên che lại.

"Huấn luyện viên, hôm nay là lần đầu tiên tôi đến đây học, cũng không biết quy tắc của anh là không thể đến trễ, hơn nữa hôm nay trời mưa, nói về mặt tình cảm thì nên bỏ qua cho."

"Hai mươi cái."

"Gi? Anh nói gì?"

"Ba mươi cái."

"Đệt" Hứa Kiều nhin không được muốn muốn chửi thề.

"Nói một câu nữa thì thêm mười cái."

Đàm đình đang còn đang ngồi liền đứng dậy chạy nhanh đến, giữ chặt Hứa Kiều lại.

"Bình tĩnh bình tĩnh."

"Bình tĩnh cái quỷ."

"Làm sao, cô có ý kiến gì sao?" Thẩm Lạc Dương trên mặt vô cùng bình tĩnh.

"Tôi..."

"9999. 9999 đó." Đàm đình đang ở bên tai cô lặp lại mấy con số này.

Hứa Kiều chột bình tĩnh không ít, phí học khóa này là 9999 đó, không được, cô nhin!

Hứa Kiều nỗ lực kéo kéo khoe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Không có."

"Không có vậy bắt đầu đi." Thẩm Lạc Dương cũng không liếc nhìn cô một cái.

Hứa Kiều tròn trắng mắt.

Ôi đệt, thật đúng là hóng hách, nếu không phải cô trả phí báo danh là 9999 thì cô đã đánh chết anh rồi!

"Còn cô nhanh chóng quay về vị trí." Thẩm Lạc Dương nhìn Đàm leng keng, ngừ khi có cảm giác áp bách.

Hứa Kiều ở một bên lười nhác nhảy ếch.

Cô nghe được Thẩm Lạc Dương đứng đó tiến hành tự giới thiệu, vì thế cô liền cố ý vào lúc nhảy ếch, nhảy thật mạnh, làm toàn bộ sàn nhà đều phát ra tiếng "Bịch bịch bịch".

Nhưng Thẩm Lạc đến cả cái liếc mắt cũng không thèm tặng cô, mà là tiếp tục giới thiệu, "Tôi là Thẩm Lạc Dương, là người sẽ huấn luyện cho các cô ở khóa này, các cô có thể kêu tôi là huấn luyện viên Thẩm, hoặc là huấn luyện viên."

Thẩm Lạc Dương?

Tôi nhớ kỹ!

Hứa Kiều hung hăng nhai cái tên này ở trong miệng.

- - - - -

"Tớ phải đi học, nếu không phải bởi vì tốn 9999, tớ khẳng định sẽ đánh chết anh ta, làm cho anh ta không thể kiêu ngạo được nữa!"

Sau khi về đến nhà, Hứa Kiều còn cùng Đàm đình đang gọi điện nói về chuyện này.

Bây giờ nhắc tới đến chuyện này, cô có cảm giác thật hoảng hốt.

"Đừng nghĩ đến 9999 nữa, đánh chết anh ta rồi bỏ thôi."

"Tớ rất quý 9999, nếu có thể rút lại tiền tớ đã bỏ học rồi."

"Tớ thật sự nhị cười không nổi."

Hứa Kiều, "..."

"Đúng rồi, anh ta không phải nhận ra tớ rồi nên mới cố ý làm vậy chứ?" Hứa Kiều đột nhiên từ trên sô pha ngồi bật dậy.

"Nhận ra cậu cái gì?"

"À, tớ quên nói với cậu, Thẩm Lạc Dương chính là người ở số nhà 503!"

"WHAT? Người ở số nhà 503! Đừng nói là cái người mà cậu bảo là mới chuyển đến, ngày hôm qua còn đối mặt nhau, cậu nói chính là người đàn ông đó thật ư?"

"Không sai, chính là anh ta."

"Ôi trời, thật hay giả? Các cậu đúng là có duyên phận mà."

"Cậu thiếu đôn à?"

"Không có, không có."

"Đúng rồi, bây giờ cậu có nói anh ta cố ý hay không thì tớ đều mặc kệ. Ngay giờ phút này tớ cảm thấy anh ta chính là cố ý!"

"Cậu đừng nghĩ quá nhiều. Có lẽ không phải đâu. Nói thêm nữa, tớ cảm thấy huấn luyện viên Thẩm nhìn không giống người tính toán chi li như vậy."

"Ha ha, tớ đã xem anh ta chính là loại người tính toán chi li như vậy đấy."

Vừa nói xong, Hứa Kiều liền nghe thấy âm thanh thở hổn hển của Đàm đình đang.

"Này, cậu đang làm chuyện gì mờ ám đấy?" Hứa Kiều không tự chủ kéo dài âm cuối.

"Lăn đi. Thu hồi ý nghĩ màu vàng đó lại ngay, tớ đang tập duỗi cơ bụng. Ngày mai có buổi chụp ảnh, nếu mặc váy không vào Tinh tỳ không xé xác tớ mới là lạ."

Bây giờ Hứa Kiều cảm thấy trong lòng thật khó chịu, trong ngực như có một đám bông bị tắc lại.

"Bây giờ cậu không cần phải lo lắng anh ta có nhận ra hay không, mặc kệ nói như thế nào, khóa học này chúng ta còn phải học cho nên cậu không cần phải nao loạn làm cho bản thân không thoải mái, đem chuyện xảy ra hôm nay quên hết đi."

"Quên cái khi gì, lúc đầu đối với anh ta tớ còn cảm thấy có chút ái náy, nhưng bây giờ mọi ái náy đó đều giống như rắm đánh ra "Bông" một cái liền tan sạch trong không khí."

"Ha ha ha, Kiều Mạch, cậu thật có trí tưởng tượng, ha ha ha, không được, cười bụng đau quá, ai u Không được không được."

Điện thoại đầu bên kia Đàm đình đang cười ha ha, nhưng mà lúc ấy cô nàng đang hít đất, vào lúc ấy kiêng kị nhất chính là cười to.

Hứa Kiều nghe Đàm đình đang cười, khoảng vài giây sau, cô mới thật vất vả khắc chế chính mình.

"Cậu chờ đó, hiện tại tớ cùng anh ta dẫn co, mà anh ta thì cao ngạo đến như thế."

"Được được được, cậu cứ tiếp tục đi, tớ chờ xem cuối cùng là ai hành hạ ai."

Cùng Đàm đình đang nói chuyện điện thoại một lúc, điện thoại của người giao đồ ăn gọi đến, khi nói chuyện với Đàm đình đang cô đã gọi điện đặt đồ ăn bên ngoài, may mắn là cuộc nói chuyện của các cô dừng đúng lúc.

Hứa Kiều là kiểu người hoàn toàn sống nhờ vào đồ ăn gọi bên ngoài, cho nên cô đều đã ném qua tất cả các món ăn của những hàng quán ở tiểu khu bên cạnh, chỗ nào nấu vị thiên về thanh đạm, chỗ nào nấu vị thiên mặn mà hơn cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hứa Kiều mang giày vào, sau đó liền xuống lầu lấy com hộp.

Bởi vì tiểu khu của cô buổi tối quản rất nghiêm. Vào buổi tối, không phải là chủ nhà trong tiểu khu thì không được đi vào, cho nên Hứa Kiều đến nơi công gác của bảo vệ để lấy.

Cũng may công bảo vệ cách khu nhà cũng không xa, chỉ mất vài phút cô đã đi đến nơi.

"Xin hỏi là giao thức ăn sao?"

"Đúng vậy, di động của cô có số đuôi là bao nhiêu?"

"1787."

Nhân viên giao hàng từ phía sau lấy ra phần đồ ăn cô đã đặt.

"Đây là đồ ăn của cô."

Hứa Kiều nhận xong đồ ăn liền chuẩn bị rời đi.

"Thật là đói mà, về nhà tao sẽ ăn sạch chúng mày."

Cô vừa đi, vừa nói, không tự giác liền bước nhanh hơn.

Trước khi ăn, Hứa Kiều từ ngăn kéo lấy ra thức ăn cho mèo đổ vào cái đĩa của Trà Sữa.

"Chị ăn com đây em cũng nhanh ăn đi nào." Hứa Kiều vươn tay vỗ vỗ đầu Trà Sữa.

Nhưng Hứa Kiều đã đi đến bàn ăn rồi mà Trà Sữa cũng không nhìn cái đĩa thức ăn trước mặt, mà lại chạy đến bên cạnh ban công, duỗi cổ ra nhìn ban

công dưới lầu.

Hứa Kiều một bên ăn cơm một bên nhìn Trà Sữa ngồi xôm bên cạnh ban công, không chịu được nói: "Trà Sữa, em cũng không nên cứ nhớ mãi trong lòng nữa."

"Meo~", Trà Sữa quay đầu lại nhìn cô, u oán kêu một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Edit: Mộc Từ Đăng

Thẩm Lạc Dương mới vừa về đến nhà, khi anh vừa mới bật đèn lên liền nhìn thấy một bóng dáng từ ban công lầu trên nhảy xuống.

"Meo ~"

"Meo ~"

Trà Sữa đã từ trên ban công đi vào trong phòng khách, ngồi xôm xuống gần bên Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương không nhìn được ngồi xuống, đưa tay vẫy vẫy về phía nó.

Trà Sữa lập tức tung ta tung tã chạy qua, ngoan ngoãn ngồi xôm bên người anh.

Thẩm Lạc Dương vươn tay xoa xoa đỉnh đầu Trà Sữa.

"Làm sao, lại đến ăn cơm à?"

"Meo~."

Trên mặt Thẩm Lạc Dương luôn luôn không có biểu cảm gì bây giờ lại hiện lên một vài ý cười, anh đứng dậy, đem áo khoác cời ra rồi tùy ý ném lên sofa, sau đó đi đến phòng bếp.

Trà Sữa cũng gắt gao đi theo qua.

Thẩm Lạc Dương từ trong tủ lạnh lấy ra thịt cùng với ít rau mới.

Rửa sạch sẽ xong liền bắt đầu làm bữa tối, anh thuần thục thái rau, rồi đem đi xào lên, trong phòng bếp lập tức tràn ngập mùi hương mê người.

Anh thành thạo xào đồ ăn, đột nhiên nghĩ đến thời điểm tan làm, Trần Nhiên nói với anh, Hứa Kiều cùng với Đàm Leng Keng chính là hai cô gái đã gặp trong buổi tối đó mà Hứa Kiều chính là người đã nôn lên người anh.

Quả thật anh không nói thật với Trần Nhiên, anh đã sớm biết, hơn nữa bọn họ cũng không biết, anh đã biết cô từ trước kia, anh cũng biết vì sao chỉ cần nhìn một cái anh liền biết đó chính là cô, Cũng có thể là do khi đó cô đang ở trong tay kẻ bắt cóc, rõ ràng thực sự sợ hãi, trên mặt tất cả đều là nước mắt, bộ dáng đó đã làm anh không thể không buông dao xuống.

Nghĩ đến cô, anh theo bản năng sờ lên cổ, lại phát hiện không có cái gì, tay mới chậm rãi hạ xuống.

"Thẩm đại ca, em cho anh tắm bồn hộ mệnh, không biết có hữu dụng hay không, nhưng vẫn hy vọng nó có thể bảo vệ anh bình an."

Anh nhớ tới hình ảnh cô tươi cười đem tắm bồn hộ mệnh đeo vào cổ anh, tuy rằng khi đó anh đối với cái bồn hộ mệnh rất khinh thường, bởi vì anh chưa bao giờ tin tưởng bồn hộ mệnh là có thể bảo vệ con người bình an, càng không tin Phật.

Nhưng anh lại không nghĩ tới, bồn hộ mệnh là bảo vệ anh, còn anh thì không thể bảo vệ cô.

"Meo ~"

Trà Sữa đột nhiên kêu một tiếng, đem Thẩm Lạc Dương đang từ trong trí nhớ kéo ra, anh nhìn nó liếc mắt một cái.

Nghĩ đến đêm qua, anh nhìn thấy biểu cảm của cô cũng đã biết, cô cũng nhận ra anh rồi, nhưng chỉ là nhớ tới chuyện đã nôn lên người anh chứ không phải là nhớ anh của 6 năm trước.

Nghĩ đến việc cô cũng không cần lấy lại cái bao gối đã chạy đi, mùa hè nóng nực còn mang khẩu trang, hôm nay buổi sáng còn làm bộ dáng che che dấu dấu, anh liền cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ còn sợ anh trả thù cô, anh lại cảm thấy không nhân hạ thoải mái.

Hơn nữa cô của đêm qua với cô hôm nay xuất hiện tại vũ quán như hai người khác nhau, cô gái này giống như có hai khuôn mặt, thật sự không thích chút nào!

Nghĩ đến đây, anh không khỏi nhìn thoáng qua Trà Sữa đang ngồi xôm trên sofa, so với cô, anh cảm thấy thích vật nhỏ này hơn.

- - - - -

Mấy ngày gần đây, Hứa Kiều cảm thấy Trà Sữa nhà cô có gì đó không đúng.

Bởi vì cô phát hiện Trà Sữa nhà cô không hề động vào bữa tối, cô rõ ràng buổi tối mỗi ngày đều đồ rất nhiều thức ăn, ngày hôm sau cô nhìn thấy cái đĩa vẫn như cũ không vui đi tí nào.

Cô không khỏi có chút lo lắng, chẳng lẽ Trà Sữa nhà cô bị bệnh kén ăn?

Bởi vì việc này, cô còn đặc biệt mang Trà Sữa đến bệnh viện thú y, bác sĩ kiểm tra xong, nói con mèo không có bệnh kén ăn, hơn nữa các phương diện khác đều rất tốt, không có tình huống gì dị thường.

Hứa Kiều không khỏi có chút nghi hoặc, tại sao lại như vậy nhỉ?

Chẳng lẽ là..... Trà Sữa nhà cô..... yêu rồi..... Quyết tâm muốn giảm béo?

"Trà Sữa, em sẽ không thật sự muốn giảm béo chứ, chẳng lẽ em thật sự động tâm, mau nói cho chị nghe một chút đi là mèo nhà ai, chị mang em tới cửa cầu hôn."

Hứa Kiều đem Trà Sữa ôm vào trong ngực, một bên □□* nó, một bên nói.

(* □□ trong bản raw cũng để như vậy)

Trà sữa nhìn chủ nhân nhà mình, bắt đầu dĩ "Meo~" một tiếng, chủ nhân của nó dường như đã quên nó là một con mèo cái.

Kỳ thực nó không biết chủ nhân của nó làm sao lại có thể lớn lên.

"Hừ, em đừng dùng loại này ánh mắt nhìn chị, chị nói nghiêm túc đấy."

Hứa Kiều còn không biết một nhắc mãi chuyện này.

Nhưng Trà Sữa vốn vẫn không muốn nghe cô lải nhải, nó vịn vẹo thân thể, sau đó từ trên đùi Hứa Kiều nhảy xuống.

"Vật nhỏ không lương tâm mà." Hứa Kiều mắng.

Buổi tối tắm rửa xong, vừa mới chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nhận được điện thoại của Lục Chi Ưu.

"Làm sao vậy, nhớ tớ à?" Cô một tay cầm di động, một cái tay khác cầm khăn lông lau tóc.

"Nhớ cậu cái con khỉ, tớ nói cho cậu một tiếng, tớ hiện tại phải đi Hoàn Kiếm."

"Diễn tiếp bộ phim đó à?"

"Đúng vậy, tớ không thể cứ tiếp tục không làm gì nữa, tớ mà không đi, ông chủ sẽ đóng băng tớ mất."

"Ha ha, cậu đang nói đùa gì vậy, ông ta còn phải nhờ cậu cả đấy." Hứa Kiều lạnh lùng nói ra.

"À, đúng rồi, tớ có chuyện này muốn nói với cậu, tớ mới vừa nghe lão Thẩm nói Thẩm đại ca dọn. Đừng nháo. Em cùng Kiều Mạch đang nói chuyện điện thoại mà."

"Đừng sờ loạn. Đừng sờ chỗ đó."

Hứa Kiều, "..."

"Lục Chi Ưu, tớ thấy cậu nên thỏa mãn bác sĩ Thẩm của cậu trước đi."

Nói xong, Hứa Kiều liền không lưu tình chút nào cúp điện thoại, cô không muốn nghe tiếp nữa, cô mà nghe tiếp nữa không biết sẽ nghe được cái gì không nên nghe, sau đó bỏ điện thoại xuống, cô tiếp tục dùng hai tay lau tóc.

Lục Chi Ưu muốn đi Hoành Điểm, vậy là gần đây sẽ không thể hẹn với cô ấy được rồi, Hoành Điểm dường như trở thành nhà của cô ấy, một năm 365 ngày không thể ngồi ngây ngốc ở nhà mãi được, giới giải trí đúng là một trường đua mả.

Đôi khi cô muốn khuyên cô ấy không nên làm việc liều mạng như vậy, vẫn nên chú ý đến thân thể, ít nhất cũng phải để cho bản thân nghỉ ngơi thật tốt, nhưng vẫn không có thời gian, mỗi lần gọi điện thoại cho cô ấy đều là người đại diện bắt máy nói cô ấy đang bận không thể nghe máy, khi công việc kết thúc thì thời gia nghỉ ngơi đều vô cùng ít ỏi đừng nói đến chuyện gọi lại.

Bởi vì cô có ý tránh đi Thẩm Lạc Dương, cho nên mấy ngày nay cô may mắn đều không gặp được anh, mà khóa huấn luyện một tuần cũng chỉ học hai ngày, buổi chiều thứ 3 hàng tuần bắt đầu lúc 4 giờ và buổi sáng thứ 7 hàng tuần bắt đầu lúc 10 giờ.

Mà tương tự đến ngày mai phải đi học, cô liền cảm thấy đầu nhói đau, nói thật ra, cô thật sự không muốn nhìn thấy cái mặt than kia của Thẩm Lạc Dương chút nào cả!

Cô nhìn nhìn thời gian, hiện tại đã là 9 giờ rồi, cô nghĩ nghĩ, quyết định đem chuông sau đã viết sửa lại một chút, mấy ngày này ngoại trừ ở trong tiệm bánh thì cô đều ở nhà gõ chữ.

Chương mới đã viết đến một nửa, đã bắt đầu dần dần tiến vào □□ bộ phận, cốt truyện cũng bắt đầu càng ngày càng nhanh chóng đi đến hồi kết, hơn nữa thường xuyên sẽ có người đọc viết bình luận nói chương truyện có lỗi sai, vì vậy mỗi lần trước khi gửi bản thảo đi, cô đều tiến hành chỉnh sửa lại một lần nữa, cô không thích viết quá nhiều dẫn đến dư thừa, cô muốn viết làm sao cho đến khi bản thân cảm thấy hài lòng mới gửi đi, vả lại cô có chứng ám ảnh cưỡng chế, chỉ cần văn viết không hài lòng thì sẽ xóa để viết đến khi hài lòng mới thôi.

Cho nên mấy ngày nay gần sáng cô mới đi ngủ, mặt nạ dùng càng nhanh hết, mỗi ngày đều phải thức đêm nên cần dùng nhiều, bằng không cô thật sự cảm thấy bản thân chịu không nổi với nhan sắc bị ảnh hưởng vì thức thâu đêm.

Chờ sửa xong bản thảo đã là 1 giờ rồi, sao lại trễ thế này.

Cô ngáp một cái, tắt máy tính rồi đi ngủ, bởi vì thật sự là quá mệt mỏi cho nên nằm xuống không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Buổi sáng, Hứa Kiều đang ngủ ngon lành, đột nhiên bị một trận chuông điện thoại đánh thức.

Cô không muốn đi lấy điện thoại chút nào nên không khỏi lấy chăn che đầu tiếp tục ngủ, tuy rằng chuông điện thoại là bài hát yêu thích của cô, nhưng vào lúc này cô chỉ cảm thấy tiếng chuông thật đáng ghét, làm cô thấy phiền.

Khoảng một phút đồng hồ trôi đi, di động liền yên tĩnh trở lại, Hứa Kiều đang gất gao nhủ mày cũng chậm rãi thả lỏng, chuẩn bị lại lần nữa chìm vào mộng đẹp, nhưng di động lại lần nữa vang lên, lần này thời gian gọi còn dài hơn so với lần trước, xem chừng người gọi điện quyết tâm phải gặp được cô.

Cuối cùng khi di động vang lên lần thứ ba, Hứa Kiều không thể nhịn được nữa đem chăn xốc lên, tùy tay lấy di động qua, mí mắt cũng không mở bất mấy.

"Ai vậy? Mới sáng sớm có để người ta ngủ không hả?"

"Nhanh chóng rời giường đi, đừng quên hôm nay còn có lớp huấn luyện!"

"Không phải 10 giờ sao, hiện tại còn sớm mà."

"Hiện tại đã 9 giờ rồi, lấy tốc độ của cậu như vậy hôm nay định tiếp tục nhảy éch à?"

Nhảy éch!

Khi nghe thấy hai từ này, đôi mắt đang nhắm nghiền của Hứa Kiều liền mở ra.

"Mẹ nó!" Hứa Kiều mắng một tiếng, sau đó di động cũng không thèm tắt liền vọt vào phòng tắm.

Đám đình đang nghe đầu dây bên kia truyền đến âm thanh một trận tay chân luống cuống, thì biết Hứa Kiều đã rời giường, vì thế cô an tâm tắt điện thoại.

"Tin tin." Tiếng còi xe từ phía sau truyền tới.

Lúc này cô mới ý thức được xe của mình còn đậu ngay cửa bãi đỗ xe, vì thế cô nhanh chóng nhả ga chạy đi, đem xe đi đỗ.

Sau khi tìm được chỗ trống cô liền đem xe chạy vào, mở cửa xe đi ra, lại vừa lúc nhìn thấy chiếc xe vừa mới bấm còi giục cô đang đậu vị trí đối diện, cửa xe ngay vị trí ghé lái mở ra, có người bước ra ngoài.

"Vừa rồi thật ngại quá." Cô mở miệng nói.

Nhưng mà Tống Lâm cũng không liếc nhìn cô một cái.

Đám đình đang, "..."

Lúc này cửa bên ghế phụ mở ra, một người đàn ông khác bước ra, anh ta liền nhìn thấy được khuôn mặt xấu hổ của Đàm đình đang, lại nhìn thoáng qua Tổng Lâm đang trầm mặc không nói gì, không khỏi cười nói.

"Không sao không sao, chỉ là việc nhỏ thôi, hơn nữa tính cậu ta là như vậy."

Đàm đình đang nhìn anh ta cười cười.

"Đúng rồi, bạn của cô còn chưa tới à?" Anh ta nhìn cô, sau đó hỏi.

"Bạn của tôi, anh biết cô ấy à?" Cô nghi hoặc nhìn anh ta.

"Ha ha ha, sao có thể không biết chứ, là Hứa Kiều đó, cô ấy là người tôi bái phục đấy."

Đàm đình đang có điều không hiểu lời nói của anh ta lắm.

Trần Nhiên thấy biểu tình của cô liền nhận ra cô không hiểu.

"Cô chẳng lẽ không nhớ rồi? Buổi tối ngày hôm đó cô cùng với bạn cô say rượu làm loạn?"

Đàm đình đang có chút sùng sốt một chút.

Say rượu?

Cùng bạn của cô?

Vài giây trôi qua, cô đột nhiên phản ứng lại, hai người bọn họ không lẽ là...

Trên mặt cô hiện lên nụ cười nhàn nhạt, tỏ ra hình tượng hoàn mỹ.

"À"

Trần Nhiên quen thuộc đi qua hướng cô, "Ngày hôm qua tôi nhìn thấy bạn cô có chút quen mắt, hai người các cô đều đến học lớp huấn luyện đó à?"

"Ừ, đúng vậy."

Bởi vì ba người đều cùng đi về hướng vũ quán, cho nên tất nhiên là đi cùng nhau, cùng lắm dọc theo đường đi đều là Trần Nhiên nói chuyện cùng Đàm đình đang, Tổng Lâm chỉ nhìn về phía trước.

"Bạn của cô thật sự quá lợi hại." Nói tới đây, Trần Nhiên không khỏi lú lười.

"Lợi hại?" Đàm đình đang nghiêng đầu nhìn anh ta.

"Đúng rồi, không chỉ đùa giỡn lão đại của chúng tôi, lại còn có dám đuổi tay kéo tay anh ấy, cuối cùng còn nôn lên người anh ấy nữa, cô không biết đâu, anh ấy chính là người mà không phải ai cũng có thể chạm vào được, nghe nói ngày hôm qua còn cãi nhau với anh ấy, cho nên hiện tại tôi bái phục cô ấy sát đất!"

Tác giả có lời muốn nói: Thế giới lớn như vậy, một ngày không biết sẽ gặp qua bao nhiêu người, trong số đó có lẽ có vài người chỉ gặp thoáng qua, cũng có lẽ có vài người đã từng thân quen nhau, có thể sau này cũng sẽ gặp được người có duyên, nhưng mà, trong đám người muốn hình thành lòng, bạn phải chăng cũng có một chấp niệm, một thời gian thanh xuân tươi đẹp, hay thích một ai đó sâu đậm nhưng lại không thể nói thành lời, bạn đã từng nỗ lực để hai người có thể ở bên nhau chưa, tham dự vào sinh mệnh anh ấy, tham dự vào tương lai của anh ấy.

"Lục Ân Hoàng, em thích anh." Là cô không dám nói ra lời.

"Cô Sanh Cửu, anh thích em." Là anh không kịp nói thành lời.

Nhiều năm sau, cô rời khỏi nơi đó, mà anh lại ở đây đợi chờ cô, nhiều năm như vậy, anh đang đợi gió, anh đang đợi em.

Kể sau 《 độc sủng 》, 《 chờ gió cũng là chờ em 》 vô cùng ám áp, nếu thích các bạn có thể lưu lại.

Lời của editor: Chị chưa đấu với anh thì mèo nhà chị đã thua dưới tay anh rồi.

Phản lời tác giả muốn nói là giới thiệu một bộ truyện mới giống kiểu hé lộ một phần văn án vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Mộc Tử Đăng

Bản thân Đàm đình đang còn có chút lúng túng, nhưng khi nhắc đến chuyện của Hứa Kiều, cô liền thả lỏng đôi chút.

Cô cười cười nói: "Thì ra anh vì chuyện này mà bái phục cô ấy, hơn nữa lão đại của các anh ngày thường thực rất đáng sợ sao?"

Trần Nhiên biểu cảm vô cùng kinh hãi.

"Đáng sợ, anh ấy đâu chỉ là đáng sợ."

"Khoa trương như vậy sao?"

"Bằng không cô cho rằng vì sao tôi lại bái phục bạn của cô chứ."

Đàm đình đang hiểu rõ cười cười, người đàn ông Thẩm Lạc Dương này, không cần phải thăm dò cô cũng biết, anh ta tuyệt đối không phải là người dễ trêu chọc vào, hơn nữa chỉ bằng ánh mắt anh ta ngày đó nhìn cô thì cô đã biết.

Ánh mắt của cô không khỏi nhìn vào Tống Lâm đang đi cạnh Trần Nhiên, cô đánh giá nhìn anh ta vài lần.

Cô nhìn anh ta cũng có vẻ hơi quen quen.

Trần Nhiên phát hiện ánh mắt cô ấy dừng trên người Tống Lâm, vì thế mở miệng nói.

"Đây là Tống Lâm, ngày đó cậu ta cũng có mặt ở đó."

Đàm đình đang nhìn anh ta, trong đầu thấy có chút ấn tượng.

"Xin chào." Cô chào hỏi anh ta.

Bước chân của Tống Lâm hơi dừng một chút, nhưng không lập tức nói chuyện, trong không khí lại hiện lên vẻ lúng túng.

Thấy thế, Trần Nhiên không khỏi dùng cánh tay huých anh ta một cái.

Tống Lâm lúc này mới nhìn Đàm đình đang.

"Uh." Ánh mắt anh ta nhìn cô không vượt qua ba giây, sau đó ừ một tiếng, rồi nhanh chóng quay đi.

Cô nhìn sườn mặt của anh ta, không hiểu vì sao trong lòng lại dâng lên một cảm xúc không rõ ràng, trái tim như bị cái gì đó quẩn lại.

Trần Nhiên không nhìn thấy được sự thất thần của cô, tiếp tục mở miệng cùng cô nói chuyện: "Không phải 10 giờ mới học sao, cô sao lại tới sớm như vậy?"

"Hôm nay dậy tương đối sớm, dù sao cũng đi học, nên đi sớm hơn bình thường một chút thôi, thuận tiện tham quan một chút."

"Được đấy, một lát đến võ quán, không có việc gì cô có thể tham quan."

- - - - -

Thẩm Lạc Dương trong tay cầm một cuốn sổ điểm danh, ánh mắt anh nhìn lướt qua tên các học viên, sau đó tầm mắt dừng lại trước một cái tên.

Hứa Kiều.

Anh không nói gì, phía dưới học viên tự nhiên cũng không ai dám nói gì, có lẽ bản thân anh tỏa ra một loại khí tràng, làm người trước mắt hô hấp không khỏi thả chậm xuống.

Trong không khí yên tĩnh như vậy, phía cửa chậm rãi vang lên tiếng bước chân.

Đàm đình đang không ngừng nhìn ra cửa phòng học, tuy rằng ngoài mặt không có biến hóa gì, nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt, mẹ nó, cô ấy luôn vân đạm phong khinh như vậy, hôm nay nếu lại đến trễ mà bị phạt, xem chừng cô ấy thật sự sẽ cùng anh ta cãi một trận nữa.

Cô ngẩng đầu trộm nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương, anh giờ phút này hơi hơi cúi đầu, cô không nhìn thấy biểu tình trên mặt của anh, nhưng không

biết tại sao, cô lại cảm thấy anh giống như đang cố ý chờ Hứa Kiều.

"Tít tất, Tít tất, Tít tất."

8 giờ 57.

"Tít tất, Tít tất, Tít tất."

8 giờ 58.

"Báo cáo!"

Thẩm Lạc Dương quay đầu qua, liền nhìn thấy cô gái ấy đứng ngay cửa.

8 giờ 59.

"Vào đi."

Trên mặt Hứa Kiều có chút khoe khoang, cô bước chân từ từ đi qua bên người Thẩm Lạc Dương.

Khi cô đi ngang qua, mang theo một trận gió kèm theo một mùi hương.

Thẩm Lạc Dương theo bản năng nhứm mũi, anh không thích mùi nước hoa.

Hứa Kiều ngồi ở cạnh Đàm đình đang, mới vừa ngồi xuống, Đàm đình đang liền gấp không chờ nổi nói chuyện với cô.

"Làm tớ sợ muốn chết, tớ còn tưởng rằng, hôm nay cậu lại bị muộn nữa rồi."

Hứa Kiều nhướn mày nhìn cô ấy.

"Mọi người đều đã đến đông đủ, tôi gọi tên từng người lên nhận đồng phục, sau đó đến phòng thay quần áo thay vào đồng phục rồi quay lại."

Đến tên Hứa Kiều, Hứa Kiều liền đứng dậy đi đến bên cạnh anh, từ tay anh nhận lấy đồng phục.

Đang lúc cô xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một thanh âm nhàn nhạt, thanh âm của anh tuy không lớn, nhưng lại làm Hứa Kiều không tự giác được dừng lại bước chân.

"Chờ một chút."

"Không biết huấn luyện viên Thẩm còn có gì muốn phân phó?" Hứa Kiều âm dương quái khí nói.

Thẩm Lạc Dương nhìn vẻ khiêu khích trên mặt cô, trong giọng nói mang theo tia trào phúng nhàn nhạt, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn đánh giá cô.

Cứ như vậy, Thẩm Lạc Dương nhìn cô gần nửa phút, Hứa Kiều cuối cùng có chút không bình tĩnh nổi nữa.

"Tôi biết tôi lớn lên xinh đẹp"

"Đem tóc của cô cột lên hết."

Hứa Kiều, "..."

Anh nhìn đến nửa ngày, cuối cùng chính là vì nói cho cô biết là cô phải cột tóc lên sao?

Một trận xem thường xong lên.

"Ừ." Cô không mẫn không nhạt trả lời, sau đó xoay người đi đến phòng thay quần áo.

Thẩm Lạc Dương nhìn bóng dáng Hứa Kiều, không khỏi cảm thấy trong xương cốt cô vẫn là một cô gái quật cường.

Mới vừa đến phòng thay quần áo, Hứa Kiều đã bị Đàm đình đang kéo qua.

"Anh ta mới vừa cùng cậu nói cái gì vậy?"

"Không có gì, chỉ kêu tớ cột tóc lên thôi." Hứa Kiều giang tay ra, vẻ mặt không sao cả nói.

Sau đó cô nhìn nhìn cổ tay mình, không mang theo đồ cột tóc.

"Tớ không có mang theo đồ cột tóc, cậu có mang theo không?"

Đàm đình đang tìm trong túi xách một hời, sau đó lắc đầu.

"Tớ cũng không mang theo."

"Chị, em có mang đồ cột tóc này, em cho chị."

Lúc này, bên cạnh một cô gái cột tóc đuôi ngựa hướng Hứa Kiều đưa qua một cái đồ cột tóc.

Hứa Kiều cũng không tỏ vẻ khách khí, thoải mái hào phóng nhận lấy đồ cột tóc, "Cảm ơn."

"Không khách khí ạ." Em gái Tiêu trên mặt toát lên vẻ tươi cười hồn nhiên, thoạt nhìn tuổi còn nhỏ, Hứa Kiều không khỏi nhìn cô nàng có chút cảm tình tốt.

Cô dùng đồ cột tóc cột tóc gọn gàng lên.

"Em tên gì?"

"Ân Duyệt."

Buổi học đầu chưa học sâu về phòng thân chỉ nói về tầm quan trọng của việc học phòng thân và nêu một vài ví dụ về nữ sinh ra ngoài vào buổi tối gặp phải nguy hiểm và đột phát tình huống.

Hiện tại xã hội này, an toàn đều hoàn toàn không thể được bảo đảm, đặc biệt là phái nữ. Trong xã hội này, một khi có cái gì nguy hiểm, đứng mũi chịu sào chịu thương tổn chính là phái nữ, cho nên hiện tại càng ngày càng nhiều cô gái bắt đầu học võ thuật, học thuật phòng thân.

Lúc Thẩm Lạc Dương cùng trợ giảng đang giảng giải phía trên, Hứa Kiều miễn cưỡng nghe xong vài phút, sau đó mí mắt liền bắt đầu đánh nhau, cô hiện tại bắt đầu cảm thấy con buồn ngủ đang ập đến.

Một là bởi vì đêm qua cô đi ngủ quá muộn, mà hôm nay buổi sáng lại dậy quá sớm, giấc ngủ không hề đủ chút nào. Hai là bởi vì cô cảm thấy thanh âm của Thẩm Lạc Dương giống như Đường Tăng đang niệm kinh, cô nghe mà mơ màng sắp ngủ, cảm giác thật buồn tẻ.

Hứa Kiều có một đặc điểm chính là chỉ cần có người nói đến đề tài không thú vị, buồn chán thì ngay lúc đó cô sẽ cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ.

Cũng như lúc học đại học, cô trên cơ bản đều không tập trung được mấy lần, mà giáo sư chỉ chủ yếu dạy các sinh viên ưu tú, may mắn là cô rất giỏi nghệ thuật biểu diễn, cho nên dù ngày thường toàn không mấy tập trung, nhưng đến khi kiểm tra đều đạt điểm cao, giáo sư cũng không dám nói cái gì.

Một lớp 8 người nên ngồi thành một vòng tròn, mà Hứa Kiều cùng Đàm đình đang lại vừa lúc ngồi bên cạnh nhau, cho nên đầu cô không tự giác liền bắt đầu dựa qua vai Đàm đình đang.

"Tớ ngủ một lúc, đến tan học thì gọi tớ dậy." Hứa Kiều nhỏ giọng nói với Đàm đình đang.

"Cậu không sợ bị anh ta bắt được sao?" Đàm đình đang nhún vai.

"Sợ cái gì, không phải còn có cậu sao? Hơn nữa, phát hiện thì sao, anh ta có bản lĩnh tới đánh tớ à." Hứa Kiều trợn trắng mắt, sau đó tiếp tục thoải mái dựa vào trên vai Đàm đình đang.

Đàm leng keng bắt đầu dĩ, cô ấy cũng biết đức hạnh của Hứa Kiều ra sao.

"Tớ còn có thể nói cái gì đây?"

"Đừng nói chuyện gì cả, hôn tớ đi."

"Lăn đi chỗ khác."

Đáng tiếc Hứa Kiều đã không trả lời lại, bởi vì lúc này cô ấy đã gặp Chu Công rồi.

Đàm đình đang hơi hơi ngồi thẳng người, làm Hứa Kiều dựa vào vị trí sau vai cô ấy, nhằm giúp cô ngăn trở tầm mắt của huấn luyện viên.

Động tác này đã thành thói quen sau khi học chung 4 năm đại học.

"Hôm nay chúng ta học một tình huống, bị kẻ bắt cóc cướp bóc, mà chung quanh lại không có ai để có thể cầu cứu, lúc này chúng ta nên chạy thoát như thế nào."

Thẩm Lạc Dương đứng ở cách đó không xa vẫy vẫy tay kêu trợ giảng đến.

"Phía dưới chúng ta chú ý một chút."

Thẩm Lạc Dương cùng trợ giảng phối hợp vô cùng tốt, bọn họ một người sắm vai người bị hại, người còn lại sắm vai kẻ bắt cóc, anh một bên giảng giải cho học viên, một bên xuất chiêu tấn công "Kẻ bắt cóc", hơn nữa động tác sạch sẽ lưu loát đem "Kẻ bắt cóc" quật ngã xuống đất.

Nữ học viên ngồi ở chung quanh đã hai lóe lên tình yêu nồng nàn, thật là quá soái mà!

Sau khi dứt động tác, đôi mắt Thẩm Lạc Dương đã nhìn đến người đang dựa vào Đầm đình đang không hề nhúc nhích gì, từ khi anh bắt đầu cùng trợ giảng bắt đầu động tác cô cũng không nhìn lên.

"Phía dưới chúng ta mời một học viên lên làm mẫu cho chúng ta một chút."

Vừa nghe đến muốn mời một học viên đi lên làm mẫu, phía dưới các học viên đều bắt đầu có chút xôn xao, đều mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn Thẩm Lạc Dương, sợ anh không thấy mình.

Nhìn Thẩm Lạc Dương dần dần dời tầm mắt qua phía này, Đầm đình đang run lên đầy đầy Hứa Kiều.

"Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh."

Hứa Kiều ngẩng đầu lên, mê mải nhìn nhìn cô ấy, vẫn mang bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

"Tan học rồi à?" Cô lẩm bẩm nói.

Cô vừa nói, một bên đã đứng lên, Đầm đình đang theo bản năng giữ chặt cô lại, cô ấy còn chưa kịp giữ chặt, cô đã đứng dậy rồi.

Sau đó, trong nháy mắt biểu tình của Đầm đình đang liền thay đổi.

"Cậu làm sao còn không đứng dậy? Không đi sao?" Hứa Kiều nhìn Đầm đình đang còn ngồi dưới đất, không khỏi có chút nghi hoặc hỏi cô ấy.

"Cái kia, Kiều Mạch, kỳ thật..."

"Xem ra bạn học này rất sẵn sàng làm mẫu cho chúng ta, vậy đi, chúng ta hãy hoan nghênh bạn học lên làm mẫu cho chúng ta một chút những gì đã học." Thẩm Lạc Dương lãnh đạm nhìn cô.

Cái gì?

Đột nhiên nghe được thanh âm của Thẩm Lạc Dương, Hứa Kiều theo bản năng quay đầu, cô nhìn thấy Thẩm Lạc Dương còn đứng ở nơi đó, lại nhìn thoáng qua các học viên đều ngồi quy củ, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người Đầm đình đang, cô bây giờ còn có chút ngốc, không hiểu mọi chuyện đang diễn ra làm sao.

Ân Duyệt nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương, lại nhìn thoáng qua Hứa Kiều đang đứng ở nơi đó, không biết vì sao, cô ấy luôn có điểm cảm thấy Thẩm đại ca không thực thích chị gái nhỏ này, mà xem ra chị gái nhỏ này tựa hồ cũng không thích anh ấy.

Đầm đình đang tỏ vẻ thực bất đắc dĩ, cô ấy ngẩng đầu nhìn Hứa Kiều.

Cô định không có gì xảy ra không ngờ tầm mắt huấn luyện viên Thẩm nhìn qua bên này, làm cô nhanh chóng phải gọi Hứa Kiều dậy, không ngờ cô ấy lại cho rằng đã tan học.

"Làm mẫu cái gì?" Hứa Kiều đứng đối mặt Đầm đình đang, hạ giọng hỏi.

Đầm đình đang một bên trộm nhìn Thẩm Lạc Dương, một bên hạ giọng nói với Hứa Kiều: "Làm mẫu khi gặp cướp bóc thì phải làm sao để thoát thân."

"Bạn học Hứa, không phải cô nên đi lên làm mẫu sao, bây giờ gan bàn chân bị keo 502 dính trên sàn nhà rồi à?" Thanh âm Thẩm Lạc Dương thình lình từ phía sau truyền tới.

Thẩm Lạc Dương vừa nói xong, bên dưới các học viên đều nhin không được cười khê lên, căn bản huấn luyện viên Thẩm cũng có thể nói chuyện cười dễ nghe đấy.

Hứa Kiều tức giận liếc mắt trừng Thẩm Lạc Dương một cái, chân anh mới bị keo 502 dính lại ấy!

Ông chú già!

Tên mặt than!

Cô không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn anh, sau đó bước đi lên.

"Được, hoan nghênh bạn học." Anh câu môi.

"Bạch bạch bạch....."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: Mộc Tử Đăng

Thẩm Lạc Dương vừa dứt lời, lập tức liền vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hứa Kiều đi lên, cô nhìn thân hình cao lớn cường tráng của trợ giảng, không biết là vì sao, cô ần ần cảm thấy có chút quen mắt, hình như đã từng gặp nhau rồi.

Qua vài giây, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, ngày đó khi Thẩm Lạc Dương chuyển nhà đến, cô đã gặp qua anh ta.

Trợ giảng gật gật đầu với cô, đây là tỏ ý muốn bắt đầu.

Hiện tại trong lòng bàn tay Hứa Kiều toàn là mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, cô căn bản không có nghe giảng thì làm sao biết làm mẫu ra sao chứ!

Vào lúc cô còn chưa kịp liên tưởng phá làm sao thì "Kê bắt cóc" đã đi đến phía cô.

Hậu quả cũng có thể nghĩ được, trận làm mẫu này của Hứa Kiều thê thảm vô cùng

"Không có việc gì chứ?"

Mới vừa trở lại vị trí ngồi, Đàm đình đang liền lập tức khẩn trương hỏi cô.

Hứa Kiều đưa chỗ bị kéo đến sung đồ cho Đàm đình đang xem.

"Làm sao lại ra tay nặng như vậy?" Đàm đình đang không khỏi nhũu nhũu mày, cùng lắm chỉ là diễn luyện thôi mà, có cần thiết phải nghiêm túc như vậy không?

Hứa Kiều nhìn thoáng qua trợ giảng đứng bên cạnh Thẩm Lạc Dương, thật đáng chết mà không biết thương hương tiếc ngọc gì cả!

"Giống y như Thẩm Lạc Dương, đều là mặt than, hơn nữa nhìn anh ta như vậy chắc chắn là cầu độc thân! Xứng đáng không có bạn gái!"

"Nguyên rủa anh ta không tìm thấy bạn gái!" Đàm đình đang cũng nói theo.

Ngồi bên cạnh các cô là Ân Duyệt không khỏi nở nụ cười.

Hai chị gái nhỏ thật có ý tứ, chơi rất vui.

Hứa Kiều vừa quay đầu liền nhìn thấy Ân Duyệt đang nhìn các cô cười lộ ra hai hàm răng trắng tinh, cô không khỏi giật giật khóe miệng.

"Em gái nhỏ, Em nhìn chúng tôi như vậy là có ý gì chứ?"

Ân Duyệt nhìn các cô lộ ra vẻ tươi cười hồn nhiên.

"Không có ạ, chỉ cảm thấy các chị vô cùng tốt, em muốn kết bạn với các chị."

Hứa Kiều cùng với Đàm đình đang đều sùng sốt một chút, lâu lắm rồi bọn cô chưa gặp ai nói muốn kết bạn với bọn cô cả.

"Muốn kết bạn sao, em gái nhỏ trông còn nhỏ tuổi quá." Hứa Kiều dựng thẳng ngón trỏ lên, lắc lắc.

Ai ngờ Ân Duyệt thế nhưng lộ vẻ mặt cười giảo hoạt.

"Chị Kiều, em không hề nhỏ nha, muốn sờ thử một chút không nào."

Nghe vậy, Hứa Kiều cùng Đàm đình đang không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó lại quét quét vị trí nào đó của cô nàng.

Thật, không nhỏ.

Sau đó vươn tay về phía Ân Duyệt.

"Quả nhiên là người cùng đường."

Ba cô gái bắt tay nhau ở trong lớp học một cách quang minh chính đại.

Tầm mắt Thẩm Lạc Dương nhàn nhạt đảo qua chỗ các cô, cuối cùng dừng lại trên người Ân Duyệt.

Cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Lạc Dương, Ân Duyệt bất giác ngẩng đầu nhìn anh một cái, hậm hực đem tay thu về, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hứa Kiều nhìn Ân Duyệt ngồi ngay ngắn như học sinh tiểu học, có chút nghi hoặc, tại sao cô lại cảm giác Ân Duyệt có chút sợ Thẩm Lạc Dương nhỉ?

Nhưng nghĩ lại chắc chỉ là tưởng tượng thôi, Ân Duyệt vẫn chỉ là một cô gái 19 tuổi, mà Thẩm Lạc Dương lại là huấn luyện viên, vả lại đã từng là đội trưởng trong quân đội, trên người luôn có một loại khí chất không giận mà tự uy, cô ấy cảm thấy sợ hãi là điều tất nhiên, nhưng còn cô không phải là một cô gái mới lớn.

Vì thế cô trừng mắt với anh một cái.

Bỗng nhiên Thẩm Lạc Dương nhìn thấy ánh mắt của Hứa Kiều, nhưng như vậy thì anh cũng chỉ quét mắt nhàn nhạt liếc cô một cái, trong mắt chứa đựng sự bình tĩnh giống như một cái hồ sâu, dù có kích thích thế nào cũng không làm dậy nổi nửa phần gợn sóng.

Hứa Kiều đang còn giữ vẻ mặt khinh thường, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của Thẩm Lạc Dương đảo qua người cô, lập tức liền cảm thấy có chút chột dạ, cô ho khan vài tiếng, sau đó yên lặng thu hồi tầm mắt của mình.

Qua một hồi lâu, cô mới trộm nhìn Thẩm Lạc Dương, cô nhìn sùnn mặt bình tĩnh của anh vẫn đang giảng bài, không khỏi cảm thấy có chút nhụt chí, tại sao cô làm nhiều việc như vậy cũng không kích thích được cảm xúc của anh chứ, cô nghĩ nếu một ngày nào đó có thể làm cho anh nổi trận lôi đình, gân xanh nổi lên, mà anh lại không có biện pháp nào với cô, như vậy đây là một chuyện vô cùng thỏa mãn!

Lúc còn ngồi học Hứa Kiều và Đàm đình đang cùng nhau nguyên rửa trợ giảng của Thẩm Lạc Dương không thể có bạn gái, kết quả khi tan học, các cô liền nhìn thấy trợ giảng đang đứng cùng một cô gái xinh đẹp, hai người cứ anh anh em em, hơn nữa trợ giảng còn sùng ái sờ đầu cô gái đó.

Hứa Kiều cùng Đàm đình đang liếc mắt nhìn nhau một cái, bỗng nhiên cảm thấy cả hai giống như bị vạ mặt.

"Em vừa rồi quên nói với các chị, trợ giảng A Bru đã có vợ rồi." Ân Duyệt không biết từ đâu đi đến.

"Vợ?" Đàm đình đang có chút giật mình.

"Đúng vậy, bọn họ từ khi học cao trung đã ở bên nhau và mới vừa kết hôn vào năm trước."

Lúc đi qua đại sảnh, Đàm đình đang liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tống Lâm đang mặc trang phục võ thuật đứng đó, tầm mắt của cô bất giác dừng trên người anh ta lâu một chút.

Cho đến khi Hứa Kiều chạm chạm vào cánh tay của cô ấy, cô ấy mới giật mình quay lại.

"Nhìn cái gì vậy?"

"Không..... Không có gì." Đàm đình đang cười cười, sau đó bước nhanh đi ra ngoài.

Hứa Kiều lắc lắc đầu, sau đó cũng đi theo.

Buổi chiều Hứa Kiều trực tiếp đi đến cửa tiệm, vốn dĩ Đàm đình đang định đến cửa tiệm cô ngồi chơi nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của Tỉnh tỷ, có một buổi chụp ảnh gấp nên cô ấy đã rời đi.

Buổi chiều, Thẩm Lạc Dương nhận được điện thoại của mẹ, gọi anh về nhà ăn cơm, kỳ thật không cần suy nghĩ, anh đã biết đây tuyệt đối là một bữa Hồng Môn Yến.

Khi anh đang lái xe, tầm mắt nhìn lướt qua bên ngoài chợt nhìn thấy một cửa tiệm, sau đó đột nhiên dầm phanh lại.

Anh đột nhiên nhớ tới một chuyện, lần trước lúc về nhà, anh đã thấy Chi Ưu mang cho mẹ một cái bánh kem ngàn tầng, hơn nữa đặc biệt là mẹ anh lại có vẻ như vô cùng thích ăn, mỗi lần mẹ ăn xong một miếng bánh ánh mắt đều ánh lên vẻ ưa thích, vì thế anh dừng xe lại, mở cửa xe, đi nhanh đến phía cửa tiệm.

Anh duỗi tay đẩy cửa ra.

"Leng keng leng keng"

Chuông gió treo ở trên cửa phát ra âm thanh dễ nghe.

Tiểu Mộng đi qua chào khách.

"Hoan nghênh đã đến cửa tiệm, xin hỏi quý khách cần gì?"

"Tôi nhìn xem một chút."

"Vâng."

Tiểu Mộng nhìn bóng dáng anh, không khỏi cảm thấy mê muội, cô ấy nhìn về phía Chu Nguyễn ở đằng sau ra dấu một cái ý nói người đàn ông này quá soái.

Hứa Kiều mang bánh kem vừa mới làm xong từ trong phòng bếp đi ra, cô đem bánh để vào tủ trưng bày, sau đó ngẩng đầu lên.

Bỗng nhiên phát hiện một hình bóng có chút quen thuộc, bởi vì bọn họ đứng còn cách vài cái tủ trưng bày, mà anh lại đang cúi đầu xem bánh, cho nên cô không nhìn thấy rõ bộ dạng của anh.

Cùng lắm lòng hiếu kỳ cũng không cao, cho nên liền chuẩn bị xoay người rời đi.

"Chị Kiều, cái máy quẹt thẻ hình như hỏng rồi." Tiểu Mộng đột nhiên hướng về phía cô gọi.

Thẩm Lạc Dương theo bản năng ngẩng đầu lên, tầm mắt anh liền dừng lại trên người Hứa Kiều, ngay lúc đó Hứa Kiều cũng chưa kịp rời đi, vì thế tầm mắt hai người cứ như vậy giao nhau.

Thẩm Lạc Dương?

Hứa Kiều?

Trên mặt Thẩm Lạc Dương nhìn không ra một chút biến hóa nào, nhưng trong lòng lại có một tia kinh ngạc, anh không nghĩ tới, anh đi mua bánh cho mẹ, kết quả còn mua ngay trong cửa tiệm của Hứa Kiều.

Hai người nhìn nhau vài giây, sau đó Thẩm Lạc Dương bước đi đến quầy thu ngân, Hứa Kiều cũng đi qua đó.

Cô nhìn thấy trên tay anh cầm một hộp Oreo vị dâu tây ngoài ra còn có một hộp bánh Red velvet, cô không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, không nghĩ tới huấn luyện viên Thẩm của các cô lại có sở thích ăn đồ ngọt, tưởng tượng ra dáng vẻ lạnh lùng của anh mà ăn đồ ngọt, lập tức cảm thấy hình ảnh như vậy thật đối lập.

"Ồ, không nghĩ đến huấn luyện viên Thẩm cũng thích ăn bánh ngọt."

"Không phải tôi ăn."

"À." Tôi tin anh mới là lạ.

Thẩm Lạc Dương biết Hứa Kiều không tin, nhưng anh không nghĩ sẽ giải thích với cô nhiều như vậy, tin hay không tùy cô, dù sao thì cũng không liên quan đến anh.

"Chị Kiều, máy quẹt thẻ hỏng rồi."

Hứa Kiều lấy qua xem thử, nhìn nhìn, cũng nhìn không ra vấn đề gì, vì thế liền nói: "máy quẹt thẻ không dùng được, vậy trực tiếp lấy tiền mặt đi."

"Tôi không bao giờ mang tiền mặt." Thẩm Lạc Dương nhàn nhạt nói.

Người này vậy mà chưa bao giờ mang tiền mặt!

"Vậy làm sao bây giờ?" Nếu không trả tiền anh cũng không thể mang bánh đi.

Thẩm Lạc Dương cúi đầu nhìn thoáng qua Hứa Kiều, nhìn biểu cảm của cô liền đoán được cô đang nghĩ gì.

"Cô có dùng WeChat không, tôi chuyển khoản WeChat cho cô."

Hứa Kiều ngoài ý muốn như rồng mây, sau đó nhanh nhẹn đọc số WeChat của mình.

"xqsxn666."

Hứa Kiều là tiên nữ 666.

Hứa Kiều mới vừa nói ra số WeChat của cô, Thẩm Lạc Dương phá lệ dịch nghĩa số WeChat đó, không khỏi cong nhẹ khóe miệng một chút.

Tìm WeChat, sau đó gửi kết bạn.

"SLY"

Đối phương yêu cầu thêm bạn tốt.

Hứa Kiều nhìn lời yêu cầu, sau đó nhấn đồng ý.

Bạn đã thêm SLY là bạn tốt, hiện tại các bạn có thể bắt đầu trò chuyện với nhau.

"Tổng cộng 110 tệ, bánh kem Oreo là 50 tệ, Red velvet là 60 tệ."

"Được."

Sau khi Thẩm Lạc Dương chuyển khoản xong, tiểu Mộng giúp anh đem hai cái bánh đưa cho anh.

"Quý khách đi thông thả, hoan nghênh lần sau ghé thăm." Hứa Kiều hướng bóng dáng Thẩm Lạc Dương hô lên.

"Chị Kiều, chị cùng khách hàng đó quen nhau sao?" Tiểu Mộng tò mò hỏi cô, vẻ mặt bất quải.

"Quen chứ, là huấn luyện viên võ thuật của chị."

"Huấn luyện viên à, khó trách nhìn có lực như vậy lại soái nữa."

Hứa Kiều nhìn vẻ mặt mê muội của tiểu Mộng, yên lặng liếc cô ấy một cái.

"Mê muội."

"Đúng rồi, em đi mua cái máy quét thẻ mới đi, cái này chắc hỏng mất rồi."

Nhưng khi cô nói xong, cả nửa ngày tiểu Mộng cũng không trả lời lại.

"Này, cô gái, tỉnh lại một chút." Cô duỗi tay xoa xoa tóc cô ấy.

"Chị Kiều, chị lại làm rối tóc em rồi." Tiểu Mộng kêu lên, cô ấy quý nhất là mái tóc này.

"Ai biểu em ở trước mặt chị còn thất thần làm gì?" Hứa Kiều nhướn mày, sau đó vui vẻ quay lại phòng bếp.

"Anh ấy thực sự đẹp trai mà." Tiểu Mộng còn ở đó nói thầm.

Thẩm Lạc Dương mới ấn chuông, chuông cửa còn không vang được hai tiếng, cửa liền mở ra.

"Mau vào trong đi nào." Mẹ Thẩm hưng phấn đem anh kéo vào nhà.

"Được rồi, chúng ta vào phòng bếp trước."

"Vào phòng bếp làm gì?"

"Nấu cơm nha."

"Gi?"

Mẹ anh mời anh về nhà ăn cơm, kết quả còn muốn anh nấu cơm!

Thẩm Lạc Dương cảm giác có chút vô lực sâu sắc.

"Mẹ nói cho con biết, mọi nguyên liệu mẹ đều đã rửa chỉ chờ con nấu nữa thôi."

Thẩm Lạc Dương bắt đầu cởi áo khoác ra, sau đó bắt đầu nấu cơm.

Lúc anh nấu cơm, mẹ Thẩm đang dựa vào cạnh cửa, một bên xem anh nấu cơm, một bên nói chuyện với anh.

"Này A Dương, khi nào con định tìm bạn gái?"

Động tác xào rau của Thẩm Lạc Dương dừng lại một chút.

"Không vội."

"Không vội gì chứ, con nhìn xem em trai con cũng đã có bạn gái rồi, con là anh trai tại sao lại nói không vội?"

"Không tìm được người thích hợp, sốt ruột cũng vô dụng thôi."

"Haiz, nãy đưa kia nói con mở một khóa huấn luyện kỹ thuật phòng thân cho nữ, hơn nữa cũng là bởi vì tiểu Duyệt, con có phải hay không đối..."

"Mẹ, mẹ càng nói càng quá đáng rồi, Ân Duyệt mới bao nhiêu tuổi chứ, mẹ cũng không nhìn xem con bao nhiêu tuổi, loại chuyện này không thể nói vậy."

Mẹ Thẩm hậm hực nhìn anh một cái.

"Không có gì, hiện tại không phải đang lưu hành kiểu đại thúc với loli sao, thật tốt mà."

"Mẹ, mẹ về sau đừng đọc những quyển tiểu thuyết thiếu dinh dưỡng đó nữa." Thẩm Lạc Dương bắt đầu nói.

"Ai nói mẹ đang xem tiểu thuyết không có dinh dưỡng, mẹ nói cho con biết, mẹ đang xem quyển tiểu thuyết trinh thám kia, siêu đẹp trai, làm mẹ choáng váng, thật sự siêu đẹp mà."

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua di động rớt, may mắn gặp được người tốt mang di động trả lại cho tôi, cảm ơn một chút, trên thế giới người tốt vẫn còn rất nhiều =_ =

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Edit: Mộc Từ Đăng

Nghe vậy, Thẩm Lạc Dương không khỏi giương mắt nhìn mẹ mình một cái.

"Mẹ đọc tiểu thuyết trinh thám có hiểu người ta nói gì không?" Ngực khí của anh có hơi cao tỏ vẻ hoài nghi.

Mẹ Thẩm mắt tròn trắng nhìn anh.

"Con thì hiểu cái gì, chính bởi vì xem không hiểu cho nên mới xem, càng xem không hiểu, liền càng là muốn đọc tiếp, càng muốn biết câu chuyện đã xảy ra cái gì."

Thẩm Lạc Dương không nói gì, chỉ là cho mẹ anh một nụ cười mỉm.

"Mẹ nói thật mà, con nói tiểu Duyệt còn quá nhỏ, vậy trong lớp của con chắc còn những cô gái khác, chẳng lẽ không nhìn trúng ai à?"

Động tác xào rau của Thẩm Lạc Dương lại dừng lại một chút.

"Cha con đâu rồi?"

"Đi công tác rồi, trong lớp có hay không nhìn trúng ai hả, lần trước thấy Trần Nhiên gửi cho mẹ một tấm ảnh chụp, bên trong vẫn có một cô gái xinh đẹp." Mẹ Thẩm cũng là một người khôn khéo, giây trước vừa trả lời xong câu hỏi lảng tránh của anh giây sau đã lái lại đề tài vừa rồi.

Trần Nhiên đã gửi anh cho mẹ anh, việc này sao anh lại không biết gì cả.

Khóe miệng anh khôi khôi có chút mỉm mỉm lại.

Xem ra gần đây Trần Nhiên có chút thiếu đồn.

"Con nói một chút xem cô gái đó bao lớn..."

"Mẹ, con có mua bánh ngọt cho mẹ đặt ở trên bàn trà." Thẩm Lạc Dương biết mẹ Thẩm lại muốn bắt đầu rồi, cho nên trước khi mẹ anh bắt đầu tra hỏi anh đã nhanh chóng dời lực chú ý của bà ấy.

"Bánh ngọt?"

"Đúng vậy, con còn phải đợi một lát nữa nên hay là mẹ cứ ăn bánh ngọt trước đi?"

Mẹ Thắm đứng một hồi, cuối cùng đi đến bàn trà, chỉ là khi quay người rời đi không khỏi thờ dãi một hồi, nhiều năm như vậy, con của bà vẫn cứ trốn tránh chưa bỏ xuống.

"Cũng đúng, lần trước Chi Ưu mang cho mẹ bánh ngọt ăn rất ngon, lại không biết con mua cái này ăn ngon không thể." Mẹ Thắm vừa đi, một bên còn không quên lái nhai vài câu với Thắm Lạc Dương.

Mẹ Thắm đi đến trước bàn trà, quả nhiên nhìn thấy bánh Oreo hương dâu cùng với bánh Red velvet mà Thắm Lạc Dương mua, đây đều là hai loại bánh bà thích.

Bà mở hộp bánh ra, nếm thử một miếng, ngoài ý muốn phát hiện, hương vị này rất giống với vị bánh trước kia.

"Rất giống với vị bánh trước kia, ăn rất ngon." Mẹ Thắm mang bánh đến gần Thắm Lạc Dương.

"Con mua ở đâu vậy?"

"Dạ, con mua ở một cửa tiệm gần võ quán."

"Tới đây, thưởng cho con một miếng này." Mẹ Thắm múc một muỗng cho anh.

Thắm Lạc Dương xem cũng không xem trực tiếp lắc đầu.

"Không cần."

Mẹ Thắm biết tính tình của đứa con trai này, cũng không bắt buộc, dù sao anh không ăn thì bà ăn.

Buổi tối sau tắm rửa xong, Hứa Kiều đem rác trong nhà dọn lại một chút, sau đó xách đi xuống dưới tiểu khu để vứt.

Ném xong rác, cô một bên lướt Weibo, một bên đi lên lầu.

Mới vừa đi đến tầng năm, vừa nhắc đầu liền nhìn thấy Thắm Lạc Dương đứng trước cửa nhà anh đang cúi đầu lấy chìa khóa mở cửa.

Thắm Lạc Dương đang mở cửa thì nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, Hứa Kiều theo bản năng cúi đầu.

Mẹ nó!

Tại sao ngay lúc này cũng có thể gặp được anh ta chứ!

Cô gắt gao nắm chặt di động, sau đó từ từ quay người lên lầu.

Tầm mắt Thắm Lạc Dương đảo qua cổ tay của cô, không khỏi sùng sốt một chút, bởi vì cô đang mặc áo ngủ ngắn tay, cho nên khi anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên cổ tay trắng nõn của cô có hơi sưng đỏ, đột nhiên nhớ tới lúc lên làm mẫu chắc là bị kéo đau rồi.

"Trở về thoa chút thuốc mỡ đi."

Thanh âm Thắm Lạc Dương đột nhiên vang lên ở hành lang trống trải,

Bước chân Hứa Kiều dừng lại, có chút không hiểu anh vì sao lại nói vậy.

Anh mới vừa nói xong, cửa nhà anh vang lên tiếng mở ra. Anh đưa lưng về phía cô đi vào.

"Còn nữa lần sau đi học ngủ trong lớp thì tự lãnh lấy hậu quả."

Gi?

Anh vừa rồi đã nói gì?

"Rầm!" Cánh cửa không chút khách khí đóng lại, ở trên hành lang yên tĩnh phát ra một tiếng vang lớn làm đáy lòng Hứa Kiều không khỏi có chút run rẩy.

Cô vừa rồi không nghe lầm chứ, anh nói lần sau đi học cô không được phép ngủ! Nói như vậy, anh đã sớm nhận ra cô đang ngủ rồi ư? Vậy cái quái gì còn ở trước mặt cô biểu lộ không biết chuyện gì hết chứ?

Hứa Kiều xoay người lại, "Cộp cộp cộp" từ thang lầu trên chạy xuống dưới.

Cô nhìn gắt gao vươn tay chuẩn bị gõ cửa nhà 503, cô muốn đem anh ra đại chiến ba trăm hiệp!

Tên tiểu nhân Thẩm Lạc Dương thật âm hiểm! Rõ ràng đã sớm biết, còn ở trước mặt cô diễn, xem cô như người ngốc à!

Khi tay cô vừa chuẩn bị gõ cửa thì đột nhiên dừng lại.

Cô hít sâu một hơi.

Bình tĩnh!

Muốn cùng anh lật mặt cũng không thể là lúc này, tục ngữ nói khuôn mặt trang điểm đẹp cùng giày cao gót mới là vũ khí bí mật lớn nhất của phụ nữ, mà cô hiện tại để mặt mộc, mặc áo ngủ, đi dép lê, lại muốn cùng anh lật mặt ư?

"Xem như anh hôm nay gặp may mắn, tôi nói cho anh biết hãy chờ đây!" Hứa Kiều oán hận nói.

Sau đó cô xoay người đi lên lầu sáu, còn chưa đi được vài bước cô lại quay trở lại, dùng sức đập một cái vào cửa nhà của Thẩm Lạc Dương.

Đá xong cô liền tựa như một con thỏ làm chuyện xấu kéo dép lê chạy mất lên lầu sáu.

"Rầm!"

Thẩm Lạc Dương đang chuẩn bị đi tắm, đột nhiên nghe được trước cửa nhà mình "Rầm" một tiếng, hình như bị người nào đó cố tình đập lên.

Anh đi qua, mở cửa, liền nghe được tiếng dép lê đang chạy lên lầu "Lạch bạch lạch bạch", sau đó cửa nhà 603 mở ra, "Rầm" một tiếng đóng lại.

Anh nhìn một dấu chân nhật trên cửa nhà mình, mày gắt gao nhíu lại, trên mặt biểu tình lạnh lùng một chút cũng không lộ.

Cô gái nhỏ có sức sống như vậy?

Anh nhìn thoáng qua cửa khoảng ba giây, từ trong túi lấy di động ra, đem tay đóng cửa lại.

Hứa Kiều nằm trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được, cô tưởng tượng đến Thẩm Lạc Dương rõ ràng biết còn làm bộ không biết, cố ý xem bộ dáng chật vật của cô, cô liền cảm thấy như có một ngọn lửa nóng trong ngực.

"A a a a!" Cô từ trên giường ngồi dậy, nắm một bên gối nằm, dùng sức chụp đánh, xem cái gối chính là Thẩm Lạc Dương mà đánh.

Cô nhìn cái gối bị làm cho nhăn nhúm rồi mới tùy tay ném qua một bên, cô duỗi tay lấy di động qua, sau đó mở WeChat ra.

Đột nhiên nhìn đến tên WeChat của Thẩm Lạc Dương, cô thiếu chút nữa quên mất, hôm nay bọn họ đã thêm WeChat lẫn nhau.

Cô mở ra lịch sử trò chuyện của mình và anh, sau đó gõ vào một hàng chữ.

"Anh làm sao thấy được?"

Nghĩ nghĩ, sau đó lại yên lặng mà xóa bỏ, một lần nữa gõ vào, nhưng gõ xong lại tiếp tục xóa.

Cô suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không nhận được gửi một tin.

【Kiều Mạch】: Anh biết lúc nào?

Sau khi gửi đi, cô nằm sấp xuống, kéo chăn đắp lên chừa lại đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm màn hình điện thoại.

Nhưng qua đã lâu, cô cảm giác như mình nhìn muốn rớt luôn hai con mắt mà tên Thẩm Lạc Dương kia còn không có trả lời lại.

"Đệt, đồ ông chú, mắt anh mù à, không biết gửi tin nhắn ư!" Hứa Kiều tức giận mắng vào di động.

Kết quả cô mới vừa mắng xong, Thẩm Lạc Dương liền gửi tin nhắn đến.

【SLY】:?

Mẹ nó, đây là nhắn cái quỷ gì vậy chứ, gửi một dấu chấm hỏi là tò ý không hiểu cô đang nói gì sao, cô cần phải nó ỉro x rằng ra mới hiểu à, chỉ số thông minh của anh bị thấp ư?

【Kiều Mạch】: Anh biết tôi ngủ từ lúc nào?

Cô dứt khoát liền hỏi lại rõ ràng một chút.

Cô nhìn màn hình hiển thị thông báo đối phương đang gõ, sau đó chờ gần 3 phút cũng không thấy gửi lại cái quỷ gì cả!

Hứa Kiều cảm thấy không thể áp chế nổi tâm tình muốn bạo phát của mình, nhanh tay gõ trên màn hình.

Vào lúc cô chuẩn bị nhấn gửi đi, Thẩm Lạc Dương liền gửi tin nhắn đến.

【SLY】: Ngay từ đầu.

Mẹ nó!

Tay anh ta bị mất sao, Chỉ có ba chữ mà gõ mất gần 3 phút?!

Vậy mà anh nói ngay từ đầu!!!! Ý là trước cả khi đi học ngay cái lúc cô lần đầu tiên gõ cửa nhà anh, khi đó anh đã nhận ra cô, ý còn không phải nói là anh đã sớm biết cô chính là người uống say rồi sau đó đùa bỡn anh!

Hứa Kiều lập tức vô lực duỗi thẳng đôi tay, đem bản thân chôn trong chăn.

Mẹ nó!

Đem người này ném đến Thái Bình Dương đi!

Đột nhiên, di động cảm trong lòng bàn tay run lên một cái mang theo một trận tê dại.

Cô ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy tin nhắn của Thẩm Lạc Dương.

【SLY】: Hôm nay không biết vì sao cửa nhà tôi lại vang lên tiếng "Rầm" một cái.

Hứa Kiều tức khắc trừng lớn đôi mắt nhìn, trông mắt cô bắt đầu xoay chuyển sau đó gửi một tin đi.

【Kiều Mạch】: Nói với tôi làm gì, sao tôi biết được chứ.

【SYL】: Uh, cho nên tôi định xem qua camera một chút.

Mẹ nó, sao lúc này lại trả lời trong vòng vài giây!

【Kiều Mạch】: Há? Xem camera à?

【Kiều Mạch】: Đúng rồi! Hình như tôi nhớ lúc đó trước cửa nhà anh có gió lớn thổi tới nên mới gây tiếng động đó không chừng. [đáng yêu]

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều gửi lại tin nhắn dài, cùng với một cái icon đáng yêu cuối tin nhắn, anh lạnh nhạt kéo kéo khóe miệng.

Cô gái nhỏ này đã làm còn mạnh miệng, một bộ dáng giao hoạt mà.

Anh chọn một tấm ảnh chụp rồi gửi qua.

【SLY】: Hình ảnh. Jpg

Hứa Kiều nhìn tin nhắn hình ảnh của Thẩm Lạc Dương, cũng vì tín hiệu WiFi nhà cô có chút không tốt, cho nên nhất thời không thể tải được, vì thế cô ấn mở hình phải chờ tải từ từ.

Chờ đến khi hình ảnh tải xong, Hứa Kiều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì Thẩm Lạc Dương gửi cho cô hình ảnh dấu giày nhân nhạ trên cửa, nếu cô không đoán sai, dấu giày kia hẳn là chiến công vĩ đại của cô để lại.

【Kiều Mạch】: Thật thần kỳ nha, gió thổi còn để lại cả dấu chân nữa. [kinh ngạc]

【SLY】: Tôi muốn đến phòng bảo vệ tiểu khu xem camera xem gió thổi như thế nào lại để lại dấu chân, cái này là một kỳ tích trong vật lý, đáng giá nghiên cứu thật.

【Kiều Mạch】: Không đến mức đâu.

Sau khi Thẩm Lạc Dương gửi đến tin nhắn này khoảng một phút sau cũng không gửi cái gì khác nữa Hứa Kiều lập tức từ trên giường đứng lên.

"Cái tên này sẽ không thật sự đến phòng bảo vệ xem camera chứ?"

Nếu anh ta thấy được mình đá cửa chắc chắn hôm sau quản lý sẽ treo tên cô trước cổng tiểu khu!"

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Hứa Kiều liền xốc chăn lên, sau đó mang dép lê vào, mở cửa vọt xuống dưới.

Một hơi chạy đến tầng năm, quả nhiên nhìn thấy dấu chân nhân nhạ trên cửa nhà của Thẩm Lạc Dương.

Cô chạy chậm qua, từ trong túi lấy ra một tờ khăn giấy, sau đó đem dấu chân trên cửa hũy thi diệt tích, sau khi lau xong, mới vừa đứng dậy, cửa nhà đột nhiên mở ra.

Thẩm Lạc Dương đứng ở trong cửa, cho dù đang mặc áo ngủ, cũng không thể che dấu được đôi chân dài của anh.

"Cô đang làm gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua vốn dĩ nói hai chương, nhưng nguyên nhân là bởi vì có chuyện cá nhân cho nên không có hai chương, tôi thật xin lỗi các bạn.

PS: ① trước một chương thu được bao lì xì các bảo bảo có thể cử cái trào u ~

② Đồng thời hoan nghênh đại gia có thể tới Weibo tìm ta chơi, 【 Tấn Giang Tổng Cửu cần 】, bản mạnh lẫn lộn cầu chú ý ~

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Mộc Tử Đằng

"À, không, không làm gì cả." Hứa Kiều ngượng ngùng cười, đôi mắt né tránh không dám nhìn thẳng vào Thẩm Lạc Dương.

"Vậy cô đứng trước cửa nhà tôi làm gì?"

"Ai nói tôi đứng trước cửa nhà anh, tôi chỉ đi vứt rác rồi đi ngang qua thôi, anh hiểu không?"

"Nếu tôi nhớ không lầm, hình như cô đã ném rồi mà?" Trên khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Lạc Dương hiện lên tia cười lạnh.

"Tôi, nhà tôi rác nhiều, với lại tôi ném hay không liên quan gì đến anh." Ngữ khí Hứa Kiều cứng lên một chút, sau khi phản bác xong liền trừng mắt với anh một cái, sau đó xoay người lên lầu.

Thẩm Lạc Dương nhìn bóng dáng Hứa Kiều, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua vật thể màu trắng không xác định rớt trước cửa nhà mình, chậm rãi ngồi xổm xuống lấy lên.

"Từ từ đã."

Trên hàng lang yên tĩnh, tiếng nói của anh rõ ràng vang đến bên tai cô, cô định trực tiếp làm lơ, nhưng bước chân lại không tự chủ dừng ở bậc thang, vì thế cô chậm rãi xoay người lại, đứng ở trên bậc thang nhìn anh.

Thẩm Lạc Dương nhắc chân đi tới phía cô, vài bước liền đi đến bên cạnh cô, cho đến khi Thẩm Lạc Dương đứng ở trước mặt cô, cô mới ý thức được, Thẩm Lạc Dương thật mẹ nó cao!

Cô cao chuẩn một mét bảy, đứng ở trên bậc thang so với Thẩm Lạc Dương đang đứng dưới đất không sai biệt khoảng cách lắm, thậm chí có thể nói là so với Thẩm Lạc Dương hơi lùn một chút.

Thẩm Lạc Dương đi đến bên người cô.

"Làm gì vậy?"

Hứa Kiều nhìn Thẩm Lạc Dương đứng gần cô như vậy trong lòng đột nhiên có một chút không tự tin. Lúc Hứa Kiều dời tầm mắt, cô vẫn luôn cảm thấy con người Thẩm Lạc Dương quá mức thâm thúy, quá mức thâm trầm, giống như liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư người khác, có bí mật gì khi đứng trước mặt anh đều cảm thấy áp bức vô cùng, làm cô cảm thấy không thoải mái tí nào.

Vì thế cô theo bản năng nhắc chân định bước lên bậc thang khác, nhưng không chờ cô nâng chân, tay đã bị người đàn ông cầm.

Tức khắc một loại cảm giác nói không nên lời quét đến, Hứa Kiều theo bản năng lấy tay ra nhưng lại bị anh nắm càng chặt.

Anh nhéo tay cô, khoe miệng gọi lên chút tươi cười.

Anh cười, Hứa Kiều không khỏi có chút phát ngốc, cô bắt giác định chỉ động tác giả giữa của mình, cô chưa từng thấy Thẩm Lạc Dương cười.

Nhưng mà hiện tại cô ngoài ý muốn phát hiện Thẩm Lạc Dương cười lộ lên thật mẹ nó đẹp trai mà!

Chỉ là Hứa Kiều từ từ cảm thấy có chút không quá thích hợp, bởi vì cô cảm thấy trong lòng bàn tay bị Thẩm Lạc Dương nắm còn có thêm thứ gì mềm mềm, cô theo bản năng rút tay ra, nhưng lại bị Thẩm Lạc Dương nắm càng chặt lại.

Trên mặt anh biểu tình chậm rãi thay đổi, từ cười biến thành cười nhạt, sau đó biến thành cười như không cười, "Không ai nói cho cô biết là rác không thể vứt trước cửa nhà người khác à?"

Hứa Kiều còn có chút không hiểu ý của Thẩm Lạc Dương là gì, cô không khỏi nghi hoặc nhìn anh, Thẩm Lạc Dương không hề nói gì nữa, chỉ nhìn cô một cái, sau đó buông tay mình ra.

Thẩm Lạc Dương xuống lầu, vào cửa, đóng cửa động tác liền mạch lưu loát.

Hứa Kiều chậm rãi mở lòng bàn tay ra.

Tờ khăn giấy bị nhàu nhĩ, đây không phải là cái cô dùng để lau trước cửa nhà Thẩm Lạc Dương sao?

Hứa Kiều cảm thấy mũi của mình hít phải một đám khí oai.

"Đi chết đi!" Cô hung hăng đem tờ khăn giấy vo tròn lại rồi ném tới hướng cửa nhà Thẩm Lạc Dương.

Tờ giấy bị ném vào trên cửa rồi từ từ rớt xuống mặt đất.

- - - - -

Ngày hôm sau Thẩm Lạc Dương đi làm, mở cửa liền nhìn thấy tờ khăn giấy ngày hôm qua.

Anh cúi người nhặt lên, bỏ vào túi rác mà anh mang ra theo.

Cơ hồ là Thẩm Lạc Dương mới vừa xuống lầu, Hứa Kiều cũng đi ra cửa.

Cô nhìn bóng dáng phía trước, không phải là Thẩm Lạc Dương sao?

Trông nết cô liền xoay chuyển, không biết suy nghĩ cái gì, nhưng khóe miệng liền gọi lên một tia tươi cười giảo hoạt.

Vì thế cô nhanh chóng đuổi theo.

"Buổi sáng tốt lành nha huấn luyện viên Thẩm." Cô cười tủm tỉm nhìn anh.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô một cái, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, tựa hồ không hề phản ứng trước bộ dáng của cô, nhưng Hứa Kiều cũng không thèm để ý, dù sao cô cũng không cần anh phản ứng làm gì.

"Vứt rác à?" Cô hỏi.

"Tôi giúp anh ném cho." Nói xong cô liền vươn tay đến phía túi rác.

Nhưng cô lại xem nhẹ tốc độ phản ứng của Thẩm Lạc Dương rồi, khi cô vừa mới vươn tay thì anh đã nhanh chóng né đi.

"Không cần." Mắt anh nhìn phía trước, mang theo một tia cự tuyệt.

"Trời ạ, anh cùng tôi còn khách khí cái gì, tốt xấu chúng ta vẫn là hàng xóm trên dưới lầu, đúng không, tới tới tới, tôi vứt hộ anh cho."

Hứa Kiều chưa từ bỏ ý định muốn đi đoạt lấy túi rác trong tay anh.

Thẩm Lạc Dương liếc mắt một cái liền nhìn ra tính toán trong lòng Hứa Kiều, bởi vì cô biểu hiện thật sự là quá rõ ràng, vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo!

"Tôi nói không cần." Thẩm Lạc Dương xách theo túi rác tránh bàn tay của cô.

"Đâu, đâu." Hứa Kiều cũng không phải dễ dàng từ bỏ như vậy, hơn nữa tưởng rằng cô muốn vứt rác giúp anh sao, mục đích thực sự của cô không phải là cái này.

Hứa Kiều một bàn tay túm lấy cánh tay anh, một bàn tay tranh đoạt lấy túi rác, Thẩm Lạc Dương bị cô nắm thật sự không có cách nào thoát được, anh chưa bao giờ gặp qua cô gái nào như vậy, thực sự là không biết ba chữ "da mặt mỏng" viết thế nào mà.

Sự thật đúng là Hứa Kiều không biết cái gì gọi là da mặt mỏng, bởi vì đối với cô mà nói, da mặt mỏng có thể ăn cơm được sao? Có thể có tiền tiêu sao? Có thể để cô tự nuôi sống bản thân chắc?

Đúng lúc Hứa Kiều đang tranh đoạt túi rác một cách vui vẻ với Thẩm Lạc Dương thì di động để trong túi xách vang lên cuộc gọi đến, khiến cô không thể không từ bỏ tấn công Thẩm Lạc Dương.

Cô từ trong túi lấy di động ra, nhưng khi thấy tên người gọi đến thì biểu tình đang có trên mặt cô đều biến mất sạch sẽ.

Hứa Kiều nhìn người gọi đến chưa từ bỏ ý định, không biết suy nghĩ cái gì, trầm mặc một hồi, cuối cùng cô vẫn bắt máy.

"Xin chào" Thanh âm của cô dịu dàng lạnh nhạt.

Khi Hứa Kiều nói câu đó, Thẩm Lạc Dương liền nhận thấy được biến hóa của cô, anh không khỏi dùng dư quang nhìn cô một cái.

Hứa Kiều như vậy làm anh cảm thấy có chút xa lạ, nhưng anh vẫn là ần ần nhận thấy được đây là cô **, mỗi người từ tận đáy lòng đều có bí mật không muốn người khác biết đến, vì thế anh không khỏi bước nhanh hơn, về người khác **, anh không có hứng thú biết.

(**.: trong bản raw tác giả cũng để như thế)

"Hôm nay buổi tối quay về ăn cơm." Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm quen thuộc, rõ ràng là một câu nói ảm áp nhưng lại từ trong miệng của người đó nói ra tựa hồ không còn ảm như vậy nữa.

Vẫn là khẩu khí mệnh lệnh như vậy.

Biểu tình trên mặt Hứa Kiều hơi hơi biến hóa một chút, cô lạnh nhạt gọi môi lên.

"Không rảnh."

"Không rảnh, tôi thấy cô cả ngày đều chúi đầu vào cái cửa tiệm đó vậy mà gọi về nhà ăn bữa cơm thì bảo là không có thời gian sao!"

"Nhà? Tôi chưa bao giờ cảm thấy nơi đó là nhà của tôi, hơn nữa tôi cũng có nhà của mình, tại sao còn muốn nói về nhà chứ?"

"Hứa Kiều, cô bao giờ mới có thể thu lại cái tính quật cường đó đây? Quả thực cùng mẹ cô giống nhau mà!"

"Đừng nhắc đến mẹ tôi, ông không xứng, còn có, tính tình tôi chính là như vậy đây, ông cũng không phải ngày đầu tiên biết, cho nên chịu không nổi thì không cần gọi điện cho tôi, không có chuyện gì vậy tôi tắt máy đây, tôi không giống một vài người, không cần đi làm cũng không bị đói chết, nói chung là ông có người nuôi dưỡng còn tôi thì không." Nói xong, Hứa Kiều không chút do dự cắt đứt điện thoại.

Mơ hồ cảm thấy hốc mắt có chút nóng, nhưng cô vội hít một hơi, cô đem điện thoại di động một lần nữa thả vào trong túi, cô nhìn thấy mình cách Thẩm Lạc Dương hơi xa, cô liền điều chỉnh một chút cảm xúc của mình, sau đó một lần nữa đuổi theo anh.

"Anh đã vứt rác rồi à, thật đáng tiếc nha, vốn đang tưởng tôi có thể giúp anh vứt." Trên mặt cô hiện lên vẻ tươi cười.

Thẩm Lạc Dương nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Vành mắt phiếm hồng, thanh âm có hơi chút khàn khàn, trên mặt vẻ tươi cười có chút miễn cưỡng.

Rõ ràng miễn cưỡng cười vui, cổ tình ngăn chặn cảm xúc của bản thân.

"Vốn dĩ cũng không muốn cô vứt cho." Anh tiếp tục nhìn phía trước, nói.

Hứa Kiều không khỏi cúi đầu cười khẽ.

Cô mới không phải thấy tiếc nuối khi không giúp anh vứt rác được, mục đích cuối cùng của cô chính là lấy túi rác của anh sau đó nhân cơ hội đem rác đổ lại tại chỗ, cảnh tượng như vậy, cô nghĩ đến đều sẽ cảm thấy quá đã ghiền.

Hai người khó có được sự hài hòa cùng đi ra bãi đỗ xe lấy xe.

"Đi trước đây huấn luyện viên Thẩm." Hứa Kiều ngồi ở trong xe, phát phát tay về phía Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương gật gật đầu chứ không làm gì dư thừa để đáp lại.

Hứa Kiều cũng không để bụng, dẫm chân ga, xe liền chạy đi ra ngoài.

Nhìn xe Hứa Kiều rời khỏi bãi đỗ xe, Thẩm Lạc Dương mở cửa xe, lên xe của mình.

Vừa đến võ quán, Tống Lâm cùng Trần Nhiên liền hướng anh đi tới.

"Lão đại, anh đã đến rồi?"

"Ừ."

Ba người cùng nhau đi lên lầu, bọn họ vào phòng thay quần áo.

Biểu tình Trần Nhiên có chút kỳ quái, ra vẻ muốn nói lại thôi, bộ dáng không biết là có nên nói hay không.

Thẩm Lạc Dương nhìn anh ta liếc mắt một cái.

"Có cái gì cứ việc nói thẳng đi."

"Lão đại."

Thẩm Lạc Dương nhìn anh ta.

Trần Nhiên như có chút khó mở lời, anh ta chần chờ một hồi, sau đó cuối cùng bắt đầu mở miệng.

"Tống Từ Ngu đã trở lại."

Tay Thẩm Lạc Dương đang buộc dây lưng hơi hơi cứng đờ, anh buông sợi dây xuống, nhìn không ra hi vọng của anh lúc này.

Trần Nhiên cùng Tống Lâm liếc mắt nhìn nhau một cái.

"Lão đại, anh không sao chứ?" Trần Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Qua vài giây, Thẩm Lạc Dương mới một lần nữa đem dây lưng cột lại.

"Chuyện khi nào?" anh dùng ngữ khí bình đạm hỏi.

"Chính là mấy ngày hôm trước, nghe huynh đệ trước kia trong đội nói, anh ta hiện tại cũng đã xuất ngũ, đang ở Cẩm Thành."

"Cẩm Thành?" Thẩm Lạc Dương nhẹ giọng lẩm bẩm.

Cẩm Thành chính là nơi lân cận Ninh Hạ, hai thành phố này sát vách nhau.

"Lão đại."

"Được rồi, đi xuống huấn luyện đi, một lát nữa học viên tới rồi, cũng nên đi ra thôi." Thẩm Lạc Dương liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó nhấc chân đi ra ngoài trước.

Đề lại Trần Nhiên và Tống Lâm hai mặt nhìn nhau.

"Cậu nói đi, có phải không nên nói với lão đại không?" Trần Nhiên hỏi Tống Lâm.

Trên mặt Tống Lâm luôn luôn bình đạm giờ phút này mới hiếm khi xuất hiện vẻ mặt lo lắng.

"Nếu như chúng ta không nói, cậu cho rằng Tống Từ Ngu sẽ không tìm đến đây sao, bọn họ vẫn còn có chuyện riêng, còn chưa xử lý xong nên sẽ không dễ dàng bỏ qua vậy đâu."

Bỏ qua?

Trần Nhiên cảm thấy, bọn họ xem chừng là không dễ bỏ qua cho nhau như vậy, rốt cuộc trước kia bọn họ trân quý cái gì, đến lúc mất đi cũng chưa tìm lại được.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: Mộc Từ Đăng

Giữa trưa, vào lúc Hứa Kiều chuẩn bị trở về, trong tiệm đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

"Cô ta tới làm cái gì vậy?" Tiểu Mộng cùng Chu Nguyễn dựa vào trước quầy, ánh mắt các cô thường dừng lại hình ảnh hai người ngồi gần cửa sổ.

"Tôi cũng không biết." Chu Nguyễn cau mày.

Hứa Kiều ngồi, hai chân tùy ý gác lên nhau, một bàn tay đặt ở đầu gối, một bàn tay đặt trên bàn, như thói quen cũ dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn.

Hứa Kiều nhìn cô ta, cô ta chính là chị gái cùng cha khác mẹ với cô.

Hơn cô 3 tuổi, đang mặc một thân toàn đồ xa xỉ, áo somi màu trắng, váy đen bó sát, giày cao gót màu đen, tóc vấn lại trên đầu, một người phụ nữ hiện đại mang theo mùi bạch phú mỹ quanh người.

Hứa Ý không nói gì, Hứa Kiều tự nhiên cũng sẽ không chủ động nói chuyện, dù sao cũng là cô ta chủ động tới tìm cô, cô đang nhìn xem đến cuối cùng cô ta muốn nói gì.

Cuối cùng vẫn là hứa Ý không chịu được, cô ta mở miệng đánh vỡ không khí yên tĩnh này.

"Tại sao không trở về nhà ăn cơm?"

Nghe vậy, Hứa Kiều không khỏi cười nhạo ra tiếng.

"Cô ở đây là đang chất vấn tôi sao?" Cô phảng phất là nghe được ý tứ chê cười.

Hứa Ý nhìn cô, đôi mày thanh tú hơi hơi nhăn lại, tựa hồ là đối với lời cô nói có chút không vui.

"Không phải chất vấn."

"Cô thực sự rảnh như vậy sao? Theo tôi được biết, Tổng giám đốc Hứa của chúng ta là một người luôn bận rộn, cả ngày ở trong công ty còn không đủ thời gian vậy mà còn có thời gian chạy đến cửa tiệm nhỏ bé của tôi." Hứa Kiều cười lạnh đánh gãy lời nói của cô ta.

"Hứa Kiều, cô một vừa hai phải thôi chứ? Nói chuyện với người cô không thích thì cảm thấy không thoải mái như vậy sao?" Thanh âm Hứa Ý bắt gặp có chút nghiêm khắc.

Hứa Kiều đột nhiên nở nụ cười, cô vươn tay đem tóc rơi ra vén ra phía sau.

"Tôi biết rồi, cô không cần phải gấp gáp đến đây dạy dỗ tôi, như thế nào, ở công ty cô dạy dỗ người khác còn không đủ à, còn muốn chạy đến đây giáo dục tôi?"

"Hứa Kiều, tôi tốt xấu gì cũng là chị của cô..."

"Dừng, dừng lại ngay, cô đừng tự dấy vàng lên mặt mình nữa, từ khi mẹ tôi sinh ra tôi chưa từng có chị." Hứa Kiều một bên cười một bên nói, chỉ là ý cười trên mặt lại chưa lan đến đáy mắt.

Hứa Ý bị cô làm cho nghẹn một bụng, tuy rằng trước khi đến đây cô ta đã biết tính tình của Hứa Kiều tất nhiên tuyệt đối sẽ không cho cô ta sắc mặt tốt, quả nhiên, cô ta thật sự không rõ, cô ta bị làm sao lại chạy đến đây chịu tội.

"Hứa Kiều, hôm nay tôi không muốn cùng cô cãi nhau, cũng không muốn nghe cô châm chọc mỉa mai, tôi chỉ muốn nói cho cô biết bây giờ cô cũng không còn nhỏ nữa, có một số việc cô cũng nên hóa giải, hơn nữa thông cảm, cha tuổi cũng..."

"Hóa giải? Thông cảm? Ha ha" Hứa Kiều như nghe được một câu chuyện nực cười.

"Cô muốn tôi hóa giải cái gì, hóa giải rằng ông ta rõ ràng đã có gia đình còn ở bên ngoài dây dưa không rõ với người đàn bà khác, thông cảm ông ta khi mẹ tôi vừa mới rời đi chưa được nửa năm đã vội vàng mang môi tình đầu của ông ta cùng cô con gái đó về nhà, cô muốn tôi hóa giải cái này sao? Thông cảm cái này sao? Hứa Ý, mẹ nó đầu óc cô không bị cửa kẹp chứ?"

"Hứa Kiều!" Mặt Hứa Ý nháy mắt liên âm trầm xuống, khuôn mặt xinh đẹp giờ phút này cũng có chút hơi hơi tức giận.

"Hứa Ý, đừng giả bộ trước mặt tôi, cô là cái dạng gì, tôi còn có thể không rõ ràng sao? Từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ mẹ cô ra, người hiểu cô nhất cũng chính là tôi."

"Hứa Kiều!!!"

"Hứa Ý, cô không mệt sao? Làm việc chính mình không thích, cô còn không chê mệt. Cô không mệt nhưng tôi nhìn cũng mệt giùm cô, mỗi ngày ở công ty vội vàng vàng bận rộn, chẳng lẽ cô muốn chứng minh với người khác là cô có bao nhiêu ghê gớm, cô có bao nhiêu hiểu thuận? Thật cho rằng cô làm như vậy thì thật sự thành thiên kim đại tiểu thư. Tiểu tam vĩnh viễn là tiểu tam, con gái tiểu tam cũng vĩnh viễn là con gái tiểu tam, cho dù cô có khoác lên mình lớp vỏ thiên kim tiểu thư, cũng che dấu không được."

"Câm miệng".

Ghế dựa ma sát với mặt đất phát ra thanh âm vừa bèn nhọn vừa chói tai.

Hứa Ý theo bản năng vươn tay muốn tát Hứa Kiều nhưng Hứa Kiều cũng không thèm tránh né, tay Hứa Ý cuối cùng vẫn dừng lại giữa không trung.

"Chị muốn đánh tôi à, tôi rất sợ hãi, Chị Ý Ý, làm sao bây giờ?" Hứa Kiều sợ hãi nói, nhưng trong mắt vẫn là lạnh băng như cũ.

Chị Ý Ý?

Môi Hứa Ý run lên nhè nhẹ, tay đang ngừng ở giữa không trung cũng run nhè nhẹ, cuối cùng vẫn vô lực buông xuống.

"Hứa Kiều, cô nói chuyện vẫn như vậy, vĩnh viễn đều có thể nhắm vào nhược điểm của người khác, cho nên cô có biết tôi có bao nhiêu chán ghét với cô không hả."

Hứa Kiều nhất thời không nói gì, một lát sau, cô mới nở nụ cười, bất đắc dĩ buông tay.

"Đúng lúc tôi cũng thế."

Hứa Ý đi rồi, Hứa Kiều vẫn ngồi ở nơi đó rất lâu, cô cũng không biết mình ngồi ở đây làm gì, chỉ là không thể nghĩ được cái gì khác cứ thất thần ngồi đó.

"Chị Kiều không có việc gì chứ?" Tiểu Mộng lo lắng nhìn cô.

Chu Nguyễn thờ dài một hơi, "Không có việc gì đâu, hiện tại vẫn nên để chị ấy yên lặng một mình đi."

Tiểu Mộng cũng thờ dài một hơi, gật gật đầu.

"Kiều Kiều, đây là con gái của dì Triệu, con có thể gọi con bé là chị Ý Ý."

"Chào em, Kiều Kiều." Cô ta tươi cười vô cùng sáng lạn và ấm áp.

Ba năm sau.

"Kiều Kiều, cha vẫn không nói thật với con thực ra Ý Ý là chị ruột con, về sau dì Triệu cùng Ý Ý đều sẽ ở lại nhà của chúng ta, dì Triệu sẽ giống như mẹ sẽ chăm sóc cho con."

"Kiều Kiều, sau này chúng ta có thể vẫn luôn ở bên nhau." Hứa Ý 17 tuổi cùng với Hứa Ý 14 tuổi vẫn giống nhau, vẫn cười sáng lạn ôn nhu như cũ.

Chỉ là Hứa Kiều 14 tuổi không bao giờ có thể giống như lúc 11 tuổi cười đến thiện lương được nữa.

Hứa Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cũng không biết mình đang xem cái gì, chỉ là cảm thấy không thú vị gì cả, từ khi 14 tuổi cô cùng với Hứa Ý bắt đầu đối chọi nhau, gây ra mâu thuẫn, chán ghét nhau, nhìn thấy nhau như nhìn thấy cục phân vô cùng ghê tởm.

Thẳng đến năm 19 tuổi đó, cô vào đại học, rời nhà đi, bắt đầu từ lúc ấy, cô liền rất ít khi quay về nhà, thậm chí ngày lễ, ngày tết cô không phải ở nhà Lục Chi Ưu thì lại là ở nhà A Nguyễn, cẩn thận tính toán lại một chút cô cũng không biết mình đã bao lâu rồi không về nhà.

Hứa Kiều cứ như vậy ở trong tiệm ngồi suốt một buổi chiều, suốt thời gian một buổi chiều đó, cô không nói qua một câu, nhưng lại uống rất nhiều cà phê, cô cũng không đi WC một lần.

Bánh ngọt trong tủ đều đã bán hết, cửa tiệm cũng nên đóng cửa, mà Hứa Kiều như cũ vẫn chống cằm, tiếp tục phát ngốc.

Tất cả mọi người đều đem ánh mắt không hèn mà cùng đặt ở trên người Chu Nguyễn, cuối cùng Chu Nguyễn cũng chỉ có thể không phụ sự mong đợi của mọi người tiến về phía Hứa Kiều.

"Chị ơi?"

Hứa Kiều phản ứng lại, cô nhìn Chu Nguyễn đang đứng trước mặt mình.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi.

"Chị, chị đến nhà em ăn cơm đi, em kêu mẹ hầm canh gà mà chị thích nhất cho chị nhé."

Hứa Kiều cười cười, cô nhìn xung quanh, cô đưa mắt đến nhìn các nhân viên khác mọi người iền nhanh chóng tản ra, tầm mắt cô dừng ở tủ trưng bày đã trống không.

"Lần sau đi, hôm nay không đi đâu, hôm nay mọi người cũng đều vất vả rồi, nên sớm trở về nghỉ ngơi đi." Cô nói, sau đó từ ghế ngồi đứng lên.

"Chị đi về trước, phần còn lại trong tiệm làm phiền em rồi." Hứa Kiều vỗ vỗ bả vai cô ấy.

Chu Nguyễn nhìn Hứa Kiều lấy túi xách rồi đi ra cửa, cách cửa kính nhìn bóng dáng cô độc của cô, Chu Nguyễn không khỏi nhấc chân đuổi theo.

"Chị, nếu cảm chị thấy vất vả thì về nhà đi, em và mẹ đều ở nhà."

Bóng dáng Hứa Kiều lập tức liền ngừng lại.

"Đưa nhò ngọc này." Cô cười nói, sau đó dẫm giày cao gót rồi đi.

Hứa Kiều không chút để ý đi vào trong tiểu khu, đột nhiên, cô nhìn thấy một bóng dáng. Vóc dáng không cao, dáng người tinh tế, tóc cột đuôi ngựa, áo thun trắng, quần jean, mang giày màu trắng.

Ấn ấn cảm thấy có chút quen mắt, lúc này cô vừa lúc đi đến trước mặt cô gái đó, cô nhìn đến sườn mặt của cô ấy.

Ấn Duyệt?

Vậy mà là Ấn Duyệt, khó trách cô cảm thấy quen mắt như vậy.

Chẳng lẽ, Ấn Duyệt cũng ở tại tiểu khu này?

Cô đang chuẩn bị chào hỏi cô ấy, lại thấy các cô cùng đi vào một tòa nhà.

Xem ra là thật sự đúng rồi, các cô không khỏi ở cùng một tiểu khu, hơn nữa là ở cùng một tòa nhà, cô ấy đi lên, từ trong túi xách móc ra chìa khóa điện tử, quẹt một cái.

Cô nhìn cô ấy đi đến tầng năm, đang chuẩn bị kêu cô ấy lại, đột nhiên nhìn thấy cô ấy mở cửa nhà 503 ra, sau đó đi vào.

Cô sững sốt một chút, Ấn Duyệt vào nhà 503?

Nhà 503?

Ấn Duyệt?

Thẩm Lạc Dương?

Cô có chút ngốc, Ấn Duyệt như thế nào lại vào nhà Thẩm Lạc Dương, chẳng lẽ Ấn Duyệt cùng Thẩm Lạc Dương đang ở bên nhau sao?

Cô đột nhiên nhớ tới, ngày đó lúc ở lớp huấn luyện, Thẩm Lạc Dương chỉ nhàn nhạt liếc mắt quét cô ấy một cái, cô ấy liền lập tức an vị như học sinh tiểu học, ngoan đến không thể tưởng được.

Qua vài giây, Hứa Kiều như nghĩ tới chuyện gì đó giống vậy, cô kinh ngạc dùng tay che miệng lại, sau đó "Đạp đạp đạp đạp" chạy lên lầu.

Ấn Duyệt đi vào cửa mà Thẩm Lạc Dương đã mở sẵn cho cô ấy.

"Đại ca, cha bảo em mang đồ vật cho anh...Ồi, Nhị ca, Tam ca, các anh sao cũng ở chỗ này vậy?" Vừa vào cửa, Ấn Duyệt liền hướng vào bên trong nhà Thẩm Lạc Dương nói.

Kết quả lời mới nói được một nửa, cô liền nhìn thấy Thẩm Trường An cùng Thẩm Ngọc Luân cư nhiên cũng ở đây, bọn họ đang ngồi trên sofa, mà Thẩm Lạc Dương đang ở phòng bếp nấu cơm.

Ấn Duyệt có chút kinh ngạc nhìn bọn họ.

Nhìn biểu tình Ấn Duyệt rõ ràng kinh ngạc, Thẩm Ngọc Luân cảm thấy có chút buồn cười, "Bọn anh như thế nào không thể ở chỗ này, đại ca chuyển đến nhà mới, bọn anh tự nhiên muốn tới xem một chút, hơn nữa anh còn muốn hỏi, em sao lại đến đây?"

"À, em đến đưa đồ cho Đại ca, lần này tới Ninh Hạ, cha kêu em mang qua mà em đã quên mất." Ấn Duyệt chạy nhanh đem túi đồ trong tay đặt lên bàn trà.

Thẩm Trường An và Thẩm Ngọc Luân tuy rằng đều có chút tò mò, nhưng hai người cũng chỉ nhìn thoáng qua, cũng không có vươn tay mở ra, bởi vì được giáo dục rất tốt, hai người sẽ không làm ra hành vi không lễ phép như vậy.

Lúc này, Thẩm Lạc Dương đã làm xong cơm chiều, anh đem đồ ăn mang tới đặt ở trên bàn cơm, Thẩm Trường An cùng Thẩm Ngọc Luân đều quay đầu nhìn anh.

"Muốn ăn cơm thì tự lấy chén." Thẩm Lạc Dương đầu cũng không ngẩng lên, chỉ lãnh đạm nói.

Ấn Duyệt cũng không kịp ăn cơm liền tới đây cũng may tới đây đúng giờ cơm, đã lâu rồi cô chưa ăn đồ ăn Đại ca làm.

"Em như thế nào lại đến đây một mình, Chi Ưu đâu sao không cùng tới?" Thẩm Lạc Dương còn chưa biết Lục Chi Ưu hiện tại đã ở Hoàng Điểm.

Thẩm Trường An uống một ngụm canh, sau đó không vội chậm rãi nói: "Cô ấy hiện tại đang ở Hoàn Kiếm đóng phim, gần đây không thể trở lại."

"Khó trách, anh thấy hôm nay sao em lại rảnh như vậy cùng với tên kia đến đây nhờ com mà không cùng ăn với bạn gái thì ra là không có bạn gái bên cạnh thì không có hứng nấu ăn à?"

Thẩm Trường An, "..."

Thẩm Lạc Dương nói lời này khiến anh không thể không thừa nhận.

"Meo~".

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Edit: Mộc Tử Đăng

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng mèo kêu.

Thẩm Lạc Dương xoay người sang chỗ khác thì nhìn thấy Trà Sữa đang ngồi xổm cách đó không xa.

"Lại đây." Anh vẫy vẫy tay về phía nó.

Trà Sữa lập chạy về phía anh.

Thẩm Lạc Dương từ trong phòng bếp mang ra một cái cái đĩa nhỏ, thả com cùng đồ ăn vào trong đó, anh đem cái đĩa nhỏ đặt ở nơi cách đó không xa gần bên cạnh ban công.

"Anh nuôi mèo từ khi nào vậy, là giống mèo Ragdoll à?" Ân Duyệt kinh ngạc hỏi anh.

"Mèo Ragdoll?"

"Vâng, đúng vậy, mèo Ragdoll chính là loài mèo có vẻ đẹp số một số hai trong tất cả loài mèo đó, có thể làm nũng cũng có thể bán manh, chính là nữ thần của loài mèo."

Thẩm Trường An nhìn thoáng qua con mèo này lại cảm thấy rất quen, nhưng lúc này anh ấy cũng không quá để ý đến.

Ăn com xong, Thẩm Lạc Dương cũng đã bắt đầu hạ lệnh đuổi khách.

"Cô trở về nói với thủ trưởng một tiếng là tôi đã nhận được đồ của ông ấy gửi." Thẩm Lạc Dương nói với Ân Duyệt.

"Vâng ạ."

"Vừa đúng lúc ba người về cùng nhau, tôi mặc kệ không biết là ai đưa, tóm lại đưa cô ấy về nhà an toàn cho tôi là được."

Thẩm Trường An cùng Thẩm Ngọc Luân hiểu rõ gật gật đầu.

"Đi thôi, Tam ca đưa em về." Thẩm Ngọc Luân nói với Ân Duyệt.

"Cảm ơn Tam ca."

Thẩm Ngọc Luân mang theo Ân Duyệt đi xuống trước.

"Anh, quên nói với anh chuyện này." Thẩm Trường An ra cửa lúc sau như là nghĩ tới cái gì đột nhiên quay đầu lại nói.

Thẩm Lạc Dương nhìn anh ấy, chờ anh ấy nói.

"Có một cô gái sống trên lầu nhà anh nếu anh không có việc gì thì chiều cô ấy một chút."

Thẩm Lạc Dương nhướn mày nhìn anh ấy một cái, không nói gì.

"Anh đừng có hiểu lầm, kỳ thật người sống trên lầu chính là khuê mật của Chi Ưu, Kiều Mạch, tên là Hứa Kiều. Lúc trước khi nghe anh nói rằng muốn dọn đến tiểu khu này ở, em liền cảm thấy có chút quen thuộc. Không nghĩ tới lần trước cùng Chi Ưu nói chuyện, cô ấy thuận miệng bảo em nói với anh một tiếng, dù sao cô gái trên lầu không thể tự chăm sóc tốt cho bản thân được, cơm trên cơ bản dựa vào cơm hộp, cho nên mới nói anh chiều có một chút."

"Đúng rồi, đột nhiên em nghĩ tới, vừa rồi con mèo Ragdoll là vật nuôi của Hứa Kiều mà, nếu anh đã chiều có mèo của người ta thì dứt khoát cũng chiều có một chút đến chủ nhân của con mèo luôn đi."

Thẩm Lạc Dương nhú nhú mày, nhưng là lại không trực tiếp tỏ thái độ.

"Nói xong rồi?"

Thẩm Trường An thấy dáng vẻ này của anh, sau đó gật gật đầu, dù sao thì anh đã nói hết những gì được giao còn chuyện anh của anh có nghe hay không đó là chuyện của anh ấy.

"Nói xong rồi, em về..."

"Rầm".

Anh ấy còn chưa nói xong đã bị cánh cửa nhà vô tình khóa ngăn lại.

Thẩm Trường An sờ sờ mũi, sau đó tay bỏ vào trong túi quần bình tĩnh đi xuống, dù sao anh cũng đã quen rồi.

Sau khi Thẩm Lạc Dương đóng cửa lại, anh nhìn thoáng qua ban công, Trà Sữa đã không còn ở đó nữa nhưng đồ ăn trong cái đĩa nhỏ đều đã ăn hết sạch sẽ.

Anh đứng đó trầm mặc một hồi, hơi nhú mày lại, không biết suy nghĩ cái gì, nhưng không quá lâu, anh liền đi tới bàn ăn đem chén đĩa trên bàn mang đến phòng bếp, đeo bao tay vào rồi cầm chén đĩa rửa sạch sẽ.

Một lúc sau khi tắm xong, anh nằm trên sofa, tùy tay từ trên bàn trà lấy qua túi đồ mà Ân Duyệt đưa đến.

Mở túi ra, bên trong là một cái hộp nhỏ màu đen.

Ánh mắt Thẩm Lạc Dương liền trầm xuống, vẻ thâm trầm trong mắt giống như nước sông đang rút xuống, tay anh đặt trên hộp đen, sau đó chậm rãi mở ra.

Bên trong là một con dao quân dụng.

Chuôi dao được điêu khắc tinh xảo, mặt dao tản ra vẻ lạnh băng.

Anh chậm rãi dùng tay chạm qua thân dao, xúc cảm lạnh lẽo làm lòng anh dâng lên một loại cảm xúc nói không nên lời quen thuộc.

Cây dao này là khi anh mới vừa nhập ngũ thủ trưởng đã đưa cho anh lễ vật đầu tiên này.

Nhiều năm như vậy, vẫn luôn được anh mang theo bên người, thẳng đến khi xuất ngũ, anh mới trả nó về Hợp Phố.

Anh chậm rãi thu hồi tay, sau đó lấy ra một điều thuốc.

"Lạch cạch."

Ánh lửa chớp chớp, trong không khí liền tràn ngập mùi thuốc lá nhân nhật, anh ngồi trên sofa, ngón tay xinh đẹp kẹp một điều thuốc lá, nhẹ nhàng hút một ngụm rồi nhả ra một làn khói uốn lượn xinh đẹp, cả người anh giống như bị bao phủ trong làn khói thuốc này.

Chân mày anh nhăn lại nhẹ nhàng, con ngươi thâm trầm.

Trong đầu đột nhiên liền nhớ tới ngày anh xuất ngũ Thủ trưởng đã nói với anh.

"Lạc Dương à, thật sự phải rời đi sao, cậu thật sự muốn xuất ngũ sao?"

"Vâng, thủ trưởng, thực xin lỗi."

"Nhưng chuyện này cũng không phải là cậu làm sai hoàn toàn, bởi vì chuyện này mà cậu thật sự bỏ xuống được để rời đi sao?"

"Làm sao mà tôi không sai đây, nếu không phải tại tôi cô ấy sẽ không phải chết."

"Lạc Dương à, hãy suy nghĩ kỹ đi, rốt cuộc nhiều năm như vậy, quân đội đã giống như nhà của cậu rồi."

"Thủ trưởng, tôi đã nghĩ kỹ rồi, thực xin lỗi."

Ngày đó, anh đem con dao quân dụng đã mang bên người suốt 6 năm đưa lại cho Thủ trưởng, ông ấy mang đáng về hận không thể rèn sắt thành thép nhìn anh, ông ấy than mạnh một tiếng, cuối cùng cũng không nói cái gì nữa.

Thẩm Lạc Dương nhắm mắt lại, trong lòng dần dần dâng lên một trận cảm giác vô lực, một loại đau lòng nói không nên lời dần lan tràn ra, giống như bị người ta bóp chặt trái tim lại, rất đau, nhưng rồi lại không thể không mạnh mẽ mà gồng lên chịu đựng.

Anh nhớ tới khi anh ngồi trên xe quân đội chuẩn bị xuất ngũ, anh nhìn thấy được anh ta, anh đời này đều sẽ không thể quên được ánh mắt đó của anh ta, anh mắt đó mang về hận không thể đem anh lãng trí xử tử rồi lại ánh lên về bị ai đến nói không nên lời.

Sau khi Hứa Kiều về đến nhà, lập tức phát huy khả năng bát quái của phụ nữ.

【 Kiều Mạch 】: Bí mật lớn đây! Bí mật lớn đây!

Nhưng khi Hứa Kiều gửi tin nhắn đi, qua thật lâu sau Đàm đình đang mới trả lời lại lúc đó cô đã tắm xong nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ.

【 Linh nhi nhiều người biết tới 】:?

Tin nhắn WeChat vang lên, Hứa Kiều liền lấy lại tinh thần, ôm đi động ghé vào trên giường.

【 Kiều Mạch 】: Cậu có biết vừa rồi ở dưới lầu tớ nhìn thấy ai không?

【 Linh nhi nhiều người biết tới 】: Không biết.

【 Kiều Mạch 】: Cậu làm sao lại trả lời tin nhắn lâu vậy, làm gì à?

【 Linh nhi nhiều người biết tới 】: Bà cô à, tớ đang làm việc giờ còn đang ở đó, nhân lúc trang điểm lại mới trả lời được tin nhắn của cậu đây này.

Đàm leng keng gửi thêm một cái biểu tình lạnh nhạt.

【 Kiều Mạch 】:OK OK, trở về chủ đề chính nào, cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng được tớ mới vừa gặp ai đâu.

【 Linh nhi nhiều người biết tới 】: Đây, làm gì mà thần bí thế?

Tinh thần bát quái của Đàm đình đang cũng hoàn toàn bị khơi lên.

【 Kiều Mạch 】: Ân Duyệt.

【 Linh nhi nhiều người biết tới 】: Trời ạ, Ân Duyệt à làm tớ còn tưởng ai chứ, chuyện này thì có gì gọi là bí mật lớn chứ.

【 Kiều Mạch 】: Đoán được cậu sẽ nói như vậy mà, nhưng mà quan trọng là cậu biết Ân Duyệt vào nhà ai không?

【 Linh nhi nhiều người biết tới 】: Ai?

【 Kiều Mạch 】: Thẩm Lạc Dương [mỉm cười]

【 Linh nhi nhiều người biết tới 】: Trời ơi, cậu đừng làm tớ sợ, thật hay giả vậy?

【 Kiều Mạch 】: Lừa cậu thì tớ được gì, chính mắt tớ thấy cô ấy đi vào nhà đó, hơn nữa tớ vừa nhớ lại một chuyện, lúc trước Thẩm Lạc Dương dọn đến dưới lầu nhà tớ, tớ đã nhìn thấy một cô gái ở đó, lúc ấy còn tưởng rằng chủ nhà dưới lầu chính là cô gái kia, hiện tại ngẫm lại, cô gái kia chính là Ân Duyệt, cho nên mới nói, Ân Duyệt cùng Thẩm Lạc Dương tuyệt đối là đang ngầm quen nhau.

【 Linh nhi nhiều người biết tới 】: Ôi thần linh ơi!

Tin nhắn Đàm đình đang vừa mới gửi đi, Hứa Kiều liền lập tức gửi cho cô ấy một bộ biểu cảm.

Nhìn đến cái biểu cảm này, Đàm đình đang không khỏi nở nụ cười.

Mà lúc này, thợ trang điểm đang về mất cho cô, thấy cô đột nhiên cười rộ lên, tay còn chưa kịp thu trở về, bút kẻ mắt liền đụng vào mắt cô lập tức kích thích làm cô rơi nước mắt.

Cô gái nhỏ bị tình huống bất ngờ dọa sợ rồi, ở một bên liên tục nói xin lỗi, Đàm đình đang lắc lắc tay với cô nàng.

"Thực xin lỗi thực xin lỗi. Em không phải cố ý."

Cô gái nhỏ này mới được Tinh tỷ mời đến không bao lâu, khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, tên là Tống Lam, đã theo cô gần một tháng, ngày thường là

một cô gái rất ngoan ngoãn, cô vẫn luôn có cảm tình với cô nàng.

"Không có việc gì, việc này không thể trách em được, là tự chị làm thôi, không có việc gì đâu." Cô an ủi cô gái nhỏ.

Sau khi nói xong thì ngẩng đầu nhìn thoáng qua bản thân trong gương, thiếu chút nữa lại càng hoảng sợ hơn.

Kề mắt bây giờ không thể nhìn ra là cái gì, có lẽ tuyến lệ của cô rất phát triển cho nên đến giờ vẫn còn roi nước mắt, mới vừa vẽ mắt xong, chuốt lông mi, mascara còn chưa kịp khô đã bị nước mắt rửa trôi xuống làm cho nước mắt dính trên mặt dầu thành màu đen.

"Chị đi vào nhà vệ sinh một chút, trở về thì trang điểm lại thôi."

"Được ạ."

Bởi vì cô chỉ lo cúi đầu, cho nên hoàn toàn không chú ý tới phía trước có người, liền trực tiếp đụng phải người đi đằng trước.

Cô lập tức cảm thấy mũi một trận chua xót, mắt phải vẫn còn đang chảy nước mắt lại thêm cái đụng này làm cho chảy nhiều hơn.

"Cô không sao chứ?"

Cô còn chưa kịp ngẩng đầu, liền nghe được một thanh âm quen thuộc trên đỉnh đầu vang lên.

Tổng Lâm?

Cô theo bản năng che lại mắt phải của mình, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

Quả thật là anh ta!

Anh ta nhìn cô.

Là cô ấy.

Cô dùng tay che lại hai mắt của mình, anh ta tưởng mình đụng vào cô rồi.

"Đụng vào đôi mắt cô rồi sao?"

Đám đình đang theo bản năng lắc đầu.

"Cho tôi xem." Tổng Lâm muốn duỗi tay kéo tay cô xuống, nhưng cô lại lui về phía sau một bước, né tránh, ánh mắt tỏ vẻ như nhìn thấy quỷ.

"Không có việc gì, thật sự không có việc gì cả."

Cô như bây giờ, làm sao dám để anh ta nhìn thấy, nếu như bị nhìn thấy bộ dáng chật vật này, về sau cô làm sao dám gặp mặt nữa chứ?

Tổng Lâm nhìn mắt trái rõ ràng đang hồng hồng của cô, tưởng chừng mắt phải cũng như vậy, vì thế không nói hai lời, trực tiếp vượt đến trước mặt cô.

Nhìn Tổng Lâm đang đến trước mặt mình, Đám đình đang theo bản năng ngừng thở, gần quá rồi.

Anh ta duỗi tay cầm cánh tay của cô.

"Bỏ xuống để tôi nhìn xem nào." Thanh âm anh ta chân thật đáng tin.

Nếu là ngày thường, Đám đình đang khẳng định sẽ ngoan ngoãn làm theo, đây là lần đầu tiên anh ta nói nhiều như vậy với cô, nhưng mà hiện tại, cô đang liều mạng giãy giụa, không chịu cho anh ta chạm vào tay của mình.

Nhưng sức lực của cô làm sao mà so được với Tổng Lâm, Tổng Lâm giữ chặt tay cô lại, nhẹ nhàng dùng một chút lực, tay cô liền nhanh chóng không còn sức lực nữa.

Mà khi nắm lấy tay Đám đình đang kéo xuống, Tổng Lâm ngay lúc này cũng sửng sốt một chút.

Cô bị anh nắm thành như vậy sao?

Đám đình đang cũng cảm thấy sửng sốt khoảng ba giây đồng hồ, sau đó nhanh chóng phản ứng lại lấy tay đẩy Tổng Lâm ra sau đó nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh gần đó.

Đám đình đang cũng không thèm quay đầu lại mà đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Đôi tay cô chống lên bồn rửa tay, nhìn chính mình trong gương, ngay lập tức muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Hình tượng đẹp hoàn mỹ của cô đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Cô duỗi tay mở vòi nước ra, dùng nước rửa trôi hết lớp trang điểm đó, nhưng nước này cũng không thể so với nước tẩy trang được, cho nên cô có rửa cũng không sạch hẳn được, ít nhất mắt bây giờ không còn cảm thấy khó chịu như trước nữa.

Đem tay hong khô đi, sau đó cô mới đi ra ngoài.

Cô chân trước mới vừa đi ra, liền nhìn thấy Tống Lâm đang đứng thẳng tắp ở bên ngoài, cô theo bản năng định quay lại, nhưng tầm mắt Tống Lâm đã dừng ở trên người cô.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua không có chương mới, hôm nay chương mới đang có hơi muộn, thật xin lỗi các bạn, ngưng ngưng, gần nhất bởi vì nguyên nhân cá nhân, cho nên có chút bận, rất nhiều chuyện đều không thể xử lý tốt, cũng lắm chờ đến cuối tuần, mọi chuyện đều sẽ được xử lý tốt, tôi liền sẽ mỗi ngày đúng giờ đăng chương mới, tận lực không ngưng lại, không xin nghỉ, hy vọng mọi người có thể hiểu ~

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Mộc Tử Đăng

Đàm đình đang nhìn Tống Lâm đang đứng ở cửa, hô hấp hơi hít thở không thông một chút, cô không nghĩ tới Tống Lâm vẫn còn ở cửa chờ mình.

Tống Lâm nhìn đôi mắt rõ ràng có chút phẫn hồng của cô, mở miệng hỏi: "Thế nào, không có việc gì rồi sao?"

"Không có việc gì đâu." Đàm đình đang cười cười, sau đó lắc đầu với anh ta.

"Chuyện này vốn dĩ không liên quan đến anh mà, là tự tôi làm thôi." Đàm đình đang giải thích với anh ta.

Lúc đang đứng đối diện nói chuyện với anh ta Đàm đình đang vẫn luôn cố tình cúi đầu, bởi vì lớp trang điểm trên mặt cô vẫn còn chưa rửa sạch sẽ, cho nên hiện tại cô không dám ngẩng đầu nhìn anh ta. Cũng may là Tống Lâm khá cao cho nên cô cúi đầu là có thể tránh né tầm mắt anh ta.

"Anh tới đây làm gì vậy?" Đàm đình đang có chút tò mò hỏi anh ta.

"Đình đang?"

Nhưng chưa kịp chờ Tống Lâm trả lời, Hà Tĩnh đứng đằng kia đã gọi cô.

"Sắp đến lúc chụp ảnh rồi mà trang điểm và quần áo còn chưa chuẩn bị tốt vậy mà em còn có thời gian đứng đó nói chuyện phiếm à"

Nghe được lời của Hà Tĩnh, Đàm leng keng mới chợt nhớ đến mình còn phải chụp ảnh.

"Cái kia, thật ngại quá. Tôi..."

"Không có việc gì, cô cứ đi trước đi." Tống Lâm nói

Đàm đình đang cười xin lỗi với Tống Lâm, sau đó chạy nhanh đến phòng trang điểm.

Tống Lâm nhìn bóng lưng Đàm đình đang không khỏi lắc lắc đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

Đàm đình đang mới vừa vào phòng trang điểm, Tống Lâm liền nhanh chóng giúp cô dùng nước tẩy trang lau sạch lại phần trang điểm còn bám lại chưa rửa sạch, sau đó một lần nữa giúp cô trang điểm lại.

Lần này Đàm đình đang cố gắng an phận hơn, cũng không dám chạm vào di động mà ngoan ngoãn ngồi im để Tống Lâm giúp cô trang điểm.

Cô hơi hơi nhắm mắt lại, trong lòng toàn là hình ảnh của Tống Lâm, cô phát hiện ra gần đây người mà cô nghĩ đến nhiều nhất là Tống Lâm, anh ta thường xuyên sẽ xuất hiện trong đầu cô.

Sau khi Tống Lâm trang điểm xong cho Đàm đình đang lại phát hiện Đàm đình đang vẫn còn nhắm mắt như cũ, không biết đang suy nghĩ cái gì vì thế cô ấy mở miệng nhắc nhở.

"Chị Đàm, em trang điểm xong rồi, chị nên đi thay quần áo đi."

Chợt nghe được thanh âm của Tống Lam, Đàm đình đang đột nhiên mở to mắt ra.

"Ừ, chị biết rồi." cô mỉm cười với Tống Lam, sau đó đứng dậy đi đến phòng thay quần áo, đột nhiên nhìn đi động một cái mới nhớ tới cô còn chưa gửi tin nhắn trả lời cho Hứa Kiều.

Vì thế đi đến trước phòng thay quần áo liền thuận tay gửi cho Hứa Kiều một tin nhắn.

【Linh nhi nhiều người biết tới】: Tớ phải chụp ảnh rồi, lần sau gặp mặt rồi nói sau đi.

Hứa Kiều đợi Đàm đình đang một lúc lâu, thẳng đến khi nhìn thấy được tin nhắn này, sau đó cô gửi cho cô ấy một biểu cảm OK.

Cô để điện thoại đi động đặt ở trên tủ đầu giường sạc pin.

Trước khi ngủ cô nghe được tiếng mưa tí tách từ ngoài cửa sổ.

Quả nhiên mùa xuân chính là mùa mưa mà, tháng này đã mưa rất nhiều lần rồi.

Nhưng đối với Hứa Kiều lại khác, cô là một người viết lách cho nên thích nhất chính là ngày mưa. Vào ngày mưa, ngồi xếp bằng trên sofa, đặt máy tính lên đùi, một bên uống cà phê, ăn bánh ngọt, một bên gõ chữ, đây chính là một việc vô cùng thú vị.

Mới vừa nằm trên giường không được vài phút, cô đột nhiên nhớ tới ổ mèo của Trà Sữa còn ở ngoài ban công. Làm một "con sen" đủ trách nhiệm, cô vội xốc chân lên, sau đó mở cửa phòng ngủ đi nhanh ra ban công.

Lúc đi đến ban công, Trà Sữa đang ngủ ngon lành trong ổ của nó, Hứa Kiều liền mang Trà Sữa cùng cái ổ của nó vào nhà.

Đang lúc cô chuẩn bị đóng cửa lại thì lại ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt đâu đây.

Mùi thuốc lá?

Cô không khỏi cảm thấy sau lưng chợt lạnh, trong nhà chỉ có một mình cô làm sao lại có mùi thuốc lá được chứ, cô càng muốn biết càng cảm thấy trong lòng hoảng sợ, bất giác đẩy cửa ban công ra bước ra ngoài.

"Là ai?" Cô thật cẩn thận hỏi.

Nhưng mà trên ban công rõ ràng cái gì cũng đều không có, nhưng cô lại phát hiện, càng đi về phía trước, mùi thuốc lá càng dày đặc.

Tuy rằng cô biết lòng hiếu kỳ hại chết mèo nhưng nếu hôm nay Hứa Kiều không biết rõ ràng nơi phát ra cái mùi thuốc này cô nhất định sẽ không ngủ được, thậm chí là về sau sẽ sống không yên ổn chút nào.

Vì thế bị ma xui quỷ khiến cô theo mùi thuốc lá đi qua cho đến khi dừng lại bên cạnh lan can của ban công.

Cô cúi đầu, nhìn về phía ban công của nhà Thẩm Lạc Dương, sau đó như bị điểm trúng huyết huyệt há miệng sững sờ đứng yên đó.

Thẩm Lạc Dương dựa vào cạnh ban công, trong tay của anh đang kẹp một điếu thuốc hít mấy hơi rồi nhả ra làn khói nhàn nhạt.

Trong ánh sáng có chút mờ tối, làn khói từ trong miệng anh nhả ra uốn lượn bay lên rồi như hòa tan vào không khí chỉ để lại một mùi hương nhàn nhạt.

Anh đứng yên nơi đó, người hơi khom xuống, mày gắt gao nhíu lại.

Hứa Kiều lần đầu tiên thấy Thẩm Lạc Dương hút thuốc, tuy rằng cô cùng Thẩm Lạc Dương biết nhau không lâu lắm nhưng cô vẫn hay thăm dò thói quen làm việc và nghỉ ngơi của anh. Bởi vì buổi sáng mỗi ngày lúc rời giường lúc cô đứng ở trên ban công sẽ nhìn thấy Thẩm Lạc Dương chạy bộ trong tiểu khu, bản thân anh là huấn luyện viên võ thuật hơn nữa lại là quân nhân xuất ngũ cho nên quy luật làm việc và nghỉ ngơi nhất định không phải một sớm một chiều là có thể dưỡng thành được.

Vốn dĩ trong ấn tượng của cô, Thẩm Lạc Dương vẫn luôn như một cục đá lạnh như băng cứng rắn, làm việc và nghỉ ngơi vô cùng có quy luật như cán bộ về hưu, cho nên tự nhiên cô cũng sẽ cho rằng người như Thẩm Lạc Dương sẽ không bao giờ hút thuốc.

Nhưng mà vào giờ phút này, cô lại nhìn thấy trên mặt đất cạnh anh đầy rẫy tàn thuốc, cả người đều bị khói thuốc vây quanh, biểu tình trên mặt bị khói thuốc lượn lờ che lại nhìn không rõ, nhưng lại làm Hứa Kiều cảm giác được một loại cảm giác sa sút từ anh.

Nhưng trong lòng cô luôn có một loại cảm giác nói không nên lời, cô nhìn anh, cảm thấy hình ảnh này cơ hồ dị thường quen thuộc, giống như thật lâu về trước, cô cũng đã thấy như vậy, trong đầu cô đột nhiên nhớ tới buổi tối mấy năm trước, dưới ánh đèn xe lửa mờ mờ, chiếc xe chạy từ thành phố C đến Ninh Hạ.

Đột nhiên, Thẩm Lạc Dương đang cúi đầu bỗng ngẩng lên, ánh mắt lạnh băng giống một cây dao sắc bén dừng trên người Hứa Kiều.

Hứa Kiều không khỏi cảm thấy sợ hãi, lập tức đầu óc trống rỗng.

"Buổi tối tốt lành, huấn luyện viên Thẩm." Cô cười một cách ngượng ngùng.

Thẩm Lạc Dương không trả lời lại, chỉ gầy gầy tàn thuốc, Hứa Kiều liếc mắt một cái liền nhìn thấy động tác cực kỳ lão luyện này của anh, cho nên anh hút thuốc rất thường xuyên mới làm thuần thục như vậy.

Hai ngón tay thon dài kẹp chặt đầu thuốc rồi đem đặt lên miệng nhẹ nhàng hút một ngụm nhưng ngậm khói trong miệng một lúc sau mới buồn bực phun ra ngoài.

Hứa Kiều có chút thấy xấu hổ rồi, cô đây là bị người ta làm lơ mà, lại còn là hoàn toàn làm lơ.

Lúc cô đang chuẩn bị mở miệng nói tiếp lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Lạc Dương làm cô phát lạnh mà, cô không khỏi chà xát hai cánh tay mình, âm thầm cảm thấy giờ phút này tốt nhất vẫn là không cần đi khiêu khích anh.

"Anh cứ tiếp tục, tôi không quá rầy rầy nữa." Vì thế cô cười cười nói với anh.

Nói xong cũng không xem biểu tình của Thẩm Lạc Dương mà quay đầu chạy vào trong nhà.

Thẩm Lạc Dương nhìn bóng dáng chạy trốn của Hứa Kiều, ánh mắt dần dần thu hồi lại, mặt anh không có biểu tình gì dập tắt đầu thuốc sắp cháy hết, sau đó bước đi vào nhà.

Trở lại trong phòng, Hứa Kiều còn có chút chưa thể phục hồi tinh thần được, hiện tại cẩn thận tưởng tượng lại, ánh mắt vừa rồi của Thẩm Lạc Dương thật là đáng sợ, cô thậm chí còn cảm thấy cô mà còn đứng đó nữa sẽ không thấy được mặt trời ngày mai luôn.

Lại không hiểu vì sao hình ảnh lúc Thẩm Lạc Dương cúi đầu hút thuốc vẫn luôn hiện lên trong đầu cô. Cô cảm thấy Thẩm Lạc Dương của lúc đó trên người trừ bỏ vẻ sa sút còn có một loại cảm xúc bị ai tuyệt vọng không thể diễn tả được.

Nhưng điều mà cô cảm thấy càng thêm bất an chính là hình ảnh đó luôn làm cô thấy vô cùng quen thuộc giống với hình ảnh năm đó ở trên xe lửa, nhưng cô không dám hy vọng đưa ra kết luận này, cô nằm trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Đột nhiên di động rung lên.

Là Lục Chi Ưu gửi tin WeChat cho cô.

【SHow chi】: Cậu có biết hay không là nên cảm ơn tớ hả?

【Kiều Mạch】: Vì sao chứ?

【SHow chi】: Bởi tớ đã tìm cho cậu một phiếu com miễn phí.

【Kiều Mạch】: Cái gì mà phiếu com miễn phí, như thế nào tớ lại không biết?

【SHow chi】: Chính là người vừa mới chuyển đến ở phía dưới nhà cậu đó, cậu biết anh ấy là ai không?

Hộ gia đình mới đến?

Thẩm Lạc Dương?

【Kiều Mạch】: Vô nghĩa, còn không phải là Thẩm Lạc Dương sao, tớ sao có thể không biết chứ.

【SHow chi】: Vậy cậu nhất định không biết Thẩm Lạc Dương chính là anh của Thẩm Trường An, anh ruột đó!

Nhìn thấy tin nhắn này, Hứa Kiều lập tức từ trên giường ngồi bật dậy. Thẩm Lạc Dương là anh trai của Thẩm Trường An? Anh ruột?!

【Kiều Mạch】: Thật hay giả, cậu đừng làm tớ sợ đó.

【SHow chi】: Tớ dọa cậu làm gì, không tin chứ gì được rồi tớ gửi ảnh cho cậu xem ngay.

Lục Chi Ưu liền gửi đến một hình ảnh cho Hứa Kiều ngay sau đó.

Ảnh chụp nhanh chóng tải xong.

Trên ảnh chụp là ảnh chụp chung của Thẩm Lạc Dương cùng Thẩm Trường An.

Hai người đứng chung một chỗ, trên mặt đều mang theo nụ cười mỉm.

Hứa Kiều sững sốt một chút, trên ảnh chụp người đàn ông cười khí phách hăng hái đúng là Thẩm Lạc Dương sao, người trong ảnh cùng với người hiện tại là cùng một người sao?

【SHow chi】: Tin chưa hả?

Hứa Kiều nhìn ảnh chụp, đột nhiên như là phát hiện cái gì cô liền click vào ảnh rồi phóng to lên.

Cô nhìn thấy trên cổ của Thẩm Lạc Dương có đeo một sợi dây màu đỏ vì cổ áo của quân phục hạ xuống nên cô thấy được một vật hình chữ nhật màu đỏ.

Nhìn kỹ, càng thêm quen mắt cho đến khi cô phóng to ảnh hết cỡ, cô mới có thể phát hiện, thứ anh đeo trên cổ cùng với cái của cô đang đeo giống nhau y như đúc.

Cô đột nhiên duỗi tay từ trong cổ áo móc ra một sợi dây đeo, mặt dây chính là bùa hộ mệnh.

Cái bùa hộ mệnh này là của người đàn ông đã cứu cô ở bến xe lửa.

Nhiều năm như vậy rồi mà cô vẫn luôn đeo bùa hộ mệnh này trên người mình. Từ trước đến nay cô cũng không dám quên anh, vốn dĩ cô cũng không muốn quên. Mỗi lần nhìn đến cái bùa hộ mệnh này, cô có thể nghĩ đến anh, tuy rằng năm đó không thấy rõ lắm bộ dáng của anh trông thế nào, tuy hình ảnh anh sâu trong lòng cô lúc rõ lúc không nhưng từ trước nay lại chưa hề biến mất.

【Kiều Mạch】: Cái bùa hộ mệnh anh ấy đeo kia là?

【SHow chi】: Cái bùa hộ mệnh đó à, hình như trước kia tớ nghe lão Thẩm nói bùa hộ mệnh đó là chiến hữu của anh ấy đưa cho anh, nhưng khi trên đường xuất ngũ về nhà, ở trên xe lửa đã xảy ra cướp bóc, anh ấy từng cứu một cô gái, nhưng sau đó lại tìm không thấy bùa hộ mệnh, chắc là trong lúc cứu người đã làm rớt mất rồi.

Hứa Kiều nhìn từng chữ trong tin nhắn Lục Chi Ưu gửi đến, nước mắt đột nhiên rơi xuống, bởi vì cô cũng chưa kể cho Lục Chi Ưu nghe chuyện năm ấy, cho nên Lục Chi Ưu căn bản là không biết gì cả.

【Kiều Mạch】: Ở xe trên lửa đã cứu một cô gái à?

【SHow chi】: Đúng vậy, dù sao lão Thẩm đã nói như vậy đấy, nhưng chuyện cũng đã xảy ra 7, 8 năm lâu đến như vậy rồi anh ấy chắc cũng đã sớm quên mất.

Hứa Kiều cảm bùa hộ mệnh gắt gao đặt ở ngực, cô để chân trần chạy đến trên ban công, cô cúi người xuống xem ban công nhà Thẩm Lạc Dương nhưng mà ban công nhà anh đã sớm không có một bóng người, đèn cũng đã tắt hết.

Cô có chút vô lực quay trở vào, trong đầu đột nhiên nhớ tới buổi tối mấy năm trước.

Tác giả có lời muốn nói: Đọc đến đây, khả năng là các bạn có chút không rõ, bởi vì tôi mới vừa sửa chữa ở mấy chương đầu, cho nên các bạn có thể xem lại một lần nữa, sửa sang lại sửa sang lại, moah moah, bởi vì ngày hôm qua không đăng chương mới, cho nên buổi tối hôm nay cụ thể thời gian ta sẽ đăng ở trên Weibo ~

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Edit: Mộc Từ Đăng

Mẹ cô là người thành phố C. Vào lúc vài ngày trước khi mẹ cô rời đi, bà ấy luôn nói bên tai cô là rưng về cội, nên mỗi năm cô đều sẽ đến thành phố C ở với mẹ vài ngày.

Vì vậy năm ấy cũng không ngoài ý muốn, mười chín tuổi, cô vẫn như cũ lên xe lửa đến thành phố C.

Ngày đó là vào buổi tối, gió rất lớn, mưa cũng rất lớn, ánh đèn trong xe lờ mờ, rõ ràng đã là đêm khuya, nhưng là trong xe lại ồn ào như cũ, trên chuyến xe lửa này có nhiều người hỗn tạp, đủ loại mùi trộn lẫn với nhau làm Hứa Kiều vô cùng không thoải mái.

Cô ngồi ở chỗ của mình, bên cạnh là vài người phụ nữ đang cãi nhau nói vài việc vặt, mà vị trí đối diện cô từ khi cô lên xe lửa đến giờ vẫn còn trống không, lúc ấy Hứa Kiều cứ tưởng có lẽ người kia không có lên xe lửa, cũng có khả năng là bị trễ chuyến xe lửa này, tóm lại, vị trí đó vẫn luôn trống.

Cô nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, nhưng cô lại buồn đi vệ sinh, cô nhìn nhìn lối đi nhỏ đầy người, cô không muốn đi lắm nhưng chuyện này nói nhin nhưng không thể nhin được, vì thế cô liền đứng dậy đi đến WC ở phía trước toa xe.

Một lối đi nhỏ toàn bộ đều là người, có người ngồi ở chỗ của mình, còn người không có chỗ thì buộc phải đứng nhưng cũng có người thật sự là kiên trì không được liền trực tiếp ngồi dưới đất, thậm chí còn có người còn ngủ chỗ ngồi phía dưới, cô cẩn thận tránh những người này, kỳ thật Hứa Kiều cực kỳ không thích ngồi xe lửa, bởi vì xe lửa luôn là làm cô có cảm giác không an toàn.

Thật vất vả đi xuyên qua đám người, rốt cuộc cũng đến WC công cộng trên toa xe.

Cô nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa WC, dáng người anh cực kỳ cao lớn đang cúi đầu, trên đầu đội một cái mũ lưỡi trai kéo thấp cho nên cô không thấy rõ khuôn mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy cái cổ có làn da màu đồng kia. Sờ mặt anh cương nghị, anh mặc một cái áo khoác màu đen, mặc quần rằn ri kiểu quân đội, ống quần đều nhét vào trong đôi giày màu đen kia.

Trên tay anh còn đang kẹp một điếu thuốc, anh hút một ngụm, sau đó lại nhả ra, trong không khí đều là mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Có thể là cô nhìn anh có hơi lâu, cho nên tầm mắt người đàn ông không khỏi nhìn về phía cô, nhưng cô lại theo bản năng mở cửa WC nhanh chóng đi vào.

Chờ cô xong việc đi ra ngoài thì anh đã không còn ở đó nữa, trong không khí chỉ còn lưu lại mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Nhìn thoáng qua lối đi nhỏ phải chen chúc như cũ, cô thở dài một hơi, nhưng vẫn thật cẩn thận đi qua, rốt cuộc xuyên qua đám người trở lại chỗ ngồi của mình, không ngờ cô lại phát hiện chỗ ngồi đối diện cô là một người đàn ông.

Thân thể anh dựa sát vào mặt ghế, đôi tay ôm ở trước ngực, mũ lưỡi trai kéo xuống che lại hơn phân nửa khuôn mặt anh, nhìn dáng vẻ hẳn là đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tuy rằng nhìn đến mặt anh, nhưng từ trang phục của anh cô cũng nhận ra được anh chính là người đàn ông lúc nãy hút thuốc trước WC.

Cô đem ba lô của mình gất gao ôm vào trong ngực, sau đó cũng dựa vào ghế. Bên ngoài mưa vẫn còn rơi, nước mưa rơi vào cửa kính rồi chảy xuống giống như đang tiến hành một lễ rửa tội nào đó. Giờ phút này trong ánh đèn xe lơ lửng, mọi người đã an tĩnh rất nhiều, có không ít người đều đã tiến vào mộng đẹp, cũng còn nghe được một vài âm thanh xì xào của những người không ngủ được.

Con buồn ngủ kéo đến, mí mắt cô bắt đầu đánh nhau, cuối cùng vẫn không trụ được liền ngủ mất.

Trong lúc ngủ mơ, Hứa Kiều không biết mình như thế nào tỉnh lại, chỉ nghe được từng đợt tiếng khóc la, âm thanh vô cùng ồn ào làm cô không thể không mở mắt ra.

Khi mở mắt ra, trong nháy mắt đó cô liền ngây ngốc.

Bởi vì trong xe không biết từ khi nào lại xuất hiện vài người có khuôn mặt dữ tợn, trong tay còn cầm dao găm.

Mọi người trong xe cũng đều tỉnh hơn phân nửa, đều ngồi xổm ở chỗ ngồi phía dưới, dùng tay ôm đầu, còn mấy đứa bé bị dọa sợ bắt đầu kêu khóc, người thân bên cạnh nhanh tay bịt miệng chúng lại, sợ kẻ cướp đem lửa giận chuyển đến trên người bọn họ.

Cô đột nhiên ý thức được, đây là trên xe lửa gặp được cướp sao.

Cô không khỏi nắm chặt ba lô của mình, cô theo bản năng nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi đối diện mình, lại phát hiện, anh tựa hồ còn đang ngủ say, căn bản không ý thức được nguy hiểm đến gần, cô chuẩn bị duỗi tay muốn đẩy tỉnh anh.

Bỗng dưng đầu đột nhiên tối sầm lại, bàn tay đang vươn ra của cô dừng lại giữa không trung.

"Tay ôm đầu ngồi xổm xuống!" Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng gầm.

Cô không dám ngẩng đầu xem hắn, chỉ có thể chậm rãi từ trên chỗ ngồi dịch xuống dưới ngồi xổm trên mặt đất, đây là lần đầu tiên cô gặp chuyện như vậy, tay cô đã tràn đầy mồ hôi lạnh, cô nhìn thấy dao găm trong tay hắn, mắt liền cảm thấy đau.

Hai tên ở phía trước canh chừng, mấy tên còn lại xô xô đẩy đẩy bắt mọi người giao ra vật có giá trị trên người.

Hứa Kiều ngồi xổm ở đó, ba lô đặt trên chân, tay đặt ở trên đầu, cô nhìn bước chân đang di động phía trước.

Cô thấy có một tên dừng lại bên cạnh.

"Này! Ngủ cái gì, dậy mau cho tao!" Hắn nói một câu toàn tiếng địa phương.

Cô dùng chút ánh mắt nhìn người đàn ông ngồi đó, anh vẫn như cũ đôi tay ôm ở trước ngực, dường như không nghe được lời tên cướp nói.

Tên cướp bực bội, hắn định dùng dao cầm trên tay để đẩy mũ trên đầu anh ra, nhưng còn không chờ tay hắn chạm tới mũ anh, toàn bộ thùng xe liền vang lên tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Những người đang ngồi xổm ôm đầu không khỏi tò mò ngẩng đầu lên nhìn, trong đó cũng bao gồm cả Hứa Kiều.

Cô ngẩng đầu, cái nón anh vẫn còn đội trên đầu làm cho cô không thể nhìn rõ được bộ dáng ấy, vành nón kéo thấp xuống che khuất khuôn mặt anh, cô nhìn anh đang chế trụ tên cướp còn cái dao đang cầm trên tay hấn cũng bị đá văng xuống đất.

Nghe được tiếng kêu thảm thiết của đồng bọn, mấy tên cướp khác nhanh chóng đi về phía đó.

"Anh em của mày còn chưa đến nữa à?"

Cô nghe được âm thanh cười nhạo lạnh lùng của anh.

Tên cướp bị anh siết chặt cổ tay kêu lên oa óa.

"Mẹ mày, mau buông tao ra!" Tên đó còn không biết sống chết mắng.

Lại bị anh siết càng chặt, cô nhìn thấy rõ ràng tên đó mặt mày dữ tợn trên mặt đều là mồ hôi lạnh giống như mưa rơi, biểu tình vận vẹo.

Những kẻ khác thấy đồng bọn bị như vậy, không khỏi đồ mắt cầm dao kêu gào lao về phía anh.

Nhưng anh lại đột nhiên buông tay ra, đổi thành xách cổ tên đó, tay hơi hơi dùng sức, liền đem hấn ném về phía đồng bọn hấn, tức khắc mấy kẻ kia phải dừng lại.

Khóe miệng của anh gọi lên một tia cười lạnh.

Thành thạo đi vào bên trong giữa bọn cướp, trong tay cầm một cái còng tay, không lưu tình chút nào đánh khắp người bọn họ, lập tức hiện trường loạn thành một đồng, tiếng thét chói tai, tiếng khóc la, tiếng gào gào toàn bộ hỗn loạn ở bên nhau.

Những người ngồi xổm trên mặt đất đều đứng lên, hướng về một phía bỏ đi, Hứa Kiều cũng bị đám người đẩy đi.

Đột nhiên, một tên cướp bị anh đá văng ra mà không khéo lại ngã bên chân Hứa Kiều.

Tên cướp đó thấy đồng bọn mình bị đánh đến không thể chống trả lại, đột nhiên lập tức đứng dậy, từ trong đám người bắt lấy một cô gái, đem cô gái đó đến trước mặt.

Mà cô gái đó không ai khác chính là Hứa Kiều đang đứng gần hấn nhất.

Hứa Kiều bị hấn siết lại trước ngực, một bàn tay chế trụ bả vai cô một bàn tay cầm dao găm đề lên cổ cô.

"Không muốn cô ta chết thì mau dừng tay lại ngay!" Tên đó đứng một bên hô lên.

Người đàn ông dùng dao trong tay cắt qua đuôi một tên cướp, tên đó lập tức ôm đuôi gào khóc kêu to.

"Nếu không dừng tay tao liền giết cô ta ngay!"

Hứa Kiều rõ ràng cảm nhận được lưỡi dao lạnh băng chạm vào da thịt mình, xúc cảm lạnh băng đó làm phía sau lưng cô toát ra một trận mồ hôi lạnh, lòng bàn tay từ từ nắm chặt lại.

Cô chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, tuy rằng ngày thường ở nhà cô cùng với Hứa Ý hay tranh giành, vung tay đánh nhau, nhưng là mặc kệ thế nào trước đến nay cô đều không rơi một giọt nước mắt nào nhưng vào giờ khắc này, nước mắt cô như lũ kéo đến, cả mặt đều là nước mắt, thân thể cũng run lên bần bật.

Cô còn chưa muốn chết, năm nay còn chưa thăm mẹ nữa, mẹ đã dặn là mỗi năm đều phải thăm bà.

Người đàn ông thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô, khuôn mặt lạnh băng có chút buông lỏng, nhưng hiện tại đôi mắt của cô đã sớm bị nước mắt làm cho mờ hồ không rõ cùng với sợ hãi đầu còn khả năng nghĩ đến anh nữa.

"Buông cô ấy ra!" Âm thanh lạnh lẽo của anh vang lên.

Tuy âm thanh của anh lạnh lùng như thế nhưng lại làm Hứa Kiều có cảm giác vô cùng an toàn, hai mắt đầm lệ của cô nhìn anh, gắt gao cắn miệng mình.

"Thả nó, được thôi, đem con dao đá lại đây rồi thả đồng bọn tao ra, đem tay mình tự còng vào chỗ ngồi kia!"

Người đàn ông nhìn đến cái còng tay dùng để khóa tay tên bắt cóc.

"Không được!" Không biết vì sao, cô đột nhiên liền buột miệng thốt ra.

"Cầm miệng!" Tên bắt cóc hét lớn một tiếng, lưỡi dao sắc bén hơi xẹt qua cổ cô, trong nháy mắt đó cô cảm nhận được một trận đau đớn, cũng không cần tưởng tượng nhiều, cô biết hiện tại mình đã bị chảy máu rồi.

Người đàn ông nhìn cô một cái, sau đó thân thể chậm rãi ngồi xổm xuống, nắm dao thu lại rồi đẩy về phía tên bắt cóc.

Không được.

Hứa Kiều không tiếng động nói, nước mắt đầy mặt nhìn anh.

"Không cần buông dao! Không cần nghe hấn!" Hứa Kiều một bên khóc một bên hô to về phía anh.

Bởi vì cô biết, cho dù anh buông dao đem tay mình còng lại tên bắt cóc này cũng sẽ không buông tha cho bọn họ, đến lúc đó một trong hai bọn họ ai cũng đều chạy không thoát.

"Câm miệng! Muốn chết sao!" Tên bắt cóc đột nhiên kéo tóc cô, lưỡi dao đưa về phía trước, máu chảy dài trên cổ cô.

"Nhìn đáng về này, mày vẫn thực sự muốn chết!" Tên bắt cóc cuối đầu nhìn cô.

Trong nháy mắt tên bắt cóc cuối đầu, người đàn ông nhanh nhẹn chớp lấy con dao rồi bước nhanh đến cạnh hấn, con dao lạnh lẽo nhanh chóng xoẹt qua khuôn mặt hấn, ngay lập tức máu chảy ra đầy đất.

Tên cướp bị đau nên kêu to lên, trên khuôn mặt đều hiện lên vẻ vắn vẹo.

Người đàn ông nhìn Hứa Kiều còn đang sững sờ đứng đó, duỗi tay dùng sức kéo giữ chặt cô, đem cô kéo về phía mình.

Hứa Kiều nhào vào một lòng ngực rắn chắc, lập tức một cảm giác an toàn bao vây, tâm trạng hoảng sợ cuối cùng cũng biến mất, cả người giống như bị rút cạn hết sức lực, xụi lơ dựa vào trên người anh.

Lúc anh đang ôm cô, anh nhìn thấy một vật màu đỏ bị rớt ở dưới đất nhưng anh chưa kịp nói gì thì xe lửa đã dừng lại.

Cảnh sát đang canh giữ ở nhà ga Cẩm Thành trong nháy mắt liền xông lên, đem mấy tên cướp chế trụ lại sau đó mang bọn chúng đi cùng với vũ khí của chúng, đến nhà ga hành khách cũng nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình rồi rời đi.

Anh đem cô đặt trên chỗ ngồi, nhặt lên ba lô rơi trên mặt đất đưa lại cho cô, sau đó liền chuẩn bị xoay người rời đi.

Hứa Kiều vẫn còn khá kinh hãi chưa thể bình tĩnh ngay được, cô theo bản năng giữ chặt tay áo anh.

Người đàn ông hơi hơi nghiêng đầu.

"Cô đã an toàn, tôi cũng đến trạm rồi." Nói xong anh lấy tay cô ra khỏi tay áo mình.

Anh cứ như vậy không chút do dự nào xoay người rời đi, Hứa Kiều nhìn bóng dáng đó, không kiềm được mở miệng.

"Cảm ơn anh đã cứu tôi, có thể nói cho tôi biết tên của anh được không?"

Nhưng bước chân người đàn ông cũng không dừng lại bước thẳng về phía trước xuống xe.

Hứa Kiều ghé vào cửa sổ xe lửa, xe lửa bắt đầu chậm rãi chạy về phía trước, cô phải đi đến trạm kế tiếp là trạm thành phố C.

Anh đi ngược hướng với hướng xe lửa chạy nên cô chỉ có thể thấy bóng lưng anh, xe lửa chạy càng lúc càng nhanh, bóng dáng anh cũng càng ngày càng xa, nhưng bóng dáng đó lại làm cô vô cùng khắc sâu, đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn một bóng dáng người đó mà lệ rơi đầy mặt.

Cô không biết xe lửa đã đi xa đến đâu, đến cuối cùng cô đã hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của anh nữa, sau đó cô quay đầu lại.

Ngồi vào vị trí của mình, trong xe đã an tĩnh lại, giống như trải qua một đại kiếp nạn thoát khỏi quỷ môn quan vậy, tầm mắt cô đột nhiên dừng lại ở chỗ ngồi bên cạnh mình, có một vật màu đỏ rơi ở đó.

Cô khom lưng đem vật màu đỏ đó nhặt lên.

Bùa hộ mệnh?

Là một cái bùa hộ mệnh màu đỏ, chắc là rớt ra từ trên người người kia rồi, cô gất gao đem cái bùa hộ mệnh này nắm trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Edit: Mộc Tử Đằng

Vào buổi sáng hôm nay, Thẩm Lạc Dương thay quần áo xong chuẩn bị ra ngoài chạy bộ, kết quả vừa mới mở cửa ra thì thấy Hứa Kiều đang đứng dựa vào bên cạnh cửa cầu thang.

Vừa thấy anh đi ra cô lập tức đứng thẳng người, sau đó cười cười đi đến phía anh.

"Chào huấn luyện viên Thẩm, thật trùng hợp." Hứa Kiều tươi cười như hoa nhìn anh.

Thẩm Lạc Dương nhún mày.

Trùng hợp?

Tại sao anh lại cảm thấy cô là đang cố tình đứng đây đợi anh chứ.

"Huấn luyện viên Thẩm định đi chạy bộ sao?" Cô hỏi.

"Ừ, cô cũng đi chạy bộ?" Anh nhìn cô một cái, hỏi ngược lại.

Cô đang mặc một bộ đồ thể thao màu xanh dương, trang điểm tinh xảo, ngay cả tóc đều được cột lên cao, từ trên xuống dưới, mặc kệ là xem từ hướng nào cũng giống như đang cố ý ăn mặc thật đẹp, cái bộ dạng này của cô xác định là đi chạy bộ hay đi thi sắc đẹp đây?

Hứa Kiều nở nụ cười tự nhận là ngọt ngào nhất, "Tôi vẫn luôn chạy bộ mỗi sáng mà."

Thẩm Lạc Dương nhướn mày, không nói gì, xoay người đóng cửa lại, sau đó đi xuống lầu.

Hứa Kiều cũng theo sát phía sau.

"Cô chạy bộ à, sao tôi chưa từng thấy?"

Bước chân Hứa Kiều hơi cứng lại.

"À..... Cái này sao....."

Biểu tình Hứa Kiều có chút rối rắm, cái này cô phải trả lời thế nào đây, cô là kiểu người mà mặt trời lên cao đến mông mới tỉnh, có đôi khi lười đến bữa sáng cũng không thèm ăn, càng đừng nói đến việc chạy bộ.

Thế nhưng không chờ Hứa Kiều nghĩ kỹ lời kịch trong đầu thì Thẩm Lạc Dương đã bắt đầu chạy rồi.

Hứa Kiều chạy nhanh đuổi theo, cô chạy ở bên cạnh người Thẩm Lạc Dương.

Nhưng cô lại phát hiện, cô phải chạy nhanh hơn mới có thể cùng Thẩm Lạc Dương sánh vai, tốc độ chạy của anh không nhanh nhưng chân của anh rất dài cho nên bước đi lớn, chạy được vài vòng hơi thở Thẩm Lạc Dương vẫn như cũ không hề thay đổi một chút nào, còn Hứa Kiều đã sớm thở hồng hộc, trên trán đầy mồ hôi, ngay cả tóc cũng bị thấm ướt.

Lại chạy một vòng nữa, Hứa Kiều thật sự chịu đựng không nổi nữa rồi, tay cô chống trên đầu gối nửa ngồi xổm xuống, ngẩng đầu thở hổn hển nhìn Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương cũng không chờ cô mà tiếp tục chạy về phía trước.

"Huấn luyện viên Thẩm, anh chạy từ từ thôi đợi tôi với."

Cô không cam lòng nhìn Thẩm Lạc Dương chạy xa, vì thế chỉ nghỉ ngơi một chút liền chạy đuổi theo, vừa chạy vừa thở dốc.

Thẩm Lạc Dương nghiêng đầu nhìn hai má ửng hồng của Hứa Kiều, cô đang thở dốc không ngừng, nói: "Đây là đáng về thường xuyên chạy bộ đó à?"

"Đúng..... Đúng vậy..... Không tin sao, chỉ là ngày thường tôi không có chạy..... Nhanh như vậy....." Hứa Kiều một bên chạy, một bên trả lời.

Cuối cùng Hứa Kiều cũng chịu không nổi nữa chạy chậm lại.

"Không được, không được, anh cứ chạy đi, tôi chờ anh ở đây."

Hứa Kiều chạy về phía cái ghế trong đình nghỉ chân, cô vô lực ngồi lên, thở hồng hộc như một con cá mất nước, Thẩm Lạc Dương nhìn cô một cái, khóe miệng hơi run rẩy một chút nhưng lại không nói gì, sau đó chạy đi tiếp.

Hứa Kiều nhìn bóng dáng chạy đi của anh không khỏi có chút cảm thán, vì sao cũng là con người mà lại có chênh lệch lớn đến như vậy chứ, cô chạy đến mệt như chó còn anh vẫn mang bộ dáng vân đạm phong khinh chạy không nhanh không chậm, ngay cả hô hấp đều là bình bình ổn ổn.

Tay cô vén lại tóc chợt phát hiện tóc cô đã bị mồ hôi thấm ướt hết cả rồi, dính bết lại với nhau, điều này làm cho cô cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Nhưng mà khó có được một ngày thức sớm như vậy nhất định phải chụp một tấm đăng lên Weibo mới được.

Vì thế cô lấy di động ra, sau khi làm xong tư thế, mở phần mềm chụp ảnh ra chuẩn bị chụp một tấm ảnh mỹ nhân buổi sáng thật đẹp rồi đăng lên cho fans xem

Nhưng khi cô mở camera trước ra nhìn chính mình trong điện thoại ngay lập tức cô chỉ muốn chửi thề một câu!

Soi bằng điện thoại cô thấy mascara bị lem ra làm cho xung quanh mắt cô đều một màu đen!

Đệt!

Lúc mua cái Mascara này không phải bà chủ cửa hàng nói là không thấm nước sao, không thấm nước đó!

Cái bộ dáng như quỷ này mà bảo là không thấm nước cái quái gì, hiện tại cô hận không thể lau sạch hết cái mặt mình!

Một lát sau, cô đột nhiên nhớ tới vào thời điểm Thẩm Lạc Dương chạy đi đã nhìn cô đầy ý vị thâm tường.....

Ngay lập tức Hứa Kiều giận đến mức đấm ngực dậm chân, chuyện như vậy thật mất mặt mà, ném cô tới Thái Bình Dương luôn cho rồi!

Cô như thế này thì làm sao dám gặp Thẩm Lạc Dương nữa chứ, chẳng lẽ định làm một con gấu trúc cùng nhau trở về? Cho nên cô mở WeChat ra gửi cho Thẩm Lạc Dương một tin nhắn nói có chút không thoải mái nên đi về trước.

Làm xong cô đành đứng dậy, dùng tay che lại đôi mắt, tay hơi hé hé ra để thấy được đường đi, vội vã chạy nhanh về nhà.

Chạy được nửa đường Thẩm Lạc Dương đột nhiên cảm giác được di động trong túi run lên một chút, sau đó vừa chạy, vừa lấy di động ra nhìn thoáng qua.

【Kiều Mạch】: Tôi đi về trước..... Đột nhiên có chút không thoải mái..... anh cứ tiếp tục chạy đi.....

Sau khi xem xong, mặt anh vô biểu cảm nhét lại di động vào túi, sau đó tiếp tục chạy bộ.

Hứa Kiều dọc theo đường đi đều phải lén lút, rốt cuộc cũng đến cửa nhà. Lúc về đến nhà, cô mới yên tâm bỏ tay xuống rồi trực tiếp vọt vào nhà vệ sinh.

Cô một bên tháo trang sức, một bên cầm giẻ lau bà chủ bán mỹ phẩm! Cô phải đòi lại tiền! Đòi lại tiền!

Gần đây Thẩm Lạc Dương phát hiện một chuyện rất kỳ quái, đó là cô gái sống trên nhà anh lại vô cùng ân cần với mình.

Suốt ngày nhắn tin WeChat cho anh với vài đề tài thiếu dinh dưỡng như:

【Kiều Mạch】: Huấn luyện viên Thẩm, anh ăn cơm chưa?

【Kiều Mạch】: Huấn luyện viên Thẩm, anh tan làm chưa?

【Kiều Mạch】: Huấn luyện viên Thẩm, anh có rảnh không?

.....

Lúc đầu anh còn có chút lễ phép trả lời lại nhưng càng về sau lại phát hiện anh mà trả lời thì cô sẽ tiếp tục nói một đồng đề tài vô vị, vì thế anh dứt khoát xem vài lần rồi cũng không thèm để ý đến.

Hứa Kiều ngồi trên ghế, di động thì đặt trên bàn, tay đang chống trên mặt, đôi mắt không chớp nhìn vào di động.

Cô cứ nhìn điện thoại di động như vậy khoảng mười phút.

Rốt cuộc người ngồi đối diện cô cũng tức giận.

"Cậu bảo tớ đến là ngắm cậu ngồi ngốc ở đây à?" Đàm Đình đang nói.

"Anh ấy còn chưa trả lời tin nhắn của tớ." Cô cũng không ngẩng đầu lên chỉ lẩm bẩm nói.

Đàm Đình đang lập tức liền nắm giữ trọng điểm trong lời nói của cô. Cô ấy liền nghiến hơn nửa người qua.

"Ai? Ai không trả lời lại tin nhắn của cậu hả?"

"Là Thẩm Lạc Dương."

Trong nháy mắt Đàm đình đang mở to hai mắt, Hứa Kiều ngồi đây nhìn di động một hồi lâu với dáng vẻ u buồn kia là vì Thẩm Lạc Dương không trả lời tin nhắn.

Đột nhiên cô ấy liên tưởng đến chuyện gì đó.

"Này, Kiều Mạch, cậu không phải là....."

Hứa Kiều đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Cậu nói xem vì sao anh ấy không trả lời lại, không lẽ là không nhìn thấy à?"

Đàm đình đang đỡ trán một cái.

Thật là không cần nói gì nhiều, nhìn cái dáng vẻ này cô ấy đã biết rồi.

"Tớ nói này, lúc trước cậu không phải còn muốn đổi đầu với anh ta sao, mà bây giờ cậu đối xử với anh ta đã thay đổi 180 độ như vậy?"

Đàm đình đang nghi hoặc nhìn cô, bởi vì cô ấy biết, biểu cảm của Hứa Kiều như thế này không phải là khinh thường người ta, hơn nữa cô ấy từng nói tình cảm thà gặp cũng không ầu mà, sao có thể lại đối xử khác với người ta nhanh như vậy.

Hứa Kiều trầm mặc một hồi, sau đó đẹp điện thoại di động vào túi.

Đàm đình đang nhìn dáng vẻ này của cô liền biết cô có chuyện muốn nói.

"Tớ cùng cậu nói chuyện xưa đi."

"Chuyện xưa, được đó, tớ thích nhất nghe chuyện xưa." Đàm đình đang gật đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn cô.

"Cậu cũng không chịu nói với tớ cô gái trên xe lửa đó chính là cậu, mà người đã cứu cậu là Thẩm Lạc Dương ư?" Đàm đình đang miệng há to.

Hứa Kiều không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Đàm đình đang quen biết Hứa Kiều nhiều năm như vậy, còn chưa từng nghe cô nói qua chuyện này, cô ấy nhìn thoáng qua Hứa Kiều, có chút không thể tin được, cô vậy mà lại gặp tình cảnh kinh khủng như vậy, lúc ấy Hứa Kiều đã có bao nhiêu sợ hãi chứ.

Hứa Kiều thấy Đàm đình đang trầm mặc, nhanh chóng liền đoán được cô ấy đang nghĩ cái gì.

Cô cảm thấy không sao cả chỉ cười cười.

"Cậu làm sao vậy không phải hiện tại tớ vẫn còn nguyên vẹn ngồi trước mặt cậu à, mau thu hồi biểu tình như Lâm muội muội* của cậu lại đi, chú ý, cậu là người mẫu chứ không phải diễn viên."

(*Lâm muội muội: là nhân vật Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng. Nhắc đến nhân vật này sẽ nghĩ ngay đến cảm giác ai oán..)

Đàm đình đang còn có chút u buồn khổ sở nhưng sau khi nghe lời này của Hứa Kiều thì ngay lập tức chút u buồn khổ sở đó cũng biến mất vào hư không.

Cô ấy bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Hứa Kiều, Hứa Kiều còn nhìn về phía cô ấy mà cười một cách không tìm không phổi.

"Đúng rồi, cậu cảm thấy người như Thẩm Lạc Dương sẽ thích cô gái như thế nào?"

Đàm đình đang một tay nâng má, nghiêm túc suy nghĩ một hồi.

"Dù sao khẳng định cũng không phải là tính cách giống như cậu bây giờ?"

Hứa Kiều tỏ vẻ ghét bỏ.

"Chẳng lẽ cậu không phát hiện sao, Thẩm Lạc Dương nói chuyện với cậu bằng giọng điệu tốt lắm à, anh ta có bao giờ nhẹ giọng dịu dàng với cậu chưa?"

Đàm đình đang như đang hỏi khó Hứa Kiều.

Giống như lời cô ấy nói, thật đúng là có vài phần hợp lý.

"Vậy cậu nói xem hiện tại tớ phải làm sao bây giờ?"

"Tớ cảm thấy người như Thẩm Lạc Dương, tuổi trẻ thì trong quân đội tối ngày lăn lết bò lết, sau khi xuất ngũ lại ở cùng với những người lính xuất ngũ khác, có lẽ sẽ thích một cô gái tương đối đáng yêu, một cô gái điềm đạm nho nhã."

"Không thể nào?"

"Như thế nào là không thể nào, cậu chưa từng nghe qua câu "lấy nhu thắng cương" sao, mà Thẩm Lạc Dương chính là người như vậy, cậu muốn nắm chặt anh ta thì không phải dùng "nhu" sao."

Hứa Kiều nhất thời không nói gì, nhưng cô lại cảm thấy những lời Đàm đình đang nói rất có đạo lý.

Đàm đình đang thấy bộ dáng nghiêm túc của Hứa Kiều không khỏi lo lắng hỏi cô: "Tớ nói vậy chỉ là để cậu hiểu rõ ràng hơn thôi, cậu hiện tại là vừa ý Thẩm Lạc Dương bởi vì anh ta là ân nhân cứu mạng của cậu sao?"

"Tớ cũng không biết nói sao nữa, đôi khi tớ cảm thấy Thẩm Lạc Dương cùng người đó là hai người nhưng mà thực tế thì hai người đó chẳng phải là cùng một người à."

"Cái này tớ cũng không biết phải nói thế nào với cậu nữa. Rốt cuộc một người sống trong trí nhớ 7, 8 năm, đột nhiên một ngày đẹp trời xuất hiện trước mặt cậu, mâu thuẫn của cậu quá lớn, bọn họ rõ ràng là một người nhưng hiện tại cậu lại phát hiện người trong trí nhớ với người hiện tại không hề giống nhau tí nào."

Hứa Kiều gục đầu xuống, cau mày.

"Vì vậy cậu phải hiểu rõ ràng, người cậu thích là người lưu lại trong trí nhớ còn người hiện tại luôn làm cậu cảm thấy tức giận, bị giày vò nhìn thế nào cũng không vừa mắt anh ta."

Buổi chiều, Hứa Kiều lái xe vào bãi đỗ của tiểu khu, sau đó đi ra vừa đi vừa nghĩ đến lời nói hôm nay của Đàm đình đang.

Cô không thể không thừa nhận, Đàm đình đang nói đúng lời trong lòng cô, cô cần phải làm rõ những cái này mới có thể thông suốt mọi thứ được.

Nhưng mà cô suy nghĩ một hồi trong đầu vẫn là một đống đặt quánh như hồ, cô thực sự không rõ tình cảm của mình dành cho Thẩm Lạc Dương là gì, nhưng là cô biết, sau khi biết Thẩm Lạc Dương là người đã cứu cô trên xe lửa 8 năm trước cảm giác cô đối với anh đã thay đổi ngay từ lúc ấy như người chết đuối đột nhiên vớ được nhánh cây.

Khi lơ đãng ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đang đi đằng trước.

Là Thẩm Lạc Dương.

"Huấn luyện viên Thẩm?" Cô gọi anh từ sau lưng.

Nhưng mà Thẩm Lạc Dương hình như không nghe thấy vẫn tiếp tục đi về phía trước.

"Thẩm Lạc Dương!" Vì thế cô tăng lớn âm lượng lên, gọi cả họ lẫn tên anh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Mộc Từ Đăng

Nghe được có người gọi tên mình, Thẩm Lạc Dương không khỏi xoay người lại.

Khi anh quay người lại liền nhìn thấy Hứa Kiều đứng cách đó hơn 10 mét.

Thấy Thẩm Lạc Dương quay đầu lại, Hứa Kiều dùng sức vẫy tay với anh, trên mặt mang theo nụ cười tươi, sai bước đi nhanh đến.

Nhưng cô đi được một nửa thì bỗng đứng khựng lại.

Kỳ thật Hứa Kiều không phải là không muốn đi nữa mà là hiện tại cô căn bản không thể nào đi được vì gót giày không cẩn thận đã kẹt vào khe nắp cống.....

"Ôi mẹ nó sẽ không xui như vậy chứ?" Hứa Kiều thầm nói, hôm nay khó có được ngày cô mang giày cao gót thể mà lại bị kẹt!

Cô dùng sức ở chân kéo kéo chiếc giày ra, giày đã có chút hơi lỏng ra, chỉ bằng cái nắp cống này mà đã muốn ngăn cản bước chân của bốn tiểu thư à?

Lúc cô đang chuẩn bị nhấc chân lên thì đột nhiên lại dừng lại.

Cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc Dương đứng cách đó không xa.

Sau đó cũng không mang theo nửa phần do dự đem giày sắp được lấy ra đẩy lại, vẻ mặt đáng thương cười cười nhìn Thẩm Lạc Dương.

"Huấn luyện viên Thẩm, giày tôi bị kẹt rồi....."

Thẩm Lạc Dương bất đắc dĩ đi qua, vì sao mỗi lần gặp cô cũng có cả một đống chuyện phiền toái thế này?

Anh đi đến bên cạnh cô rồi cúi đầu nhìn gót giày bị kẹt vào trong khe hẹp của nắp cống.

Hứa Kiều ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc Dương. Hôm nay Thẩm Lạc Dương mặc một cái áo thun đơn giản màu xám kết hợp với quần thể thao màu đen, chân mang giày thể thao Michelin.

Cô nhìn gương mặt đẹp trai của anh, đôi môi mỏng lúc này hơi mím lại, trên mặt không có bất kỳ một tia cảm xúc gì, anh nhìn nhìn một lát liền ngời xồm xuống bên chân cô.

"Anh tức giận sao?" Cô cúi đầu nhìn anh hỏi.

Thẩm Lạc Dương ngẩng đầu nhìn cô một cái nhưng cũng không trả lời lại vấn đề cô vừa hỏi, chỉ nhàn nhạt nói.

"Đừng nhúc nhích."

Hứa Kiều bĩu môi, nghe ngữ khí này của anh liền biết anh đang không có kiên nhẫn.

"Được rồi, tôi không nhúc nhích nữa."

Thẩm Lạc Dương cẩn thận nhìn khoảng cách gót giày cô và khe hở nắp cống, sau đó một bàn tay nắm lấy mắt cá chân của cô.

Hứa Kiều lập tức cảm thấy một trận tê dại từ nơi đó, cô cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo của tay anh khi nắm mắt cá chân mình. Có lẽ nguyên nhân là anh từng đi lính nên bàn tay rất khô ráo mà lại rất thô, có thể cảm nhận được trên bàn tay anh có rất nhiều vết chai.

"Đem chân trước hơi hơi nâng lên một chút."

Nghe vậy, cô nghe lời đem chân trước nâng lên.

Một bàn tay anh nắm mắt cá chân cô, một bàn tay khác duỗi đến gót giày, dùng bàn tay nhẹ nhàng kéo lên, gót giày liền được kéo lên khỏi nắp cống.

"Được rồi."

Thẩm Lạc Dương đứng dậy, Hứa Kiều nhanh chóng lấy khăn giấy từ trong túi đưa cho anh.

Thẩm Lạc Dương lấy qua lau lau tay, sau đó đem tờ khăn giấy vo tròn lại rồi ném vào thùng rác cách đó không xa, khăn giấy vũng vằn rơi vào thùng rác.

Hứa Kiều xem có chút ngây người, khăn giấy thì nhẹ, khoảng cách từ đây đến thùng rác cũng không gần mà anh lại có thể ném chính xác được như vậy.

Hai người trong nháy mắt có chút lúng túng, cũng không nói chuyện gì nữa mà cùng đi vào khu nhà.

"Đúng rồi, huấn luyện viên Thẩm, tôi cảm thấy có một việc cần thiết phải nói với anh."

Thẩm Lạc Dương nhìn cô một cái.

"Chuyện gì?"

"Thì là lần tôi uống say đó đã nôn lên người anh, tôi thành thật xin lỗi."

Xin lỗi?

Thẩm Lạc Dương nhìn cô một cái đầy ý vị thâm tường, anh không thể tưởng tượng được lời xin lỗi này lại được nói ra từ miệng cô.

"Ừ."

Hứa Kiều có chút không hiểu, Thẩm Lạc Dương "Ừ" là có ý gì, là tiếp nhận lời xin lỗi của cô hay là không?

"Vậy anh phải nói rõ có tiếp nhận lời xin lỗi này không?" Về mặt cô chờ mong nhìn anh.

"Ừ."

Bản thân anh cũng không để chuyện này ở trong lòng, hơn nữa anh cũng là một người hơn 30 tuổi rồi không thể so đo chuyện này với một cô gái nhỏ.

"Anh chấp nhận lời xin lỗi rồi, tôi cảm thấy anh nên nhìn lại con người tôi đi."

Thẩm Lạc Dương thật sự không biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì nữa, anh cảm thấy mấy ngày nay cô dường như đã thay đổi, đặc biệt là thái độ đối với anh thay đổi một trời một vực nhưng anh nhìn đến dáng vẻ tươi cười sáng lạn của cô giống như là cô không có ý nghĩ gì khác, chỉ là một cô gái đơn thuần.

"Hà?"

"Kỳ thật anh nhìn thấy tôi ngày thường rất ồn ào là vậy nhưng nội tâm thực ra là một người điềm đạm nho nhã."

Khóe miệng Thẩm Lạc Dương run rẩy một chút, tha thứ cho anh thật sự là có chút nhịn không được.

Cô? Điềm đạm nho nhã?

Cô xác định là cô thật sự điềm đạm nho nhã sao?

Anh cũng không phát biểu ý kiến gì, chỉ nhìn cô nói hươu nói vượn.

Hứa Kiều bị ánh mắt chằm chằm của Thẩm Lạc Dương làm cho có chút chột dạ.

"Thật sự, anh phải tin tưởng tôi, tôi thật sự là một người điềm đạm nho nhã..... Thật ra, tính cách của tôi cũng khá là tốt....." Hứa Kiều nhìn ánh mắt Thẩm Lạc Dương biểu hiện rõ ràng là không tin, liền nói năng lộn xộn muốn tẩy trắng bản thân mình, nhưng cô càng nói lại càng sai, ngay cả cô còn không thể tin nữa mà.

Thẩm Lạc Dương nhìn dáng vẻ lúng túng của Hứa Kiều không khỏi hơi cười môi nở nụ cười.

Từ khi biết Hứa Kiều đến nay cũng đã 8 năm rồi. Tuy rằng hai người thực sự quen biết nhau cũng chưa tới 1 tháng, nhưng mà dù sao anh cũng thấy được tính tình thật của cô rồi.

Điềm đạm nho nhã cái này từ đặt trên người cô không hề hợp bất tự chút nào.

"Cô nghĩ là tôi tin sao?" Thẩm Lạc Dương đột nhiên hỏi.

Hứa Kiều sửng sốt một chút, vốn đang định nói mấy lời biện bạch sau khi nghe anh hỏi thế đành nuốt hết xuống bụng.

"Cô gái điềm đạm nho nhã sẽ đá cửa nhà tôi sao?"

"Cô gái điềm đạm nho nhã sẽ tranh luận với huấn luyện viên sao?"

"Cô gái điềm đạm nho nhã sẽ mang....." Anh cúi đầu nhìn thoáng qua giày cao gót của cô. "Giày cao gót 8cm chạy đi như vậy?"

Hứa Kiều xấu hổ, cái khác cô không nói, nhưng mà Thẩm Lạc Dương làm thế nào chỉ liếc mắt một cái là biết được giày cô cao 8cm chứ?

Có thể tính chuẩn như vậy à?

Hứa Kiều quay đầu đi hít sâu một hơi, nói với bản thân phải bình tĩnh.

Lúc cô quay mặt lại, trên mặt lại mang theo nét cười dịu dàng.

"Huấn luyện viên Thẩm anh cứ thích nói đùa."

Thẩm Lạc Dương đi vào thang máy, đưa tay ấn tầng 5 và 6.

Thang máy của tiểu khu bọn họ hôm trước cũng đã được sửa rồi, cho nên hiện tại cũng không cần phải đi thang lầu.

"Chúng ta còn rất có duyên phận, đúng không nào?" Cô nhìn ngón tay thon dài của anh đang ấn nút hỏi.

Thẩm Lạc Dương không nói gì, duyên phận ư? Muốn nói đến duyên phận anh còn thể nói là nghiệt duyên à?

Hứa Kiều một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, tiếp tục nói: "Anh nói xem anh ở dưới nhà tôi, hơn nữa anh còn là huấn luyện dạy võ cho tôi, như vậy

không gọi là duyên phận thì là gì chứ?"

"Cô nói là duyên phận thì chính là duyên phận."

"Ting~."

Thang máy mở cửa dừng ở tầng 5.

"Tôi đi trước đây."

"Tạm biệt." Hứa Kiều mỉm cười vẫy tay với anh.

Cho đến khi Thẩm Lạc Dương đi ra ngoài, cửa thang máy đóng lại, tươi cười trên mặt Hứa Kiều mới chậm rãi thả lỏng.

Cô bắt gác đưa tay xoa xoa mặt mình.

Mẹ nó, cô cười đến nỗi quai hàm đau luôn rồi.

Sau khi về đến nhà, cô tùy ý cởi giày ra rồi đi vào.

Sau đó cô đi đến sofa nằm xụi lơ thành hình chữ đại (大).

Mỗi ngày sau Hứa Kiều đều dậy sớm để cùng chạy bộ với Thẩm Lạc Dương. Chỉ là Thẩm Lạc Dương phát hiện một điều, sau khi lần đó trang điểm để chạy bộ với anh thì sau này cô chỉ để mặt mộc.

Vậy mà anh ngoài ý muốn lại phát hiện Hứa Kiều không trang điểm nhìn cũng không xấu chút nào, chỉ là bây giờ nhìn bớt đi phần lạnh lùng hơn so với khi trang điểm. Bây giờ để mặt mộc nhìn như sinh viên mới ra trường, thoát nhìn so với thực tế tuổi còn nhỏ hơn một chút.

Lúc chạy bộ, dọc theo đường đi hầu như đều là Hứa Kiều nói chuyện với Thẩm Lạc Dương, mà Thẩm Lạc Dương trên cơ bản đều là không mặn không nhạt đáp lại vài câu.

Nhưng cũng may Hứa Kiều đã quen với cái tính cách này của anh, bằng không, dựa theo tính tình nóng nảy của cô thì khẳng định một giây sau đã nổi giận rồi. Hơn nữa bây giờ cô muốn xây dựng hình ảnh một cô gái dịu dàng, nhẹ nhàng, điềm đạm và nho nhã, như vậy thì sao có thể ở trước mặt anh à bộc lộ tính tình thực sự chứ?

Hai người chạy xong lúc trên đường trở về, Hứa Kiều đột nhiên nói với Thẩm Lạc Dương: "Một lát anh có đi làm à?"

"Bằng không thì đi đâu?" Thẩm Lạc Dương bày ra dáng vẻ như đang nghe lời vô nghĩa, ngày nào anh không đi làm chứ?

"Hôm nay đến ngày học của tôi đúng không không?"

"Vì vậy?" Âm cuối của Thẩm Lạc Dương hơi hơi cao lên.

"Chính là..... Ngày hôm qua tôi tan làm trở về, xe..... Bị quẹt trầy rồi..... Sau đó đã đưa đến chỗ sửa xe rồi....." Hứa Kiều nhìn anh cẩn thận nói, cuối cùng còn cố ý không nói tiếp nữa, cô nghĩ rằng cô đã nói quá rõ ràng rồi, Thẩm Lạc Dương chắc là hiểu ý của cô mà.

Nhưng mà Hứa Kiều cũng không nói gì sai, ngày hôm qua lúc cô lái xe về lại là bị người khác quẹt trầy, vì thế cô liền trực tiếp đưa đến chỗ sửa luôn rồi.

Thẩm Lạc Dương đợi mãi nhưng cô cũng không nói tiếp nữa đành hỏi:

"Sau đó thì sao?"

"À....." Chẳng lẽ cô nói không đủ rõ ràng sao?

"Cô muốn đi nhờ xe?"

Nhờ xe?

Cái câu hỏi này thì..... Quá mẹ nó đúng rồi! Không sai, cô chính là nói vậy đấy!

"Ừ ừ." Hứa Kiều lập tức nhìn anh dùng sức gật đầu.

Thẩm Lạc Dương thả chậm tốc độ, một lát sau mở miệng nói: "Tùy cô."

Tùy cô?

Nếu anh nói như vậy, khẳng định là đã đồng ý rồi.

Sau khi về đến nhà, Hứa Kiều trực tiếp đi vào phòng tắm để tắm, thay quần áo sạch sẽ xong sau đó trang điểm.

Nghĩ đến một lát nữa sẽ được đi nhờ xe của Thẩm Lạc Dương, cho nên cô trang điểm tinh xảo hơn mọi ngày, phần nền cô dùng nhiều hơn ngày thường một tí.

Trang điểm xong, cô nhìn thoáng qua di động, vừa đúng 8 giờ, cô biết mỗi ngày Thẩm Lạc Dương sẽ ra cửa vào lúc 8 giờ sáng, vì thế cô nhanh chóng lấy túi xách, đi nhanh ra cửa.

Cô không đi thang máy mà trực tiếp đi thang bộ xuống, dù sao bọn họ cũng ở tầng lầu liền nhau mà, dùng thang máy còn không bằng đi thang bộ xuống.

Cô vừa mới xuống lầu, liền nhìn thấy Thẩm Lạc Dương đang đóng cửa nhà lại.

Cô bước nhẹ nhàng qua đó.

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều từ lầu trên đi xuống.

Cô mặc áo sơ mi đơn giản kết hợp với quần jean màu lam nhạt lưng cao, áo được sơ vin gọn gàng vào trong quần.

Dưới chân là một đôi giày cao gót 7cm.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô mang giày cao gót đi xuống thang lầu với dáng vẻ như lướt gió, lần trước cô đi giày cao gót bị kẹt vào khe nắp cống mà lần này lại còn dám mang cao như thế?

Hứa Kiều nhìn theo tầm mắt của Thẩm Lạc Dương đang nhìn vào đôi giày cao gót trên chân cô, đột nhiên nhận ra gì đó, cười cười nói: "Lần trước chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn thôi."

Thẩm Lạc Dương cũng không nói gì nữa, khóa kỹ cửa mới quay qua cô nói.

"Đi thôi."

Lúc hai người đi đến bãi đỗ xe của tiểu khu, Thẩm Lạc Dương nói với cô.

"Cô đứng đây chờ tôi chút."

Hứa Kiều gật đầu về phía anh.

"Được."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit: Mộc Từ Đăng

Đứng ở bên ngoài bãi đỗ xe Hứa Kiều có chút nhàm chán, nhưng mà tốc độ của Thẩm Lạc Dương cũng rất nhanh, qua một lát cô liền nhìn thấy anh lái xe đến.

Xe dừng lại bên người cô, Hứa Kiều mở cửa xe ra ngồi vào.

Bản thân Thẩm Lạc Dương không phải là kiểu người thích nói nhiều nên hầu như trên xe anh đều im lặng.

Mà Hứa Kiều từ khi lên xe miệng liền nói không ngừng nghỉ.

Cho nên dọc theo đường đi, toàn là thanh âm ồn ào của Hứa Kiều, Thẩm Lạc Dương cũng chỉ là yên lặng lái xe nhanh hơn.

Thẩm Lạc Dương đem xe chạy vào bãi đỗ xe của vũ quán.

"Tới rồi." Anh nhàn nhạt nhắc nhở cô.

"Nhanh như vậy đã đến rồi à?" Vì sao ngày thường cô chạy đến đây cảm thấy đường đi rất dài mà, hiện tại lại nhanh thế này!

"Ừ."

Thẩm Lạc Dương đem xe dừng lại vị trí cố định, sau đó mở cửa.

Hứa Kiều cũng nhanh tay đẩy cửa ra xuống xe.

Hai người cùng nhau đi vào võ quán.

Hứa Kiều nhìn thoáng qua di động, hiện tại mới 8 giờ rưỡi.

Hôm nay cô đúng là đến quá sớm rồi.

"Một lát nữa tôi có thể tham quan võ quán không?" Hứa Kiều đột nhiên bắt lấy cánh tay anh, sau đó ngẩng đầu hỏi anh.

Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua cái tay đang nắm lấy cánh tay mình, không nói gì.

Hứa Kiều đương nhiên phát hiện tầm mắt của Thẩm Lạc Dương đang nhìn đến bàn tay của cô, nhưng mà cô cứ tỏ ra đáng vẻ không biết gì đấy, cầm lấy cánh tay anh lắc lắc, tiếp tục hỏi.

"Có thể chứ?"

Thẩm Lạc Dương nhìn đáng vẻ của Hứa Kiều liền biết cô lại bắt đầu không tự giác nữa rồi, vì thế một bên anh nắm lấy tay cô đẩy ra một bên nói với cô.

"Tùy cô."

Hứa Kiều nhìn tay mình bị tay anh đẩy ra, hơi hơi nhấp nhấp môi, sau đó chưa từ bỏ ý định đổi thành giữ chặt áo anh.

"Thật à, vậy anh có thể dẫn tôi đi tham quan không?"

Thẩm Lạc Dương không nói gì, chỉ là nhìn cô.

Hứa Kiều giống như đã có chủ ý từ trước, nhìn anh tươi cười sáng lạn.

Thẩm Lạc Dương nhìn trên mặt Hứa Kiều dào dạt tươi cười, không biết vì sao đột nhiên giống như bị điểm huyết bồng "Đinh" một tiếng, trái tim theo đó cũng đập mạnh một cái.

"Tôi rất bận, cô có thể nói với Trần Nhiên để cậu ta dẫn cô đi tham quan."

Nói xong, lại lần nữa đem tay cô đẩy ra, sau đó đi nhanh chóng đi đến võ quán.

Hứa Kiều lập tức đuổi theo.

"Anh bận việc gì, không phải là chưa đến giờ dạy học à?"

"Tôi vẫn còn việc khác"

"Việc gì vậy?"

Hai người cứ anh một câu tôi một câu đi vào võ quán, mới vừa đi vào, Thẩm Lạc Dương liền cảm thấy được không khí trong võ quán có chút quái dị, bởi vì khi anh vừa đến, Tống Lâm và Trần Nhiên liền vây quanh lại cạnh anh.

Hứa Kiều cũng bị tình cảnh như vậy làm cho hoảng sợ, cô theo bản năng liền buông lỏng góc áo Thẩm Lạc Dương ra.

Chẳng lẽ ngày thường bọn họ đều chào đón ông chủ như thế này sao?

"Xảy ra chuyện gì?" Thẩm Lạc Dương hỏi Tống Lâm.

Tống Lâm đi đến cạnh bên người anh.

"Tống Từ Ngụ tới rồi, đang ở trên lầu."

Bước chân Thẩm Lạc Dương hơi dừng lại một chút, trầm mặc một lát rồi mở miệng nói.

"Để tôi đi lên xem."

Nói xong, anh liền nhấc chân đi lên lầu.

- - - - -

Thẩm Lạc Dương mới vừa lên lầu liền nhìn thấy Tống Tử Ngu đứng cách đó không xa.

Anh ta đưa lưng về phía anh, không biết là đang xem cái gì.

Nghe được tiếng bước chân, anh ta cũng không quay đầu lại nói.

"Võ quán của cậu trang trí cũng không tồi đâu."

Thẩm Lạc Dương không nói gì, chỉ là đi qua phía anh ta, cách chừng 2m thì dừng lại.

"Cậu tới chắc hẳn không chỉ để ngắm võ quán này."

Nghe vậy, Tống Tử Ngu nở nụ cười.

"Đương nhiên, ngoại trừ xem võ quán còn muốn gặp lại cố nhân, muốn nhìn xem cố nhân sống có tốt không nhưng nhìn thế này thì chắc là tốt rồi." Tống Tử Ngu tay nắm lan can, nhìn anh, trong miệng vui đùa nói nhưng trong mắt lại lạnh lẽo không có độ ấm.

"Cậu bây giờ ở đâu, sống thế nào rồi?" Thẩm Lạc Dương không có tiếp lời anh ta mà hỏi cái khác.

Thẩm Lạc Dương mới vừa nói xong, Tống Tử Ngu đột nhiên nghiêng đầu, biểu cảm trên mặt khiến người khác nhìn không thấu.

Sau đó đột nhiên cười ha ha, bộ dáng đó giống như đang chê cười cái gì.

"Thẩm Lạc Dương, cậu nên hiểu là chuyện đã xảy ra không dễ dàng lãng quên theo thời gian như vậy đâu?"

"Không có, tôi chưa từng nghĩ như vậy." Mặt Thẩm Lạc Dương cũng không có biểu cảm gì như cũ, ngữ khí bình đạm đáp lời.

"A." Tống Tử Ngu cười lạnh.

Hiện tại anh ta không quen nhất chính là bộ dáng bình tĩnh như thế này của Thẩm Lạc Dương, giống như đều không để bụng đến chuyện gì cả, từ trước đến nay anh đều như vậy, anh ta quen anh nhiều năm rồi mà vẫn là cái dáng vẻ không quan tâm này.

Nếu anh có một chút quan tâm, có lẽ anh sẽ không mất đi cô ấy.

Đang lúc Tống Tử Ngu chuẩn bị nói gì đó, di động của anh ta đột nhiên vang lên.

Thẩm Lạc Dương theo bản năng nhìn đến di động của anh ta.

Nhạc chuông di động là bài hát mà cô ấy hát.

《 Tường niệm 》.

Không biết có phải Tống Tử Ngu cố ý hay không, tiếng chuông vang lên đã lâu, anh ta cũng không bắt máy, đợi cho đến khi tiếng chuông sắp ngừng anh ta mới nói.

"Quen không?"

"Cậu....."

Tống Tử Ngu cười một cái, sau đó lấy di động từ trong túi ra.

"Alo?"

"Được, được tôi lập tức đi qua."

Sau khi Tống Tử Ngu tắt máy thì đi đến trước mặt anh.

"Thời gian này tôi sẽ ở lại Ninh Hạ, có thời gian thì mời các bằng hữu tụ tập."

Nói xong anh ta hơi câu câu khoe môi, đem tay bỏ vào trong túi quần rồi quay người rời đi.

Tống Lâm cùng Trần Nhiên nhìn anh ta xuống tới, Hứa Kiều chợt phát hiện sắc mặt hai người đó có chút không thích hợp.

Tống Tử Ngu cũng không nhìn bọn họ một cái mà đi thẳng ra ngoài.

"Anh ta chính là Tống Tử Ngu à?" Hứa Kiều nhìn bóng dáng anh ta rồi đi, hỏi Trần Nhiên.

"Ừ." Trần Nhiên gật gật đầu.

"Anh ta cùng Thẩm Lạc Dương là....."

"Cô từ khi nào mà có quan hệ tốt với lão đại chúng tôi như vậy?" Hứa Kiều còn chưa hỏi xong, Trần Nhiên liền mở miệng chặn lại lời nói của cô.

Hứa Kiều không khỏi nhìn anh ta một cái đầy kiêu ngạo.

"Cái gì gọi là gì từ khi nào, tôi cùng với anh ấy vốn dĩ rất tốt mà?"

"Tốt?" Trần Nhiên hơi nhướn mày.

Cô cùng lão đại vốn dĩ rất tốt, anh ta như thế nào lại không biết chứ, vừa rồi nhìn thấy bọn họ cùng đi vào, còn vừa nói vừa cười, hơn nữa, nếu anh không nhìn lầm thì tay cô còn nắm góc áo của lão đại, ngày thường bọn họ không phải luôn chán ghét nhau sao, như thế nào đột nhiên tốt lên rồi?

Hứa Kiều nhìn dáng vẻ suy tư của Trần Nhiên mà đắc ý nhướn mày.

Vào thời điểm sắp đi đến cửa, Tống Tử Ngu nghe được lời nói của Hứa Kiều, anh ta đột nhiên dừng bước, sau đó quay đầu lại.

Tầm mắt của anh ta dò từ phía Trần Nhiên qua Tống Lâm rồi cuối cùng dừng lại ngay Hứa Kiều.

Hứa Kiều thấy anh ta đang nhìn mình, tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế nhìn lại.

Ánh mắt kia như đang nói.

Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy mỹ nữ à!

Nhưng mà ánh mắt Tống Tử Ngu có chút ý vị thâm trường, mang theo một tia miệt mài theo đuổi, nhưng lại có nhiều cảm xúc khác mà Hứa Kiều không hiểu, cảm xúc đó cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, anh ta chớp mắt một cái mọi thứ lại như cũ không còn chứa đựng gì nữa.

Anh ta đột nhiên hơi mỉm cười với cô, sau đó nhấc chân đi ra ngoài.

Hứa Kiều có chút cảm giác không thể hiểu được, anh ta làm gì vô duyên vô cớ lại cười với cô, tuy rằng anh ta lớn lên nhìn cũng không xấu, nhưng không thể cười lung tung với người khác như vậy được.

- -----

Vào giờ lên lớp, Thẩm Lạc Dương cùng trợ giảng làm mẫu cho các cô một vài chiêu thức cơ bản, sau đó để cho các học viên tự luyện tập với nhau.

Bởi vì hôm nay Đàm Đình đang có lịch trình, cho nên không thể đi học, vì vậy Hứa Kiều liền cùng Ân Duyệt luyện tập.

Hứa Kiều đột nhiên nhớ tới ngày đó ở cửa nhà Thẩm Lạc Dương trông thấy Ân Duyệt, sau đó liền hỏi cô ấy.

"Em cùng Thẩm Lạc Dương có quen biết nhau à?"

Ân Duyệt lúc ấy còn sững sốt một chút.

"Sao chị biết vậy?"

"Thật sự là quen biết." Hứa Kiều lắm bả nói.

Cô nhìn dáng vẻ có chút nghi hoặc của Ân Duyệt đành mở miệng giải thích.

"Chị sống phía trên nhà anh ấy, lần trước lúc anh ấy chuyển nhà chị có thấy em. Mà cũng cách đây không lâu chị còn thấy em đi vào nhà anh ấy nữa."

"Hai người ở cùng tiểu khu, hơn nữa còn ở gần nhau?" Ân Duyệt có chút giật mình nhìn cô.

"Ừ, đúng rồi, em cùng Thẩm Lạc Dương có phải hay không....." Hứa Kiều đột nhiên tiến sát gần cô ấy, nhỏ giọng hỏi.

Nhưng không đợi cô nói xong, Ân Duyệt liền biết cô muốn nói cái gì, cô ấy theo bản năng xua tay lắc đầu.

"Đương nhiên không phải rồi."

"Hả....." Cô còn chưa hỏi xong mà cô ấy đã hiểu rồi à.

"Chị không nên hiểu lầm như vậy, tuy là em và anh ấy có quen biết nhau nhưng tuyệt đối không phải là loại quan hệ như chị nghĩ đâu, chị có thể hiểu là từ nhỏ em đã xem anh ấy là anh trai rồi, nói là chú thì cũng không quá. Với lại em đối đối với anh ấy chỉ có kính sợ thôi, không có thích gì đâu." Cái miệng nhỏ Ân Duyệt nói liến thoắng như một cái súng máy "Lạch cạch lạch cạch" giải thích cái không ngừng, đáng vẻ đó như sợ có quan hệ gì đó với Thẩm Lạc Dương vậy.

Hứa Kiều có chút buồn cười, nhưng trong lòng lại được thả lỏng không ít.

"Kính sợ? Em như vậy lại sợ anh ấy à?"

Ân Duyệt hơi xấu hổ.

"Cũng không phải sợ, nói như thế nào nhỉ, chính là anh ấy khiến người khác luôn cảm thấy xa cách, hơn nữa nếu nhìn anh ấy với ánh mắt ái mộ, chỉ cần anh ấy nhìn lại bằng ánh mắt lạnh lùng kia thì mọi ái mộ cũng bay biến mất rồi."

Hứa Kiều nhìn không được nở nụ cười, hình dung này của Ân Duyệt đúng là rất hay, nhưng nói thật cô lại không cảm giác được như thế, chẳng lẽ là đa mặt cô quá dày ư. Nếu mà là như vậy thì chắc là bị Lục Chi Ưu lây bệnh rồi.

Ân Duyệt nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương, sau đó đột nhiên nói.

"Hon nữa Thẩm đại ca chắc cũng sẽ không thích cô gái nào nữa đâu."

Hứa Kiều đang tươi cười đột nhiên im bất, cô nghiêng đầu nhìn cô ấy hỏi.

"Vì sao lại nói như vậy?"

"Cụ thể em cũng không rõ lắm, dù sao khi còn nhỏ nghe cha có nói qua một tí, rất nhiều năm rồi nên em cũng đã quên mất. Chỉ nhớ là lúc trước khi Thẩm đại ca xuất ngũ đã chọc cha em vô cùng bực bội."

Hứa Kiều nhất thời không nói gì, chỉ đem tầm mắt chuyển hướng đến hình ảnh Thẩm Lạc Dương đứng ở bên cửa sổ, tầm mắt anh đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hai tay chấp sau lưng không biết là đang nghĩ đến cái gì.

"Chị Kiều, chị đang nhìn gì vậy?" Ân Duyệt thấy Hứa Kiều cả nửa ngày cũng không nói gì nữa, duỗi tay chọc chọc vào cô.

Hứa Kiều đột nhiên phản ứng lại ngay, cô thu hồi tầm mắt đang nhìn Thẩm Lạc Dương lại.

"Không..... Không nhìn cái gì cả." Cô cười cười với cô ấy.

"Được rồi."

Hứa Kiều đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút tư vị nói không nên lời giống như có một nhúm bông đang mắc lại ở ngực, làm cô cảm thấy có chút hoang mang cùng bất lực.

Cô đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp anh là 6 năm trước, chắc là vừa lúc anh xuất ngũ rồi.

Cô ấn tượng nhất chính là hình ảnh anh đứng hút thuốc trong toa xe lửa kia.

Lúc ấy, cả người anh đều toát lên vẻ bi ai sầu muộn mà chỉ mình anh biết đó là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Mộc Tử Đăng

Ngày đó Lục Chi Ưu từ Hoành Điểm trở về, Hứa Kiều ra sân bay đón cô ấy.

Đáng lẽ Thẩm Trường An cũng đi theo cùng nhưng bệnh viện có cuộc giải phẫu khẩn cấp cho nên chỉ có một mình cô đi.

Cô mới vừa đậu xe ở cửa sân bay liền nhìn thấy đầy người ở trong lần ngoài, cô nhìn lướt qua một lượt, hầu hết đều là fan của Lục Chi Ưu, một đám người cầm gậy chiếu sáng, poster của cô ấy.

Cô cảm thấy không thể nói nên lời, Lục Chi Ưu này nổi tiếng thật đấy.

Nhìn nhiều người như vậy cô chắc chắn sẽ không đi vào trong đâu, vì thế cô dựa vào ghế lấy điện thoại ra gửi tin Wechat cho cô ấy.

Mở ra khung chat với Lục Chi Ưu gửi đi một clip ngắn quay cảnh sân bay hiện tại, không lâu sau cô ấy gửi tin nhắn lại.

【SHow chi】: Ôi trời ơi, như thế này thì làm sao tớ đi ra ngoài được!

【Kiều Mạch】: Tớ đợi cậu ở bên ngoài, chúc cậu chiến thắng trở về.

【SHow chi】: *lạnh nhạt*

【Kiều Mạch】: *buông tay*

Cô vừa mới gửi tin nhắn đi, liền nghe được từ sân bay truyền đến từng đợt tiếng hét chói tai, ồn ào, cô bình tĩnh xoa xoa tai mình, nhìn tình hình này chắc Lục Chi Ưu hẳn đã ra tới.

Hứa Kiều nói ở bên ngoài chờ cô ấy thì thực sự chờ ở bên ngoài.

May mắn nhờ có Khương Thang, Tiểu Mễ cùng với bảo an sân bay mới giúp cô ấy vượt qua được đám người hâm mộ, vất vả lắm mới đi được đến bên ngoài cô mới tốt bụng mở cửa giúp cô ấy.

Khương Thang một bên giúp Lục Chi Ưu đi một bên không ngừng nói to:

"Không nên chen lấn, không nên chen lấn."

Sau khi hộ tống Lục Chi Ưu và tiểu Mễ lên xe xong anh ta mới nhẹ nhõm ngồi vào xe.

Lục Chi Ưu nhìn những fan điên cuồng ngoài cửa sổ xe, cười tươi như bạch liên hoa về phía bọn họ nói.

"Các bạn phải cẩn thận một chút, không nên chen lấn kéo ngã."

Hứa Kiều nhìn cô ấy, cười cười, sau đó lái xe đi.

Lúc cô chạy xe đi vẫn còn fan chạy đuổi theo sau xe, đúng thật là đủ điên cuồng mà.

Khi xe đã chạy xa và không còn nhìn thấy đám fan nữa, Lục Chi Ưu mới buông lỏng nụ cười, cô ấy lấy tay xoa xoa gương mặt, thật mỏi mệt.

"Các fangirl của cậu quá đáng sợ." Hứa Kiều vừa lái xe, vừa nói với Lục Chi Ưu.

Hiện tại Lục Chi Ưu chỉ tập trung xoa quai hàm, một bên xoa một bên nói.

"Trách tớ à?"

"Không trách cậu không lẽ trách tớ?"

"Cậu đúng là không biết xấu hổ mà, bạn thân mà lại không giúp tớ tí nào như thế?"

"Tớ không giúp cậu, không phải là giúp cậu mở cửa xe đó ư?"

Khương Thang và tiểu Mễ nhìn hai người ngồi đằng trước vừa gặp mặt đã bắt đầu cãi nhau, hai người nhìn nhau mắt một cái, đã sớm quen với chuyện này rồi.

Hiện tại Khương Thang không nói câu gì cả, ở Hoàng Điểm ngày người mấy ngày cuối tuần rồi nên anh ta đã sớm mệt muốn chết, bây giờ không muốn làm gì cả chỉ muốn đi ngủ mà thôi.

Lục Chi Ưu nhìn hai người ngồi phía sau qua kính chiếu hậu, sau đó nhìn Hứa Kiều nói.

"Đầu tiên đưa Khương Thang và tiểu Mễ về đi, nhìn hai người họ có vẻ mệt mỏi lắm rồi."

Hứa Kiều cũng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, Khương Thang ngồi dựa vào ghế mắt đã mở không lên đừng nói chi đến tiểu Mễ chỉ là một cô gái nhỏ.

"Được."

Sau khi đưa Khương Thang và tiểu Mễ về nhà, Hứa Kiều hỏi Lục Chi Ưu.

"Cậu định làm gì hay là về nhà nghỉ ngơi một chút?"

Lục Chi Ưu nghĩ nghĩ, sau đó nói.

"Cũng đúng, vậy về nhà trước đi, thân thể này sớm đã không phải của tớ nữa rồi."

Hứa Kiều đột nhiên cười đầy giảo hoạt.

"Không có chuyện gì đâu, bác sĩ Thẩm của cậu sau khi về nhà sẽ mát-xa cho cậu mà."

Nghe vậy, Lục Chi Ưu không khỏi quay đầu qua liếc mắt nhìn cô một cái.

"Cậu sao lại nói chuyện sắc như vậy chứ?"

Hứa Kiều cười cười, "Không sắc thì làm sao tớ là Hứa Kiều nữa, con gái nên nói chuyện sắc một chút mới đáng yêu."

Lục Chi Ưu cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cô ấy thực sự muốn phun ngum máu mà.

- - - - -

Mấy ngày nay Hứa Kiều đối với Thẩm Lạc Dương có thể nói là tiến hành tấn công toàn diện, nhưng cô lại cảm thấy như mình đang đánh với cục bông, một chút phản ứng gì khác cũng không có, cô cảm thấy có chút buồn rầu, nhưng không biết ra tay làm sao nữa cho nên đành phải cầu cứu Lục Chi Ưu.

"Hôm nay cậu không làm việc sao lại rảnh đến đây tìm tớ vậy?"

Hứa Kiều đem phần bánh của cửa hàng đưa đến trước mặt cô ấy.

"Cửa hàng tớ vừa mới làm loại bánh mới nên đem đến đây cho cậu nếm thử này."

Lục Chi Ưu ngồi xếp bằng trên sofa, Bánh Trứng nằm trên đùi, Đại Hắc ngồi bên cạnh tùy ý để Lục Chi Ưu vuốt đầu nó, một bộ dáng thập phần hưởng thụ.

"Bánh mới?"

"Đúng vậy, bánh Oreo vị chuối, cậu hãy thử xem?"

"Đương nhiên phải thử rồi!"

Lớp kem màu vàng thật hấp dẫn vị giác, Lục Chi Ưu lấy thìa xúc một miếng bỏ vào miệng, mùi vị này đúng là quá ngon, bộ dáng cô ấy vô cùng hưởng thụ.

Hương chuối nhàn nhạt còn có miếng chuối bên trong, mặt trên rải bột bánh Oreo, hơn nữa bánh vừa mới ra lò, hương vị vẫn còn vô cùng mới.

"Kiều Mạch, bánh này của cậu khẳng định là bán rất đắt đó." Lục Chi Ưu một bên ăn, một bên tán thưởng.

Hứa Kiều thấy vẻ mặt hưởng thụ của Lục Chi Ưu đang ngồi cạnh, nói.

"Chi tử, tớ nói với cậu chuyện này."

"Chuyện gì vậy?" Lục Chi Ưu vừa ăn, vừa hỏi.

"Tớ muốn theo đuổi Thẩm Lạc Dương."

"Được thôi, cậu vui vẻ là được rồi." Cô ấy xúc thêm miếng nữa vào trong miệng.

Ba giây sau.

"Cậu nói gì cơ?" Đột nhiên Lục Chi Ưu buông cái miếng xuống, không thể tin được nhìn cô, dáng vẻ mang theo mấy phần kinh ngạc.

"Cậu, cậu, cậu muốn theo đuổi ai?"

"Thẩm Lạc Dương." Hứa Kiều nhìn Lục Chi Ưu, từng câu từng chữ trả lời.

Lục Chi Ưu không thèm ăn bánh nữa.

"Này rốt cuộc cậu cùng động tâm rồi à?"

Nhìn vẻ mặt trêu chọc của Lục Chi Ưu, Hứa Kiều không khỏi có ý nghĩ đem bánh nhét hết vào miệng cô nàng, nhưng lý trí nói cho cô biết là không thể được!

"Ừ, xem như là vậy đi."

Lục Chi Ưu hiểu rõ gật gật đầu.

"Khó lắm cậu mới động lòng mà như thế nào lại động lòng với Thẩm đại ca vậy?"

"Không thể sao?" Hứa Kiều nhướn mày.

"Cũng không phải không thể, chỉ là Thẩm đại ca so với bác sĩ Thẩm hơi trầm tính hơn, không phải dễ dàng thân cận được."

Điểm này Lục Chi Ưu nói hoàn toàn không sai, nếu là Thẩm Lạc Dương có thể dễ dàng thân cận cô cũng sẽ không đến tìm cô ấy.

"Cho nên tớ muốn hỏi cậu một chút, cậu có cách gì tốt không, bây giờ cậu chính là vũ khí bí mật của tớ đó."

"Tại sao tớ là vũ khí bí mật?" Lục Chi Ưu có chút nghi hoặc.

"Cậu ngốc quá, Thẩm Lạc Dương không phải là anh trai bác sĩ Thẩm nhà cậu sao, cậu tra hỏi bác sĩ Thẩm nhà cậu về anh trai của anh ấy rồi báo lại với tớ."

Lục Chi Ưu nhìn Hứa Kiều liếc mắt một cái, sau đó lại tiếp tục ăn bánh.

"Được không?"

"Cậu đây là vô sự bất đẳng tam bảo điện*."

(*Vô sự bất đẳng tam bảo điện: không có việc gì thì không nhờ đến)

Hứa Kiều cảm thấy xấu hổ cười cười, "Cậu nói gì vậy, chúng ta không phải bạn thân từ nhỏ sao, mặc chung cái quần lớn lên đến bây giờ đó mà."

Lục Chi Ưu chống cằm hỏi.

"Vậy cậu muốn hỏi gì, đừng tưởng rằng bác sĩ Thẩm nhà tớ dễ lừa gạt."

"Không dễ lừa gạt?"

Hứa Kiều nhìn Lục Chi Ưu, vẻ mặt gian trá cười.

"Cậu xác định sao, đúng là bình thường không dễ lừa gạt vậy thì trên giường không dễ sao, mặc quần áo thì khó chứ cởi quần áo rồi thì dễ thôi ấy mà."

Lục Chi Ưu đầu đầy hắc tuyến.

Cô dường như có thể đoán được về sau nếu hai người có thành đôi thì cuộc sống sẽ thế nào rồi.

"Được rồi, nếu muốn theo đuổi Thẩm đại ca thì cậu chuẩn bị kháng chiến trường kỳ đi." Lục Chi Ưu nói.

"Kháng chiến trường kỳ? Tớ nói cho cậu biết, hiện tại tớ chưa theo đuổi được anh ấy, chờ đến lúc tớ theo đuổi được tớ sẽ làm cho anh ấy phải quỳ xuống để tớ khi dễ."

"Phốc." Lục Chi Ưu nhin không được bật cười.

Cô ấy dựa vào ghế cười đến mắt hình tượng.

"Cậu muốn Thẩm đại ca bị cậu khi dễ, Kiều Mạch, tớ bội phục nữ hán tử là cậu rồi."

"Không tin đúng không, không tin thì hãy chờ xem đi."

"Được, được, được, tớ chờ."

Về đến nhà, cô vẫn đang suy nghĩ xem kế hoạch thu phục anh như thế nào.

Cô lấy mì từ trong tủ lạnh ra, mở nắp rồi đổ ngược sôi vào, bữa tối hôm nay của cô chính là món mì gói.

Sau khi đổ nước sôi vào thì đập nắp lại, lấy một cái nĩa dằn lên trên nắp.

Cô bung mì đi đến ban công, chờ mì sắp có thể ăn được thì cô đi vào trong rửa sạch một trái dưa chuột sau đó vừa ăn vừa đi tới đi lui trên ban công.

"Trà Sữa, em nói xem chị nên làm thế nào?"

Nhưng mà cô hỏi cũng như không hỏi, làm sao có thể trông cậy vào một con mèo được chứ.

Cô đang đi tới đi lui đột nhiên dừng lại, bởi vì cô ngửi được một mùi hương không hề bình thường chút nào, một mùi thơm vô cùng, đây không phải mùi của mì gói mà hình như là bay lên từ nhà bên dưới.

Vì thế cô đi đến lan can, cúi đầu nhìn xuống thì thấy bên dưới đúng là đang bày bữa tối.

Cô cẩn thận đếm một chút, bốn món mặn cùng một canh.

Bữa tối của Thẩm Lạc Dương trông ngon quá, một mình anh mà ăn bao nhiêu món như vậy?

Sau đó cô quay đầu lại nhìn bữa tối của mình, nhanh chóng để hộp mì cùng với quả dưa chuột lên trên bàn, mặc khác cô nhìn vào bàn ăn dưới lầu không khỏi nuốt nước bọt.

Nghe Lục Chi Ưu nói, đàn ông Thẩm gia đều biết nấu ăn, tay nghề của bác sĩ Thẩm bác sĩ không kém, Thẩm Lạc Dương chắc càng tốt hơn, nghe mùi thơm này cô khẳng định Thẩm Lạc Dương nấu không hề tệ.

Cô thu hồi tầm mắt lại.

"Làm sao bây giờ, dùng biện pháp gì mới có thể đi ăn ké com đây?"

"Phải làm sao tự nhiên nhất để anh không nhận ra mình muốn ăn ké com."

Đang lúc Hứa Kiều trầm tư suy nghĩ, tầm mắt cô đột nhiên dừng lại ngay quần áo đang phơi trên ban công, cô đột nhiên vỗ tay một cái.

"Có rồi!"

Cô chạy đến nơi phơi quần áo, từ trên giá áo lấy cái áo khoác.

"Mình đem cái áo này lên lút ném xuống sau đó có thể xuống dưới nói là lấy lại áo khoác còn có thể thuận lý thành chương ăn ké com được không nhỉ?"

Hứa Kiều cầm áo khoác đi đến bên cạnh ban công, lại đột nhiên phát hiện Thẩm Lạc Dương đã ngồi trước bàn com, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống sau đó dịch lên phía trước tìm vị trí tốt để ném.

Cô biết ngay vị trí này áo khoác sẽ rơi xuống chính xác vào ban công của Thẩm Lạc Dương mà không rơi thẳng xuống tầng trệt. Cô vừa nghĩ vừa cười ngốc.

Duỗi tay ra lặng lẽ cầm áo khoác treo vào lan can để nó từ từ rơi xuống thế nhưng đột nhiên cái áo bị kẹt lại không đi xuống nữa.

"Sao lại thế này?" Cô lẩm bẩm nói rồi lặng lẽ vương đầu lên nhìn một cái thì phát hiện nó đã bị kẹt.

Thẩm Lạc Dương đang ngồi ăn com, tầm mắt đột nhiên bị đồ vật màu đen trên ban công lầu trên hấp dẫn ánh mắt.

Là một cái áo khoác.

Hình như lúc này anh không thấy mà?

Hứa Kiều căn bản không biết cái áo khoác của mình đang treo trên ban công đã hấp dẫn ánh mắt của Thẩm Lạc Dương rồi, hiện tại cô còn đang bận nghĩ xem nên lấy nó ra như thế nào.

Cô lén vươn tay lên, kéo kéo cái áo khoác.

"Yeah, kéo được rồi."

- - - - -

Cô thật vất vả mới kéo áo khoác lên được, sau đó cô lại tiếp tục thả áo khoác xuống bên dưới.

Thẩm Lạc Dương nhìn thấy cái áo đỏ được kéo lên, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, hôm nay trời cũng không có gió, cái áo đỏ làm sao lại rơi xuống rồi bay lên rồi lại rơi xuống?

Ngay lúc ngược lên nhìn lần nữa anh chợt thất có cái tay nhỏ nhắn đang nắm lấy cái áo, anh hơi híp mắt lại, lỗ tai giật giật nghe được âm thanh nhỏ xíu của người ở lầu trên.

"Cái áo này bị gì vậy sao lại không rơi xuống nữa?"

Một lát sau, anh mở to mắt, không khỏi cười cười, xem như anh đã hiểu rõ không phải cái áo tự lung lay mà là do chủ nhân của nó động thủ.

Hứa Kiều không ngừng nỗ lực cuối cùng cái áo cùng vèo một cái rớt xuống dưới.

Thẩm Lạc Dương nhìn cái áo khác đen rớt từ trên ban công tầng trên xuống ban công nhà mình.

Anh buông bát com xuống, trong miệng lẩm nhẩm đếm.

"Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười....."

"Ôi trời, cái áo khoác của mình ở đâu rồi?" Trên lầu đột nhiên truyền đến thanh âm của Hứa Kiều.

"Rõ ràng vừa rồi còn ở nơi này mà, chẳng lẽ là bị gió thổi bay đi rồi sao?"

Trên lầu truyền đến tiếng chạy.

"Chào huấn luyện viên Thẩm, đang ăn tối sao?" Hứa Kiều rất tinh nhìn xuống nói.

Thẩm Lạc Dương buông chén đĩa, ngẩng đầu lên nhìn lại.

"Ừ."

"Một mình anh mà ăn bốn món cùng với canh, thật phong phú đấy."

Thẩm Lạc Dương cười cười, nói: "Tôi có thể ăn hết."

Ánh mắt Hứa Kiều thẳng tắp nhìn chăm chú vào bàn đồ ăn, "Cái gì còn có thể, rõ ràng là phong phú mà."

Lúc này, Thẩm Lạc Dương cười cười không nói gì.

Hứa Kiều thấy Thẩm Lạc Dương nói gì nữa, cô mở miệng hỏi.

"Huấn luyện viên Thẩm, anh có nhìn thấy cái áo khoác của tôi không hình như nó rớt xuống ban công nhà anh rồi."

Cô dựa vào lan can ló người ra, nhìn từ phía dưới có thể thấy cô đang đưa cả nửa người ra bên ngoài, thoát nhìn vô cùng nguy hiểm, nhưng mà cô gái này lại hồn nhiên không biết gì, nhìn thấy cô còn định trườn ra ngoài nữa anh không khỏi nhũn mày.

"Thấy được, ở đằng kia." Anh nhìn thoáng qua cái áo.

Cá đã cắn câu.

Hứa Kiều trộm cười cười.

"À huấn luyện viên Thẩm anh mở cửa nhà giúp tôi để tôi xuống lấy áo."

Nói xong, Thẩm Lạc Dương liền nhìn thấy Hứa Kiều đuôi dầu vào trong đang chuẩn bị rời đi.

Anh nhớ ngày đó Thẩm Trường An có nói qua, Hứa Kiều hình như không biết nấu ăn cho nên thấy một loạt hành động của cô lúc này anh cũng đã biết ý định của cô, lấy áo chỉ là giả, ăn ké com mới là thật. Anh đột nhiên cong khóe môi, đứng dậy, sau đó trầm giọng nói.

"Hứa Kiều."

Hứa Kiều nghe được thanh âm của Thẩm Lạc Dương nên xoay người quay lại.

"Làm sao vậy?"

"Thầy lên được."

Thầy lên được?

Thầy lên được cái gì?

Vào lúc cô chưa kịp nghĩ xong liền nhìn thấy một vật thể màu đen bị ném lên, hơn nữa lại vô cùng chuẩn xác ném vào ban công nhà cô.

Cô định thần lại nhìn qua.

Mẹ nó!

Cái này không phải là cái áo khoác cô vừa mới khó khăn lắm mới ném xuống dưới mà!

Cô đem tầm mắt nhìn về phía Thẩm Lạc Dương đang đứng ở bên dưới.

Thẩm Lạc Dương cười cười với cô, "Còn không phải chỉ là cái áo rơi xuống sao, hà tất gì còn phải phiền toái chạy xuống nữa. Về sau quần áo của cô có rơi xuống chỉ cần nói tôi một tiếng tôi sẽ ném lên cho."

Hứa Kiều không nói gì, bởi vì cô thực sự tức đến ói máu.

"À, cái đó, thật sự cảm ơn anh" Cô không thể không giả vờ cảm ơn anh được.

Kế hoạch ăn ké com thất bại thảm hại!

Hứa Kiều cầm lấy áo khoác, sau đó yên lặng một lần nữa treo vào trên giá phơi, thật uống phí tâm tư.

Cô ngửi được mùi hương dưới lầu, bụng cũng bắt đầu thăm thì kêu lên, nhìn thoáng qua mì gói và dưa chuột đặt trên bàn, cuối cùng vẫn cắn răng đi qua.

Cô cầm dưa chuột lên cắn hai ba cái đã hết nửa trái.

Sau khi ăn xong dưa chuột, cô mới đưa mì gói mở ra, mì gói đã trương lên hết rồi, cô ăn một miếng, mềm đấy, mì gói mà cô không nhìn đến lúc này lại có vẻ ngon, mùi vị vẫn còn cũng không khó ăn mấy.

Thẩm Lạc Dương nghĩ đến dáng vẻ của áo khoác vừa rồi của Hứa Kiều không khỏi nở nụ cười.

"Trà Sữa, buổi tối hôm nay em cùng chị ăn mì gói thôi"

Khoan, Trà Sữa đâu?

Hứa Kiều nhìn quanh một vòng, vừa rồi còn ở đây mà.

Vì thế cô cầm hũ mì gói đứng lên, nhìn khắp nơi một vòng, cũng không thấy Trà Sữa, cuối cùng quyết định đến ban công ngoài kia, lúc nhìn xuống không ngờ lại phát hiện, con mèo đó ngồi xổm bên chân Thẩm Lạc Dương ăn vui vẻ vô cùng, đó không phải là Trà Sữa nhà cô sao!

Cô có chút tức giận chọc chọc vào hũ mì, hiện tại cô cứ nhiên lại không bằng một con mèo.

Cô đột nhiên ý thức được, gần đây Trà Sữa không thèm ăn thức ăn cho mèo, nguyên nhân thực sự không phải muốn giảm béo mà là đi xuống nhà bên dưới ăn ké com, đây là mèo nhà cô sao, chủ nhân còn chưa ăn ké com miếng nào mà nó đã ăn thành thói quen rồi!

- -----

Hôm nay, Hứa Kiều sau khi ăn com trưa lúc 12 giờ xong thì bắt đầu gõ chữ, gõ mãi đến khoảng hơn 6 giờ.

Cho đến khi bụng đói kêu ra tiếng Hứa Kiều mới không thể không buông máy tính trong tay ra.

Từ lần ăn ké com thất bại lúc trước cho đến tận bây giờ cô vẫn không tìm được một lý do tốt nào để ăn ké com, mỗi ngày cô chỉ có thể ăn com hộp ở nhà, ngửi được mùi hương thơm từ đồ ăn dưới lầu của Thẩm Lạc Dương, cô cảm thấy anh đang cố ý ăn com ngoài ban công.

Cô nhìn thoáng qua thời gian trên máy tính.

7 giờ.

Mỗi ngày đến giờ này, Thẩm Lạc Dương đều sẽ đứng giờ ăn tối, quả nhiên không quá vài phút, Hứa Kiều đã ngửi được mùi hương từ dưới lầu truyền lên.

Hiện tại bụng cô đã đói đến cồn cào, hôm nay cô cũng đã hiểu thế nào là đói đến ngực dán vào lưng, cô ghé vào trên ban công, nhìn thoáng qua đồ ăn của Thẩm Lạc Dương, vẫn phong phú như cũ, cô phát hiện mỗi bữa tối của anh đều là bốn mặn một canh,

Vào lúc cô đang nhìn kỹ thì phát hiện ra không biết Trà Sữa đã từ lúc nào nhảy xuống ban công bên dưới, còn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ghế dựa của Thẩm Lạc Dương yên lặng chờ com.

Con mèo này đúng là không biết xấu hổ mà!

Cô nhìn thoáng qua bàn com bốn mặn một canh bên dưới, lại nhìn thoáng qua Trà Sữa, Thẩm Lạc Dương còn chưa ra ngoài này, cô càng nghĩ càng không cam lòng, mặc kệ, hôm nay dù có chuyện gì cô nhất định phải ăn ké com!

Cô đảo mắt nhìn một vòng, cuối cùng vẫn dừng lại nơi phơi quần áo.

Thật sự không được, cũng chỉ có thể dùng lại thủ đoạn cũ mà thôi, cô khẳng định một điều là nếu cô lại ném xuống thì Thẩm Lạc Dương không nói hai lời ném trả lại, cô cau mày suy nghĩ một hồi, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở cái áo ngực màu đen.

"Thẩm Lạc Dương, đây là anh bức tôi." Cô bước đi qua, sau đó lấy áo ngực từ giá phơi rồi đi ra gần lan can.

Trước khi ném cô cúi đầu nhìn thoáng qua bên dưới.

Ừ, Thẩm Lạc Dương chưa ra.

Vì thế cô nắm chặt thời cơ, không chút do dự liền ném cái áo ngực xuống, cô tận mắt chứng kiến cái áo đó rớt ngay chuẩn vào ban công nhà Thẩm Lạc Dương.

"Hừ, tôi không tin lần này anh còn có thể ném lên cho tôi."

Sau đó cô liền ghé vào bên cạnh ban công chờ Thẩm Lạc Dương đi ra.

Dường như là Thẩm Lạc Dương vừa mới cảm chén đĩa đi ra, Hứa Kiều liền hô lên.

"Huấn luyện viên Thẩm, áo của tôi lại rớt xuống nữa rồi."

Thẩm Lạc Dương ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hứa Kiều, cô vẫn đưa cả nửa người ra bên ngoài ban công như cũ.

"Như vậy rất nguy hiểm." Anh không biết làm sao lại theo bản năng mở miệng nói với cô.

Đột nhiên con ngươi Hứa Kiều lóe sáng lên một cái.

"Đây là anh lo lắng cho tôi sao?"

Thẩm Lạc Dương sững sốt một chút.

"Cứ xem như vậy đi." Anh nhàn nhạt đáp.

Nhưng cho dù là như vậy thì trong lòng Hứa Kiều cũng giống như được rót mật, vô cùng ngọt ngào.

Hứa Kiều thấy Thẩm Lạc Dương không để ý đến nữa, vì thế cả người dứt khoát đều treo ở trên lan can.

"Huấn luyện viên Thẩm, cái áo của tôi..."

Lại là trò cũ?

"Ồ đâu?" Anh nhàn nhạt hỏi.

"Ồ đó đó." Hứa Kiều dùng ngón tay chỉ vào cái áo ngực màu đen đang nằm trong góc.

Thẩm Lạc Dương đi qua, sau đó đang chuẩn bị khom xuống nhặt cái áo cho cô, nhưng khom được giữa chừng thì đột nhiên ngừng lại, tay đang đưa ra cũng cứng đờ.

"Huấn luyện viên Thẩm không ném lên được hả?" Hứa Kiều đứng bên trên dài giọng hỏi.

Thẩm Lạc Dương hít sâu một hơi, nắm chặt lòng bàn tay lại, sau đó đứng thẳng người lên nhìn Hứa Kiều trên lầu đang cười thoải mái.

"Cô biết mình ném cái gì sao?"

"Biết chứ, áo ngực đó." Hứa Kiều trả lời nhanh chóng, nhưng căn bản cô không chú ý tới câu hỏi của Thẩm Lạc Dương, Thẩm Lạc Dương nói là "ném".

"Hứa Kiều, cô mà là con gái sao?" Thẩm Lạc Dương có chút bất đắc dĩ nhìn cô.

"Huấn luyện viên Thẩm, anh nói như vậy làm tôi hoài nghi thị lực của anh đó, anh không nhìn thấy tôi đang đứng đây sao?" Hứa Kiều mặt dày nói, cô còn khoa tay múa chân trước ngực một chút, không hề có dáng vẻ của một cô gái gì cả.

"Xuống đây."

"Xuống dưới làm gì hả?" Rõ ràng trong lòng Hứa Kiều nghe câu nói đó đã nở đầy hoa rồi, nhưng trên mặt vẫn giả ngu hỏi lại.

"Cô hỏi làm gì sao, chính là xuống đây tự nhặt lấy."

"OK! OK!"

Hứa Kiều chính là đang chờ câu nói này.

Thẩm Lạc Dương nhìn trên ban công lầu trên, Hứa Kiều đã nhanh chóng chạy mất đáng anh không khỏi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, không biết gần đây anh làm sao nữa, dường như đã không còn là chính mình.

"Đỉnh đông, đỉnh đông." Đang lúc Thẩm Lạc Dương còn đang ngẩn người ngoài cửa liền truyền đến tiếng chuông.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, khẳng định là Hứa Kiều đã xuống tới. Vì thế anh xoay người đi mở cửa.

Mới vừa mở cửa, Hứa Kiều liền tiến vào trong.

"Hi, huấn luyện viên Thẩm buổi tối tốt lành nha." Hứa Kiều cười tủm tỉm nhìn anh.

"Chào buổi tối" sau khi cô đi vào, Thẩm Lạc Dương đem cửa đóng lại.

Hứa Kiều tự giác đi ra ban công của Thẩm Lạc Dương.

Hứa Kiều nhìn Trà Sữa đang ngồi xồm vùi đầu ăn thịt, sau đó bước lên ôm nó vào trong ngực.

Trà Sữa bị cô ôm lấy theo bản năng giãy giụa một chút, nhưng dù có giãy giụa thì vẫn không thoát được nên nó cũng từ bỏ, chỉ là tầm mắt nó vẫn còn nhìn chăm chú vào đĩa cơm.

"Tiểu tử, rất thoải mái à?"

"Meo~." Trà sữa mềm mại kêu một tiếng với cô.

Hứa Kiều búng búng lỗ tai nhỏ của nó.

"Em cho rằng chỉ cần kêu hai tiếng cùng với tở ra đáng yêu thì chị sẽ tha thứ à, chị nói cho em biết, em chính là một tên phản bội, chủ nhân của em còn chưa ăn ké com được mà em đã ăn thành thói quen rồi à?"

Đang lúc Hứa Kiều nói chuyện cùng Trà Sữa, Thẩm Lạc Dương đi ra.

Nhưng ánh mắt sắc bén của Hứa Kiều nhìn đến trên tay Thẩm Lạc Dương đang cầm thêm một cái chén và đôi đũa mới, nhưng nhất thời cô không phản ứng kịp, cô còn chưa nói muốn ăn ké com mà, làm sao Thẩm Lạc Dương lại đem chúng ra làm gì?

"Anh..."

"Chẳng lẽ cô không phải đến ăn ké com?" Thẩm Lạc Dương hỏi lại cô.

"À"

Hứa Kiều có chút hốt hoảng, làm thế nào mà Thẩm Lạc Dương cái gì cũng biết thế, cô còn chưa nói gì anh đã biết cô muốn ăn ké com, nếu là như thế này thì lần trước cô ném áo chắc anh đã biết hết rồi.

Hứa Kiều còn đang đắm chìm trong hồi ức.

"Không muốn ăn thì nên về nhà đi."

Thanh âm nhàn nhạt của Thẩm Lạc Dương đột nhiên truyền đến lỗ tai cô.

Đùa à, cô làm nhiều việc như vậy còn không phải vì đến ăn ké com à?

"Ăn ăn ăn." Cô đem Trà Sữa đặt xuống đất, sau đó vô cùng tự giác ngồi vào chỗ, vô cùng tự nhiên đưa tay về phía Thẩm Lạc Dương để lấy chén đũa.

Thẩm Lạc Dương nhìn cái tay của cô, sau đó dùng chiếc đũa đánh vào trong lòng bàn tay ấy một cái.

"Đi rửa tay."

Rửa tay gì, không phải tay cô rất sạch sao?

Ánh mắt bỗng nhìn đến Trà Sữa bên cạnh, đột nhiên hiểu ra ý của Thẩm Lạc Dương là do vừa rồi cô đã chạm vào Trà Sữa.

Thẩm Lạc Dương thấy cô ngồi ngốc đó cả nửa ngày không hiểu.

"Không rửa tay, không cho ăn com"

Anh vừa nói xong, Hứa Kiều ngay lập tức đứng lên, không nói hai lời liền chạy vào phòng bếp rửa tay.

Trong phòng bếp truyền đến âm thanh vòi nước, chưa đầy một phút Thẩm Lạc Dương đã thấy cô chạy ra.

Một lần nữa cô xòe tay cho anh xem.

"Có thể đưa cho tôi được chưa?"

Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua, sau đó đưa chén com cho cô.

Hứa Kiều nhận lấy, nhìn vào bốn nặn một canh trên bàn trong lòng liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có lẽ là thật sự đói, cũng có thể do lâu quá cô chưa được ăn com nấu nhà nên cô ăn đặc biệt nhiều.

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều ăn không hề có hình tượng gì, hoàn toàn chính là muốn ăn thế nào thì ăn thôi, không hề có một tí gì là đáng vẻ cổ tình lịch sự, trong lòng anh bỗng có một cảm giác nói không nên lời.

"Huấn luyện viên này, anh không đi làm đầu bếp quả là một sự tiếc nuối lớn đấy, anh nên chọn Tân Đông Phương." Hứa Kiều vừa ăn, vừa đánh giá.

Thẩm Lạc Dương cười cười, không để lời nói của Hứa Kiều ở trong lòng.

Hứa Kiều phát hiện, không biết là do ở quân đội đã lâu hay sao mà tốc độ ăn của Thẩm Lạc Dương rất nhanh, cô vẫn luôn cho rằng mình ăn com nhanh nhưng cô vừa mới ăn xong một chén thì Thẩm Lạc Dương đã ăn hai chén com rồi.

Đặc biệt là anh không hề ăn theo kiểu ngầu nghiêng hay đáng vẻ ngồi ăn không có quy củ gì, ngược lại là Thẩm Lạc Dương tuy ăn nhanh nhưng đáng vẻ rất quy củ.

Vào lúc ăn, Thẩm Lạc Dương lại phát hiện Hứa Kiều là điển hình của người kén ăn.

Đồ ăn mà cô thích thì cô sẽ ăn rất nhiều còn nếu không thì cũng không động đũa đến.

Ví dụ như món cá kho này.

Mặt trên rải hành lá cùng gừng thái sợi, lúc ăn cô sẽ bỏ ra hành lá và gừng thái sợi đó, hơn nữa cô cũng không ăn cà rốt cùng ớt xanh, từ lúc ăn com đến giờ anh chưa thấy cô động đũa qua những thứ này.

Anh nhìn cô đang chăm chú gắp hành lá và gừng ra, môi động vài cái, cuối cùng cũng nói gì.

Hứa Kiều cảm thấy, đây chính là bữa ăn ngon nhất của cô, cũng là một bữa ăn cô có thể ăn no hết cỡ, đúng là đồ ăn ngoài không thể so với đồ ăn nhà nấu mà.

Sau khi ăn xong, cô chủ động tích cực giúp Thẩm Lạc Dương thu dọn chén đũa vào phòng bếp.

Lúc rửa chén, cô chuẩn bị qua giúp nhưng là lại bị Thẩm Lạc Dương ngăn cản.

"Tôi tự rửa được, không cần giúp đâu."

Hứa Kiều thấy mình bị Thẩm Lạc Dương cự tuyệt, vì thế nghĩ nghĩ, cô cũng đã ăn com kén rồi không thể không làm gì vì thế cầm lấy giẻ lau đi ra ban công.

Cô nhớ là bàn ăn vẫn chưa được lau chùi sạch.

Đang lúc rửa chén Thẩm Lạc Dương nhìn qua thấy Hứa Kiều cầm giẻ lau đi ra ngoài, đi đến ban công, sau đó lau sạch bàn ăn trên ban công.

Cô lau xong rồi mà Thẩm Lạc Dương vẫn chưa rửa chén xong.

"Huấn luyện viên Thẩm, tôi lau xong rồi."

"Ừ, đi nghỉ ngơi đi." Thẩm Lạc Dương cũng không quay đầu lại, nói.

Hứa Kiều để giẻ lau vào phòng bếp, sau đó ngồi trên sô pha, cô phát hiện, sô pha nhà anh cứng quá, nhưng mà đối với Thẩm Lạc Dương chắc là vừa, còn đối với Hứa Kiều mà nói thì sô pha nhà cô mềm hơn nên vẫn thấy cái này có chút cứng.

Tầm mắt cô xoay chuyển khắp nơi, sau đó dừng lại ở chồng tạp chí để trên bàn trà, cô tùy ý nhìn lướt qua, lại phát hiện trên cơ bản đều là tạp chí quân sự.

Cô lấy qua một quyển tùy ý lật vài tờ rồi nhận ra có xem cũng không hiểu gì, vì thế cô yên lặng trả lại về chỗ cũ, bọn họ quả nhiên không phải cùng một loại người. Cô nhìn đồng tạp chí trên bàn nghĩ nhà mình chỉ có tạp chí thời trang và truyện tranh, trên cơ bản là không động chạm gì đến cái này.

Thẩm Lạc Dương vừa ra tới, liền nhìn thấy Hứa Kiều đang ngồi ngốc trên sô pha.

"Đang nghĩ cái gì vậy?" Anh thuận miệng hỏi.

Hứa Kiều quay đầu qua, cười sáng lạn với anh.

"Nghĩ đến anh đó."

Nghe được câu trả lời của cô, Thẩm Lạc Dương sừng sốt một chút, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, hiện tại anh đã quen với cái bộ dáng không biết xấu hổ này của cô.

Vào lúc Hứa Kiều đi ra cửa chuẩn bị về đột nhiên bị Thẩm Lạc Dương gọi lại.

"Cứ như vậy mà đi à?" Anh hỏi.

Hứa Kiều nghĩ hoặc nhìn anh một cái, bằng không thì đi đâu chứ?

"Cô không cảm thấy cô còn quên mang đi cái gì sao?" Thanh âm Thẩm Lạc Dương có chút ý vị thâm trường.

Một giây sau Hứa Kiều đột nhiên nhớ ra.

Áo ngực của cô!!!

Quả nhiên chỉ nghĩ đến ăn ké com còn lấy đồ chỉ là cái cớ mà thôi.

"Tôi đi lên đây, ngủ ngon Thẩm Lạc Dương." Hứa Kiều cười nói với anh.

Thẩm Lạc Dương gật gật đầu.

Ngay khi Hứa Kiều quay đầu lại thì nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Hứa Thục Ngôn.

"Hứa Kiều con..."

"Cô?" Hứa Kiều giật mình nhìn Hứa Thục Ngôn.

"Cô, tại sao cô lại đến đây?"

Hứa Thục Ngôn không trả lời cô, bà ấy hiện tại chỉ tò mò tại sao Hứa Kiều lại đi ra từ nhà 503, lại còn vừa nói vừa cười với người đàn ông này.

Thẩm Lạc Dương nhận thấy được ánh mắt đánh giá của Hứa Thục Ngôn, anh nhìn bà ấy rồi lễ phép gật đầu một cái, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa nhà lại.

Hứa Kiều phát hiện Hứa Thục Ngôn vẫn luôn nhìn cửa nhà của anh chằm chằm liền duỗi tay kéo tay bà ấy.

"Cô? Cô nhìn gì vậy, chúng ta lên nhà đi."

Nghe tiếng cô Hứa Thục Ngôn mới chột phản ứng lại, bị Hứa Kiều một bên lôi kéo lên lầu mà một bên còn nhịn không được quay đầu lại nhìn chằm vào cửa nhà 503.

"Kiều, con cùng chủ nhà 503 có quan hệ gì vậy, sao buổi tối còn đến nhà người ta?" Hứa Thục Ngôn hỏi cô.

Hứa Kiều một bên mở cửa, một bên trả lời câu hỏi của bà ấy.

"Quan hệ? Nói như thế nào nhỉ, không có bất ngờ gì xảy ra thì anh ấy chính là bạn trai tương lai của con."

"Bạn trai tương lai?" Hứa Thục Ngôn lập tức bắt được trọng điểm của Hứa Kiều.

"Nói vậy là con đang yêu đơn phương?"

Hứa Kiều xấu hổ, gì mà yêu đơn phương chứ, lời này thật là đúng mà, cô cũng không thể nói gì khác được.

Mở cửa vào nhà.

"Cô, con còn muốn hỏi cô đến đây giờ này là có việc gì sao ạ?"

Hứa Thục Ngôn cười cười, nói: "Cũng không có gì, chỉ là mang đồ ăn đến cho con, tiểu nha đầu con sống bên ngoài chỉ toàn gọi đồ ăn không phải sao?"

Hứa Thục Ngôn vừa lải nhải, vừa đem đồ ăn bỏ vào tủ lạnh.

"Con biết rồi, cô à con không phải trẻ con, con biết tự chăm sóc mình mà." Hứa Kiều đi đến bên cạnh Hứa Thục Ngôn.

Sau khi bỏ hết đồ vào tủ lạnh, Hứa Thục Ngôn xoay người lại.

"Ồ trong mắt cô, con so với trẻ con không khác gì nhau."

Hứa Kiều nhìn Hứa Thục Ngôn, ôm cánh tay bà ấy làm nũng.

"Con biết, con biết mà, cô đối với con là tốt nhất."

Hứa Thục Ngôn sờ sờ tóc Hứa Kiều, phát ra một tiếng than nhẹ.

"Kiều Kiều, cha con mấy hôm trước có gọi điện cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Edit: Mộc Từ Đăng

Edit: Mộc Từ Đăng

Hứa Thục Ngôn vừa mới nói xong, Hứa Kiều liền không nói tiếng nào buông lỏng cánh tay bà ra.

"Ông ta gọi điện thoại cho dì làm gì?"

Hứa Thục Ngôn nghe được âm thanh lạnh lùng xa cách của Hứa Kiều đành nhẹ nhàng thở dài một hơi, đứa nhỏ này, vẫn y như trước kia.

Nhắc tới, mẹ của Hứa Kiều, em gái của bà, Hứa Thục Ngôn chợt cảm thấy chua xót trong lòng.

Bà ấy nhìn cô, trong mắt tràn đầy thương tiếc, rồi kéo tay cô ngồi xuống sofa.

"Kiều Kiều, lần trước cha con gọi điện cho dì nghe giọng nói có vẻ tiêu tụy đi rất nhiều."

Trong mắt Hứa Kiều hiện lên một loại cảm xúc không biết tên, nhưng nhanh chóng biến mất không còn lại gì.

"Ông ta cũng có lúc tiêu tụy à?"

"Con, đứa nhỏ ngốc này, người già rồi, ai sẽ không tiêu tụy chứ?"

"Dì, hôm nay cô tới tìm con không phải là muốn làm thuyết khách đó chứ?" Hứa Kiều không nói gì rút tay lại.

Hứa Thục Ngôn biết, Hứa Kiều lại bắt đầu trốn tránh.

"Kiều Kiều, kỳ thật dì cũng không muốn nói nhiều, nhưng nhiều năm trôi qua rồi, cái gì có thể buông bỏ nên buông bỏ xuống đi."

"Con nói thật nhé dì, nếu dì đến đây làm thuyết khách thì thực sự là con không nghe vào nổi, hơn nữa tính con thế nào thì dì so với người khác phải hiểu rõ hơn chứ."

Hứa Thục Ngôn sờ đầu cô, đứa nhỏ Hứa Kiều này có tính cách thế nào làm sao bà không biết.

Quạt cuồng, cô chấp, cái tính này so với chị của bà thì giống nhau như đúc.

"Kiều Kiều, dì chỉ cảm thấy con nên buông xuống, đã nhiều năm rồi con cũng không còn nhỏ nữa, cha con cũng không còn trẻ gì, hơn nữa, mặc kệ nói như thế nào, ông ấy cũng là cha con, quan hệ huyết thống này không thể vứt bỏ được."

"Dì, con biết chứ nhưng không biết tại sao từ tận đáy lòng con không thể nào bỏ được, nó giống như một chấp niệm không thể tiếp thu cũng không thể từ bỏ, cho nên dì à, dì không cần khuyên con, hơn nữa không phải bên cạnh ông ấy còn có Hứa Ý và Triệu Ngọc Lan sao, bọn họ là một nhà ba người hạnh phúc mà, con cần gì phải xen vào nữa?" Hứa Kiều cười cười, chẳng qua nụ cười đó cứng nhắc đậm đặc.

"Kiều Kiều..."

"Được rồi đi à, con biết con đang làm cái gì, cho nên đi cũng không cần lo lắng cho con, chúng ta không cần nhắc đến chuyện này được không ạ?"

Hứa Thực Ngôn thờ dài một hơi, cũng không nói gì nữa, kỳ thật lúc bà đến cũng đã đoán trước được kết quả này.

Năm đó việc mà Hứa Kiến Quốc đã làm quả thật không tốt lành gì, bà đối với ông ta có hận có oán, nhưng đồng thời trong lòng bà lại rất rõ ràng, hận như thế nào, oán như thế nào, cũng chỉ làm bản thân thêm mệt mỏi mà thôi, hơn nữa nói cho cùng, Hứa Kiến Quốc là cha Hứa Kiều, trên thế giới này luôn tồn tại một điều: có quan hệ huyết thống thì chính là người thân.

"Được rồi, đi biết rồi, không nói chuyện này nữa." Hứa Thực Ngôn duỗi tay sờ đầu Hứa Kiều sửa tóc lại cho cô.

***

"Kiều Mạch, cô lại đến nữa hả?"

Trong tay Hứa Kiều xách theo vài hộp bánh ngọt, mới vừa bước vào võ quán, nhóm người huấn luyện thấy cô liền dùng giọng điệu quen thuộc tự nhiên gọi, dáng vẻ đó giống như anh em nhiều năm.

"Làm sao, không chào đón hả?"

"Sao lại thế, tất nhiên là chào đón rồi." Trần Nhiên cười to.

"Thẩm Lạc Dương đâu?"

"Ở trên lầu ấy"

"Tôi lên xem." Nói xong, cô nhét vào trong ngực Trần Nhiên mấy hộp bánh ngọt vừa mang đến sau đó đi nhanh lên lầu.

Gần đây Hứa Kiều hay đến võ quán, mỗi lần đến đều sẽ mang điểm tâm ngọt, vì thế trước lạ sau quen, nhanh chóng thành lập quan hệ cách mạng hữu nghị với mấy người trong võ quán.

Hứa Kiều đi đến phòng thay quần áo, tay vừa mới nâng lên tới chuẩn bị gõ cửa thì giấy tiếp theo cửa đã được mở ra.

Thẩm Lạc Dương đã thay đồ xong, anh nhìn thấy Hứa Kiều đang đứng trước cửa.

"Thay nhanh như vậy?" Hứa Kiều cười hi hi nói với anh.

Thẩm Lạc Dương nhìn về mặt cười sáng lạn đó của Hứa Kiều.

Anh không phải là một người ngu ngốc, từ việc thái độ của Hứa Kiều đối với anh có thay đổi lớn, hơn nữa mỗi lần đều sẽ trang điểm tinh xảo xuất hiện ở trước mặt anh, anh đã cảm thấy Hứa Kiều đối anh tuyệt đối có ý tứ.

Tuy rằng anh không biết điều gì làm Hứa Kiều thay đổi như vậy, nhưng anh lại có thể cảm giác được, Hứa Kiều dường như rất ý lại vào anh.

Nhưng chính loại cảm giác này làm anh cảm thấy không thoải mái, anh không thích cảm giác này, anh cũng không thích Hứa Kiều thích mình.

Hứa Kiều không phải là một người phụ nữ có thể chọc vào, một khi đã chọc vào sẽ không có cơ hội thoát ra được nữa, đối với anh mà nói thì cô chỉ thích hợp làm bạn bè bình thường không thể nào làm bạn gái được.

Sau khi biết ý đồ của Hứa Kiều, anh đều sẽ cố ý hay vô tình bắt đầu tránh xa cô.

Thật sự Hứa Kiều đích thực là một cô gái tốt, chỉ là anh không xứng với cô, anh không thể mang lại hạnh phúc cho cô vì vậy không muốn cho cô hy vọng gì cả.

Đặc biệt anh không thể bước ra khỏi quá khứ, mặc kệ nói như thế nào, việc kia như một vết đao đâm sâu vào ngực anh để lại một vết sẹo lớn, anh thấy bản thân mình không có tư cách yêu ai, không có tư cách được người khác yêu thích, càng không có tư cách đáp lại tình cảm của ai.

"Ừ." Anh không mặn không nhạt trả lời, sau đó tránh người cô rồi đi xuống lầu.

Hứa Kiều nhìn hành động của Thẩm Lạc Dương rõ ràng đang tỏ ra xa cách với cô, ánh mắt có hơi âm đạm.

Cô phát hiện gần đây Thẩm Lạc Dương luôn xa cách mình, không phải là ảo giác, mà Thẩm Lạc Dương thật sự xa cách cô.

Nhưng rốt cuộc cô không nghĩ ra được lý do tại sao, rõ ràng mấy ngày trước bọn họ vẫn còn tốt đẹp, vì sao đột nhiên lại biến thành như vậy.

Cô càng nghĩ càng không thông, nghĩ nhiều lại hốt hoảng trong lòng.

"Thẩm Lạc Dương, có phải tôi làm không tốt không?" Đột nhiên cô túm lấy tay áo anh từ phía sau.

Thẩm Lạc Dương dừng chân, xoay người lại, bắt lấy cái tay cô không cảm xúc gì mà đẩy ra, hơn nữa còn lui về phía sau vài bước.

"Không có."

"Anh gạt tôi, nếu không làm sao anh lại lãnh đạm với tôi như vậy?"

"Tôi đối với cô, không phải vẫn luôn như vậy sao?"

Hứa Kiều sùng sốt một chút, cô nhìn Thẩm Lạc Dương có chút khổ sở, mà Thẩm Lạc Dương nhìn thấy đôi mắt tràn ngập vẻ khổ sở đó của Hứa Kiều, hơi hơi nhấp nháy môi, cuối cùng vẫn không nói một lời xoay người rời đi.

Hứa Kiều nhìn bóng dáng rời đi của Thẩm Lạc Dương, mạnh mẽ kiềm chế lại nước mắt muốn trào ra.

Thẩm Lạc Dương, mẹ nó, nói chuyện thật sự thực đã kích người ta mà!

Cô hít sâu vài cái, điều chỉnh tâm tình của mình một chút, sau đó cũng đi theo xuống lầu.

Hai người một trước một sau xuống lầu, Hứa Kiều mới vừa đi xuống, Trần Nhiên liền lên lút kéo lấy tay Hứa Kiều.

"Hôm nay cô đến rất đúng lúc, chút nữa chúng tôi muốn đi liên hoan, thế nào, đi chung không?"

"Liên hoan?" Hứa Kiều ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương.

"Đi, đương nhiên phải đi!" Cô nhìn Thẩm Lạc Dương, có ý cất cao giọng.

Nhưng mà từ đầu tới cuối Thẩm Lạc Dương đều không thèm liếc nhìn cô một cái.

Mọi người cũng nhận thấy được không khí vi diệu của hai người nên rất thức thời không nói gì.

***

Nơi bọn họ ăn liên hoan là một quán ăn khuya tương đối sạch sẽ, lúc bọn họ đi cũng đã 7 giờ tối, quán được che rất rộng ra bên đường, khách đến ăn rất nhiều, trong không khí tràn ngập mùi vị đồ ăn của quán ăn khuya.

Âm thanh xào rau, âm thanh nói chuyện xen lẫn với âm thanh ly rượu chạm vào nhau không ngừng truyền vào tai.

Ầm ỉ, ồn ào, đây chính là không khí của quán ăn khuya.

Bọn họ tùy ý tìm một vị trí rồi ngồi xuống, Hứa Kiều cố ý không ngồi cạnh Thẩm Lạc Dương mà lại ngồi đối diện với anh.

Trong nhóm người bọn họ chỉ có mình cô là con gái, còn lại đều là những người đàn ông thô kệch, cô thấy bọn họ chọn món ăn rất thuần thực liền khẳng định bọn họ là khách quen nơi này.

Cô nhìn Thẩm Lạc Dương ngồi phía đối diện làm một dáng vẻ thờ ơ, cầm ly trà trong tay lạnh nhạt uống.

Cô nhìn anh, càng ngày càng thấy tức giận, càng nhìn càng bức bối, dứt khoát cầm lấy cái ly bên cạnh mình đổ đầy một ly trà, sau đó uống một hơi hết cả ly.

Tổng Lâm ngồi cạnh Thẩm Lạc Dương còn nhìn cô vài lần vậy mà Thẩm Lạc Dương cả quá trình đều làm lơ cô.

Lúc Hứa Kiều đang chuẩn bị rót ly trà khác, Trần Nhiên liền nhanh chóng ngăn cản cô.

"Đồ ăn còn chưa mang lên đâu, cô định uống no hả?"

Hứa Kiều nhìn anh ta một cái, không nói gì, nhưng cũng không tiếp tục uống trà nữa, bởi vì anh ta nói rất đúng, hôm nay cô muốn ăn thoải mái, vì thế sao mà có thể uống no được đây?

Rất nhanh, quán chủ liền bung đồ ăn lên, một bàn tất cả đều là: món chính, trái cây, rau xào, hải sản, canh, rất nhiều loại cái gì cũng đều có.

Người phục vụ nhanh chóng mang rượu lên, A Bưu đều rót rượu cho mỗi người, duy nhất không rót cho Hứa Kiều.

"Sao không rót cho tôi?" Hứa Kiều giơ ly của mình lên nhìn anh ta.

"Con gái mà uống rượu cái gì, có nước trái cây....."

"Con gái thì làm sao lại không thể uống rượu, sao nào, anh đang xem thường phái nữ à?" Hứa Kiều không khỏi liếc anh ta một cái.

"Tôi...cũng không phải là..." A Bưu không kịp được ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc Dương, lại phát hiện ánh mắt của Thẩm Lạc Dương cũng không nhìn bên này, chỉ nhàn nhạt nhìn chén rượu trước mặt mình.

Hứa Kiều cũng thuận thế nhìn sang Thẩm Lạc Dương, nhìn khuôn mặt vô tình đó của anh cô liền đoạt lấy chén rượu từ trong tay A Bưu rồi rót đầy ly của mình.

"Tôi đã đi ăn với các anh nên vui vẻ là quan trọng nhất, hơn nữa tôi sao lại không thể uống, các người có thể uống rượu còn tôi lại phải uống nước trái cây hả?" Hứa Kiều cười nói.

"Ly đầu tiên tôi kính các anh."

Nói xong, Hứa Kiều giờ ly lên miệng một hơi uống cạn.

Mấy người đàn ông vốn dĩ là người thoải mái, hơn nữa cả đám đều là lính xuất ngũ thì sao tửu lượng có thể kém được, bọn họ thấy Hứa Kiều thoải mái như vậy, cũng không biết ai nói "Được!" một tiếng, không khí liền sôi nổi lên.

Bọn họ vừa uống rượu vừa ăn đồ ăn, uống rượu như uống nước nên mọi người nhanh chóng đã có chút men say.

"Tới tới tới, tôi kể chuyện cười cho các anh nghe nhé." Hứa Kiều đặt ly rượu trên bàn rồi bắt đầu kể.

"Một ngày nọ, áo mưa nói với băng vệ sinh: "Tôi thật sự sợ cậu, mỗi lần cậu đến là tôi mất một tuần không thể làm gì!"

Băng vệ sinh nóng giận, nói: "Còn cậu cũng đừng giả ngu, nếu cậu sơ sẩy một chút là mười tháng liền tôi cũng không được dùng"

Ha ha ha ha ha ha ha!"

Mọi người trầm mặc, đồng loạt nhìn chăm chăm Hứa Kiều đang cười hỏn hển.

Này, là con gái à? Thật sự là con gái hả?

Hứa Kiều thấy bọn họ đều dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, không khỏi hỏi.

"Làm sao vậy, không buồn cười sao?"

"Không phải....."

"Buồn cười....."

Kỳ thật vốn dĩ bọn họ còn có chút kiêng kỵ Hứa Kiều là con gái, cho nên có rất nhiều lời nói đều không thể nói ra, nhưng sau chuyện này bọn họ đã hiểu, mọi người đều giống nhau.

Vì thế, không khí lại thay đổi thêm lần nữa, nào là chuyện cười người lớn hay hài thô tục đều được nói ra.

Hứa Kiều một ly lại một ly uống vào bụng, cô ngẩng đầu, ánh mắt mông lung nhìn Thẩm Lạc Dương.

Anh an tĩnh ngồi ở chỗ kia, quanh quẩn ăn đồ ăn trước mặt, nghe bọn họ nói chuyện cười người lớn, ngẫu nhiên cũng chỉ cười nhạt, tầm mắt hoàn toàn không hề nhìn đến cô, cảm giác cứ như người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit: Mộc Tử Đăng

Càng nhìn anh, cô càng cảm thấy khó khăn như mắc xương trong cổ họng, trong không khí mùi rượu, mùi hải sản, còn có các mùi hỗn tạp khác trộn lẫn vào nhau làm cô cảm thấy đầu óc như phát phình ra, đồng thời lại buồn vệ sinh.

Vì thế cô vịn vào cái bàn bên cạnh, lưng lay đứng lên.

"Tôi đi một chút...Toilet...Ở nơi nào?" Cô chọc chọc vào người Trần Nhiên.

Cô đã đứng dậy mà thân thể vẫn còn lung lay.

"Toilet à, đi thẳng là được..."

"Ừ."

Lúc cô nhấc chân chuẩn bị rời đi nhưng đột nhiên lại lao đảo một cái, thân hình liền ngã ra phía sau.

Thẩm Lạc Dương vẫn luôn yên lặng chú ý đến động thái của Hứa Kiều, theo bản năng liền chuẩn bị đứng dậy đỡ cô, nhưng anh vừa mới đưa tay ra đã thấy Trần Nhiên đỡ lấy Hứa Kiều, vì thế anh đành yên lặng thu hồi động tác của mình, bàn tay hơi nắm chặt lại.

"Đứng vững một chút." Trần Nhiên nói.

Hứa Kiều dựa vào trên người Trần Nhiên, sau đó lại đứng lên lần nữa.

Cô cười rồi vỗ vai anh ta nói:

"Cảm ơn người anh em!"

Nói xong, liền lung lay đi về phía trước.

"Kiều ca, có muốn có người đi cùng không?" Phía sau mấy tên đã uống say hỏi cô.

Hứa Kiều cũng không quay đầu lại chỉ giơ tay lên lắc tay với họ.

"Chỉ là chỗ đó thôi, Kiều ca của các anh vẫn còn đi được."

Thẩm Lạc Dương nhìn bóng dáng lay động Hứa Kiều, anh liền trầm mặt xuống.

Tổng Lâm nhìn bàn tay nắm chặt của anh, nhẹ giọng nói: "Lo lắng cho cô ấy như vậy sao không đi theo nhìn xem chút đi?"

Thẩm Lạc Dương nhìn anh ta một cái, không nói gì, chỉ cầm ly rượu lên uống một hơi.

Hứa Kiều còn chưa đi đến toilet thì nhìn thấy mấy tên lưu manh vây quanh hai cô gái, đang động tay động chân gì đó.

Hai cô gái đó nhìn giống như học sinh cao trung, họ có vẻ đang rất sợ hãi.

Cô không khỏi nhíu nhíu mày, mấy tên háo sắc càng ngày càng ghê tởm.

Cô nhìn thấy tên háo sắc đang đưa tay lên sờ mặt cô gái thì nhanh chóng đi qua.

"Mấy người đàn ông lại đi bắt nạt con gái thật ghê tởm mà!" Cô quát về phía hấn ta.

Mấy tên kia nghe thấy vậy liền quay đầu qua trừng mắt nhìn cô liếc một cái, một tên trong số đó mắng về phía cô: "Cô dám xen vào việc của người khác hả?"

Hứa Kiều không khỏi nổi lửa giận lên, cô thấy bộ dáng râu ria xồm xoàm của mấy người đó, trong mắt đều là tơ máu, thoát nhìn chắc là uống cũng không ít rượu.

"Hôm nay tôi muốn xen vào việc của bọn mày đấy, thế nào?"

Mấy người đó vẫn mang bộ dáng tức giận vì chuyện tốt bị phá hủy, nhưng khi nhìn rõ dáng vẻ của Hứa Kiều, thái độ liền thay đổi.

"À, là một tiểu mỹ nữ nha" Bọn chúng cười xấu xa đi qua phía cô.

Bọn chúng còn chưa đến gần cô, cô đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người chúng, còn có hơi rượu phả ra từ miệng mấy người đó khiến cô buồn nôn, mùi vị này lại làm cô thanh tỉnh đôi chút.

"Tránh xa tôi ra một chút, thật ghê tởm!" Hứa Kiều dùng tay che mũi của mình, nhìn bọn họ đầy chán ghét.

"Ôi, tiểu mỹ nữ còn sợ ghê tởm nha? Nếu không thì uống với chúng tôi một ly nhé?"

"Hừ, các người muốn làm gì tôi còn không biết sao? Nhìn mày đi, cái bụng nhìn không biết còn tưởng rằng là mang thai mấy tháng, sao nào, có người từng hỏi chưa?"

"Còn có mày, gầy như cây tre, thận yếu chắc rồi, thận yếu thì lo uống thận bảo* đi, còn học người ta uống rượu làm gì!" Hứa Kiều nói không ngừng về phía chúng.

(*Thận bảo: thuốc bổ thận)

Lời Hứa Kiều vừa nói ra làm mọi người chung quanh cười lớn.

Mấy tên đó liếc mắt nhìn nhau, không khỏi cùng bốc lên lửa giận.

"Mày nói cái gì?"

"Trời ạ, thật là đáng thương, tuổi còn trẻ mà lỗ tai đã không tốt rồi, bà đây đồng cảm với chúng mày, như vậy thì nên về nhà nghỉ ngơi một chút đi, ở đây gây chuyện làm gì? Quá mất mặt và xấu hổ mà!"

"Đệt, hôm nay bọn tao sẽ dạy dỗ lại mày!"

Hứa Kiều nhìn bộ dạng của bọn chúng, liền nhận ra bọn chúng đang tức giận, cô quay đầu nhìn xung quanh một cái, lại phát hiện nhìn không thấy bàn của Thẩm Lạc Dương đâu.

Đột nhiên một tên béo bước nhanh đến phía cô đang chuẩn bị tóm lấy tay cô.

Hứa Kiều nhìn thấy cái tay béo đang vươn đến, bỗng nhớ tới thuật phòng thân đã học ở võ quán của Thẩm Lạc Dương.

Cô liền vươn tay, một bàn tay bắt lấy bàn tay của tên đó, dùng sức vặn ngón tay hắn ra phía sau, lấy tay còn lại chống lên khuỷu tay hắn, hơi dùng lực rồi xoay người vặn tay tên béo đó ra sau lưng.

"Mày mắng ai hả? Mắng lại một câu thử xem?" Hứa Kiều dùng sức chế trụ cánh tay hắn, tên béo bị đau la oai oái.

"Mắng mày đấy, mắng mày là con đ* đấy!"

Hứa Kiều hừ lạnh một tiếng, sau đó tay càng dùng sức hơn hận không thể bẻ gãy luôn tay của tên đó.

Bọn chúng thấy đồng bọn của mình đang kêu đau liền nhanh chóng chạy qua, Hứa Kiều thấy tình hình không ổn, liền dùng sức đẩy tên béo đó về phía bọn chúng.

Cô nhìn tên béo bị quăng đi làm ngã mấy tên kia y như đang chơi bowling, mấy tên đó ngã lẳng lộn trên đất, thấy vậy không khỏi bật cười.

"Ha ha ha ha ha, cười chết tôi, hài quá đi!"

Mấy tên côn đồ liền thẹn quá hóa giận, ở con phố này có người nào dám làm vậy với bọn chúng chứ, bọn chúng đứng dậy sau đó chạy đến phía Hứa Kiều, bộ dáng đó như muốn lột da cô.

Hứa Kiều nhìn bọn chúng đang xông tới, tiện tay lấy chai rượu trên bàn gần đó.

"Vèo" một cái ném về phía chúng.

"Xoảng!"

Chai rượu nện trên mặt đất, mảnh vỡ văng ra khắp nơi, rượu trong chai cũng vì thế mà đổ cả ra ngoài.

Hứa Kiều không dám trực tiếp ném lên người bọn chúng, bởi vì lúc này cô đã thanh tỉnh không ít, cô biết nếu làm bọn chúng bị thương thì cô còn phải trả tiền thuốc men, nói không chừng còn phải vào đồn cảnh sát nữa.

Cô nhìn xung quanh toàn là bàn, trên bàn đều là chai rượu, cô đứng là ném chai rượu đến nghiền rồi, tiện tay lấy thêm mấy chai rượu nữa ném về phía chúng, trong nháy mắt đó cả con đường dường như đều chỉ nghe được âm "xoảng xoảng" của chai rượu bị đập vỡ.

***

"Này, cậu nhìn phía trước kia, cô gái đó đúng là điên rồi, dám xen vào chuyện của người khác?"

"Cũng không phải sao, mấy tên đó đều là bọn du côn đầy lưu manh, ai dám chọc chứ, người khác thấy trốn được liền trốn xa."

Thẩm Lạc Dương đang ngồi uống rượu thì nghe được cuộc nói chuyện của hai người này, không khỏi bỏ ly rượu xuống sau đó đứng dậy.

Ngay giây phút bọn họ nói, trực giác liền nói cho anh biết cái cô gái không muốn sống nữa đó chính là Hứa Kiều!

Tổng Lâm vẫn còn có chút men say thấy Thẩm Lạc Dương đứng lên cũng lập tức bỏ ly rượu xuống rồi đứng dậy đi qua, cũng đại khái ý thức được chuyện gì xảy ra.

"Không phải là Hứa Kiều chứ?"

"Tôi nghĩ là cô ấy!" Trần Nhiên nói.

"Tôi cũng thế!"

"Có người dám khi dễ đến trên đầu chúng ta hả?"

"Thật to gan, phải đi xem xem ai dám đụng đến Kiều ca của chúng ta?"

"Đi!"

Ngay lập tức cả bàn người đều đứng lên, mỗi người đều có thân hình cao lớn, mỗi người đều cầm theo một chai bia rồi đi theo sau Thẩm Lạc Dương.

Chai rượu bên cạnh Hứa Kiều hầu như đã bị ném gần hết, hơn nữa hình như mấy tên lưu manh cũng phát hiện ra Hứa Kiều căn bản cũng không dám ném vào người bọn chúng, chỉ dám ném trên mặt đất, bây giờ lại thấy bên người cô đã hết chai rượu rồi, cho nên một đám không kiêng nể gì liền tiến lên.

Trong lòng Hứa Kiều thầm kêu không ổn, nhìn thấy ánh mắt không có ý tốt của bọn chúng thì bước chân không tự chủ được lui về sau mấy bước.

Đột nhiên, cô dường như đụng vào người ai đó nhưng chưa kịp quay đầu lại liền nghe được.

"Xoảng!"

"A! Chân của tôi! Đau quá!"

Bỗng có một chai rượu bị ném ra từ sau lưng Hứa Kiều, vừa vọt trúng ngay tên lưu manh dẫn đầu, ngay lập tức tên đó liền tru lên như heo bị thọc tiết.

Hứa Kiều sững sốt một chút, lập tức phản xạ có điều kiện quay đầu lại, kết quả vừa quay đầu liền thấy Thẩm Lạc Dương đang đứng phía sau lưng mình.

Sau đó nhìn kỹ hơn lại thấy đám người ở vũ quán cũng ở đây.

Bọn họ đều cầm theo chai rượu đang đứng sau lưng Thẩm Lạc Dương.

Tổng Lâm nhìn thấy vẻ mặt giật mình của cô, sau đó cười với cô, xòe tay không ra.

"Xin lỗi, vừa rồi trượt tay."

Hứa Kiều không khỏi bật cười, ngay lập tức liền thả lỏng đôi chút, một loại cảm giác an toàn ập vào trước mặt, cô chạy nhanh đến đuổi tay ôm lấy cánh tay của Thẩm Lạc Dương.

"Bọn chúng muốn đánh tôi." Cô ôm cánh tay anh, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Thẩm Lạc Dương nói.

Thẩm Lạc Dương cúi đầu nhìn cô một cái, sau đó lại ngẩng đầu lên, nhìn đám người kia đang đứng ở đối diện, ánh mắt liền lạnh xuống như băng, áp lực từ người anh làm mấy tên lưu manh lập tức thấy sợ hãi, có chút hốt hoảng, bọn chúng cũng chỉ dám điều võ dương oai trước mấy người bình thường mà thôi.

Nhưng là người sáng suốt liền nhận ra những người này không phải là người bình thường, từ động tác của họ liền có thể nhận ra rằng tuy họ đang cầm chai rượu nhưng lại có cảm giác như đang cầm súng.

A Bưu cầm chặt chai rượu bước đến.

"Người nào?"

"Tên đó, tên kia..." Hứa Kiều chỉ từng người một, ngay cả tên đang nằm lăn lộn trên mặt đất cũng không buông tha.

"Chúng mày có biết bọn tao lăn lộn ở đâu không, lại dám trêu chọc người bọn tao! Không muốn sống nữa sao?" Anh ta mắng một câu đầy lưu manh.

"A."

Nghe xong tiếng này, bọn họ không khỏi cười lạnh.

"Lá gan bọn mày đúng là lớn mà, dám trêu chọc người bọn tao, như thế nào, dám gây sự?" A Bưu vốn dĩ cao to, khô người thì lớn, hôm nay lại ăn mặc một thân màu đen, trong tay của anh ta cầm chai rượu, từ trên cao nhìn xuống nhìn bọn chúng, cười lạnh.

"Ai bảo cô ta xen vào việc của người khác!" Một tên lưu manh trong đám đó phản bác lại.

"Xen vào việc của người khác?" Tầm mắt Thẩm Lạc Dương nhìn thấy trong góc có hai cô gái vẫn còn đang sợ hãi.

"Nếu không phải cô ấy quản việc này thì chúng mày còn định làm gì với hai cô gái kia?"

Lời Thẩm Lạc Dương nói vừa ra, ngay lập tức mấy tên côn đồ liền ghen hòng, một câu đều không nói được, không phải không biết nói cái gì mà là cái gì cũng không dám nói, khí phách của người đàn ông này quá mức cường đại, chỉ nhìn bọn họ một cái đã khiến cho bọn họ cảm thấy một trận ớn lạnh kéo đến.

"Lão đại, đừng nói lời vô nghĩa với bọn chúng nữa?" Trần Nhiên nhắc tay lắc lắc chai rượu.

Thẩm Lạc Dương nhìn anh ta một cái.

"Được rồi, giải quyết đi, không thể đá thương thì không nên đá thương, còn việc kia..." Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua tên đang bị thương nằm dưới đất.

"Xong việc rồi hồi hán là muốn đi đồn cảnh sát giải quyết hay đi bệnh viện giải quyết."

"Đã rõ." Trần Nhiên nhìn bọn họ nở nụ cười.

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều đang dựa vào trên người mình sau đó nắm lấy cánh tay cô kéo đi.

Hứa Kiều bị Thẩm Lạc Dương kéo đi, bước chân của anh có hơi nhanh cho nên đi ở phía sau cô phải chạy chậm mới có thể theo kịp.

Còn chưa đi được xa, cô liền nghe được phía sau truyền đến tiếng "xoảng xoảng", trong nháy mắt, tiếng kính vỡ, tiếng thét chói tai toàn bộ đều truyền vào tai cô, cuối cùng vẫn không nhìn được nên quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Lại nhìn thấy mấy tên lưu manh bị bọn họ vây quanh, ném chai rượu vào nơi gần bọn chúng như cô đã làm hồi nãy chứ không ném vào người bọn chúng.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu thuyết dù sao cũng là tiểu thuyết, cho nên các cô gái ở trong đời thực gặp được chuyện như vậy, nhất định phải giải quyết tốt, làm việc phải có trí, có thể kêu cứu hoặc là tốt nhất bên cạnh có người biết võ, ngàn vạn lần không được giống như Kiều ca thô bạo như vậy, bởi vì Kiều ca có hậu đãi vững chắc → _ →

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Edit: Mộc Từ Đăng

Hứa Kiều không còn nghe được âm thanh chai rượu bị ném vỡ và tiếng thét chói tai nữa, bởi vì cô đã bị Thẩm Lạc Dương hoàn toàn kéo ra khỏi con phố đó.

"Thẩm Lạc Dương, anh chậm một chút, tôi đi theo không kịp anh!" Hứa Kiều nhìn không được phải nói với Thẩm Lạc Dương

Nhưng mà Thẩm Lạc Dương vẫn tỏ ra như không nghe được gì, vẫn đi nhanh về phía trước, cô hình như cảm giác được Thẩm Lạc Dương tức giận thật sự rồi.

Hứa Kiều cảm thấy cổ tay mình bị anh nắm lấy có chút đau lên, cuối cùng vẫn không nhìn được nữa liền đứng lại, ăn vạ tại chỗ không chịu đi, cố gắng đẩy tay Thẩm Lạc Dương ra.

Nhưng mà tay của Thẩm Lạc Dương nắm chặt như vậy cô không thể dễ dàng đẩy ra được, cổ tay cô bị anh nắm chặt như bị một cái xích giam cầm, cô căn bản không thể tránh thoát.

"Thẩm Lạc Dương, anh buông tay, anh làm tôi đau!"

Thẩm Lạc Dương đột nhiên xoay người lại, anh không nói một lời nào mà chỉ trầm mặt xuống nhìn cô.

Hứa Kiều nhìn khuôn mặt thâm trầm đó của Thẩm Lạc Dương lập tức cảm thấy có chút chột dạ, sợ hãi.

"Anh, anh sao lại nhìn tôi như vậy?" Cô lớn gan nhìn anh.

"Hứa Kiều, năng lực gây họa của cô rất lớn đó." Thẩm Lạc Dương đột nhiên buông tay cô ra, lạnh lùng nhìn cô.

Hứa Kiều sững sốt một chút, còn chưa kịp hiểu ý tứ trong lời nói của Thẩm Lạc Dương.

"Cô có thể đừng mang đồ ngọt cho tôi, đừng gây chuyện nữa hay..."

"Tôi làm sao? Tôi gây chuyện thế nào?" Hứa Kiều đột nhiên ngắt ngang lời nói của anh.

"Thế nào là gây chuyện, cô có biết hay không vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm hả, nếu chúng tôi không đúng lúc đi qua thì cô có biết hậu quả sẽ thế nào không, cô đến tốt cùng có nghĩ đến hay không!"

"Tôi không biết, nhưng mà chính anh cũng nói đó thôi, nếu tôi không quản chuyện đó thì hai cô gái kia sẽ thế nào đây?"

"Cô có thể bảo vệ người khác à, trước tiên hãy bảo vệ tốt bản thân đi, nếu không bảo vệ được bản thân thì bảo vệ người khác kiểu gì hả, đó không gọi là bảo vệ mà gọi là làm liều, làm nổi!"

Hứa Kiều ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc Dương, có chút muốn khóc rồi nhưng lại gắt gao kiềm chế lại.

"Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy?"

Kỳ thật vốn dĩ lúc ấy cô thật sự sợ hãi, nhưng mà sau khi anh đến thì ngay lập tức mọi sợ hãi của cô dường như đều được áp chế xuống, tràn ngập trong lòng toàn bộ đều là cảm giác an toàn, giống như chỉ cần nhìn thấy anh thì cô liền không sợ hãi cái gì nữa.

"Dựa vào cái gì, Hứa Kiều, cô làm chuyện này, có suy xét đến hậu quả chưa?"

"Vậy anh muốn lúc ấy tôi phải suy xét như thế nào, lúc đó có thể kịp suy xét sao?"

Thẩm Lạc Dương không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Hứa Kiều bị Thẩm Lạc Dương mắng xém chút nữa đã khóc.

"Thẩm Lạc Dương, đây là anh đang lo lắng cho tôi sao?" Cô đột nhiên mở miệng nói, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh.

Thẩm Lạc Dương sững sốt một chút, đột nhiên ý thức được từ ngữ lúc này của mình có chút vượt qua sự quan tâm của bạn bè bình thường, nhưng khi nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi thì anh lại không khống chế được cơn tức giận, anh căn bản không dám nghĩ đến nếu anh mà không tới hoặc tới trễ chút nữa thì cô sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

"Nếu đổi lại là người khác thì tôi cũng sẽ lo lắng như vậy mà không chỉ là một mình cô." Thẩm Lạc Dương lạnh lùng không nhìn cô nữa.

"Kể cả người khác ư?" Hứa Kiều lặp lại lời anh nói.

"Đúng vậy, kể cả người khác, bởi vì cô đi cùng với chúng tôi, hơn nữa còn là học viên tại võ quán nên mọi người đều sẽ lo lắng thôi."

"À." Hứa Kiều cười lạnh một tiếng.

"Vậy thì anh đúng là quá tốt bụng."

Thẩm Lạc Dương nghe ra được trong giọng nói của Hứa Kiều có sự châm chọc.

"Đi thôi, đi về." Thẩm Lạc Dương mở miệng, sau đó đi nhanh về phía trước.

Hứa Kiều không đi theo sau mà cô chỉ đứng tại chỗ nhìn bóng dáng của Thẩm Lạc Dương.

"Thẩm Lạc Dương, anh có biết hay không, có đôi khi anh thật sự làm người ta chán ghét." Cô đột nhiên hét lớn lên với bóng dáng của anh.

Nghe tiếng hét đó, bước chân của Thẩm Lạc Dương hơi dừng lại, nhưng anh cũng không xoay người.

"Anh dựa vào cái gì đối xử với tôi lúc gần lúc xa chứ, âm tình bất định, cũng không thể hiểu được, mấy ngày nay rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì hả, anh muốn cách xa tôi đến như vậy à?" Hứa Kiều đi nhanh lên phía trước đứng trước mặt anh mà quật cường nhìn thẳng vào mắt anh.

"Không có."

"Cái gì gọi là không có, rõ ràng chính là có mà, chẳng phải mấy ngày trước chúng ta vẫn còn rất tốt sao? Chúng ta thực sự đã thân thiết hơn trước kia nhiều mà!"

Thẩm Lạc Dương nhất thời không nói gì chỉ trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói:

"Đó là do cô nghĩ nhiều thôi." Anh lãnh đạm trả lời.

"Tôi suy nghĩ nhiều?" Hứa Kiều cảm thấy trong ngực đau đớn một trận, ngây ngốc lặp lại lời anh nói.

"Nếu là tôi làm cho cô hiểu lầm quan hệ của chúng ta đã thân thiết hơn thì tôi xin lỗi cô, thật xấu hổ khi làm cô hiểu lầm gì đó."

"Thẩm Lạc Dương, anh nói chuyện nhất định phải tổn thương người khác như vậy sao?"

"Thực xin lỗi."

Hứa Kiều đột nhiên nở nụ cười, cô nhìn anh, sau đó nhón chân rồi vươn tay dùng sức kéo cổ anh xuống.

Dưới tình huống này, Thẩm Lạc Dương không hề phòng bị gì, đột nhiên trên môi truyền đến một xúc cảm mềm mềm, âm âm giống như điện giật xẹt qua một cái, từ xương cột bắt đầu lan tràn ra, cảm giác tê dại vô cùng.

"Thẩm Lạc Dương, anh là ngu ngốc thực sự hay là mắt mù mà không nhìn ra là em thích anh hả?"

Hứa Kiều dời đi khỏi môi anh, nhưng vẫn níu lấy cổ anh như cũ.

Thân thể Thẩm Lạc Dương hơi cứng đờ, khoảng chừng qua vài giây sau, anh mới đột nhiên phản ứng lại, theo phản xạ có điều kiện đẩy Hứa Kiều ra, sau đó lui về phía sau một bước.

"Hứa Kiều, cô..."

Hứa Kiều thấy dáng vẻ của Thẩm Lạc Dương lộ ra vẻ như đang gặp quỷ, không khỏi nói tiếp.

"Đừng nói với em đây là nụ hôn đầu của anh đó, rõ ràng hơn ba mươi tuổi rồi mà, đừng nói còn là xử nam nhé."

Thẩm Lạc Dương mặt đen hơn phân nửa, đôi con ngươi thâm thúy u ám nhìn Hứa Kiều.

Hứa Kiều bị Thẩm Lạc Dương nhìn mà có chút chột dạ, tuy rằng cô nói với Thẩm Lạc Dương như vậy nhưng mà kỳ thật đây cũng là nụ hôn đầu tiên của cô, cô đã lớn như vậy còn chưa từng hôn ai, thứ nhất là vì cô thấy chướng mắt, thứ hai là vì cô thấy chướng mắt và thứ ba cũng là vì cô thấy chướng mắt.

Không ai có thể làm cô động lòng, càng không ai có thể giống như Thẩm Lạc Dương mang đến cho cô cảm giác an toàn nhiều đến như vậy, còn có cả lòng trung thành nữa.

"Nhìn em làm gì, nếu còn nhìn em nữa có tin hay không em sẽ hôn anh tiếp đó!" Hứa Kiều đột nhiên hung tợn nói.

Ánh mắt Thẩm Lạc Dương nhìn trên người Hứa Kiều khoảng năm giây.

"Hứa Kiều, cô đừng thích tôi." Thanh âm Thẩm Lạc Dương thực sự rất nghiêm túc, biểu cảm cũng nghiêm túc không kém, không có một chút ý gì là đùa giỡn.

Trong lòng Hứa Kiều "Lộp bộp" một tiếng, cô cảm giác được rõ ràng trái tim mình như đang muốn rơi xuống, vô cùng trống rỗng, tựa như cảm giác hụt chân khi bước lên cầu thang.

Ngay cả như vậy, trên mặt cô vẫn duy trì nụ cười như cũ.

"Tại sao?"

"Bởi vì cô còn trẻ, mà tôi đã hơn ba mươi tuổi rồi, tôi không xứng với....."

"Vô nghĩa! Thẩm Lạc Dương, không thích tôi thì anh cứ việc nói thẳng, đừng nói mấy lời kịch cợt tuyệt kiểu Mary Sue với tôi!"

"Tôi không thích cô."

"Thẩm Lạc Dương! Anh!" Hứa Kiều trong nháy mắt đã bị anh làm nghẹn họng, chú già này nói chuyện đúng là không chừa đường lui cho người khác mà!

"Được, Thẩm Lạc Dương, anh không thích tôi đúng không."

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều, trong con ngươi đen nhánh không biết suy nghĩ cái gì, qua vài giây anh gật gật đầu.

"Được thôi, nhưng mà anh không thích tôi đó là chuyện của anh, còn tôi thích anh đó là chuyện của một mình tôi, anh có muốn quản cũng không được. Dù sao thì Thẩm Lạc Dương à, tôi nói cho anh biết, tôi thích anh, hơn nữa một ngày nào đó, anh có tin hay không tôi sẽ làm cho anh phải quý trọng để tôi thu phục."

Lúc Hứa Kiều đang nói những lời này, Thẩm Lạc Dương nhìn thấy trong mắt cô toát ra ánh sáng lấp lánh như muốn tràn cả ra ngoài, tựa như một viên đá quý vậy, nếu như nhìn nhiều thêm một cái có thể sẽ bị mê hoặc vào trong đó.

"Tùy cô." Nói xong, Thẩm Lạc Dương cũng không quay đầu lại rồi đi.

Buổi tối, Thẩm Lạc Dương nằm ở trên giường, như thế nào lại ngủ không được, tay anh vô thức vuốt ve môi mình, trong đầu nhớ lại nụ hôn kia của Hứa Kiều, cảm giác đôi môi kia rất non mềm, đến bây giờ nó vẫn là ký ức mới mẻ trong đầu anh.

Anh nghĩ đến những lời nói đó của cô giống như đang hạ chiến thư với anh.

Một ngày nào đó sẽ làm anh phải quỳ xuống để cô thu phục?

Việc này căn bản không có khả năng xảy ra, cho dù là trời long đất lở thì anh đều không thể quỳ xuống cho cô thu phục.

Hiện tại Thẩm Lạc Dương có chút bất đắc dĩ, có thể nói là bức bối.

Bởi vì tâm của anh đã yên lặng nhiều năm lại giống như bị người ta trong lúc lơ đãng ném một viên đá vào, tạo ra gợn sóng hết một vòng lại một vòng.

Hứa Kiều đã nói một câu rất đúng.

Đây quả thật là nụ hôn đầu tiên của anh và anh đã 32 tuổi rồi mà vẫn còn là xử nam.

****

"Thẩm Lạc Dương, hôn tôi được không?" Hứa Kiều ngồi ở mép giường nhìn anh.

Khóe miệng Hứa Kiều mang theo nụ cười câu hồn, cô chậm rãi leo lên giường, ngồi ở trên người Thẩm Lạc Dương.

"Vậy mà còn có cơ bụng?" Hứa Kiều duỗi tay chọc chọc dưới bụng của Thẩm Lạc Dương, rất cứng rắn, tay trượt lên mang đến xúc cảm chắc chắn.

Thẩm Lạc Dương trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Hứa Kiều chậm rãi tháo dây buộc tóc ra, mái tóc đen nhánh xòa ra trên vai, cô cười tươi như hoa. Cô một bên nhìn anh, một bên cời bỏ từng cúc áo somi trên người, từng cúc từng cúc được mở ra, con người Thẩm Lạc Dương giống như sương mù mỏng lung, càng ngày càng thâm trầm, u ám và thâm thúy.

Cô ngồi trên người anh, thân trên đã gần như lộ ra hết, còn bên dưới lại mặc một cái váy ngắn màu rượu đỏ, mà bên dưới lớp váy là một tầng vải mỏng khác, anh đã cảm nhận được độ ấm của cô.

Anh nhìn thấy cô vô cùng mềm mại, da thịt mịn màng, con người trong nháy mắt giống như bùng lên ngọn lửa.

"Hứa Kiều, cô....."

"Hừ, miệng ngoại trừ dùng để ăn cơm thì còn được dùng để hôn người khác, mà tôi lại muốn hôn Thẩm Lạc Dương nhất." Hứa Kiều đột nhiên khom người xuống, vươn ngón tay ra đặt trên bờ môi của anh, cách ngón tay cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh.

Thẩm Lạc Dương nhìn môi cô, anh biết môi cô có mùi vị ngon ngọt như thế nào, hình dáng môi cô rất đẹp, đỏ thắm, non mềm, rất thơm, không lần nào là không mê hoặc Thẩm Lạc Dương, cảm giác đó giống như hoa anh túc, ném qua một lần sẽ khiến người ta muốn ngừng mà không ngừng được.

Anh nhìn cô, con người càng ngày càng nóng bỏng, sau đó đột nhiên duỗi tay lấy ngón tay cô ra, một bàn tay khác đè cái ót của cô lại, kéo cô áp đến.

Môi anh gât gao dán sát môi của cô, quả nhiên vẫn như trong trí nhớ, vẫn non mềm như vậy, mềm mại, nho nhỏ, mang theo hương thơm làm người ta không thể nào kháng cự được, anh chỉ nghĩ làm sao để thâm nhập càng sâu, càng sâu hơn nữa.

"Thẩm Lạc Dương....."

Anh dùng sức ma sát môi cô.

Một cái tay khác đã chậm rãi tiến vào trong váy cô.

"Thẩm Lạc Dương, cho tôi... A~"

"Reng reng reng....."

Chuông báo thức cố định mỗi ngày đều vang lên, Thẩm Lạc Dương lập tức từ trong mộng tỉnh lại.

Quả nhiên là một giấc mộng, anh cư nhiên lại mộng xuân, lại thấy người phụ nữ kia mà hôm qua anh đã cự tuyệt, trong mộng cảm giác thật sự quá mức chân thật, anh thậm chí còn cảm thấy đầu ngón tay vẫn còn lưu lại độ ấm thân thể cô.

Anh theo bản năng sờ quần lót một cái.

Mẹ nó!

Ướt!

Anh nhanh chóng xóc lên chăn, sau đó cởi quần lót ra rồi lỏa thể đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong thì đi ra lấy cái quần lót bị anh vứt đi ném vào sọt rác trong nhà tắm rồi lấy vỏ chăn gói ném vào máy giặt.

Anh đã thanh tâm quả dục nhiều năm rồi, chỉ mới như vậy mà thật sự nhịn không nổi nữa, anh cũng có thể tự mình giải quyết, nhưng mà đêm qua vì sao lại mơ thấy Hứa Kiều chứ?

Thẩm Lạc Dương cảm thấy có lẽ bản thân điên mất rồi, cũng có khả năng là đã đến giới hạn rồi, nhưng mà anh lại không có đường lui, ở phía trước chính là vực sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Edit: Mộc Tử Đằng

Vào buổi sáng lúc ra cửa tập thể dục, Thẩm Lạc Dương vừa mở cửa ra vừa nhìn xem có Hứa Kiều không

Anh không khỏi nhìn thoáng qua phía cầu thang, cũng không có.

Đoán chừng bởi vì chuyện đêm qua rồi. Nhưng mà như vậy cũng tốt.

Thẩm Lạc Dương xoay người đóng cửa lại sau đó kéo khóa áo khoác lên rồi đi xuống lầu.

"Này, hôm nay sao anh chậm chạp vậy?"

Mới vừa xuống lầu mở cửa ra ngoài liền nhìn thấy Hứa Kiều đang đứng ở cửa tiểu khu.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô, đột nhiên liền nghĩ đến giấc mộng đêm qua của anh..... Cô ở dưới thân anh, rên nhẹ uyển chuyển.....

Anh nhìn cô một cái, có chút mất tự nhiên, sau đó mặt vô cảm dời tầm mắt đi rồi chạy về phía trước.

Hứa Kiều hơi giận, chân tay đâm đá với bóng dáng đang chạy đi của anh, cuối cùng vẫn phải đuổi theo.

"Thế nào, đêm qua ngủ ngon không?" Hứa Kiều chạy chậm đi theo anh.

Sắc mặt Thẩm Lạc Dương có chút biến hóa, nhưng cũng may là Hứa Kiều không quá chú ý đến biểu cảm trên mặt anh.

"Khá ngon." Anh lãnh đạm trả lời cô.

"À, như vậy à, đêm qua tôi ngủ cũng ngon lắm."

"Ừ."

Sau khi Thẩm Lạc Dương lãnh đạm đáp lại lời đó thì liền tăng tốc độ nhanh hơn, Hứa Kiều thấy tốc độ của anh đã nhanh hơn, tự nhiên cũng tăng tốc độ của mình lên, nhưng cô có chạy nhanh thế nào, cũng không có khả năng đuổi kịp Thẩm Lạc Dương.

Chạy xong một vòng, cô cũng đã mệt đến không thở được, cô nhìn Thẩm Lạc Dương căn bản không có ý định dừng lại chờ mình, nghĩ cũng không cần nghĩ nữa, anh tuyệt đối là cố ý mà.

Nhưng mà cô cũng không cần phải tích cực chạy bộ theo anh như thế này, nếu anh không đợi cô thì cô chỉ cần ngồi yên ở đây đợi anh là được thôi, lúc chạy về nhất định phải đi qua con đường này mà.

Hứa Kiều cứ ngồi bất chéo chân như vậy, nhìn Thẩm Lạc Dương chạy qua mặt mình một vòng lại một vòng, cô nhìn thấy mặt anh không hề đỏ, hơi thở cũng không gấp gáp gì, không tránh khỏi cảm thán một hơi.

Thể lực của tên đàn ông này đúng là quá tốt, nếu làm chuyện kia thì một đêm có thể làm bao nhiêu lần nhỉ?

Khoảng chừng hơn nửa tiếng sau, Thẩm Lạc Dương mới kết thúc cuộc chạy bộ buổi sáng, Hứa Kiều thấy anh đi tới, liền đứng dậy đi qua đón.

Cô nhìn thấy trên trán anh đã có chút mồ hôi rịn ra, tóc đen ngắn cũng hơi hơi ẩm ướt, tiếng thở dốc của anh có hơi nặng nề nhưng Hứa Kiều lại cảm thấy vô cùng tốt nha.

"Trước kia ở quân đội anh cũng rèn luyện là như thế này hả?"

"Không phải."

Ở quân đội đâu chỉ là chạy bộ liên xong việc?

"Oa, khó trách đáng người tốt như vậy." Ánh mắt Hứa Kiều không khỏi nhìn về phía bụng anh.

Anh mặc một cái áo thun màu xám mỏng, cái áo đã bị mồ hôi thấm ướt nên dán sát vào bụng anh, cách tầng vải mỏng này cô có thể nhìn ra cơ bụng như ăn như hiện.

Thẩm Lạc Dương không trả lời cô, anh cẩn thận quan sát cô, trên mặt cô dường như không có cảm xúc gì, vẫn cười tủm tỉm như cũ, phảng phất như những lời anh đã nói hôm qua với cô, cô đều không để trong lòng.

Hai người đều không đi thang máy mà trực tiếp đi cầu thang bộ lên lầu, Thẩm Lạc Dương đi thang bộ là muốn rèn luyện thêm, mà Hứa Kiều đi thang bộ chỉ vì theo Thẩm Lạc Dương.

Lúc đến tầng năm, Hứa Kiều nhìn Thẩm Lạc Dương một câu cũng không nói với cô đã trực tiếp mở cửa vào nhà.

"Tôi lên nhà đây, tạm biệt." Hứa Kiều nói từ phía sau lưng anh, sau đó liền nhấc chân đi lên lầu.

Nghe được lời nói của Hứa Kiều, động tác mở cửa của Thẩm Lạc Dương hơi ngừng một chút, sau khi nghe thấy tiếng bước chân lên đến lầu trên của cô thì anh mới mở cửa vào nhà.

Sau khi Hứa Kiều vào cửa liền đi vào phòng tắm trước, sau đó thay thay ra quần áo thoải mái ở nhà, rửa sạch một trái táo rồi ngồi trên sofa, mở máy tính ra xem phim.

Nhưng mà cô còn chưa xem được vài phút thì di động vang lên dồn dập.

Cô liếc nhìn tên người gọi đến.

Đàm Đình Đang.

Gần đây cô ấy đều bận chụp ảnh tạp chí, mấy ngày hôm trước có thấy cô ấy chuyển phát tin tức của《Khắc Ni Phù》của tổng biên tập Hình Mạn trên Weibo.

Nhìn thế này chắc là được mời chụp ảnh bìa cho kỳ này của《Khắc Ni Phù》, cô tùy ý nhìn thoáng qua, hơn nữa còn là hợp tác với Khương Trùng.

Gần đây, Khương Trùng dường như trở thành người mẫu thường xuyên của《Khắc Ni Phù》.

Nhưng mà cái này cũng không có gì kỳ quái,《Khắc Ni Phù》hiện tại là tạp chí số một số hai cả nước, trên cơ bản trong giới giải trí này thì không có một tạp chí nào có thể ngăn chặn sự nổi bật của bạn thân nhà cô.

Hơn nữa tổng biên tập Hình Mạn có chồng là Tần Hiểu Thiên - người đại diện trong giới người mẫu, mà Tần Hiểu Thiên lại là người đại diện riêng của Khương Trùng.

Ngoài ra,《Khắc Ni Phù》còn có một lá bài chủ chốt là nhiếp ảnh gia Lâm Giang Nam.

Mà không khéo chính là, chồng của Lâm Giang Nam chính là Khương Trùng, cặp đôi nổi tiếng "Vợ chồng Trùng-Nam", trong giới giải trí được gọi là "Cặp đôi tài năng trong truyền thuyết", cô và Lâm Giang Nam không tính là quen biết mấy, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng bởi vì có quan hệ với Lục Chi Ưu, có nói chuyện với nhau vài câu, trên Weibo cũng theo dõi lẫn nhau.

Chỉ cần sự ảnh hưởng của Tần Hiểu Thiên và Khương Trùng ở giới giải trí này cộng thêm danh khí của Lâm Giang Nam trong giới nhiếp ảnh và địa vị của cô ấy trong giới thời trang,《Khắc Ni Phù》dễ dàng trở thành tạp chí hàng đầu.

Ngón tay lướt qua màn hình.

"Này?" Cô đưa điện thoại áp lên tai.

"Trời ơi, Kiều Mạch, cậu nổi điên hả!" Điện thoại mới vừa thông, Hứa Kiều liền nghe được một tràng lời nói như lửa đốt của Đàm Đình Đang truyền qua.

"Tớ luôn luôn nổi điên mà." Hứa Kiều một bên gặm táo, một bên không chút để ý gì nói.

"Xem ra cậu còn chưa biết gì."

"Không biết cái gì hả?"

"Tôi hôm qua có phải cậu đã gây ra chuyện gì không?"

Gây chuyện? Cô gây chuyện cái gì?

"Không có....." Cô mới vừa phủ nhận, nhưng còn chưa nói xong liền dừng lại, trong đầu đột nhiên nghĩ đến đêm hôm qua cô gặp chuyện bất bình.

"Làm sao cậu biết?" Cô kinh ngạc hỏi.

"Trời, cái gì mà tớ làm sao biết, hiện tại trên mạng đều truyền nhau chuyện này, chuyện hôm qua của cậu bị người ta quay video rồi đăng lên trên mạng, chúc mừng cậu, cậu đã thành công đẩy lùi vợ chồng Trùng - Nam và trở thành hot search đứng đầu bảng."

"Cậu nói đùa à?" Hứa Kiều đột nhiên ngồi thẳng người lên, trái táo đang gặm cũng rơi trên mặt đất.

"Không tin thì cậu mở Weibo lên xem sẽ biết thôi."

Hứa Kiều đóng lại trang phim truyền hình sau đó đăng nhập vào Weibo.

Vừa đăng nhập vào liền vang lên âm thanh tin nhắn "Tinh tinh tinh tinh" không ngừng.

Hứa Kiều tùy ý click mở một cái thông báo tag cô trên Weibo.

Sau đó liền nhìn thấy một đoạn video.

Cô cẩn thận nhìn cái video này một lần, phát hiện cái video quay cũng không trọn vẹn, vừa ngay lúc cô ném hết chai rượu rồi lui về sau, sau đó chính là thời điểm đụng vào người Thẩm Lạc Dương, Thẩm Lạc Dương đưa tay nắm vai cô liền kết thúc.

Nhưng mà sau khi xem xong, cô lại theo bản năng cảm thấy yên tâm hơn, may mắn cái video này không quay lại hết.

"Kiều Mạch, cậu có đó không?" Bên đầu dây bên kia truyền đến tiếng của Đàm Đình Đang.

Hứa Kiều bình tĩnh nhìn video, sau đó trả lời cô ấy: "Đừng nói gì cả để tớ tiêu hóa cái đã."

Đàm Đình Đang ở đầu dây bên kia liền im lặng.

Hứa Kiều nhìn bình luận bên dưới một chút.

Người thứ 1: Kiều của tôi lợi hại quá.

Người thứ 2: Người xấu như vậy yêu cầu được thu thập, tặng Hứa Kiều 32 cái vỗ tay!

Người thứ 3: Thật đúng là người xấu, bại hoại, như thế nào lại tồn tại người như vậy chứ, thật ghê tởm quá đi, quả nhiên lúc gặp bất bình vẫn có người đứng ra!

Người thứ 4: Về sau Hứa Kiều chính là nữ thần của tôi, ai cũng không thể đoạt được! Thật là nữ hán tử mà!

Người thứ 5: Nhược Nhược nói một câu, chẳng lẽ mọi người không cảm thấy đôi tay người đàn ông đặt trên vai Hứa Kiều trong cuối đoạn video rất đẹp sao?

Người thứ 6: Đồng ý đồng ý, thật sự quá soái, không phải là bạn trai Hứa Kiều chứ, nhưng mà trước đây cô ấy chưa từng để lộ ra tiếng gió nào trên Weibo cả.

Người thứ 7: Mặc kệ thế nào, tôi đã gửi được mùi JQ* nồng đậm!

(*JQ: gian tình)

Người thứ 8: Đồng ý lâu trên, +1

.....

Hứa Kiều nhìn thoáng qua hot search Weibo.

#1 Hứa Kiều

Vừa mới nhấn mở liền thấy một loạt tin.

Bạn thân của Chi Ưu thấy trái làm việc nghĩa, nữ hán tử, ngoài ra còn có người đàn ông thần bí phía sau.

Trên mạng hiện tại đã có không ít đồn đãi, nói cái mà người đàn ông thần bí đó chính là bạn trai Hứa Kiều.

"Tiêu hóa tốt chưa?" Thanh âm Đàm Đình Đang đột nhiên từ di động truyền ra.

Hứa Kiều nghe được liền giật mình.

Cô đặt điện thoại ở bên tai một lần nữa.

"Không sai biệt lắm."

"Tớ còn muốn hỏi cậu, khi nào thì cậu và Thẩm Lạc Dương lại thân thiết như vậy hả?"

"Là trong khoảng thời gian này, tớ dùng tất cả thủ đoạn trong người để tiếp cận anh ấy, nhưng mà đêm qua tớ đã bị anh ấy hung hăng cự tuyệt."

"Gi? Cậu bị anh ta cự tuyệt? Cậu tỏ tình với anh ta hả?" Thanh âm Đàm Đình Đang hơi có chút lớn.

Hứa Kiều bất đắc dĩ nhắm mắt lại, "Đúng vậy, sau đó bị cự tuyệt."

"Trời ơi, Kiều của tôi lợi hại như vậy mà, vậy hiện tại cậu nghĩ như thế nào, định từ bỏ hả?"

"Cái gì mà từ bỏ chứ, Hứa Kiều tớ là cái loại dễ dàng từ bỏ như vậy sao? Tớ nói cho cậu biết, bây giờ anh ấy đối xử với tớ ra sao, sớm muộn gì một ngày nào đó tớ sẽ trả lại hết, cậu cứ chờ ngày tớ vả mặt anh ấy đi!"

Điện thoại kia đầu truyền đến tiếng cười của Đàm Đình Đang.

"Ha ha ha, tớ chờ, được rồi, không nói nữa, tớ phải đi chụp ảnh rồi, chờ ngày nào rảnh chúng ta lại nói chuyện tiếp."

"Được rồi, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Sau khi tắt điện thoại, Hứa Kiều ngồi một lát trên sofa, sau đó đột nhiên đứng dậy.

Trang điểm rồi rời khỏi nhà.

Cô nghĩ việc này đang truyền đi điên cuồng trên mạng như vậy thì đoán chừng Thẩm Lạc Dương cũng đã biết rồi, anh đã nói bọn họ chỉ là bạn bè, hai người bạn này nên ngồi lại bàn chút chuyện rồi.

Võ quán Thiên Nguyên.

Thẩm Lạc Dương và Tống Lâm mới vừa vào cửa liền nhìn thấy một cảnh tượng thế này.

Một đám người vây quanh trên đài võ thuật, tất cả đều xoay quanh một cái laptop.

"Trời ơi, Kiều ca quá soái mà!"

"Câu này đúng lắm, lợi hại!"

"Cảm giác cô ấy ném cái chai đi quá ngẫu, quả nhiên tính tình thô bạo, tôi phục rồi."

"Tôi cũng vậy, thật tình là rất có cá tính, chính là nữ hán tử."

"Chiêu thức này của Hứa Kiều không phải là học từ lớp phòng thân của chúng ta sao, học đi đôi với hành, năng lực lĩnh ngộ thật quá xuất sắc." A Bưu không khỏi giơ ngón cái lên.

"Mọi người đang xem cái gì vậy?" Trần Nhiên tò mò đi qua nhìn.

Nếu là ngày thường, Thẩm Lạc Dương khẳng định đối với loại chuyện này sẽ làm lơ, nhưng mà hôm nay anh phải dừng lại bước chân, bởi vì anh dường như nghe được tên của Hứa Kiều, đoán chừng là có liên quan đến cô ấy.

A Bưu xoay người qua thì thấy Thẩm Lạc Dương, liền chạy nhanh đến đưa máy tính cho anh.

"Lão đại, chuyện đêm qua của chúng ta bị người khác đăng lên mạng."

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều trong màn hình, ném chai rượu bên chân người đối diện vô cùng ngẫu, rồi anh lại dờ daim mắt nhìn vài bình luận bên dưới.

Không khỏi hơi nhũn mỳ, bởi vì phía dưới có rất nhiều bình luận, có khen ngợi, cũng có chê bai, tuy rằng đại đa số đều là khen ngợi, nhưng Thẩm Lạc Dương vẫn đọc đến các bình luận chê bai kia, nói "Hứa Kiều giả dối" "Có phải đang lăng xê hay không, tự biên tự diễn" "Bây giờ muốn nổi tiếng mà phải liều mạng như vậy sao" "Giả tạo" ngôn từ lung tung rối loạn gì cũng có.

Ngay lập tức có một cổ lửa giận nói không nên lời từ trong ngực lan ra.

Internet chính là một con dao hai lưỡi, vừa có lợi mà cũng vừa có hại.

Bây giờ con người và con người giao lưu với nhau đều cách một cái màn hình, cách nhau như vậy thì ai biết anh là ai, giống như có một câu nói: người ngồi cách màn hình máy tính có khi chỉ là một con chó cũng không chừng.

Dù sao mạng chỉ là giả thuyết, tất cả mọi người đều cảm thấy nói chuyện không cần phải có trách nhiệm pháp luật gì, cho nên muốn nói cái gì liền nói cái đó, tất cả đều cảm thấy mình chính là hóa thân của chính nghĩa, nhưng mà họ chưa từng nghĩ đến, chính những lời nói vô tình như vậy sẽ làm tổn thương người khác nhiều đến nhường nào, cái gọi là "Bạo lực Internet" "Anh hùng bàn phím" cũng hình thành như thế.

"Đưa máy tính cho tôi." Thẩm Lạc Dương nói với A Bưu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Edit: Mộc Từ Đăng

A Bưu đưa máy tính cho anh.

"Lão đại, anh muốn làm gì?" Anh ta hỏi, một đám người đều đang nhìn anh.

Thẩm Lạc Dương không nói gì, chỉ nhận lấy máy tính, ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím.

Qua vài phút sau, anh mới trả lại máy tính cho A Bưu, sau đó đi thẳng lên lầu mà không hề quay đầu lại.

"Gì vậy?"

"Làm sao vậy?"

A Bưu không nói gì chỉ đưa máy tính ra cho mọi người cùng xem.

Mọi người nhìn trên màn máy tính, tất cả video về Hứa Kiều đều hiển thị thông báo: Xin lỗi, bài đăng này đã bị tác giả xóa bỏ, tìm hiểu trợ giúp.....

Tất cả mọi người đều nhìn nhau một cái.

"Thẩm đại ca của tôi quá lợi hại!"

"Lão đại tuyệt đối đã hack tài khoản người này trên Weibo rồi."

"Khẳng định, bằng không thì sao video có thể biến mất được chứ?"

"Quá phúc hắc, không hổ là lão đại của chúng ta, làm việc rất lưu loát."

"Chào buổi sáng mọi người." Một giọng nữ quen thuộc truyền tới từ sau lưng họ.

Vừa mới quay đầu liền thấy nhân vật chính trong video chứ còn ai nữa.

Hứa Kiều đi đến.

"Sớm vậy, đêm qua thế nào?" A Bưu hỏi.

"Không thế nào, khá tốt, nhưng mà các anh có say quá cần câu không?" Hứa Kiều cười.

Trải qua đêm qua, bọn họ đã thấy rõ bản chất của Hứa Kiều, cho nên khi nói chuyện cùng Hứa Kiều sẽ không ngại cái gì nữa, bọn họ muốn nói như thế nào thì nói như thế ấy thôi, hơn nữa bọn họ đã không còn xem Hứa Kiều là cô gái bình thường như trước.

Bởi vì có cô gái nào mà uống rượu còn mạnh hơn cả đàn ông chứ, chuyện cười người lớn nói ra so với đàn ông còn lưu loát hơn nhiều, gây chuyện còn sợ không đủ lớn, Hứa Kiều ngoại trừ giới tính khác bọn họ ra thì các mặt khác đều không có bất đồng gì, hoàn toàn chính là anh em với nhau.

"Uống say? Uống say còn có thể giúp cô giải quyết chuyện đó hả?" Trần Nhiên nói.

Nói xong, nhớ đến chuyện đêm qua, tất cả mọi người đều nở nụ cười.

"À, đúng rồi, cuối cùng chuyện đêm qua đã giải quyết như thế nào?" Hứa Kiều tò mò hỏi.

"Mang đến đồn cảnh sát để giải quyết."

"Ôi, chính bọn họ yêu cầu hả, lợi hại vậy sao?" Hứa Kiều có chút giật mình, vốn dĩ cho rằng bọn họ sẽ lựa chọn đi bệnh viện giải quyết chứ.

Mọi người đột nhiên nhìn nhau, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

"Sao vậy?" Hứa Kiều nghi hoặc nhìn bọn họ.

"À... Chính là, bọn họ yêu cầu đi bệnh viện giải quyết, nhưng mà vì chúng tôi đều không mang tiền, cho nên đi bệnh viện cũng không giải quyết được gì. Vì thế, chúng tôi liền mang bọn chúng đến đồn cảnh sát để giải quyết, đúng lúc hai cô gái đó nguyện ý làm nhân chứng, tố cáo bọn họ quấy rối..." A Bưu sờ sờ gáy, có chút xấu hổ nói.

"Ha ha....." Hứa Kiều nhìn về mặt một đám đàn ông đều đang xấu hổ cùng với dáng vẻ mất tự nhiên đó mà không khỏi bật cười, loại chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có bọn họ mới có thể làm được.

"Các người vậy mà không có người nào, không được, buồn cười chết mất. Còn bọn chúng thì... Ha ha ha ha ha....."

Hứa Kiều ôm bụng cười đến mắt hơi, cả người đều không màng hình tượng gì, cười một lúc lâu sau mới dần bình tĩnh lại.

"Nhưng mà đêm qua thật sự cảm ơn các anh, nếu không có các anh, ngày hôm qua tôi khẳng định là tiêu rồi."

"Cảm ơn gì chứ, tất cả mọi người đều là anh em với nhau, không cần khách khí."

"Ha ha ha, anh em, được rồi, anh em tốt, nhưng các anh có thể nói cho tôi biết Thẩm Lạc Dương đến chưa?"

"Ồ ô ô, sáng sớm đã tới tìm lão đại của chúng ta nha." A Lâm trêu chọc nói.

Hứa Kiều cười lấy tay đập vai A Lâm một cái.

"Ít nói nhảm đi!"

"Tới rồi, mới vừa lên lầu không lâu."

"Được rồi, các anh cứ tiếp tục, tôi đi lên lầu đây." Nói xong, Hứa Kiều cũng không quay đầu lại mà đi thẳng lên lầu.

***

Lúc Hứa Kiều đi lên đến nơi thì thấy Thẩm Lạc Dương đang nghe điện thoại bên cửa sổ, bởi vì khoảng cách có chút xa, cho nên cô không nghe rõ anh đang nói gì.

Cô đẩy cửa kính đi vào.

Sau khi Thẩm Lạc Dương thấy cô đi vào thì nhanh chóng nói gì đó với người đầu dây bên kia rồi cúp máy ngay.

"Video trên Weibo anh đã xem chưa?" Cô vừa vào trong liền trực tiếp hỏi thẳng vấn đề.

"Thấy rồi."

"Thấy rồi, vậy anh có cảm nghĩ như thế nào?" Cô đi đến trước mặt anh, vừa lúc có đề tài này có thể nói chuyện với anh nhiều hơn.

"Không có gì để nghĩ vì hiện tại đã không còn nữa."

"Cái gì?" Hứa Kiều có chút không tin được, cái gì gọi là đã không còn, rõ ràng lúc ở nhà cô thấy vẫn còn mà.

Cô nhanh chóng lấy di động ra, mở Weibo.

Nhìn thoáng qua, tác giả đã xóa bài mất rồi.

"Này..... Đây không phải là anh làm chứ?" Cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Ừ." Anh không chỉ xóa cái video đó mà còn đổi luôn mật khẩu tài khoản của người đó, đoán chừng là người đó cũng không có tài khoản để đăng nữa.

"Vì sao?"

Chẳng lẽ là bởi vì cô sao?

Anh vì cô mà hack Weibo người ta sao?

Đây là anh đang bảo vệ cô sao?

"Không phải, chỉ vì trong video đó có tôi xuất hiện, tôi không hề thích."

***

"Ha ha ha ha ha, Thẩm đại ca thật sự đã nói như vậy hả?"

"Vô nghĩa, tớ lừa cậu làm quái gì!" Bây giờ Hứa Kiều nhắc đến chuyện này liền thấy ngứa răng, Thẩm Lạc Dương thật sự có bản lĩnh làm tức chết người ta mà.

Cô hoàn toàn không nhớ rõ mình ra khỏi vũ quán như thế nào, tóm lại chỉ có một câu: Tức muốn nổ phổi.

"Bình thường tớ đã nghĩ Thẩm Trường An phúc hắc rồi, không nghĩ tới Thẩm đại ca lại còn có level cao hơn."

Hứa Kiều chống cằm, vẻ mặt bi thương.

"Đúng rồi, quên nói chuyện này với cậu, đêm qua tớ bị Thẩm Lạc Dương cự tuyệt."

"Cự tuyệt?"

"Ừ."

Lục Chi Ưu đang muốn cười lại nhìn thấy dáng vẻ đó của Hứa Kiều nên cô ấy đành kìm nén lại.

Vừa muốn nói gì đột nhiên di động đặt trên bàn vang lên.

Cô ấy nhìn thoáng qua Hứa Kiều một cái rồi mới bắt máy.

"Alo"

"Bảo bối con có nhà không?"

"Dạ có, sao vậy ạ?"

"Ở nhà thì tốt rồi, nào ra mở cửa cho mẹ đi."

"Há? Đừng nói với con là người đang đứng trước cửa nhà con đó."

"Bingo, trả lời chính xác rồi, cho nên mau mở cửa đi."

Lục Chi Ưu ngơ ngác cúp điện thoại.

"Làm sao thế, ai vậy?" Hứa Kiều nhìn Lục Chi Ưu đang đứng dại ra đó.

Lục Chi Ưu liền phản ứng lại rồi nhanh chóng duỗi tay ra sửa lại đầu tóc của Hứa Kiều, sau đó sửa sang lại quần áo.

"Làm gì vậy?"

"Kiều Mạch, hiện tại tớ không biết nói cậu nên vui hay buồn nữa, chỉ có thể nói rằng hôm nay cậu xem như xui xẻo rồi."

"Cậu đã làm chuyện xấu gì?" Hứa Kiều nghi hoặc nhìn cô ấy, nha đầu này đang nói cái gì thế, rốt cuộc là nhân vật lớn nào đến đây hả.

Lục Chi Ưu cười cười với cô, không nói gì, chỉ đứng dậy đi mở cửa.

Lục Chi Ưu mới vừa mở cửa ra, Hứa Kiều liền thấy một người phụ nữ đi vào, cô còn chưa thấy rõ dáng vẻ của người đó, nhưng từ quần áo mặc trên người có thể đoán dáng vẻ cũng không kém, nhìn rất có cảm giác.

Lục Chi Ưu dẫn Triệu Như Yên vào nhà thì cô mới thấy rõ được dáng vẻ của người đó.

Quả nhiên như cô nghĩ, thật sự không hề kém chút nào, chỉ nhìn bề ngoài cơ bản không đoán ra tuổi tác, nhưng cô biết đây là một người phụ nữ đẹp, dù là cái giờ tay hay nhắc chân đều tản ra một loại khí chất ưu nhã.

"Mẹ, hôm nay mẹ sao lại rảnh rỗi vậy ạ?" Lục Chi Ưu nhận lấy đồ vật trong tay bà ấy, hỏi.

Mẹ?

Nghe vậy, Hứa Kiều thiếu chút nữa đã rút khỏi sô pha.

Mẹ của Lục Chi Ưu cô biết chứ, còn đây...nếu cô ấy đã gọi người này là mẹ thì cô chắc chắn đây là mẹ của Thẩm Trường An, mà mẹ của Thẩm Trường An còn không phải là mẹ của Thẩm Lạc Dương sao.

Cô lập tức đứng dậy từ trên sô pha.

"Chào bác gái, con là Hứa Kiều." Cô đi nhanh qua, sau đó cúi người chào Triệu Như Yên.

Triệu Như Yên thật ra có chút hoảng sợ.

"Chào con, chào con." Hiện tại Triệu Như Yên chỉ có thể nhìn đỉnh đầu của cô gái này, cô gái này cũng rất có lễ phép.

Hứa Kiều ngẩng đầu lên nhìn Triệu Như Yên mỉm cười.

Sau khi Triệu Như Yên thấy rõ khuôn mặt của Hứa Kiều thì hơi sững sốt một chút.

"Con, con không phải....."

Bà đột nhiên nhớ ra, buổi sáng hôm nay đang lướt Weibo thì thấy một cái video, bà cũng bởi vì cái video đó nên mới tới đây tìm Chi Ưu.

"Con?" Hứa Kiều dùng ngón tay chỉ vào mình, không rõ vì sao biểu cảm của Triệu Như Yên lại thay đổi.

"Con chính là cô gái trong video kia đúng không?"

"A? Bác gái, bác đã xem qua rồi sao ạ?" Trong lòng Hứa Kiều kinh ngạc.

Triệu Như Yên cười gật gật đầu.

Hứa Kiều lập tức có loại cảm giác như bị sét đánh, cô không ngờ Triệu Như Yên lại xem được cái dáng vẻ đó của mình, xong đòi rồi, hình tượng cô cố gắng xây dựng đều bị phá hủy hết rồi.

Nhớ đến ngày hôm qua cô uống say còn ném chai rượu và mắng chửi người ta liền cảm thấy không còn chỗ dung thân nữa.

Triệu Như Yên dường như nhìn ra được Hứa Kiều đang xấu hổ, bà ấy cười cười, sau đó vỗ vỗ vai cô.

"Ngày hôm qua con thật sự rất dũng cảm." Bà ấy rất thích cô không che giấu vào đâu được, cô gái này bà vừa thấy liền rất vừa mắt.

Lục Chi Ưu cười cười với bà, sau đó nói: "Mẹ, đây là bạn thân của con, Hứa Kiều, chính là người con hay nhắc với mẹ đó, là Kiều Mạch."

"Kiều Mạch? Chính là Kiều Mạch làm bánh ngọt ăn rất ngon đó sao?"

"Bác gái thích ăn bánh ngọt ạ?"

"Thích, siêu cấp thích, bánh ngọt của con, Red Velvet, tất cả bác đều thích." Nhắc đến đồ ăn, Triệu Như Yên liền không còn có vẻ trường bối gì, hơn nữa cô gái này lại là người làm ra bánh ngọt bà thích ăn.

Hứa Kiều đột nhiên nghĩ đến ngày đó Thẩm Lạc Dương mua bánh ngọt trong cửa hàng của cô, lúc ấy Thẩm Lạc Dương bảo là không phải anh ăn, cô còn không thèm tin nhưng mà hiện tại xem ra Thẩm Lạc Dương thật sự không nói dối, đoán chừng là anh mua cho mẹ anh rồi.

"Nếu bác thích thì con sẽ thường xuyên làm cho bác ăn, khẩu vị thế nào cũng được ạ."

"Thật không, thật ngại mà." Triệu Như Yên nói.

"Đương nhiên là thật, không cần ngại, bác gái thích ăn là con vui rồi."

Lục Chi Ưu nhìn Triệu Như Yên và Hứa Kiều nói chuyện rất vui, không khỏi thấy yên tâm hơn nhiều, xem ra Triệu Như Yên thật sự thích Hứa Kiều, nếu được Triệu Như Yên yêu thích thì Hứa Kiều đối với Thẩm đại ca coi như nắm chắc thêm một phần.

"Đúng rồi, mẹ, mẹ vẫn chưa nói với con vì sao mẹ đến đây?"

Lục Chi Ưu đưa cho Triệu Như Yên một ly táo ép.

Nói tới đây, Triệu Như Yên liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hứa Kiều.

Hứa Kiều không hiểu sao Lục Chi Ưu hỏi xong thì bác gái lại nhìn cô một cái. Triệu Như Yên đột nhiên đến gần Hứa Kiều một chút, Hứa Kiều có chút nghi hoặc.

"Con với Thẩm Lạc Dương nhà bác có quan hệ gì?" Triệu Như Yên nhìn Hứa Kiều, trong mắt mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Hứa Kiều nghĩ nếu như Triệu Như Yên đã xem qua video đó, thì chắc chắn sẽ thấy Thẩm Lạc Dương xuất hiện trên màn hình ở mấy giây cuối, hơn nữa bàn tay anh còn đặt trên vai cô.

"Cái này, kỳ thật thì con là học viên trong võ quán của anh ấy." Hứa Kiều nói.

"Con là học viên của nó?"

"Dạ, đúng vậy."

"Mẹ, con nói cho mẹ biết, cậu ấy không chỉ là học viên của anh cả mà hai người còn ở cùng tiểu khu nữa, hơn nữa bọn họ còn là hàng xóm với nhau, một người trên lầu một người dưới lầu." Lục Chi Ưu đứng lúc chen vào nói.

"Trời ơi, quá trùng hợp mà."

"Dạ... Đúng vậy..." Hứa Kiều đột nhiên có chút nói lắp.

Lúc bình thường Hứa Kiều là người hận không thể rống lên với người khác nhưng cũng sẽ có một ngày bị nói lắp, Lục Chi Ưu hiện tại còn muốn đưa ảnh chụp cho mẹ chồng xem nhưng cô ấy nghiêm túc suy nghĩ lại, vì sự an toàn tính mạng nên cô ấy đành phải từ bỏ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Edit: Mộc Từ Đăng

"Vậy con cảm thấy Thẩm Lạc Dương thế nào?" Triệu Như Yên đột nhiên hỏi cô.

"À?"

"Làm sao vậy, rất khó trả lời sao?"

"Không đúng không đúng, con cảm thấy Thẩm Lạc Dương rất tốt." Hứa Kiều nói nhanh.

Triệu Như Yên cười cười, hôm nay đang xem video trên Weibo thì đột nhiên nhìn thấy Thẩm Lạc Dương, bà còn cố ý xem lại nhiều lần, sợ mình nhìn lầm.

Nhưng xem vài lần bà đã xác định người xuất hiện ở mấy giây cuối kia chính là con trai Thẩm Lạc Dương của bà, bởi vì bà còn thấy được Tống Lâm và Trần Nhiên xuất hiện trong video.

Thẩm Lạc Dương là con trai của bà nên bà rất hiểu anh, cho nên từ trong ánh mắt của anh bà liền có thể nhìn ra anh đối với cô gái đó thật không bình thường, lúc anh nhìn mấy tên côn đồ ánh mắt chỉ toàn là lạnh lẽo, cho dù cách màn hình, bà vẫn có thể cảm nhận được lửa giận ngay thời điểm đó của anh.

Triệu Như Yên nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười.

Bà chợt cảm thấy tất cả đều là duyên phận do ông trời sắp đặt, bà nhìn Hứa Kiều, càng nhìn càng thích, cô gái có thể dễ dàng khiến cho Thẩm Lạc Dương bộc lộ cảm xúc quả là không đơn giản.

Từ sau khi gặp ở nhà Lục Chi Ưu, Hứa Kiều và Triệu Như Yên liền trở nên thân thiết hơn, Triệu Như Yên không có việc gì sẽ đi tìm cô.

Hứa Kiều sẽ làm bánh ngọt mà bà thích ăn nhất, còn Triệu Như Yên sẽ dẫn cô đi ăn, đi dạo phố, có khi còn mang cháo đến cho cô ăn, tuy rằng Triệu

Như Yên nấu cơm không được ngon lắm, nhưng món cháo chính là sở trường của bà.

Hứa Kiều cũng thích Triệu Như Yên, không chỉ bởi vì bà là mẹ của Thẩm Lạc Dương, ở bên cạnh bà ấy nhiều lần, cô liền có một loại cảm giác, Triệu Như Yên cho cô cảm giác như đang ở cạnh mẹ mình, bởi vì rất lâu rồi không có ai mua quần áo cho cô, dẫn cô đi ăn bên ngoài hay nấu cháo cho cô.

Tuy Hứa Thục Ngôn cũng đối tốt với cô, nhưng mà Hứa Thục Ngôn còn có Chu Nguyễn, bà ấy vẫn quan tâm nhiều đến sinh hoạt của Chu Nguyễn hơn.

Nhưng Triệu Như Yên đối với cô giống như đang đối xử với con gái của bà, thường quan tâm đến sinh hoạt của cô, mang lại cho cô cảm giác như đang sống với mẹ.

Lúc ở cạnh bà ấy tựa như không cần quan tâm đến nhiều thứ nữa, chỉ cảm thấy được thả lỏng hơn.

Thẩm Lạc Dương phát hiện mẹ anh mấy ngày nay rất kỳ quái, không còn thúc giục anh kết hôn nữa, cũng không tìm đối tượng xem mắt cho anh, mỗi ngày trên mặt đều mang theo nụ cười.

Hơn nữa nghe cha anh nói, mỗi ngày mẹ đều đi ra ngoài, vô cùng cao hứng mà đi rồi lại vô cùng cao hứng mà trở về, Thẩm Lạc Dương đột nhiên nghĩ đến, trước kia khi biết Thẩm Trường An có đối tượng và bà ấy biết được đó là Lục Chi Ưu thì cũng có loại trạng thái này.

Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua Hứa Kiều ngồi ở cách đó không xa.

Trời giữa trưa nên nắng ảm tràn vào, vài tia nắng vụn vặt chiếu lên khuôn mặt cô, làm cho nó thêm mơ hồ, ôn nhu đầm đìa, bàn tay đang lướt đi động trắng noãn, trong suốt.

Mấy ngày nay Hứa Kiều đối với anh không chỉ có không từ bỏ, ngược lại theo đuổi càng ngày càng mạnh mẽ hơn, mỗi lúc rảnh đều đi đến vũ quán, hơn nữa ở vũ quán gần ngay cả ngày, nếu mọi người đều có giờ dạy thì cô ngồi một mình, đặt laptop trước mặt, ngón tay gõ bàn phím nhanh nhẹn lưu loát, không biết đang làm gì.

Buổi tối, mấy người trong vũ quán đi ăn món cay Tứ Xuyên ở tiệm ăn gần đó.

Vào lúc ăn, Hứa Kiều ngồi cạnh anh.

Hứa Kiều nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn, sau đó gấp một khúc thịt lươn bỏ vào chén anh.

"Món anh thích ăn nhất này."

Nhưng mà vừa mới dứt lời, Hứa Kiều và Thẩm Lạc Dương đều ngáy ngẩn cả người.

"Làm sao cô biết tôi thích ăn nhất món này?"

Về mặt Hứa Kiều ảo não đã biết mình nói sai lời rồi, câu này cô phải trả lời làm sao chứ, chẳng lẽ nói, là bác gái nói cho cô biết?

"À, tôi chỉ thuận miệng nói thôi." Hứa Kiều cười ngại ngùng.

Ánh mắt Thẩm Lạc Dương nhảy bèn nhìn kỹ cô.

Món lươn này thật sự là món anh thích ăn nhất, nhưng mà chuyện này từ trước đến nay anh chưa hề nói với cô mà, cô làm sao có thể biết được.

Anh cảm thấy mấy ngày nay cô đặc biệt kỳ quái, luôn có thể biết được một ít thói quen nhỏ của anh, ngay từ đầu, anh còn tưởng chỉ là trùng hợp, nhưng trùng hợp một lần hai lần còn được mà cái này lại đến ba bốn năm lần, như thế này cũng quá mức trùng hợp rồi.

Cô đột nhiên thuận tay cũng cấp vào chén của Trần Nhiên một khúc lươn giống vậy.

"Món cậu thích ăn này."

Trần Nhiên nhìn khúc thịt trong chén, có chút ngốc.

Đây không phải là món anh ta thích nhất.

Hứa Kiều hơi hơi nghiêng đầu, cho Trần Nhiên một ánh mắt anh dám không ăn thử xem.

Trần Nhiên nhìn thoáng qua đồ ăn trong chén, lại nhìn nhìn Hứa Kiều một cái, sau đó quyết đoán gấp khúc thịt bỏ vào miệng.

"Ngon quá, ngon quá đi."

Thấy thế, Hứa Kiều mới cười dịu dàng với anh ta.

Lén nhìn Thẩm Lạc Dương một cái, lại phát hiện anh vẫn nhìn cô chăm chăm như cũ.

Cô lập tức chột dạ cúi đầu ăn đồ ăn trong chén mình, cho dù không ngẩng đầu lên nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Thẩm Lạc Dương trên người mình.

Nhưng lúc sau cũng may Thẩm Lạc Dương không tiếp tục truy vấn nữa, một bữa cơm ăn xong khá thuận lợi.

Sau khi ăn xong, mọi người tạm biệt nhau nhà ai nấy về.

Mọi người về hết chỉ còn lại Hứa Kiều và Thẩm Lạc Dương, bởi vì gần đây cô đều cố ý để xe ở nhà mục đích cũng chỉ muốn đi nhờ xe của Thẩm Lạc Dương về nhà mà thôi.

Hứa Kiều ngồi ở trong xe, bây giờ cô không dám nói chuyện với Thẩm Lạc Dương.

Vì cô sợ cô mà mở miệng nói liền sẽ làm Thẩm Lạc Dương nhớ đến chuyện vừa rồi, nếu nhắc lại chuyện đó thì cô chẳng khác nào bê đá đập chân mình.

Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bên ngoài trời đã tối đen, nhưng lại có đèn đường sáng rực, đường đi có chút kẹt xe.

"Reng, reng..." Di động đột nhiên vang lên.

Nhưng cô sờ sờ trên người mãi vẫn không thấy di động đâu.

"Rớt dưới chân của cô." Thẩm Lạc Dương liếc mắt một cái liền nhìn thấy cái điện thoại dưới chân của Hứa Kiều.

Nghe vậy, Hứa Kiều nhanh tay nhặt di động lên nhưng khi cô nhìn lên màn hình điện thoại thì không khỏi căng thẳng.

Cô ghi chú tên của mẹ anh trên WeChat là mẹ chồng tương lai.

Mà lúc này cũng chỉ có mình Triệu Như Yên gửi tin đến cho cô nên trên màn hình liền xuất hiện tên ghi chú của bà.

Cô theo bản năng nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương, lại phát hiện mặt anh không có biểu cảm gì vẫn tiếp tục lái xe.

Cô không khỏi tự an ủi chính mình.

Anh hẳn là không nhìn thấy đâu, hơn nữa từ góc độ của anh nhìn qua cũng chỉ thấy ánh sáng phản quang từ màn hình ra mà thôi.

Cô nhanh tay ấn tin nhắn đi rồi nắm chặt trong lòng bàn tay, thật sự không dám đọc trước mặt anh.

Thẩm Lạc Dương lái xe vào bãi đỗ xe của tiểu khu.

Từ bãi đỗ xe đi ra, hai người liền một trước một sau đi vào.

Hứa Kiều nhìn bóng dáng Thẩm Lạc Dương, rất cao, lại kiên nghị.

Hiện tại là buổi tối cũng tầm khoảng tám chín giờ rồi, khắp nơi trong tiểu khu đều là đèn đường tỏa ra ánh sáng vàng nhạt ấm áp, ánh đèn chiếu từ trên cao xuống, xuyên qua những tán cây biến thành những tia sáng vụn đáp trên mặt đất.

"Thẩm Lạc Dương, anh không thể đi từ từ đợi tôi sao?"

Bước chân Thẩm Lạc Dương vẫn không dừng lại.

Hứa Kiều nghẹn lại một hơi, sau đó đành đuổi theo.

"Thẩm Lạc Dương, lần trước video trên mạng có phải do anh xử lý không hả?"

"Không phải biết rồi sao?"

"Biết là biết, nhưng anh không chỉ xóa hết video mà còn xóa hết tất cả các bình luận, ngay cả hot search trên Weibo cũng bị hạ xuống."

"Cho nên cô cảm thấy là do tôi làm?"

Bởi vì trừ anh ra, cô thật sự không thể tưởng được còn có ai làm được như vậy.

"Chẳng lẽ không phải sao?"

Chột di động đúng lúc vang lên.

Hứa Kiều nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, ngay lập tức cả kinh, cô theo bản năng nhanh tay quẹt nhanh qua rồi nghe máy.

"Alo" Cô dùng tay che di động lại, sau đó cố tình hạ thấp giọng nói.

"Kiều à, con đến đâu rồi, bác ở dưới lầu đợi con lâu rồi."

"Dạ??? sao bác lại tới?" Hứa Kiều thiếu chút nữa đã la lên, cô vội nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương.

Không mấy bước nữa là đến khu nhà ở rồi, như thế này chẳng phải là trực tiếp chạm mặt nhau sao?

"Bác đã nhắn tin WeChat cho con rồi mà, sao con không trả lời lại, bác nấu cháo mà con thích ăn nhất này."

WeChat?

Hứa Kiều đột nhiên nhớ tới lúc này khi còn ở trên xe, chính xác là có nhận được tin nhắn Wechat của Triệu Như Yên, nhưng cô đã không xem, lúc đó quá khẩn trương về sau thì quên luôn rồi.

"Chính là..... Chính là....."

"Đừng chính là nữa, con nhanh lên đi."

"Con..."

Hứa Kiều còn chưa kịp nói xong, thì Triệu Như Yên ở đầu dây bên kia đã tắt máy.

Hiện tại Hứa Kiều chỉ muốn chết quách đi cho xong.

"Thẩm Lạc Dương....."

"Chuyện gì?"

"Cái kia..... Tôi....."

Đang lúc Thẩm Lạc Dương chuẩn bị quay đi, đột nhiên Hứa Kiều gắt gao bắt lấy cánh tay anh.

"Tôi... anh có thể đi với tôi tới cửa hàng tiện lợi của tiểu khu được không."

Thẩm Lạc Dương cúi đầu nhìn cô.

"Làm sao vậy?"

"Đột nhiên tôi nhớ mình còn phải mua vài thứ, anh có thể đi với tôi không?"

Thẩm Lạc Dương nhìn cô đang gắt gao ôm lấy cánh tay của mình, có chút không hiểu cô đang làm gì, cảm giác như cuộc điện thoại vừa rồi của cô có chút gì đó không đúng lắm.

Nhưng mà còn không chờ Thẩm Lạc Dương nói chuyện liền nghe được một âm thanh quen thuộc ở phía sau.

"Rốt cuộc con cũng về rồi, cháo bác mang cho con cũng muốn nguội luôn rồi."

Giống như sấm chớp giữa trời quang.

Hứa Kiều cứng đờ xoay người lại, mà lúc này, Thẩm Lạc Dương nghe thấy thanh âm quen thuộc cũng xoay người.

Ngay lập tức biểu tình của ba người đều thay đổi.

Triệu Như Yên có chút ảo não, vì bà chỉ chú ý đến Hứa Kiều nên không để ý đến Thẩm Lạc Dương đang đứng bên cạnh, hơn nữa cũng tại đèn đường, cho nên bà căn bản không nhìn thấy Hứa Kiều đang đứng chung một chỗ với con trai bà.

Triệu Như Yên thấy vẻ mặt Hứa Kiều cũng là đáng vẻ không biết nên làm cái gì bây giờ, bà đi qua, sau đó nắm lấy cánh tay Thẩm Lạc Dương.

"Sao giờ này con mới về, cháo mẹ mang đến cho con cũng muốn nguội hết rồi."

Nghe vậy, Thẩm Lạc Dương nhìn mẹ mình một cái.

"Mẹ mang cháo cho con?" Anh hỏi lại.

"Đương nhiên..... Đương nhiên, không phải cho con thì cho ai chứ?"

Thẩm Lạc Dương nhận lấy bình giữ nhiệt từ trong tay Triệu Như Yên, sau đó mở nắp ra.

"Cháo táo đó?"

"À... Cái này là muốn bỏ máu cho con thôi."

Hứa Kiều nhìn thoáng qua Triệu Như Yên, cháo táo đỏ này là vì Triệu Như Yên biết cô bị thiếu máu nên mới nấu cho cô.

"À, đúng rồi, đây là ai vậy?" Triệu Như Yên giả vờ như mới lần đầu tiên gặp Hứa Kiều, tò mò hỏi.

"Mẹ hỏi con?"

Trong không khí lập tức có chút xấu hổ, Triệu Như Yên và Hứa Kiều đều có một loại cảm giác như mình làm một chú hề, tiên biên tự diễn.

"Bằng không thì sao?" Triệu Như Yên ngượng ngùng cười cười, cảm giác sắp không diễn nổi nữa rồi.

"Hứa Kiều."

"À, Hứa Kiều, chào con." Triệu Như Yên nắm lấy tay Hứa Kiều.

"Chào bác gái." Hứa Kiều cũng nhanh chóng nắm lấy tay bà.

Thẩm Lạc Dương nhìn hai người đang cười nói, khóe miệng gọi lên một nụ cười lạnh lẽo.

"Cháo con nhận, hiện tại đã trễ rồi, đi thôi, con đưa mẹ về nhà." Thẩm Lạc Dương nói.

"Không cần không cần, cha con sắp đến cửa tiểu khu rồi, ông ấy nói ông ấy tới đón mẹ, các con đi lên đi, mẹ đi trước đây." Triệu Như Yên nói xong liền nhanh chóng cầm lấy túi xách rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Edit: Mộc Từ Đăng

Hứa Kiều nhìn bóng dáng dần xa của Triệu Như Yên, đột nhiên cảm thấy bị vứt bỏ, đành phải chiến đấu hăng hái một mình.

Một lát sau, cô mới thu hồi tầm mắt của mình lại, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy đôi con người đen như mực của Thẩm Lạc Dương đang nhìn mình, bất giác trong lòng chùng xuống, thấy có hơi chột dạ không biết phải mở miệng thế nào.

Nhiều lúc cô cảm thấy thứ không thể nhìn thẳng vào trên thế giới này chính là đôi mắt của Thẩm Lạc Dương, bởi vì đôi mắt anh quá mức thâm trầm, u ám, dường như chỉ cần nhìn một cái liền có thể nhìn thấu người khác, cảm giác đứng trước mặt anh sẽ không còn giấu được bí mật gì nữa.

"Anh...nhìn tôi làm cái gì, không đi lên lầu à?" Cô không dám nhìn anh, vừa nói vừa quẹt thẻ mở cửa tiểu khu ra, sau khi cửa mở cô liền nhấc chân đi vào trong.

Thẩm Lạc Dương cũng theo sau đi vào.

Hành lang yên tĩnh cũng chỉ có tiếng bước chân của hai người.

Tiếng bước chân nặng nề không giống như đang đi trên mặt đất mà giống như đang dẫm vào lòng nhau.

Rốt cuộc cũng tới tầng năm, Hứa Kiều thậm chí cũng không thém nói tạm biệt với Thẩm Lạc Dương mà chỉ tập trung đi nhanh lên lầu, nhưng mà bước chân của cô còn chưa bước lên bậc thang liền nghe được thanh âm của Thẩm Lạc Dương truyền tới.

"Hứa Kiều, cô đã quên hết lời tôi nói vào tối hôm đó rồi hả?"

"Hả, nói cái gì?" Bước chân Hứa Kiều dừng lại, cô xoay người vô tội nhìn Thẩm Lạc Dương, hỏi.

"Một hai bất tôi phải nói lại một lần với cô nữa hay sao?"

Hứa Kiều chậm rãi thu hồi vẻ tươi cười trên mặt, tỏ ra đứng đắn nhìn anh.

"Tôi biết rồi, nhưng anh cũng quên tối đó tôi đã nói gì sao?"

"Hứa Kiều, tôi không hiểu tốt cùng cô thích tôi ở điểm gì?" Thẩm Lạc Dương dựa vào cửa nhà nhìn cô.

"Thích một người đâu cần lý do gì chứ, tôi thích anh, thích tất cả mọi thứ về anh."

"Hứa Kiều cô....."

"Tùy cô, nhưng mà Hứa Kiều, tôi là tôi còn người nhà tôi là người nhà tôi, mẹ tôi cũng không thay đổi được gì." Thẩm Lạc Dương nhìn cô, trầm mặc vài giây rồi đột nhiên nói.

Lời Thẩm Lạc Dương mới vừa nói ra, nụ cười trên môi Hứa Kiều còn chưa kịp thu lại đã cứng đờ.

"Anh nói lời này là có ý gì?"

"Tôi có ý gì, hẳn cô là người rõ ràng nhất?" Nói xong tầm mắt Thẩm Lạc Dương liền chuyển qua cái bình giữ ấm trên tay mình.

Hứa Kiều nhìn theo tầm mắt anh, cảm thấy ngực như tắc nghẽn.

"Anh đã sớm biết?"

"Không phải là người ngốc đều có thể nhìn được." Ngoài miệng Thẩm Lạc Dương mang theo nụ cười, nhưng lại hàm chứa sự châm chọc trong đáy.

Hứa Kiều nhìn thấy nụ cười đó quá chói mắt.

"Được, tôi thừa nhận tôi có quen biết bác gái, như vậy thì sao hả?"

"Không cần thế nào, chỉ hy vọng cô đừng vì tôi mà tiếp cận mẹ tôi, không cần lợi dụng bà."

"Lợi dụng?" Hứa Kiều kinh ngạc một chút.

"Chẳng lẽ không phải sao?"

"Thẩm Lạc Dương, anh sao lại có thể nói tôi lợi dụng bà ấy chứ? Con mẹ nó, con mắt nào của anh thấy tôi lợi dụng bác gái?"

"Không được nói thô tục." Thẩm Lạc Dương nhíu nhíu mày.

"Tôi con mẹ nó muốn nói đó thì sao nào, Thẩm Lạc Dương, anh nói rõ cho tôi, tôi lợi dụng bác gái cái gì?"

Hứa Kiều trực tiếp đi qua, đi thẳng đến trước mặt Thẩm Lạc Dương.

Nhìn Hứa Kiều gần trong gang tấc, Thẩm Lạc Dương bất giác đứng thẳng người, nhìn miệng cô không ngừng nói từ thô tục, không khỏi cũng nổi giận.

"Cô hỏi tôi cô lợi dụng cái gì, được thôi, cô muốn nghe thì tôi nói cho cô nghe, thói quen của tôi có phải bà ấy nói cho cô biết đúng không, còn cả cháo này nữa." Thẩm Lạc Dương cố tình tạm dừng một chút rồi anh gơ cháo trong tay lên.

"Cái này là nấu cho cô đúng chứ?"

Hứa Kiều nhìn Thẩm Lạc Dương gơ cháo lên trước mặt mình.

"Đúng thì thế nào, chẳng lẽ như vậy thì gọi là lợi dụng sao?" Hứa Kiều quật cường nhìn anh.

Thẩm Lạc Dương nhìn thấy sự quật cường của Hứa Kiều, đôi mắt sáng ngời của cô làm đáy lòng anh dâng lên một chút bức bối.

"Tóm lại cô không cần uống phí tâm tư nữa đâu."

"Đối với anh, tôi chưa bao giờ cảm thấy là uống phí tâm tư cả, tôi thích anh thì làm gì mà uống phí tâm tư chứ, hơn nữa chuyện còn chưa tới đâu sao mà anh có thể nói biết....."

"Thích chính là thích, không thích chính là không thích, cường cầu cũng không được." Thẩm Lạc Dương có chút bất đắc dĩ nói.

"Là bởi vì cô gái ấy sao?"

Thẩm Lạc Dương nhạy cảm bắt lấy từ trọng tâm "cô gái ấy" trong câu nói của cô.

"Cô..."

"Cô ấy là bạn gái cũ của anh hả?"

Thẩm Lạc Dương trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, bạn gái cũ? Bạn gái cũ cái quái gì chứ?

"Cô ấy tốt như vậy sao, tốt đến nỗi nhiều năm rồi mà anh vẫn nhớ mãi không quên, nếu các người thật sự đủ yêu cũng sẽ không phải chia tay, chia tay như vậy chứng minh giữa hai người không hề sâu đậm, nếu cô ấy không yêu anh thì anh làm gì mà cứ giữ mãi không buông bỏ, anh cứ đắm chìm mãi thì..."

"Đủ rồi Hứa Kiều, chuyện của tôi không tới lượt cô quan tâm!" Thẩm Lạc Dương đột nhiên lớn tiếng nói.

Cả khuôn mặt anh đều hiện lên vẻ thâm trầm, quanh thân đều tản ra hơi thở lạnh băng, năm ngón tay gắt gao nắm chặt lại, Hứa Kiều thậm chí có thể nhìn rõ khớp xương trắng bệch trên nắm tay anh, cô biết, cô đã chọc giận anh rồi, nhưng hiện tại cô cũng không không chế được chính mình, rõ ràng biết là hòng sủng vẫn cứ đâm đầu vào.

"Tôi nói này, anh làm sao vậy hả, không lẽ cô ấy là bảo bối trong lòng anh nên người khác không được nói sao?"

"Hứa Kiều, cô không nên được một tấc mà lãng đàng đàng, chuyện của tôi cô mẹ nó không quản được!"

"Bây giờ tôi nói một lần nữa cho cô nghe, Hứa Kiều, tôi không thích cô, mặc kệ là hiện tại hay là sau này, cô hoàn toàn không phải là kiểu người tôi thích, cho nên mặc kệ cô có làm gì thì đối với tôi đều vô dụng!"

Thẩm Lạc Dương nói xong đã lâu nhưng Hứa Kiều không nói một lời, đứng ngây ngẩn nơi đó, trong lòng truyền đến từng trận từng trận đau đớn.

Đã biết Thẩm Lạc Dương lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh nổi giận, tuy rằng ngày thường Thẩm Lạc Dương lạnh như băng, nhưng ít nhất trước mặt cô nói lời thô bạo hay là đáng vẻ như bây giờ cũng chưa từng có.

Không biết vì sao Hứa Kiều đột nhiên cảm thấy khó thở trong lồng, một cảm giác nói không nên lời lan tràn khắp lòng ngực, làm cô vô cùng khó thở, đến cả hốc mắt cũng nóng lên.

"Thẩm Lạc Dương, tôi hỏi anh một lần nữa, anh không thích tôi sao?"

Thẩm Lạc Dương nhìn thấy rõ đôi mắt đỏ hoe ngập nước của Hứa Kiều đang nhìn mình, trong mắt có chút mơ hồ, nhưng cuối cùng vẫn yên lặng lắc đầu.

"Sẽ không."

Lúc Thẩm Lạc Dương nói ra những lời này, Hứa Kiều đột nhiên liền nở nụ cười, nhưng ngay khóe mắt có chút lệ quang, cô vẫn kìm nén không cho nó rơi xuống.

"Thẩm Lạc Dương, anh thật cho rằng tôi không thể buông được sao, tôi nói cho anh biết, người muốn theo đuổi Hứa Kiều tôi xếp một hàng dài đến tận Thái Bình Dương, anh nghĩ rằng mình hấp dẫn lắm sao!"

"Anh không thích tôi, được thôi, tôi cũng nói cho anh biết, bà đây cũng không thích anh nữa, về sau anh cứ ôm cái quá khứ đó mà sống tới già đi!"

Nói xong, Hứa Kiều cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi, từ tiếng bước chân phát ra cũng có thể đoán được cô đang giận bao nhiêu.

Thẩm Lạc Dương nghe thấy trên lầu có tiếng mở cửa, sau đó lại "Rầm" một tiếng hung hăng đóng lại.

Anh dựa vào trên cánh cửa, cúi đầu nhìn chảo trong tay mình, đôi con ngươi đen ngòm đang cân nhắc, tay nắm cái bình giữ nhiệt hơi nắm chặt lại, anh đứng trước cửa một lúc lâu cuối cùng mở cửa vào nhà.

Quả thật, như vậy cũng tốt.

Anh vốn dĩ không hề xứng với cô.

Sau khi Hứa Kiều đóng cửa lại, bây giờ cô rất tức giận và khó xử, nhưng vẫn thấy khó xử nhiều hơn cả tức giận.

Nghĩ đến những lời anh vừa nói với cô, cô liền thấy trong lòng bị véo đau đến không biết phải phát tiết như thế nào.

Cô bước vào phòng ngủ, đi nhanh đến bàn trang điểm rồi lấy một cái hộp đen từ trong học tủ ra.

Mở hộp ra, một cái bùa bình an an tĩnh nằm gọn trong đó.

Sau khi biết anh là người đó, cô liền coi cái bùa xuống không đeo nữa, cô càng nhìn cái bùa bình an này càng thấy chói mắt, bây giờ cô hận không thể ném cái bùa này lên mặt anh.

Mẹ nó, lúc đó quay đi thì đừng có làm rơi cái gì đi, cho dù có rơi xuống cũng đừng để cô nhặt được, cũng tại cái bùa bình an đáng chết này mà cô mới nhớ thương anh nhiều năm như vậy, nếu không có cái này, nói không chừng cô đã sớm quên anh mất tiêu rồi, còn kết giao được nhiều bạn trai nữa!

Rõ ràng không chiếm được, lại còn cố tình làm cô nhớ thương.

"Có gì đặc biệt hơn người chứ, Thẩm Lạc Dương, từ giờ trở đi trong lòng tôi anh chính là cái rắm, sớm muộn gì cũng thả anh ra ngoài, chẳng lẽ không có anh thì tôi không tìm được bạn trai chắc, thật buồn cười mà!" Hứa Kiều đột nhiên ném cái bùa bình an vào hộp, sau đó đóng lại rồi tùy tiện bỏ vào ngăn kéo.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng chỉ có bản thân Hứa Kiều mới biết được, có bao nhiêu là đau lòng, là không lừa được người, nhưng cô không có biện pháp nào, từ khi biết được cô luôn đi sau lưng anh, mặt dày mày dạn theo đuổi anh, nhưng lại bị người ta cự tuyệt hết lần này đến lần khác, hơn nữa cũng không hề nề mặt cô chút nào, cô dù sao cũng là một cô gái cũng có lòng tự trọng chứ.

Bộ dáng đó của anh, rõ ràng chính là tự chà đạp lòng tự trọng của mình, cần gì cứ phải mặt nóng dán miệng lạnh, tự mình chuốc lấy cực khổ chứ!

Buổi tối, Thẩm Lạc Dương nằm trên giường, chỉ cần nhắm mắt lại, liền sẽ nghĩ đến lời nói của Hứa Kiều.

Anh nhớ rõ hốc mắt đỏ hoe của cô, thanh âm nói ra mang theo tức giận ra sao.

Nó cứ lần lượt trong đầu anh không vứt đi được, anh thừa nhận Hứa Kiều nói đúng, anh vẫn luôn đắm chìm trong quá khứ, mặc kệ là 6 năm trước hay là 6 năm sau, anh cũng rất muốn quên, cũng rất muốn để nó từ từ trôi qua.

Nhưng mặc kệ anh nỗ lực thế nào, cô gái đó giống như trách nhiệm trên người anh, vĩnh viễn không thể bỏ xuống được, nhiều năm như vậy, anh chưa từng mơ thấy cô ấy nhưng dạo gần đây anh lại hay mơ thấy dáng vẻ cô ấy.

Ở trong mơ, cô ấy vẫn là bộ dáng đó, mặc quân phục màu xanh biếc và áo khoác bên ngoài, mái tóc đen nhánh, nụ cười tươi trên mặt, cô ấy nói với anh.

"Thẩm đại ca, đây là cái bùa bình an em đi xin về cho anh."

Nhưng giây tiếp theo lại chuyển sang hình ảnh khác, trên mặt cô ấy dính nước mưa nhưng đôi mắt vẫn cực kỳ kiên định, cô ấy vừa khóc vừa nói với anh.

"Thẩm Lạc Dương, nổ súng đi! Không thể buông tha cho hắn ta, nếu không chúng ta đều sẽ chết! Nổ súng!"

Anh cảm thấy đầu đau như búa bổ, tay cầm súng cũng run rẩy theo, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, cuối cùng, anh không biết mình đã nổ súng như thế nào.

Anh không tha cho tên tội phạm nhưng cô cũng không may mắn thoát được.

Chỉ cần nhớ đến hình ảnh cô nằm lê lòi trên cỏ nguyên rộng lớn, rõ ràng đi cùng với mọi người nhưng cũng chỉ có mình cô không quay lại được nữa, chỉ cần nghĩ đến đây, tự trách cùng đau lòng dâng lên trong ngực, cho đến khi bao phủ toàn thân, làm bản thân hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Edit: Mộc Tử Đằng

Ngày hôm sau, lúc ra cửa đi làm, Thẩm Lạc Dương cố tình đứng trước cửa nhà một lát nhưng không hề nghe được động tĩnh gì trên lầu, anh nghĩ rằng lần này Hứa Kiều chắc đã thật sự từ bỏ rồi.

Mà lúc này Hứa Kiều còn đang ngủ ngon lành trong chăn.

Vì lúc trước mặt dày muốn chạy bộ với Thẩm Lạc Dương, nên mỗi ngày cô đều phải cố dậy thật sớm, nhưng bây giờ cuối cùng cũng có thể thoải mái ngủ, dậy sớm đã là việc không còn thích hợp với cô nữa.

Tối hôm qua sau khi tắm xong, đau buồn bỗng trở thành động lực làm cô gõ chữ đến sáng, một buổi tối gõ xong ba chương đến hơn ba giờ sáng mới ngủ.

"Ông ơng ơng....." Di động đặt ở trên tủ đầu giường đột nhiên rung lên dữ dội.

Dáng vẻ Hứa Kiều không chút kiên nhẫn nào, mày gắt gao nhíu lại, cô kéo chăn che qua đầu mình.

Ồn muốn chết!

Mới sáng sớm có đề người khác ngủ không chứ!

Cho đến khi điện thoại hết rung, thế giới rốt cuộc cũng được yên tĩnh, Mày đang nhíu chặt của Hứa Kiều cũng chậm rãi thả lỏng ra, hô hấp dần đều đều

lại, đang chuẩn bị tiến vào mộng đẹp lần nữa nhưng còn chưa được hai phút thì điện thoại tiếp tục rung lên.

"Ong ong ong..... Ong ong ong....."

Vài giây sau, dừng lại.

Chưa đến hai giây lại rung tiếp.

"Ong ong ong..... Ong ong ong....."

Cứ như vậy, di động vẫn luôn không ngừng rung, thời gian dừng lại cũng chỉ khoảng hai giây mà thôi.

Người đầu dây bên kia muốn giằng co với cô, nếu cô không nghe điện thoại, người bên kia có lẽ muốn nháo cùng cô đến trời long đất lở.

"Đạch!"

Vào lúc điện thoại vang lên lần thứ "n", rốt cuộc Hứa Kiều đầy phần nộ xốc chân lên rồi cầm lấy di động, đang lúc chuẩn bị chửi ầm lên nhưng người đầu dây bên kia căn bản không cho cô cơ hội mở miệng.

"Hứa Kiều, em còn biết bắt máy à! Có phải đầu em bị kẹp cửa rồi không hả, em mẹ nó bị kẹp cửa thật rồi! Hôm qua em đăng chương mới là cái quỷ gì hả! Là cái quỷ gì!"

Điện thoại mới vừa thông, đầu dây bên kia liền truyền đến tiếng mắng như đại bác của Tần Viện.

Hiện tại trong đầu Hứa Kiều là một mảnh hỗn độn.

"Chương mới cái gì?"

"Em mau đi xem hiện trường đi, nhìn xem chương mới của em bị oanh tạc thành cái dạng gì! Mau lăn đi xem!!"

Hứa Kiều cảm thấy lỗ tai mình bị oanh tạc đến ù rồi, cô hơi để điện thoại ra xa một chút.

Cô đã làm gì vậy?

Ngày hôm qua cô mới gõ xong ba chương!

Đến gần ba giờ sáng mới ngủ!!!!

Hiện tại bị sư tử Hà Đông Tần Viện gầm lên khiến con buồn ngủ của cô chạy đi phân nửa, cô lấy máy tính từ trên tủ đầu giường rồi bắt đầu xem.

Đang nhìn đến phần bình luận của truyện《 Chú mau chịu trôi đi 》, cô nửa ngày cũng không phản ứng được.

Ngày hôm qua cô đăng chương mới!

Phía dưới phần bình luận hầu như độc giả đều nhấn lại cùng một câu.

Tôi phải gửi dao đến cho tác giả!

Nhìn vô số dấu "!!!!" ở khu bình luận thì có thể cảm nhận được tối hôm qua độc giả có bao nhiêu phần nộ.

Hứa Kiều nhìn thoáng qua nội dung chương mới của ngày hôm qua một chút.

Sau đó phát hiện, tối qua cô...cho nam chính chết rồi.

"Xem thấy rồi đúng không?"

Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm trầm của Tần Viện, Hứa Kiều ngay lập tức liền cảm nhận được hàn ý của đối phương.

"Thấy được....."

"Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt, rồi chờ chuyển phát nhanh."

Hả?

Chuyển phát nhanh?

"Vì sao?" Hứa Kiều ngốc nghếch hỏi.

"Ha ha, bà đây gửi đến đồ vật mà độc giả của em muốn gửi."

Sau khi nói xong, Tần Viện không chút do dự tắt máy.

Hứa Kiều ngồi trên giường.

Đồ vật gì mà độc giả muốn gửi chứ?

Qua vài giây, trong đầu cô hiện lên một từ.

Dao!!!!

"Không thể nào, chị ấy không thể rảnh rỗi như vậy mới đúng." Nghĩ nghĩ, Hứa Kiều liền không tự giác lắc đầu.

Tần Viện là biên tập của cô, cô đã viết truyện gần 5 năm rồi, cho nên quen biết với Tần Viện cũng đã được 5 năm, Tần Viện là người Thượng Hải, bởi vì tổng công ty của trang web truyện này đặt ở Thượng Hải, mà từ Ninh Hạ đến Thượng Hải đi máy bay cũng chỉ mất một hai giờ bay. Cho nên 5 năm này, bọn cô đã gặp mặt không biết bao nhiêu lần, từ đó cũng trở nên thân quen hơn, thời gian 5 năm đó, quan hệ giữa bọn cô cũng không chỉ là tác giả và biên tập, mà phần nhiều là bạn bè thân thuộc.

Ở trong giới sáng tác truyện, Tần Viện chính là một biên tập dịu dàng, mềm mại, dễ thương.

Nhưng cũng chỉ có mình Hứa Kiều biết, Tần Viện ở ngoài đời chính là một người lạnh lùng, sắc bén, vào lúc tức giận thì tính tình liền như ăn ớt cay, gào thét khiến người ta không mở miệng được.

Hứa Kiều bất đắc dĩ nằm ngửa ra trên giường, trên mặt là biểu cảm không còn gì luyến tiếc với cuộc sống này nữa.

Bây giờ không cần xem cô cũng biết trên Weibo khẳng định là bị oanh tạc dữ dội, thật ra vào lúc viết chương mới cô cũng không biết mình đã viết cái quỷ gì, đêm qua cô gõ chữ cực kỳ nhanh, trong đầu còn chưa nghĩ xong thì tay đã gõ xong hết.

Hơn nữa nguyên nhân cũng bởi vì Thẩm Lạc Dương, lúc đang viết cô luôn tưởng tượng nam chính là Thẩm Lạc Dương, muốn giết chết anh và vì thế mà cô đã thực sự giết chết nam chính trong truyện.

Nhưng mà quan trọng là truyện cô viết đang đến lúc cao trào, nam chính bị cô cho chết thì còn gì để viết nữa, chẳng lẽ để nữ chính một mình diễn hết nửa truyện còn lại, nếu như vậy thì xác định là độc giả sẽ khiếu nại cô còn khiến cô rút ra khỏi V!

***

Không biết có phải là do lúc trước Hứa Kiều theo đuổi mình hay không, cô luôn xuất hiện trước mặt anh, nhưng hiện tại đã mấy ngày rồi, Thẩm Lạc Dương cũng chưa gặp lại Hứa Kiều, ngay cả khóa học cũng không đến, không đúng, không chỉ cô không đi mà ngay cả Đàm Đình Đang cũng không đi.

Hai người rõ ràng là hàng xóm trên dưới lầu, nhưng giống như cách xa vạn dặm vậy, cũng chưa một lần chạm mặt, anh nghĩ có lẽ Hứa Kiều cố ý tránh mặt anh, bởi vì anh biết, nếu Hứa Kiều thật sự muốn tránh mặt ai thì cô sẽ có vô vàn cách thức.

Cho dù biết là như vậy, đáy lòng anh vẫn khó tránh khỏi sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, anh chợt nhận ra từ sâu trong nội tâm mình, tình cảm đối với cô không hề giống những người khác.

Anh vừa nghĩ vừa cúi đầu đi đến cửa khu nhà.

Mà Hứa Kiều đang đứng trước cửa khu nhà có chút buồn bực không biết làm sao, bởi vì vừa rồi cô đi xuống ném rác lại quên mang theo thẻ mở cửa, vừa đi vừa nghĩ nghĩ cho đến khi cửa vang lên tiếng "tích" cô mới giật mình phản ứng lại. Cô đứng trước cửa ngoài túi rác ra thì không mang gì theo nữa.

Mấy ngày nay cô đều ở trong nhà gõ chữ, vì ngày đó nhất thời kích động viết nam chính chết, cho nên toàn bộ phần sau của đại cương đều bị rối loạn, cô đành phải sửa chữa lại.

Nhưng mà cô làm sao dám cho nam chính chết như vậy chứ, nên mấy ngày nay cô đều nghĩ nên viết như thế nào mới có thể cho nam chính thuận lý thành chương "Sống lại", cô lại suy nghĩ chi tiết hơn về vấn đề đó, rốt cuộc đến hôm nay, cô cũng thành công cho nam chính "Sống lại".

Sau khi ném rác xong cô đành đứng chờ trước cửa khu nhà, chờ xem có chủ nhà nào đi ra hoặc vào không, nếu có người mở cửa thì cô cũng thuận tiện đi vào được, nhưng cô đã đợi nửa tiếng cũng không thấy ai.

Hứa Kiều có chút muốn phát điên, ngày thường chủ nhà ở đây đều ra vào liên tục, cửa tiểu khu luôn đóng mở không ngừng sao hiện tại cái quái gì cũng không có!

Lúc cô nhìn không được sắp mắt chửi thì đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang đi đến, nhìn phương hướng chắc chắn là đi vào khu nhà này.

Nhưng mà..

Vì sao cô lại cảm thấy người này quen thuộc như vậy?

Đến khi người đó đi đến gần cô mới nhận ra người nhìn quen thuộc đó chính là người mà đã lâu rồi cô không thèm để ý đến, Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, anh đi đến gần cô.

Hứa Kiều chậm rãi thu hồi ánh mắt đang nhìn anh lại, tỏ ra vô cùng bình tĩnh và thoải mái đứng cạnh cửa.

Thẩm Lạc Dương đi không nhanh nhưng vì chân dài nên chỉ vài bước đã đến trước mặt cô.

Anh nhìn cô một cái, cô đang mặc quần áo ở nhà, tóc bị cột lỏng lẻo phía sau, trên mặt không có chút son phấn nào, hoàn toàn là mặt mộc.

Anh lấy thẻ mở cửa từ trong túi quần ra.

Sau đó "Tích" một tiếng, cửa mở ra.

Hứa Kiều thấy cửa mở liền đi theo sau anh cùng nhau đi vào.

Cô nhìn thoáng qua bóng dáng Thẩm Lạc Dương đang đi đến thang bộ.

Từ khi anh nhìn thấy cô cũng không nói một lời nào, thậm chí gật đầu chào hỏi cũng không có, hoàn toàn giống như một người xa lạ, Hứa Kiều kiềm nén lại sự khó sở trong lòng, sau đó không chút do dự đi đến trước thang máy chờ.

Cô vốn dĩ đi thang bộ là vì Thẩm Lạc Dương, hiện tại anh đã như vậy thì cô cũng không muốn theo, hơn nữa đi thang bộ nhiều sẽ bị thô bắp chân.

Lúc trước thang máy đi nhanh mà lại không mất sức thì không ngại, đi theo anh đi thang bộ giống như một đũa ngọc kết quả còn không phải là bị người ta ghét bỏ sao?

"Đình".

Thang máy xuống đến nơi, Hứa Kiều đi vào, ấn vào nút lầu sáu.

Thẩm Lạc Dương đi thang bộ một mình, anh biết Hứa Kiều không đi theo vì anh liếc mắt thấy cô đi thang máy.

Lúc anh đi đến cửa nhà mình thì nghe được thang máy trên lầu truyền đến tiếng "Tinh", anh liền biết Hứa Kiều đã đến nơi.

Một lát sau, anh nghe được tiếng mở cửa và đóng cửa của nhà cô truyền đến.

Con người đen nhánh của anh hơi thâm trầm, cuối cùng vẫn mở cửa nhà rồi đi vào.

Sau khi Hứa Kiều về đến nhà, thì đi vào phòng bếp, lấy một trái táo trong tủ lạnh rửa sạch, rồi lấy một con dao gọt trái cây từ trong thùng giấy, bắt đầu gọt vỏ táo.

Một thùng giấy đó toàn là dao, đủ chủng loại.

Tần Viện thật đúng là người nói được làm được, nói muốn gửi dao cho cô thì liền gửi đến thật.

Lúc vừa mới nhận được chuyển phát nhanh của cô ấy cô liền chụp hình rồi đăng lên Weibo.

Kiều Mạch: Các độc giả yêu dấu không cần gửi dao cho tôi nữa, bởi vì biên biên của tôi đã giúp các bạn gửi cho tôi rồi. [cười khóc]

Gọt xong vỏ táo, nhưng chưa kịp ăn thì di động đặt trên sô pha bỗng vang lên, cô đành đi qua đó.

Nhìn tên hiển thị trên màn hình.

Mẹ chồng tương lai.

Đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, lần trước đã quên sửa lại ghi chú tên của Triệu Như Yên, hiện tại bà ấy đã không phải là mẹ chồng tương lai nữa, cô cũng không biết, mẹ chồng tương lai của mình sau này là ai đâu?

Cô nhìn màn hình không ngừng nhấp nháy cái tên đó, có chút không biết mình có muốn bắt máy hay không.

Nhưng nghĩ một lát cuối cùng vẫn nghe máy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: Mộc Từ Đăng

"Alo"

"Alo, Kiều Kiều à, gần đây con sao vậy?"

Triệu Như Yên còn chưa biết chuyện đã xảy ra hôm đó giữa cô và Thẩm Lạc Dương.

"Con...Không có việc gì ạ." Hứa Kiều đặt mông ngồi trên sofa, nói.

"Uh, cảm giác tình hình hiện tại không thích hợp, có phải con và Thẩm Lạc Dương cãi nhau không?"

Hứa Kiều xấu hổ, Triệu Như Yên này tiên đoán như thần, chỉ như vậy đã có thể cảm nhận được rồi?

"Cãi nhau, con và anh ấy làm sao có thể chứ."

"Mấy ngày nay con không có báo cáo sự tình với bác, cũng không hỏi thăm quan tình bên bác, tin nhắn trên vòng bạn bè cũng không để ý đến, đúng không, có phải vì sự kiện lần trước không?"

Hứa Kiều thật sự bội phục Triệu Như Yên.

"À..."

"Đừng nói dối, nói dối với bác cũng vô dụng."

"Vâng, thật sự là con và anh ấy cãi nhau..." Hứa Kiều vẫn lựa chọn nói đúng sự thật.

"Trời ơi, bác đoán đúng rồi mà, chính là vì sự kiện đó?"

"Vâng, dù sao anh ấy đã sớm nhìn ra được quan hệ của bác và con rồi, sau đó bọn con đã xảy ra một chút mâu thuẫn, rồi lại cãi nhau âm ỉ, từ đó cũng làm mất lạnh với nhau."

Triệu Như Yên đang thoải mái nằm trên giường đắp mặt nạ, nghe Hứa Kiều nói như vậy liền từ trên giường ngồi dậy.

"Đều là tại bác không tốt."

"Không phải không phải, bác gái, thật sự không phải nguyên nhân do bác đâu." Hứa Kiều cúi đầu xuống, có chút khổ sở nói.

Là tại cô, nguyên nhân bọn họ thật sự cãi nhau cũng không phải vì Triệu Như Yên, nói đến cùng thì Thẩm Lạc Dương căn bản không thích cô, bởi vì không thích cho nên mới trở mặt với cô, nếu anh thích cô thì sẽ không cãi nhau như thế, hơn nữa nếu như không có Triệu Như Yên, với tính tình của anh, cũng sẽ phân rõ giới hạn với cô mà thôi.

Tối này, Hứa Kiều và Triệu Như Yên nói chuyện điện thoại khoảng một tiếng đồng hồ, cho đến khi Hứa Kiều nghe được bác trai thúc giục ở đầu dây bên kia, Triệu Như Yên mới lưu luyến tắt máy.

"Kiều Kiều, bác tắt máy trước, nếu có thời gian chúng ra gặp mặt nói chuyện sau nha."

"Vâng, hiện tại cũng không còn sớm nữa, bác gái mau đi ăn tối đi."

Sau khi tắt điện thoại, Hứa Kiều mệt mỏi nằm xuống sofa, cô nhìn nhìn di động, hiện tại đã hơn 7 giờ, vì sao bên giao đồ ăn còn không gọi đến!

Đã nói là khoảng 6h40 sẽ đến mà!!

Hứa Kiều sờ cái bụng đói meo của mình, nhớ đến Thẩm Lạc Dương, trong lòng không khỏi càng thêm khổ sở hơn, vì sao lúc tâm tình cô không tốt thì cả giao thức ăn cũng khi dễ cô chứ!

Một lát sau, cô dường như ngửi được mùi hương.

Cô đột nhiên ý thức được, Thẩm Lạc Dương đang chuẩn bị ăn cơm.

Người được hương thơm đồ ăn bên dưới lầu, bụng bất mãn kháng nghị kêu "ọt ọt ọt" không ngừng.

Ánh mắt sắc bén của cô nhìn thấy Trà Sữa đang đi đến ban công, cô nhanh chóng chạy qua ôm nó vào trong ngực.

"Không được đi, tên phản bội nhỏ này!" Cô xoa xoa đầu Trà Sữa.

"Meo~."

"Kêu cũng vô dụng, chị nói cho em biết, sau này không được đi ăn cơm nhà anh ấy nữa, hôm nay ăn cơm ngoài với chị, chị đã đặt món cá hầm cải chua rồi!"

"Nếu em còn phản bội chị...chị sẽ... sẽ không cần em nữa!" Hứa Kiều hung tợn nói.

Con người xinh đẹp của Trà Sữa yên lặng nhìn xuống, ghé vào trong ngực Hứa Kiều không nhúc nhích.

Được rồi, chủ nhân của nó đã ra lệnh...

Hứa Kiều ôm Trà Sữa đứng ngoài ban công, đứng ngoài này mùi hương càng thơm hơn trong nhà.

Cô không khỏi nuốt nuốt nước bọt một cái, sau đó không nhịn được nhấc chân đi ra ngoài lan can.

"Hừ, chị chỉ đi xem nhà anh ấy hôm nay ăn món gì thôi." Cô cúi đầu nói với Trà Sữa.

Trà Sữa vẫn cúi đầu không thèm để ý tới cô.

Hứa Kiều không khỏi đưa tay sờ đầu nó.

"Ngoan lắm."

Dưới lầu, Thẩm Lạc Dương đang cầm đĩa ăn cơm hơi dừng lại một chút, anh theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua ban công lầu trên, nhìn thấy bóng người trên ban công phía trên, vài giây sau lại tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Hứa Kiều ngồi xổm lên lút đi đến lan can, sau đó ngẩng đầu nhìn xuống dưới.

!!!!!!

Anh lại ăn phong phú như vậy, năm món mặn một món canh đó!!

Lúc trước cô đi ăn cơm ké cũng chỉ có ba món mặn một món canh mà thôi, chỉ khi tâm tình anh tốt mới được thêm một món mặn nữa!

Hiện tại anh lại làm nhiều món như vậy, không lẽ là ăn mừng cô không còn dây dưa với anh nữa!!

Hứa Kiều lạnh lùng chắc một tiếng, Thẩm Lạc Dương, anh được lắm, cô phải vỗ tay khen ngợi anh!

"Reng, reng..."

Đột nhiên, di động đặt trong túi vang lên không ngừng, cô hoảng hốt đi khỏi đó rồi nhanh chóng lấy điện thoại trong túi.

Tuy rằng thanh âm vang lên không lớn, nhưng cứ reo liên tục thì với thính lực đó của Thẩm Lạc Dương không nghe được mới là lạ.

Bởi vì một tay ôm Trà Sữa, trong lòng lại chột dạ, cho nên cô sờ soạn nửa ngày cũng không thấy di động đâu, qua một hồi lâu cô mới lấy ra được.

Cô gạt gao che loa điện thoại lại, sau đó rón ra rón rén chạy vào phòng khách.

"A."

Một tiếng thét kinh hãi.

"Kíttttt."

Một tiếng ma sát chói tai vang lên.

Trên lầu truyền đến tiếng thét đau đớn và âm thanh ma sát, Thẩm Lạc Dương theo bản năng đứng bật dậy từ trên ghế.

Nghe thấy Hứa Kiều trên lầu đang làm bầm gì đó, khoe miệng anh hơi trầm xuống, biểu cảm u ám trên mặt không thể hiểu rõ đang nghĩ gì, sau đó vẫn ngồi lại xuống ghế.

Cô bị va chạm thì có liên quan gì với anh chứ?

Bởi vì vừa rồi Hứa Kiều quá sốt ruột nên không cẩn thận đụng vào cái ghế bên cạnh.

Cô nhấc chân lên, khập khiễng đi vào phòng khách.

Cô đặt Trà Sữa trên ghế sofa, một bên xoa chân, một bên nghe điện thoại.

"Alo, xin chào, giao đồ ăn phải không, được rồi tôi xuống ngay đây."

Sau khi tắt máy, Hứa Kiều ném điện thoại lên sofa, cô nhìn thoáng qua chỗ vừa vị dụng vào, hiển nhiên đã bầm một cục lớn.

"Đau....." Hứa Kiều than đau.

Cô đã tạo nghiệt gì hả! Năm nay sao mọi việc cứ không thuận lợi như vậy chứ!!

****

"Lão đại lão đại, đừng ở đó đi." A Bru đột nhiên nói.

"Làm gì?"

"Đó không phải là cửa hàng bánh ngọt của Hứa Kiều sao, lần trước vợ tôi có ăn qua sau đó cứ thèm mãi, hôm nay thuận tiện đi ngang qua nên muốn mua bánh ngọt cho cô ấy."

Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua cửa hàng của Hứa Kiều.

Sau đó yên lặng đỗ xe gần đó.

"Xin chào quý khách."

Lúc Thẩm Lạc Dương và A Bru tiến vào, Hứa Kiều đang đứng bên cạnh quầy thu ngân nói chuyện với Tiểu Mộng.

Nghe được thanh âm của A Nguyễn, cô theo bản năng nhìn qua.

Vừa nhìn qua, đó không phải là Thẩm Lạc Dương sao?

Tầm mắt hai người chạm nhau trong không trung, nhưng không quá vài giây, Thẩm Lạc Dương liền nhàn nhạt dời tầm mắt đi.

Hứa Kiều lập tức cảm thấy giận sôi máu.

Anh liếc nhìn cô một cái cũng thấy dư thừa sao hả?!

"Chào Hứa Kiều." A Bru cười chào hỏi cô.

Hứa Kiều tuy rằng cãi nhau với Thẩm Lạc Dương, nhưng cũng không phải loại người giận chó đánh mèo nên cô mỉm cười, nói: "A Bru."

"Sao gần đây cô không đến vô quán, cũng không đi học nữa?" A Bru hỏi.

Nụ cười trên môi Hứa Kiều hơi cứng lại một chút, nói: "Vì trong cửa hàng gần đây khá bận, hơn nữa tôi không thể ngày nào cũng đến đó được, còn phải kiếm tiền nữa chứ."

Tuy rằng Hứa Kiều nói là vậy nhưng A Bru vẫn phát giác được không khí có chút không đúng, anh ta nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương Hứa Kiều mà không để hai người phát hiện, trực giác nói cho anh ta biết, hai người này khẳng định là cãi nhau, bằng không với tính tình đó của Hứa Kiều mà có thể an phận như vậy sao?

"Đúng rồi, mua nua bánh ngọt à?"

"Đúng vậy, lần trước vợ tôi ăn xong thích đến không chịu nổi, nên bây giờ muốn mua cho cô ấy ăn thôi."

"Ồi, anh không nên ngược cậu ở đây." Hứa Kiều cười nói.

Cô đi đến cạnh anh ta.

"Nhìn xem muốn mua cái nào, tôi sẽ giảm giá 75% cho anh."

"Được ưu đãi vậy sao." A Bru vui vẻ nói.

"Đúng đó."

Hứa Kiều trực tiếp đi ngang qua người Thẩm Lạc Dương, sau đó giới thiệu bánh ngọt cho A Bru.

"Đây là bánh mới của cửa hàng tôi, sữa đông*, anh có thể mua một phần thử xem, còn có bánh ngọt Oreo vị dâu tây mới vừa được làm xong."

(*Sữa đông: là sữa tươi đun nóng rồi để yên nắp lại, để vài phút sẽ thành món sữa đông. Món sữa đông này có lớp mặt mềm mịn như tào hũ với vị ngọt ấm và hương thơm của gừng. Nguồn: huongnghiepau.com)

A Bưu nhìn thoáng qua các loại bánh ngọt, anh ta cũng không chắc vợ mình thích cái nào, cho nên Hứa Kiều đề cử cái nào thì anh ta liền lấy cái đó, bởi vì đều là phụ nữ nên khẩu vị chắc không khác biệt lắm, Hứa Kiều đề cử chắc chắn sẽ rất ngon.

Sau khi A Bưu thanh toán xong, hai người liền rời đi, Hứa Kiều nhìn Thẩm Lạc Dương từ đầu đến cuối đều không nhìn mình lấy một cái, cảm thấy phôi như bị nghiền lại, trong lòng thấy bức bối vô cùng.

Cô lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại.

"Này, tớ mời cậu uống rượu, có đi không?"

****

"Kiều Mạch, cậu uống ít thôi." Lục Chi Ưu nhìn hai má ửng đỏ của Hứa Kiều mà cô thì vẫn còn tiếp tục uống.

"Làm gì vậy, tại sao phải uống ít, khó có được một ngày thả lỏng thế này, phải uống nhiều mới đúng." Hứa Kiều bắt mắt nhìn cô ấy.

"Nhìn cậu đi, có chỗ nào thả lỏng hả?"

"Này Lục Chi Ưu, cậu có còn là bạn tốt của tớ nữa không, nếu còn thì không cần nói nhiều như vậy đâu, tớ gọi cậu đến uống rượu chứ không phải nói chuyện dông dài."

Lục Chi Ưu bắt đầu thở dài một hơi.

Cô ấy nhìn thoáng qua Hứa Kiều đã say mềm, sau đó kéo cô đứng lên.

"Đi thôi, không được uống nữa, tớ đưa cậu về nhà!"

"Không được, tớ không muốn về nhà, tớ còn muốn uống vài ly nữa, uh, không đúng, muốn uống vài chai nữa, thật nhiều thật nhiều chai!"

"Uống cái đầu cậu, đi theo tớ!" Lục Chi Ưu mạnh mẽ kéo Hứa Kiều rời đi.

Hứa Kiều uống say, toàn thân đều mềm như bông, cho nên lúc bị Lục Chi Ưu kéo đi thì một chút sức lực phản kháng cũng không có.

Lục Chi Ưu nhìn Hứa Kiều say không còn hình tượng gì, cô say thành cái dạng này thì cô ấy cũng không thể lái xe, nếu lái xe, với tính tình của cô thì không biết nháo đến thế nào, đến lúc đó, chỉ sợ bọn cô hôm nay dừng nghỉ về nhà an toàn nữa.

Một lát sau, cô ấy lấy di động từ trong túi ra gọi một cuộc điện thoại.

"Cậu làm gì vậy?"

Khi cô đang gọi điện thoại, Hứa Kiều đã bắt đầu không an phận, cô vươn tay sờ soạng thân thể Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu bị cô sờ đến nhột cả người.

"Được rồi, anh đến nhanh một chút, em cúp máy đây."

Lục Chi Ưu cảm giác được tay cô đã bắt được khẩu trang của mình, khẩu trang bị cô kéo xuống hơn phân nửa.

"Mẹ nó! Hứa Kiều, cậu thanh tỉnh một chút!" Cô ấy lấy cái tay đang kéo khẩu trang của mình ra.

Thật là cô gái điên mà!

Ngày thường chính là người điên, sau khi uống say lại trở thành điên loạn hơn.

"Hứa Kiều, tớ cảnh cáo cậu, nếu cậu lại tháo khẩu trang tớ xuống thì đừng trách tớ trở mặt, a..... Hứa Kiều!"

Lục Chi Ưu có chút phát điên, cảm giác hiện tại lời cô nói đều là đàn gài tay trâu, cô thật hối hận vì sao lại muốn cùng Hứa Kiều uống rượu, rõ ràng biết Hứa Kiều uống say sẽ trở thành một người bệnh tâm thần, vậy mà cô còn đi, cô cũng bệnh tâm thần rồi.

"Tin!"

Phía trước truyền đến một tiếng còi xe, ánh sáng xe chiếu lên người các cô, xe chạy đến đỗ cạnh bên người.

"Rót cuộc anh cũng đến."

"Lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Edit: Mộc Từ Đăng

"Lên xe."

"Hứa Kiều, cậu đừng náo loạn nữa, nhanh lên xe nào."

Lục Chi Ưu một tay đỡ eo Hứa Kiều, một tay mở cửa xe, sau đó dùng sức nhét Hứa Kiều vào trong.

"Một muốn chết."

Hứa Kiều bị Lục Chi Ưu trực tiếp nhét vào trong xe, thuận thế liền ngã lên ghế sau, Lục Chi Ưu cũng ngồi vào theo, cô ấy nhìn Hứa Kiều đang kéo cái đệm của ghế ngồi, có chút bất đắc dĩ.

Cô ấy đuổi tay bắt lấy tay Hứa Kiều, "An phận chút nào."

Hứa Kiều lại dùng sức hất tay cô ấy ra, "Tại sao phải an phận... Tớ cố tình không..."

Lục Chi Ưu không khỏi đỏ trán, cô ấy đã tạo nghiệt gì, mà lại có bạn thân là Hứa Kiều chứ, nhưng cô ấy cũng đã quên một điều, đó là hai người sở dĩ có thể thành bạn thân thực chất cũng là ngư tử ngư tử mã tử mã tử, lúc cô ấy uống say so với Hứa Kiều chỉ có hơn chứ không kém.

"Thảm đại ca, hôm nay ngại quá, trời đã tối rồi mà còn phiền anh đến đón bọn em." Lục Chi Ưu nhìn tóc Thảm Lạc Dương rõ ràng vẫn còn ướt có chút xấu hổ nói.

Hai mắt Thảm Lạc Dương bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, cánh tay thon dài nắm chặt tay lái.

"Không có gì." Anh ngẩng đầu, nhìn thoáng qua kính chiếu hậu thấy Hứa Kiều vẫn đang kéo cái đệm.

Lúc nhận được điện thoại của Lục Chi Ưu, anh mới vừa tắm xong, tóc cũng chưa kịp lau khô, mặc quần áo ở nhà nhanh chóng chạy đến đây, Hứa Kiều uống say có tính khí thế nào anh biết rõ, ngộ nhờ cô gặp chuyện gì bất bình, anh không dám tưởng tượng cô sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Hứa Kiều ngồi yên trên ghế, an phận chưa được vài phút, đột nhiên ngồi thẳng người đưa tay về phía Thảm Lạc Dương.

Lục Chi Ưu phản ứng nhanh giữ chặt tay cô lại.

"Hứa Kiều, cậu định làm gì hả?"

"Phía trước... Là... Soái ca..." Hứa Kiều cười ngốc nghếch, đôi mắt vẫn luôn nhìn Thảm Lạc Dương.

"Vâng, vâng, vâng là soái ca, bây giờ cậu có thể ngồi yên không, anh ấy đang lái xe."

"Lái xe? Lái xe cái gì, tớ muốn lái..."

"Cậu say thành như vậy rồi, còn muốn lái cái quỷ gì chứ."

"Tớ chính là tài xế lão luyện. Đừng xem thường tớ!"

"Phốc....."

Lục Chi Ưu không nhịn được bật cười, không ngờ Hứa Kiều uống say lại trở thành người phụ nữ mạnh mẽ háo sắc thế này.

Khóe miệng Thảm Lạc Dương cũng không khỏi hơi cong lên.

Suốt quãng đường đi, Hứa Kiều hết khóc lại nháo, sau đó đâm đá lung tung, thiếu chút nữa đã bức Lục Chi Ưu điên lên rồi, nhưng mà cũng may Thảm Lạc Dương vẫn lái xe an toàn đến tiểu khu.

Lục Chi Ưu kéo Hứa Kiều từ trong xe ra, nhưng Hứa Kiều lúc này vẫn còn ồn ào trên xe, hiện tại lại không chịu xuống xe, tay cô gắt gao nắm chặt lấy đệm ghế ngồi, còn định chui vào trong, một bên giầy giữa, một bên la to.

"Tôi không xuống xe. Các người là ai, tôi muốn báo chú cảnh sát, các người đừng hòng bắt cóc tôi..."

Sự kiên nhẫn của Lục Chi Ưu cũng sắp bị Hứa Kiều mài mòn hết.

Cô ấy dùng sức kéo Hứa Kiều.

"Hứa Kiều, là tớ đây, tớ không phải kẻ bắt cóc, bây giờ chúng ta phải về nhà."

Lục Chi Ưu nói nhỏ nhẹ với Hứa Kiều, nhưng Hứa Kiều lắc đầu như trống bỏi.

"Tôi không tin, tôi không tin, tôi không về nhà!"

Lục Chi Ưu thật sự không còn cách nào kéo Hứa Kiều được nữa, cô ấy kéo thế nào thì cô vẫn bất động.

Thẩm Lạc Dương rút chìa khóa xe, đẩy cửa ra, sau đó đi đến cạnh bọn cô.

"Đề tôi." Anh nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc Dương một cái, sau đó tự giác buông ra tay.

Thẩm Lạc Dương dùng một tay ôm eo Hứa Kiều, sau đó hơi dùng sức một chút, Hứa Kiều được anh nhẹ nhàng bế lên, nháy mắt đã tách ra khỏi xe.

Lục Chi Ưu hơi lú lờ.

Mẹ nó, đàn ông quá đi mất, thật mẹ nó soái!

Thẩm Lạc Dương một tay ôm Hứa Kiều, bước chân vững vàng đi ra khỏi xe.

Lục Chi Ưu đóng cửa xe lại, sau đó cũng đi theo.

"Tôi đưa cô ấy lên nhà rồi sẽ đưa em về sao." Anh vừa đi, vừa nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu lắc đầu, nói: "Không cần không cần, lão Thẩm lát nữa sẽ đón em."

Cô ấy vừa mới dứt lời, phía trước liền truyền đến tiếng còi xe, Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn lại, thấy một chiếc xe quen thuộc dừng phía trước.

Thẩm Trường An đẩy cửa xe ra đi xuống.

Lục Chi Ưu lập tức chạy tới cạnh anh ấy.

"Anh tới rồi." Cô nhào vào trong ngực anh.

Thẩm Trường An duỗi tay ôm lấy cô.

"Ừ." Anh ấy mỉm cười.

Thẩm Lạc Dương ôm Hứa Kiều đi đến, Thẩm Trường An nhìn Hứa Kiều bị Thẩm Lạc Dương ôm chặt nhưng vẫn còn không an phận giầy giữa lưng tung, nói: "Em thấy hay là em giúp anh...."

"Lão Thẩm, em đói rồi, chúng ta đi ăn đi."

Thẩm Trường An chưa nói xong đã bị Lục Chi Ưu nói chen vào, cô nắm chặt cánh tay anh.

Thẩm Trường An cúi đầu nhìn cô ấy một cái, lại nhìn thấy ánh mắt đầy ý tứ của cô đang nhìn mình, nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương và Hứa Kiều, ngay lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Đi thôi đi thôi, em đói sắp chết rồi." Lục Chi Ưu kéo tay Thẩm Trường An đi.

"Được, được, được, anh cả, em và cô ấy đi trước, Hứa Kiều giao lại cho anh."

Thẩm Lạc Dương gật đầu.

Thẩm Lạc Dương nhìn xe Thẩm Trường An nhanh chóng rời khỏi tiểu khu, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua Hứa Kiều, rồi đi đến khu nhà.

"Buông tôi ra... Anh là ai!" Hứa Kiều dùng sức kéo cánh tay đang ôm eo mình của Thẩm Lạc Dương ra.

"Thẩm Lạc Dương." Anh cau mày nói.

Nghe được cái tên Thẩm Lạc Dương, Hứa Kiều đột nhiên an phận được vài giây, nhưng sau đó tiếp tục giãy giụa.

"Tôi ghét anh nhất, mau buông tôi ra!"

"Buông tôi ra! Nếu anh không buông tôi sẽ nổi giận đó!" Hứa Kiều một bên giãy giụa, một bên gân cổ hét lên.

Thẩm Lạc Dương trực tiếp làm lơ các loại giãy giụa của Hứa Kiều, vì anh biết chỉ cần không buông tay, Hứa Kiều sẽ không thoát được.

Một tay anh ôm cô, một tay lấy thẻ mở cửa từ trong túi ra.

"Tích".

Đẩy cửa ra, đi vào.

Bởi vì ôm cô có chút không được thuận tiện nên anh trực tiếp đi thang máy, nhưng lúc anh ấn nút thang máy nên không chú ý vì vậy Hứa Kiều nhân cơ hội tránh thoát khỏi anh, sau đó chạy đến phía thang bộ.

Anh nhìn thân hình lung lay của cô đang bước lên cầu thang, có chút bất đắc dĩ, không thể không đuổi theo được.

"Sao cô lại chạy bên này?"

Anh đuổi tay muốn đỡ cô đi lên lầu, nhưng bị cô tránh đi.

"Tôi không cần anh đỡ, tránh ra."

Hai tay cô vịn vào lan can cầu thang, cố gắng đi lên lầu, nhưng chân cô mềm nhũn như đang đi trên bông, nhẹ bỗng, chợt cô bị trượt chân người ngã ra sau.

Cũng may Thẩm Lạc Dương vẫn luôn đi sau cô, anh nhanh chóng vươn tay ôm lấy cô, nên mới không bị ngã.

"Buông ra! Buông ra!"

"Đừng náo loạn, tôi đưa cô về nhà." Anh hạ giọng, nói.

"Tôi không cần anh đưa, tôi có thể tự mình đi được."

Thẩm Lạc Dương nhìn cô bắt đầu nổi tính cố chấp lên, có chút đau đầu.

"Cô nhìn xem bản thân cô bây giờ đi kiểu nào hả!"

"Đó là chuyện của tôi!" Hứa Kiều quật cường nhìn anh.

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều đang vô cùng quật cường, cũng không nói lời vô nghĩa với cô nữa, trực tiếp ôm cô đi lên lầu, đôi khi, đối loại người như Hứa Kiều chỉ có thể hành động như vậy.

Nhưng Hứa Kiều đang được anh ôm cũng không an phận, trong ngực anh đâm đá lung tung, hình như muốn dùng toàn lực để thoát khỏi người anh.

"Thẩm Lạc Dương, anh thả tôi xuống!"

"Nằm mơ!" Anh cười lạnh.

"Anh bị điên hả, tôi không thích anh ôm tôi!" Hứa Kiều trực tiếp dùng tay kéo lấy tóc anh.

Mặt Thẩm Lạc Dương đen đến dọa người.

Anh đột nhiên thả cô xuống.

"Hứa Kiều!"

Ngay lập tức cả hành lang trống không vang lên giọng nói anh.

Tức giận rồi à?

Cô lại làm anh tức giận sao?

Hứa Kiều nhìn anh, vành mắt nhanh chóng phỉếm hồng, trong mắt ngập nước.

"Thẩm Lạc Dương, anh tức giận hả?" Thanh âm của cô có chút khàn khàn.

"Đi thôi, đi về nhà." Anh nỗ lực khắc chế cảm xúc của mình.

"Hứa Kiều, bây giờ cô đang say, có chuyện gì để mai nói."

Nghe Thẩm Lạc Dương nói vậy, Hứa Kiều đột nhiên thấy vô cùng khổ sở.

"Thẩm Lạc Dương, nói đến cùng, anh không phải ý vào việc tôi thích anh sao?" Thanh âm cô thấp thấp, nói không ra khổ sở trong lòng.

"Tôi nói cho anh biết, hiện tại tôi một chút cũng không thích anh, tôi vô cùng ghét anh!"

"Tôi biết rồi." Anh nhàn nhạt nói.

"Tôi nói này nếu không phải năm đó anh cứu tôi thì tôi cũng không coi trọng anh vậy đâu, đừng tưởng bở." Tâm trạng Hứa Kiều hoàn toàn mất khống chế, cô nhìn anh, lớn tiếng nói.

Thẩm Lạc Dương sững sốt một chút, ánh mắt anh nhìn chằm chằm trên người cô.

Năm đó?

Nói cách khác, cô đã nhớ?

"Cô đã nhớ rồi hả?"

Hứa Kiều đột nhiên cười một cái, "Đương nhiên, nếu không thì anh nghĩ vì sao tôi lại theo đuổi anh?"

Nguyên nhân cô có sự biến đổi lớn như vậy vì đã biết chuyện năm đó, sao lúc ấy anh không nghĩ đến chứ.

Hứa Kiều trả lời lưu loát đến không thể tưởng tượng được, hiện tại cô hoàn toàn không có dáng vẻ gì giống đang say.

"Anh nói đi, vì sao không nói nữa hả!"

Hứa Kiều nhìn Thẩm Lạc Dương, nhìn khuôn mặt không có biểu cảm gì của anh, ngực giống như bị lửa đốt, đột nhiên cô vươn tay kéo lấy vai anh rồi cắn lên đó.

Thẩm Lạc Dương ngay lập tức nhíu mày, hai tay đỡ bên người cũng nắm chặt lại.

Hứa Kiều cắn không hề khách khí gì, cô vô cùng tức giận mà cắn.

Hứa Kiều cắn đến khi trong miệng có chút vị máu tươi cô mới chậm rãi nhả ra, cô nhìn thấy vết máu thấm ra trên áo thun màu xám nhạt của Thẩm Lạc Dương, chợt cảm thấy vô cùng đau lòng, rõ ràng người bị cắn là anh, vì sao người đau lòng lại là cô chứ.

"Quậy đủ chưa? Quậy đủ rồi thì đi lên lầu thôi." Thẩm Lạc Dương không thèm nhìn vai mình một cái, chỉ nhìn Hứa Kiều.

"Anh là gì của tôi, anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Tôi có đi hay không cũng không liên quan đến anh?" Hứa Kiều cười lạnh.

"Anh không phải là gì của tôi mà quan tâm tôi như vậy, không lẽ anh thích tôi rồi? A, cũng không đúng, anh đã nói không thích kiểu người như tôi mà."

Thẩm Lạc Dương đi đến trước mặt cô, nắm chặt tay cô nói.

"Đi thôi."

"Thẩm Lạc Dương, hoặc là đừng để ý đến tôi, hoặc là làm tôi!" Hứa Kiều dùng sức nắm chặt bàn tay anh.

Ngay lập tức lực của Thẩm Lạc Dương cứng đờ, bàn tay cũng gắt gao nắm chặt lại, trong mắt hiện ra hàn ý.

"Làm sao, không nghĩ đến tôi là loại người vậy à?" Hứa Kiều nhẹ nhàng nói, khóe miệng hơi mỉm cười, trong mắt mang theo tia mỉa mai.

Không khí trong nháy mắt như ngưng đọng lại, Hứa Kiều nhìn Thẩm Lạc Dương không lộ ra cảm xúc gì, cả người giống như bị rút hết sức lực, cô buông tay anh ra, sau đó chuẩn bị rời đi.

Nhưng không đợi cô bước đi.

Đột nhiên một trận trời đất quay cuồng, cả vai cô bị một đôi tay mạnh mẽ chế trụ lại, sau đó dùng sức ép vào tường.

Cô nhìn Thẩm Lạc Dương đang đứng trước mặt mình, thân hình cao lớn của anh che khuất ánh sáng trên hành lang, cả người cô giống như bị một bóng ma bao phủ lấy, cảm giác được một cỗ khí xâm lược mạnh mẽ phá vào mặt.

Cô nhìn thấy anh đang trầm mặt, môi mím chặt lại.

"Cạch" một tiếng, toàn bộ đèn hành lang đều tắt hết, cả không gian như chìm vào bóng tối.

Trong không khí chỉ có tiếng hít thở của hai người.

Hứa Kiều đột nhiên dùng sức đè đầu anh xuống, sau đó không lưu tình cán lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Edit: Mộc Tử Đăng

Hứa Kiều đột nhiên dùng sức ghi đầu anh xuống, sau đó dùng sức cán lên.

Khi hai người chạm vào nhau giống như que diêm bắt được lửa, mọi thứ đều bùng cháy lên.

Hứa Kiều làm như vậy với Thẩm Lạc Dương căn bản không gọi hôn, hoàn toàn chính là gặm cắn.

Thẩm Lạc Dương cảm thấy môi mình bị cô cắn đến tê dại không còn cảm giác gì, nhưng trong thân thể không tự chủ được nảy sinh ra khoái cảm.

Môi cô mềm mại cực kỳ, Thẩm Lạc Dương đột nhiên nhớ đến giấc mơ mấy ngày trước của mình, môi cô hiện tại giống y như đúc với giấc mơ đó, mang theo mùi hương nhàn nhạt và mùi rượu quẩn quanh.

Hai tay anh đặt bên người, cả người cô đều ghé vào trong ngực anh, một tay ôm cổ anh, một tay kéo tóc anh, hai khối mềm mại trước ngực gắt gao áp sát vào người, ngay lập tức một cỗ khí khô nóng nổi lên, con người anh càng thêm thâm trầm.

Trong bóng đêm mờ hồ, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong hành lang tối om, anh thấy rõ Hứa Kiều đang ngẩng đầu, mắt nhắm chặt, lông mi run nhẹ, cánh môi của cô cũng run lên, rõ ràng không thuần thực chút nào.

Anh hơi hít mắt lại, sau đó vươn tay đẩy cô ra xa một chút.

Hai giây sau, Hứa Kiều liền mở to mắt nhìn anh, môi cô khẽ mở, hô hấp hơi rối loạn, ngực cũng phập phồng theo, hơi thở cô thổi ra mang theo chút ẩm áp và hương thơm thanh mát.

Anh nhìn vào đôi mắt mị hoặc câu dẫn của cô, bất giác nhắm mắt lại.

"Bình tĩnh một chút."

Hứa Kiều nhìn anh, đột nhiên cong môi, sau đó lại lần nữa ôm lấy cổ anh, không buông tha tiếp tục hôn lên.

"Hứa... Kiều..." Thẩm Lạc Dương một tay dùng sức muốn đẩy Hứa Kiều ra, nhưng Hứa Kiều như một con bạch tuộc bám chặt vào người anh, chỉ cần dùng thêm lực ở tay thì có thể đẩy cô ra nhưng làm vậy cô nhất định sẽ bị thương, mà anh không muốn điều đó xảy ra.

Thẩm Lạc Dương nỗ lực khắc chế chính mình, bởi vì anh biết, Hứa Kiều hiện tại đang say rượu, còn anh rất tỉnh táo, không thể mặc kệ cô được, anh sợ ngày mai cô tỉnh dậy sẽ hận anh.

"Hứa Kiều....."

"Tôi biết tên tôi dễ nghe, anh không cần phải gọi mãi như vậy." Hứa Kiều một bên nói, một bên gắt gao dây dưa với anh, môi cô áp vào môi anh, khi nói chuyện đều mang theo ma sát nhẹ nhẹ.

"Cô đang say. Chờ cô tỉnh sẽ hối hận....."

"Hối hận? Trong từ điển của Hứa Kiều tôi từ trước đến nay không có từ hối hận."

"Hứa Kiều!"

Cuối cùng anh cũng nổi giận.

Hứa Kiều đột nhiên tách khỏi môi anh, dùng sức kéo tóc của anh.

"Thẩm Lạc Dương, anh con mẹ nó còn chưa đủ hả! Tôi nói cho anh biết anh bây giờ tôi rất tỉnh táo, hiện tại không cần biết anh có nguyện ý hay không, bà đây muốn làm anh!"

Nói xong, hoàn toàn không cho Thẩm Lạc Dương một chút cơ hội đáp trả nào, kéo lấy tóc anh một lần nữa áp môi đến.

Lúc môi hai người chạm vào nhau lần nữa, hai tay đang đặt bên người của Thẩm Lạc Dương đột nhiên cử động.

Bàn tay rộng lớn của anh ôm lấy eo cô, sau đó liền áp người đến gần, cái tay khác giữ chặt gáy cô.

Đây con mẹ nó là tự cô tìm lấy!

Cô đã nói vậy thì đừng trách anh không khách khí!

Đầu lưỡi của anh đột nhiên dùng sức cạy mở hàm răng cô ra, đầu lưỡi mang hơi lạnh trong nháy mắt tìm được lưỡi cô.

Dùng sức cuốn lấy lưỡi cô, tham lam cướp mọi hơi thở thuộc về cô, hơi thở nồng đậm quán quýt giữa môi lưỡi ma sát nhau.

Đàn ông đối với chuyện này không học cũng thành tài.

Hứa Kiều cảm thấy hiện tại toàn thân mình đều trở nên khô nóng, cô thích anh hôn mình, cô nhón mũi chân lên, hai tay dùng sức ôm cổ anh, môi hai người ma sát lẫn nhau, trần trọc, tinh tế va chạm nhau.

Trong miệng cô không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ động tình.

Nghe vậy, con người Thẩm Lạc Dương tối sầm lại.

Tay anh nắm chặt eo cô, đột nhiên dùng chút sức ôm cô lên, Hứa Kiều cũng tự giác vòng chân mình qua kẹp chặt eo anh.

Thẩm Lạc Dương đưa tay nâng mông cô lên, tay cô vẫn ôm cổ anh, anh hơi rời khỏi môi cô sau đó đi nhanh lên lầu.

Anh bước đi vững vàng, Hứa Kiều không hề lo lắng mình bị rơi xuống, Thẩm Lạc Dương cường tráng như vậy nên cô không sợ gì.

Thẩm Lạc Dương đi vài bước đã đến tầng năm, anh nâng người cô lên sau đó mở cửa, nhưng anh không ôm cô vào nhà mà dừng lại ngay cửa.

Đôi mắt không hề chớp lấy một cái nhìn chằm chằm cô.

"Hứa Kiều, cô nghĩ kỹ chưa, vào cửa nhà tôi thì không có cơ hội đi ra nữa đâu."

"Mẹ nó đừng nói lời vô nghĩa." Cô đột nhiên đến gần tai anh rồi nói, môi cô chạm vào vành tai của anh, nhẹ nhàng thổi một hơi, nhìn thấy sắc mặt Thẩm Lạc Dương thay đổi cô mới nở nụ cười.

Thật con mẹ nó là một yêu tinh mà!

Thẩm Lạc Dương đột nhiên dùng một chân đá cửa ra, sau đó đi vào, rồi dùng chân đóng cửa lại.

Anh không bật đèn, ôm cô trực tiếp đi qua phòng khách, sau đó đi vào phòng ngủ.

Mới vừa vào phòng ngủ, Thẩm Lạc Dương xoay người một cái, đè người cô lên cánh cửa, Hứa Kiều cười cười với anh, sau đó đưa môi mình qua.

Cô mới vừa đưa môi qua liền bị Thẩm Lạc Dương không khách khí gì đảo khách thành chủ, anh hung hăng cắn lên môi cô, ngậm lấy cái môi nhỏ nhỏ đó của cô.

Tay Hứa Kiều chậm rãi cởi bỏ nút áo sơ mi của anh, sau đó từ từ dò xét vào bên trong, bàn tay thon dài trắng nõn đột nhiên dừng lại trước hạt đậu đỏ.

Thẩm Lạc Dương không kiềm chế được rên lên một tiếng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Ngón tay cô dừng lại ở đó rồi bắt đầu xoa nhẹ.

Yêu tinh!

Thiếu trừng phạt mà!

Thẩm Lạc Dương liền ôm cô đi đến cạnh giường rồi ném xuống.

Anh dùng sức cởi áo sơ mi ra, rất nhanh đã cởi xong.

Hứa Kiều nhìn làn da màu đồng của anh, cơ ngực rắn chắc, còn có cả cơ bụng, không khỏi hài lòng cười cười, ánh mắt cô nhìn anh như một tú bà.

Anh thấy cô cười cười, sau đó đề lên người cô.

"Hài lòng không?"

Hứa Kiều duỗi tay nhéo nhéo bắp tay của anh, vô cùng rắn chắc.

"Có chút." Cô nói.

Khóe miệng Thẩm Lạc Dương đột nhiên cong lên một nụ cười mỉm, sau đó kéo áo thun cô lên.

Hứa Kiều tự nhiên cũng thuận theo động tác của anh mà nâng người lên để thuận tiện cho anh cởi áo.

Thật ra khi chuyện xảy ra đến bước này, Hứa Kiều đã sớm tỉnh rượu, vừa rồi lúc ở dưới lầu, cô cũng đã tỉnh rượu rồi, cô nhìn Thẩm Lạc Dương, tuy cô biết rằng Thẩm Lạc Dương không thích mình, nhưng dù sao cô cũng đã theo đuổi lâu vậy rồi, nên phải có chút phúc lợi chứ, nếu không chiếm được trái tim anh thì chiếm lấy thân thể anh cũng không tồi, dù sao cô cũng đã thêm thường thân thể anh lâu rồi.

Hai khối tuyết trắng đầy đặn của cô được áo lót bao lấy chặt chẽ, da trắng như lông cừu, Hứa Kiều trông bên ngoài có vẻ gầy, nhưng nơi nào cần thịt đều có đầy đủ.

Một bàn tay của anh chống bên cạnh người cô, một tay giữ lấy vai cô, khom người xuống, nhẹ nhàng hôn lên cái cổ trắng nõn thon dài, một chút lại một chút để lại từng dấu hôn đỏ chót trên da thịt trắng ngần.

Tay anh chậm rãi duỗi ra sau lưng cô muốn cởi áo lót, nhưng tay quen cầm dao và tập võ đánh nhau sao có thể dễ dàng cởi bỏ nút áo ngực, anh vụng về cởi cả nửa ngày cũng không ra.

Hứa Kiều có chút không kiên nhẫn, cô đưa tay ra sau nhẹ nhàng cởi móc nối, cái móc nối làm Thẩm Lạc Dương phải bó tay đã được cô cởi ra một cách nhanh chóng.

Thẩm Lạc Dương kéo áo lót của cô ra sau đó tùy tiện ném xuống đất.

Hứa Kiều đặt tay lên vai Thẩm Lạc Dương, dùng sức kéo người anh xuống, trong nháy mắt, cơ ngực rắn chắc tiếp xúc trực tiếp với hai khối mềm mại, trong đầu hai người chợt trống rỗng.

Thẩm Lạc Dương dùng sức hôn lên nơi mềm mại của cô, từ dưới lên trên, từng chút từng chút một, cuối cùng hôn đến môi cô.

Bàn tay to của anh cởi nút quần cô ra rồi kéo xuống, kéo đến mắt cá chân của cô, Hứa Kiều thuận thế lắc chân một cái làm quần rớt xuống đất.

Anh ở phía trên cô, dục vọng đang chống lên người cô, mồ hôi thấm ướt mái tóc đen của anh, hô hấp có chút dồn dập.

"Hứa Kiều, cô nghĩ..."

"Anh mẹ nó nhiều lời mà!"

Nói xong, Hứa Kiều bỗng nhiên nâng cơ thể lên, sau đó chủ động ôm lấy Thẩm Lạc Dương, áp cả người vào người anh, mà đỉnh dục vọng cũng thuận thế đi vào trong.

"A..." Hứa Kiều gất gao nhú mày lại, một tiếng đau từ trong miệng phát ra.

Đau!

Hứa Kiều hiện tại đau đến nói không thành lời.

Lúc Thẩm Lạc Dương đi vào rõ ràng cảm giác được một tầng trở ngại, nhưng không chờ anh phản ứng lại thì đã xuyên qua tầng trở ngại đó.

Anh có chút khiếp sợ nhìn Hứa Kiều đang thống khổ cuộn tròn người lại dưới thân.

"Cô....."

"Cô cái gì mà cô! Tôi làm gì mà anh khiếp sợ như vậy?"

Thẩm Lạc Dương không nói gì, bởi vì anh thật sự không nghĩ đến, Hứa Kiều xinh đẹp như vậy, cả người chói lóa như châu báu quý giá, anh chưa từng nghĩ rằng cô là người không có chút kinh nghiệm nào.

"Anh con mẹ nó động đi!"

Thẩm Lạc Dương dừng lại không tiến cũng không lùi, con đau tan đi làm Hứa Kiều có chút không thoải mái, cô không khỏi mở miệng nói.

Thẩm Lạc Dương cúi đầu nhìn Hứa Kiều, con người càng thêm thâm trầm, nóng bỏng.

"Đừng hối hận."

Người đàn ông này nhiều lời quá! Cô đã nói là trong từ điển của cô không có hai từ này rồi mà.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô một cái, sau đó nhanh chóng động thân.

Anh nhìn người con gái dưới thân mình đang run rẩy phát ra tiếng rên rỉ.

Trong nháy mắt, trong phòng ngủ đều là âm thanh rên rỉ đầy xấu hổ.

Hứa Kiều không biết đêm qua Thẩm Lạc Dương đã làm bao nhiêu lần.

Lúc cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ mới ý thức được, đây mà là đàn ông gì, đây chính là cảm thú!

Hứa Kiều tỉnh dậy rất sớm, lúc cô tỉnh lại thì Thẩm Lạc Dương vẫn chưa tỉnh, tay anh đặt trên eo cô, đầu hơi nghiêng về phía cô, ngủ rất an ổn.

Hứa Kiều nhìn anh, không khỏi tán thưởng.

Thật là đẹp mắt, ngay cả ngủ cũng hấp dẫn như vậy, nếu anh là của cô thì thật tốt biết bao, có phải hay không, thật ra đêm hôm qua cô đã lên kế hoạch xong, mỗi tối sau này cô cứ phát sinh quan hệ với Thẩm Lạc Dương, dù sao tâm không chiếm được, thì chiếm lấy thân thể, coi như không thua thiệt, hơn nữa kỹ thuật của anh cũng không kém.

Cô nhẹ nhàng lấy cánh tay của Thẩm Lạc Dương từ trên eo mình đặt xuống, sau đó xốc chân lên từ trên giường đi xuống.

Chân vừa mới chạm đất, một trận đau nhức ập đến, thiếu chút nữa cô đã không đứng vững được.

Cô nhìn vết máu đọng lại giữa hai chân cùng với dấu hôn khắp người thì biết ngày hôm qua Thẩm Lạc Dương đã rất tận lực, thật là một người đàn ông im lìm, ngày thường còn tỏ ra cao ngạo.

Đàn ông, cỡi quần áo đều như nhau, đều là cảm thú!

Cô cũng không kịp lau sạch người, nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào.

Lúc mặc áo lót rõ ràng cảm nhận được một trận đau nhói từ trước ngực.

Cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương đang ngủ say trên giường, hận không thể đi lên véo người anh vài cái, thật sự một chút cũng không hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc, dù sao cũng là một người đàn ông đã đối khát nhiều năm.

Thật vất vả mới mặc xong quần áo, đang lúc chuẩn bị rời đi, cô chợt nghĩ không thể cứ đi như vậy.

Vì thế cô tùy ý dạo quanh, liền nhìn về phía thư phòng của anh, cô đột nhiên câu môi cười khế một chút, trong mắt mang theo tia giao hoạt.

Tác giả có lời muốn nói: Kiều ca của chúng ta rốt cuộc cũng ăn được Thẩm đại ca, nhưng mà có câu nói ăn nhiều sẽ nôn, không biết chừng mực này có tính là lớn không đây.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Edit: Mộc Tử Đăng

Sau khi Thẩm Lạc Dương tỉnh dậy, phần giường bên cạnh đã không còn độ ấm, anh đưa tay sờ một cái, nhưng không sờ được gì.

Anh chợt mở to mắt nhìn qua, đúng là không có gì cả.

Anh xốc lên chăn, nếu không phải nhìn thấy được vết máu lấm tẩm trên ga trải giường thì anh còn nghĩ rằng đêm qua chỉ là mộng xuân.

Anh nhắm mắt lại, chuyện tối hôm qua quá mức ướt át, bây giờ anh nhắm mắt lại, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh cô nằm dưới thân anh.

Đêm qua anh quá xúc động, đầu óc bị hôn đến mê muội, rõ ràng biết không thể trêu chọc, nhưng hết lần này đến lần khác như người hoa anh túc, muốn ngừng mà không ngừng được.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, điều này cũng làm anh thấy rõ được lòng mình, lúc trước anh luôn khắc chế tình cảm của mình với Hứa Kiều, rõ ràng có cảm giác với cô nhưng vẫn kiềm chế lại, rõ ràng sợ tổn thương nên tỏ ra lạnh lùng không quan tâm đến bất cứ điều gì, anh chịu đủ rồi.

Đối với Hứa Kiều, bây giờ anh nhất định phải có được.

Nhưng nhìn thoáng qua nửa giường bên cạnh đã không có ai, mắt hơi híp lại, cô đang chạy trốn sao?

Chỉ có điều anh cũng không vội, khóe miệng anh hơi gọi lên một nụ cười nhàn nhạt, hiện tại anh có rất nhiều thời gian để chơi cùng cô, đều đã trêu chọc rồi, không thể lùi bước được nữa.

Anh nhắc chân dài từ trên giường bước xuống, tùy ý nhặt quần áo rơi trên đất lên chuẩn bị đi vào phòng tắm, nhưng lúc đi ngang qua bàn sách đột nhiên dừng chân lại.

Anh nhìn thấy trên bàn sách có một tờ giấy bị ống đựng bút đè lên, gió thổi làm góc giấy bay lên phát phơ, anh bước qua, sau đó duỗi tay dời ống đựng bút đi.

Mới vừa dời đi một tờ màu đỏ được gấp lại bay xuống cạnh chân Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương nhìn vật màu đỏ nằm bên chân mình, trong nháy mắt đồng tử hơi co lại, lát sau mới nhìn qua nửa tờ giấy còn lại trên bàn.

Giấy trắng mực đen.

Chữ viết của Hứa Kiều rất phóng khoáng, mỗi một chữ, mỗi một nét bút đều thẳng tắp, thể hiện một loại khí chất không gì có thể trói buộc được cô.

Đêm qua phục vụ không tồi, tôi cho anh 100 tệ tiền boa.

Ký tên

Hứa Kiều.

Thẩm Lạc Dương gất gao nhìn chăm chăm chữ trên tờ giấy, một lát sau, tờ giấy trong tay chậm rãi bị tay anh vo tròn lại không còn hình dáng gì.

Anh đây là bị chơi sao?

Hơn nữa, giá trị của anh cũng chỉ có 100 tệ?

Anh thật đúng là nhìn không ra Hứa Kiều có thể to gan như vậy, nằm ngoài dự liệu của anh.

Anh không khỏi nở nụ cười lạnh.

Tùy tiện ném tờ giấy đi rồi đi nhanh vào phòng tắm.

Được thôi, cô muốn chơi chứ gì?

Anh liền bồi cô tới cùng!

Sau khi Hứa Kiều rời nhà Thẩm Lạc Dương, một giây cũng không dám trì hoãn, một hơi "Bịch bịch bịch" nhanh chóng chạy lên nhà mình.

Run rẩy mở cửa, sau đó "Vèo" một cái đi vào trong.

Vào trong nhà, trái tim cô mới hoàn toàn thả lỏng.

Bây giờ cô cảm thấy cả người vô cùng nhức mỏi, chỉ muốn đi tắm rửa thoải mái rồi ngủ một giấc, không nghĩ đến cái gì nữa, đêm qua bị anh lấn lộn cả đêm không thể nào chợp mắt được.

Đi vào phòng tắm xả nước ấm vào trong bồn tắm, cởi quần áo ra, cô đứng ở gương trước nhìn cơ thể đầy dấu hôn của mình.

Đột nhiên trong đầu liền nghĩ tới chuyện đêm qua.

Anh ở trên người cô, mồ hôi rơi trên mặt cô, môi anh mềm mại, cơ bụng rắn chắc, tận lực ra vào.

Eo vô cùng dẻo dai!

"Điên rồi điên rồi." Hứa Kiều đột nhiên đột nhiên vươn tay vỗ mặt mình, muốn làm bản thân thanh tỉnh một chút.

"Hứa Kiều, trong đầu mày nghĩ cái gì vậy, mày muốn đàn ông đến điên rồi à!" Hứa Kiều hung hăng mắng chính mình, sau đó mở vòi sen ra dùng nước để hạ nhiệt độ nóng bỏng trên mặt.

Cô thoải mái nằm trong bồn tắm, thành bồn tắm cao quá vai cô, đầu dựa lên trên, đôi mắt hơi hơi nhắm.

Thoải mái.

Thật là thoải mái.

Cảm giác cả người như cứ mỗi bây giờ đều được thư giãn.

***

Tắm xong, cô mới nằm xuống chưa được mấy phút thì điện thoại vang lên như đòi mạng.

Cô nhìn cái tên trên màn hình, Lục Chi Ưu, sao cô ấy gọi cô sớm vậy, cô nghĩ nghĩ một hồi, quyết định bắt máy.

"Alo, có chuyện gì không?"

"Ô ô ô, nghe thanh âm này sao không có chút sức lực nào vậy." Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến âm thanh treu chọc.

Hứa Kiều không buồn để ý đến.

"Lục Chi Ưu, cậu rảnh lắm à, không có việc gì tờ cúp máy đây."

"Đừng, kể cho tớ nghe một chút việc chiến đấu đêm qua đi." Lục Chi Ưu bắt quai nói.

Hứa Kiều cảm di động lộn người lại.

"Việc chiến đấu gì hả?"

"Ôi, đừng giả bộ nữa, nói đi, có phải ăn rồi không?" Lục Chi Ưu tỏ vẻ là người từng trải nói.

Hứa Kiều trầm mặc một hồi.

Một lát sau, mới thấp giọng "Ừ" một tiếng.

"Trời ơi, Kiều của tôi lợi hại, nói thật đi, cảm giác thế nào?"

Đối với Lục Chi Ưu không biết xấu hổ này, Hứa Kiều đã sớm nghiệm chứng qua, nhưng bây giờ nghe cô ấy hỏi vậy mặt không khỏi đỏ lên, nhưng cũng may Lục Chi Ưu không ở trước mặt cô, nếu không sẽ bị treu chọc đến chết thôi.

"Cảm giác gì chứ, cậu đâu phải chưa từng làm qua, hỏi tớ làm gì?"

Vốn dĩ định treu chọc Hứa Kiều một chút, ngược lại Lục Chi Ưu bị Hứa Kiều làm ghen một phen.

"Khụ khụ....."

"Nhưng..."

"Nhưng gì?"

"Tớ và Thẩm Lạc Dương đoán là không có khả năng." Hứa Kiều xoay người nằm xuống giường, nhàn nhạt nói.

"Gì, các người không phải....."

"Lên giường sao? Ai nói nam nữ lên giường thì nhất định phải ở bên nhau? Tớ lên giường với Thẩm Lạc Dương thì sao, cùng lắm chỉ không cam lòng thôi, lúc trước tớ theo đuổi anh ấy lâu như vậy phải có chút phúc lợi chứ."

Lục Chi Ưu trầm mặc một chút.

"Cậu không thấy thiệt thòi sao?"

Nghe được lời nói của Lục Chi Ưu, Hứa Kiều cười ha ha lên.

"Tớ thiệt thòi? Sao tớ lại thấy Thẩm Lạc Dương mới là người thiệt thòi hơn nhỉ?"

"Hứa Kiều....."

"Haiz, cậu sao vậy, còn sợ sau này tớ không gặp được đàn ông tốt hả, trên đời này đàn ông tốt so với Thẩm Lạc Dương còn rất nhiều, hơn nữa cậu đừng nghĩ bây giờ đàn ông còn để ý đến vấn đề xử nữ, không phức tạp vậy chứ?"

"Hứa Kiều, tớ nói cậu nghe, cậu trêu chọc anh ấy, sau này khó mà lui ra toàn vẹn."

Lục Chi Ưu tuy rằng biết Thẩm Lạc Dương không phải trong khoảng thời gian dài, nhưng tốt xấu gì cô cũng là người lẫn lộn trong giới giải trí, bản lĩnh nhìn người tất nhiên phải có, hơn nữa chuyện của Thẩm Lạc Dương, cô biết không ít.

"Ừ, anh ấy có thể làm gì tớ, không lẽ đánh tớ?" Hứa Kiều không khỏi vui vẻ nói.

Lục Chi Ưu có chút bất đắc dĩ, cô nói câu này đúng là thiếu đòn mà.

"Cậu thật sự muốn như vậy?"

"Không phải tớ thật sự muốn như vậy, do người ta không thích tớ, tớ còn biện pháp nào chứ, tớ cũng không phải phù thủy có thể làm phép cho anh ấy thích tớ ngay lập tức, tớ mà có năng lực đó cũng không lãng phí nhiều thời gian với Thẩm Lạc Dương như vậy." Hứa Kiều bất đắc dĩ trợn mắt nói.

"Ồi, tớ có nói gì đâu?"

"OK OK, không nói gì đúng không, tớ đi ngủ đây, cả người tớ mệt muốn chết rồi."

"Ừ~" Lục Chi Ưu ở đầu dây bên kia không khỏi kéo dài giọng đáp.

Hứa Kiều vừa nghe được tiếng đó của cô ấy liền biết trong đầu cô ấy lại nghĩ đến những thứ đen tối kia.

"Lăn đi chỗ khác, tớ muốn ngủ, tắt máy đây." Nói xong, cô đưa điện thoại ra xa lỗ tai, sau đó không chút khách khí cúp máy.

Tiện tay sạc điện thoại rồi kéo chăn che qua khỏi đầu.

Lúc này Thẩm Lạc Dương chắc cũng tỉnh rồi, anh nhìn thấy tờ giấy và tờ tiền cô để lại đoán chừng mặt cũng đen như than rồi.

Tương tự đến khuôn mặt đen của anh, lúc này muốn tìm cô tính sổ lại không thấy người đâu, cô liền thấy sáng khoái vô cùng, ai bảo anh ra sức với cô như vậy, mẹ nó, đây là tên đàn ông đã đối khát bao nhiêu năm hả.

Chỉ là cẩn thận nhớ lại, dáng người tên đàn ông này siêu cấp nóng bỏng, vai rộng eo hẹp chân dài, ngẫm lại có chút xúc động muốn chảy máu mũi.

Hứa Kiều không khỏi lấy tay che khuôn mặt nóng bừng bừng của mình lại, cường chế bản thân ngừng nhớ đến chuyện tối qua.

Mẹ nó, không thể đi xuống dưới, đi xuống dưới làm sao cô ngủ được chứ!

*

"Lão đại? Lão đại?"

Trần Nhiên vươn tay quơ quơ trước mặt Thẩm Lạc Dương.

Từ này đến giờ, Thẩm Lạc Dương không nói câu nào, mỗi lần đánh bài đều quên quân bài đã đi, có người nhắc nhở anh vài lần anh mới phản ứng lại, còn lại vẫn luôn trong tình trạng thất thần.

Thẩm Lạc Dương hai mắt dần có tiêu cự, anh nhìn cái tay đang quơ qua quơ lại trước mặt mình, không chút khách khí đẩy ra.

Trần Nhiên bị anh đẩy ra cũng không giận.

"Lão đại, mấy ngày nay anh sao vậy, cứ luôn thất thần?" Nói xong, anh ta lại liếc mắt với Tổng Lâm một cái, Tổng Lâm cầm bài trong tay, khóe miệng lại mang theo nụ cười.

Ngày hôm qua Tổng Lâm đi làm, Trần Nhiên rõ ràng cảm giác được biến hóa của Tổng Lâm, người còn lạnh lùng hơn cả Thẩm Lạc Dương mà cứ mỉm cười mãi.

Sáng sớm đến võ quán cười, giữa trưa ăn cơm cũng cười, dạy học cũng cười, ngay cả buổi tối lúc tan làm về nhà cũng cười được nữa, mặc dù Tổng Lâm như vậy làm mấy em gái học viên mê muội, nhưng lại làm anh ta kinh sợ, Tổng Lâm đã chịu kích thích gì, muốn cười bù mấy năm trước hả?

"Không có gì." Thẩm Lạc Dương nhàn nhạt nói.

Anh nhìn thoáng qua bài trong tay mình, nhận ra bài đã không còn cơ hội xoay chuyển, vì thế bỏ bài ra bàn.

"Không chơi nữa, giải tán."

"A, lão đại, không phải anh đã nói muốn đi ăn với bọn em à?" Trần Nhiên chạy nhanh mở miệng gọi anh lại.

"Không đi, các cậu đi đi."

Nói xong, anh lấy áo khoác vắt trên ghế mặc vào rồi không do dự gì rời đi.

Trần Nhiên dùng tâm mắt trên người Tống Lâm, ai ngờ Tống Lâm cũng ném bài xuống.

"Cậu tự đi đi, tôi cũng có việc, đi trước đây."

"Này, chuyện gì hả?" Trần Nhiên hỏi.

Tống Lâm mặc xong áo khoác, xoay người lại, nhìn anh ta một cái, khóe miệng hàm chứa ý cười nói: "Cậu đoán xem."

Đoán?

Đoán em gái cậu!

Sau khi quẹt thẻ xong, Hứa Kiều trực tiếp đi vào trong khu nhà.

Đèn ở hành lang là loại phát sáng khi có tiếng động, theo tiếng bước chân của cô đi lên lầu, từng tầng từng tầng một, chiếu sáng từng bước cô đi.

Cô từ đầu tới cuối đều cúi đầu, không biết suy nghĩ điều gì.

Cho đến khi đi đến tầng sáu, cô lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Thẩm Lạc Dương đang đứng dựa vào cửa nhà mình.

Tìm cô ngay lúc đó chậm nửa nhịp.

"Anh..sao anh lại ở đây?"

"Chờ cô."

Chờ tôi?

"Chờ tôi làm gì?" Cô hơi siết chặt chìa khóa trong tay.

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm đại ca vẫn luôn bị các bảo bảo hiểu lầm, quả thật Thẩm đại ca của chúng ta là lão xử nam, nụ hôn đầu tiên chính là bị Kiều ca cưỡng hôn, và nhân vật "cô gái ấy" về sau từ từ tôi sẽ viết đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Edit: Mộc Từ Đăng

Thẩm Lạc Dương đột nhiên đứng thẳng người đi về phía cô, Hứa Kiều bất giác lui về phía sau vài bước, nhưng cô nhanh chóng phản ứng lại, tại sao cô lại lui về phía sau, cô không làm sai cái gì!

Vì thế cô đứng thẳng người lên, nhìn Thẩm Lạc Dương đứng trước mặt.

"Cô không cảm thấy chuyện xảy ra hôm đó giữa chúng ta cần phải tâm sự một chút sao?"

"Chuyện hôm đó? Chuyện gì hả?" Hứa Kiều quyết định giả ngu.

"Chuyện gì, cô thật sự không nhớ rõ?" Thẩm Lạc Dương nhàn nhạt tra hỏi.

"Anh đang nói cái gì vậy, tôi thật không hiểu, anh tránh ra, anh đang chắn trước cửa nhà tôi." Hứa Kiều vươn tay kéo cánh tay Thẩm Lạc Dương, muốn kéo anh ra khỏi cửa nhà mình, nhưng Thẩm Lạc Dương vẫn đứng yên như tượng không nhúc nhích gì.

Thẩm Lạc Dương nhìn người phụ nữ đang giả ngu trước mặt mình, không khỏi cười khế, anh chậm rãi đưa tay vào trong túi quần, sau đó lấy ra một tờ giấy và một tờ Mao gia gia màu đỏ.

Trong nháy mắt hô hấp của Hứa Kiều cứng lại.

Cô nhìn tờ giấy bị anh vò không còn hình dạng gì, khẳng định lúc ấy anh rất bức tức, nhưng lúc đó cô cũng không quan tâm đến chuyện anh tỉnh lại có bức tức hay không, bởi vì lúc ấy cô chỉ nghĩ làm thế nào để trêu đùa anh một chút mà thôi, sao nghĩ được anh lấy chuyện này lên đây để tìm cô tính sổ.

"Còn muốn tiếp tục giả ngu nữa?" Anh lại đến gần cô hơn.

Hứa Kiều vẫn giữ bộ mặt căng thẳng, đột nhiên lập tức nở nụ cười, cười vô cùng sáng lạn.

Cô vươn tay nắm Thẩm Lạc Dương một cái.

"Trời ơi, oan uổng quá, tôi không có giả ngu, anh nói rõ ra là chuyện nào chứ, mấy ngày nay tôi có chút bận rộn nên không nhớ thôi."

"Oan uổng? Bận rộn?" Thẩm Lạc Dương nhàn nhạt lặp lại trọng tâm lời nói của cô.

Hứa Kiều ngay lập tức có cảm giác muốn đào lỗ chui xuống, giờ phút này Thẩm Lạc Dương làm cô thấy áp bách vô cùng.

"Đúng rồi, gần đây tôi rất bận, trong cửa hàng nhiều việc, trong nhà cũng nhiều..."

"Hứa Kiều, tôi không muốn vòng vo với cô."

Hứa Kiều hậm hực không nói nữa.

Được rồi, không vòng vo nữa, cô đây chờ anh nói.

"Buổi sáng ngày đó, cô cứ vậy mà bỏ chạy, không thấy có chút thiếu cái gì sao?"

"Chạy, tôi không có chạy, tôi đi bình thường nha, hơn nữa tôi có viết lại tờ giấy cho anh mà?" Hứa Kiều nhỏ giọng nói.

"Cô còn không biết xấu hổ mà nói cái này, 100 tệ? Tôi trong lòng cô chỉ đáng giá 100 tệ thôi hả?"

Hứa Kiều xấu hổ cười cười, không trả lời lại, cô cẩn thận ngẫm nghĩ, lời này không thể nói ra được, nếu không Thẩm Lạc Dương sẽ xé xác cô mất.

Cô vốn không định để lại cho anh 100 tệ đâu, chỉ định để lại 50 tệ, nhưng cô không có 50 tệ chỉ có tờ 100 tệ thôi, cho nên cô mới bắt đầu để lại 100 tệ đó.

"Được, tôi không nói đến chuyện này, vậy chuyện đó cô muốn giải quyết thế nào?"

Giải quyết?

Giải quyết thế nào?

Cô làm sao biết được?

Không giải quyết là cách giải quyết tốt nhất đúng không?

Cô nhìn thoáng qua sắc mặt của Thẩm Lạc Dương, đương nhiên những lời này cô không dám nói.

"Không phải chỉ là giải quyết thôi sao, tôi cho anh 100 tệ, vậy không còn nợ nần gì nữa được chứ?"

Sắc mặt Thẩm Lạc Dương trong nháy mắt trở nên vô cùng âm trầm.

"Hứa Kiều!"

Hứa Kiều rõ ràng cảm nhận được lửa giận trong lời nói của Thẩm Lạc Dương, cô biết anh nổi giận, nhưng không biết vì sao lại nổi giận.

Chẳng lẽ như vậy không phải là cách giải quyết tốt sao, dù sao anh vốn dĩ không thích cô, lần này cô muốn phôi sạch quan hệ với anh, anh đáng lẽ ra phải cao hứng mới đúng, tại sao lại nổi giận, còn nổi giận với cô nữa?

"Tốt thôi, vậy anh muốn giải quyết thế nào! Anh nói cho tôi nghe phải giải quyết ra sao đi!" Hứa Kiều cũng bức bối, nhin không được lớn giọng với anh.

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều đang nổi giận, thờ dài một hơi, sau đó mở miệng nói.

"Chúng ta ở bên nhau đi."

Anh mới vừa nói xong, Hứa Kiều sững sốt nửa phút.

"Gi, cùng anh ở bên nhau." Lòng Hứa Kiều trong nháy mắt có chút rung động, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, bởi vì cô biết, Thẩm Lạc Dương đột nhiên thay đổi chủ ý, khẳng định là bởi vì chuyện tối đó, nếu là như vậy, cô tình nguyện không cần.

"Đúng vậy, cùng tôi ở bên nhau."

Hứa Kiều nửa ngày không nói gì, chỉ yên lặng rũ mắt xuống nhìn mũi giày mình.

Sau một lúc lâu, cô mới ngẩng đầu, cô nhìn anh, vẻ mặt cười vô tội.

"Lúc trước anh đã nói vĩnh viễn không thích kiểu người như tôi mà, lúc đó anh đã nói vậy, bây giờ lại nói khác, anh đang tự và mặt mình hả?"

Nghe vậy, Thẩm Lạc Dương nhăn chặt mày lại, cảm giác như tự bẽ mặt đập chân mình.

"Không phải bởi vì chuyện đó, mà bởi vì....."

"A~ Không lẽ anh định nói thích tôi? Chuyện này cũng quá máu chó rồi." Hứa Kiều chen ngang lời nói của anh.

Thẩm Lạc Dương bị Hứa Kiều làm á khẩu không nói được gì, cô tuyệt đối đang cố ý.

Nói xong, cô dùng sức đẩy Thẩm Lạc Dương, "Nhường một chút, tôi muốn mở cửa."

"Thẩm Lạc Dương, chúng ta đều là người trưởng thành cả rồi, anh tình tôi nguyện, tôi không cần anh chịu trách nhiệm, thích chính là thích, không thích chính là không thích, không có gì phải miễn cưỡng."

Lúc Hứa Kiều nói xong lời đó, cửa cũng vừa lúc mở ra.

"Vui đùa một chút là tốt rồi, không cần quá nghiêm túc, ngủ ngon ~" Cô mỉm cười nói.

Nói xong cũng không cho Thẩm Lạc Dương cơ hội nói thêm câu nào nữa, ngay lập tức đóng cửa lại.

Sau khi đóng cửa cả người cô liền thở dài nhẹ nhõm, toàn bộ thân thể đều xụi lơ dựa trên cửa.

Cô vươn tay vỗ ngực mình vài cái, lúc anh nói "Chúng ta ở bên nhau đi", trong lòng cô vẫn không kiềm chế được có chút rung động, lúc ấy cảm giác như trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Cũng may cô kiềm chế tốt, anh sớm không nói, muộn không nói, cố tình nói ngay lúc này, khẳng định là bởi vì chuyện tối đó, chắc chắn là thấy áy náy rồi.

Khỏe miệng Hứa Kiều hơi cứng lại, sự thật là như vậy, nhưng chỉ có cô biết, cho dù mấy ngày nay cô cố tình tránh mặt anh, nhưng cô vẫn luôn nhớ anh, tình cảm sáu năm dành cho "anh ấy" đều chuyển hết lên người Thẩm Lạc Dương.

Song cô cũng thừa nhận, lúc còn chưa biết Thẩm Lạc Dương là "anh ấy", cô thật sự rất ghét anh, không biết tại sao, chỉ đơn giản là ghét, đôi khi, cô bị anh hấp dẫn, có lẽ phụ nữ chính là như vậy, rõ ràng trong lòng rất thích, ngoài miệng lại nói ghét.

Sau khi biết "anh ấy" chính là Thẩm Lạc Dương, tình cảm cô dành cho anh càng thêm trong sáng, cô bắt đầu ý thức được, cô thích anh, thật sự thích anh, mặc kệ là anh ấy của 6 năm trước hay là anh của hiện tại, cô đều thích.

Hơn nữa không hề nghi ngờ gì, cho dù là sáu năm trước hay sáu năm sau, Hứa Kiều đều bị anh hấp dẫn.

***

Thẩm Lạc Dương nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt mình, vươn tay gõ cửa.

"Hứa Kiều, cô ra đây, chúng ta nói chuyện tiếp."

Hứa Kiều đưa lưng về phía cửa, nghe Thẩm Lạc Dương gọi cô.

"Chúng ta không có gì để nói, anh mau về đi." Hứa Kiều trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn quyết tâm cự tuyệt.

Anh là cái gì của cô, anh nói mở cửa thì cô phải mở cửa cho anh à, cô dựa vào cái gì phải nghe lời anh, hơn nữa, cô mà mở cửa không phải sẽ mất hết mặt mũi sao, lúc này đóng cửa cô cũng đã ném khí phách đi hết rồi.

Thẩm Lạc Dương đứng ở cửa.

Anh biết bây giờ cô đang hiểu lầm, anh muốn giải thích nhưng không cách nào giải thích được, với tính tình đó của cô hiện tại sẽ không nghe lọt tai lời giải thích của anh.

Nhưng mà việc này cũng chỉ có thể trách anh, ai bảo trước kia quá kiềm nén, còn nói lời tuyệt tình như vậy, bây giờ tự vả mặt là đúng rồi.

Sau khi tắm xong, Hứa Kiều vừa lau tóc vừa đi ra từ phòng ngủ, vừa hay nhìn đến cửa nhà.

Không biết Thẩm Lạc Dương còn ở đây không.

Cô nghĩ như vậy, sau đó liền nhẹ nhàng đi qua.

Chậm rãi nhìn qua mắt mèo.

Kết quả, bên ngoài không một bóng người.

Hứa Kiều không khỏi trợn mắt, cô rốt cuộc chờ mong cái gì chứ, chẳng lẽ mong chờ Thẩm Lạc Dương đứng trước cửa nhà cô, đúng là điên rồi.

Thật sự Thẩm Lạc Dương định đứng chờ trước cửa nhà Hứa Kiều, nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Trường An.

Triệu Như Yên bị ngã thang lầu gãy chân, cho nên anh phải rời đi.

Lúc Thẩm Lạc Dương đến bệnh viện, Triệu Như Yên đã nằm ngủ trong phòng bệnh, cha Thẩm đang ở bên trong chăm sóc bà.

Mà Thẩm Trường An và Lục Chi Ưu đều ngồi bên ngoài.

Thẩm Trường An thấy anh đến, đứng dậy, Lục Chi Ưu cũng đứng dậy theo, Lục Chi Ưu gật đầu chào anh.

"Thế nào, không có chuyện gì chứ?" Ngữ khí của Thẩm Lạc Dương hơi vội vàng.

Thẩm Trường An lắc đầu, "Không có chuyện gì lớn, chỉ là thời gian này yêu cầu phải nghỉ ngơi nhiều."

Nghe được không có gì quan ngại, Thẩm Lạc Dương cũng yên lòng đôi chút.

"Làm sao mà bị như vậy?"

"Nghe cha nói, lúc đi xuống lầu ăn cơm, vừa đi vừa xem điện thoại sao đó không chú ý liền..."

Thẩm Lạc Dương không khỏi nhui mày, khi nào mẹ anh mới có thể bỏ được thói quen 24 giờ đều cầm điện thoại trong tay đây.

Lần này xem như là một bài bài học, phải ngã đau mới nhớ được.

"Anh vào trong xem một chút." Anh nói.

"Vâng."

Thẩm Lạc Dương nhẹ nhàng đẩy cửa ra, sau đó đi vào.

Cha Thẩm nghe được âm thanh mở cửa, liền quay đầu qua nhìn.

"Tối rồi à?"

"Vâng." Thẩm Lạc Dương đi đến phía giường bệnh.

Triệu Như Yên ngủ rất an ổn.

Thẩm Lạc Dương: "Cha, tối nay cha về nhà đi, có con ở đây là được rồi."

Cha Thẩm lắc đầu.

"Không cần, cha ở đây thì tốt hơn, cũng không có chuyện gì lớn, một lát nữa con nên về đi, ngày mai không đi làm hả?"

"Con không có việc gì." Anh nhìn thoáng qua bình nước trên tủ gần giường bệnh.

"Con đi lấy nước ấm cho."

"Được rồi."

Thẩm Lạc Dương mang bình nước đi ra ngoài.

Anh đi đến nơi lấy nước, nghĩ nghĩ, gửi cho Hứa Kiều một tin nhắn WeChat.

"Ting".

Hứa Kiều đang đắp mặt nạ, đột nhiên nghe điện thoại vang lên một cái, cô tùy tiện lấy khăn giấy lau tay rồi mới cầm điện thoại lên.

Mở WeChat, nhìn thấy tin nhắn của Thẩm Lạc Dương, cô nhanh tay mở ra.

[SLY: Hiện tại tôi có chút việc, đi trước.]

Hứa Kiều bĩu môi, anh có việc thì liên quan gì đến cô chứ, nói với cô làm gì.

Cô đang nghĩ xem có nên trả lời lại không, đang lúc cô rối rắm thì Thẩm Lạc Dương lại gửi thêm một tin nữa.

[SLY: Mẹ tôi bị ngã cầu thang gãy chân, đang nằm trong bệnh viện.]

WHAT!!

Hứa Kiều đột nhiên đứng bật dậy.

Bác gái bị ngã cầu thang!

Cô không kịp suy nghĩ gì nữa, nhanh chóng hồi âm lại.

[Kiều Mạch: Ngã cầu thang! Không sao chứ? Có nghiêm trọng không?]

Thẩm Lạc Dương nhấn lại trong vài giây.

[SLY: Không có gì trở ngại, hiện tại đã ngủ rồi.]

Đọc xong tin nhắn của Thẩm Lạc Dương gửi đến, Hứa Kiều mới thở phào nhện nhồm một cái.

Không sao là tốt rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi muốn nói rõ một chút, Thẩm đại ca của chúng ta không phải bởi vì lên giường với Kiều ca mới thích cô ấy, tôi cũng có miêu tả một chút về tâm trạng anh ấy lúc đó, Thẩm đại ca thích Kiều ca, chỉ là cái cách anh và Kiều ca biểu đạt không giống nhau, bởi vì trên vai gánh vác đến trách nhiệm không giống nhau, cho nên anh không thể tiêu sái như Kiều ca được, nhưng thật sự là cậu ấy thích Kiều ca~

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Mộc Từ Đăng

Ngày hôm sau lúc tan làm, Hứa Kiều đi siêu thị mua một ít xương sườn về.

Cô định đến bệnh viện thăm Triệu Như Yên, nhưng không thể đi tay không được, cho nên cô mới nghĩ đến việc hầm canh cho bà.

Nhưng mà nghĩ thì dễ làm mới khó.

Hứa Kiều nhìn xương sườn trắng bóng bấy đang nằm trên tấm thớt, không thể nào xuống tay.

"Cái này phải làm sao?"

Cô cố gắng nhớ lại trước đây Thẩm Lạc Dương làm canh xương sườn như thế nào, cô nghĩ cả buổi, trong đầu đều là hình ảnh canh xương sườn thơm ngào ngạt mà Thẩm Lạc Dương đã làm xong, còn bước làm như thế nào cũng không nhớ ra.

Cô khó xử nhìn đồng xương sườn, chọc tay vào, mềm mại, mỡ nhom nhốp, ngay lập tức cô nôi cả da gà, "Vèo" một cái rút tay trở về.

"Vẫn nên thôi đi, nếu làm không tốt thì..."

Hứa Kiều nghĩ nghĩ, cô đi bệnh viện thăm người chứ không phải hại người.

Cô mang bao tay vào, tùy tiện bỏ xương sườn vào túi rồi ném vào tủ lạnh.

Sau khi dùng nước rửa tay rửa sạch tay mấy lần, Hứa Kiều mới đi vào phòng ngủ thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

Kết quả, cô vừa đổi giày xong, đang chuẩn bị mở cửa, chợt nghe được chuông cửa vang lên.

Cô không khỏi có chút nghi hoặc, bây giờ ai đang ấn chuông cửa nhà cô, không có khả năng là Lục Chi Ưu, bởi vì Lục Chi Ưu trước nay đều chưa hề ấn chuông, chỉ trực tiếp gõ cửa mà thôi.

Cô mở cửa ra.

Nhìn người đứng trước cửa, đột nhiên kích động lên.

"Bà tới đây làm gì?"

Hứa Kiều lạnh lùng nhìn Triệu Ngọc Lan đang đứng trước cửa.

Triệu Ngọc Lan mặc đồ vô cùng ưu nhã, tóc quy củ vấn sau đầu, trên mặt bà ta mang theo nụ cười.

Bà già này cũng rất biết cách chăm sóc, rõ ràng đã hơn năm mươi tuổi rồi mà bảo dưỡng tốt nhìn cứ như mới bốn mươi thôi, nhưng mà thể nào cô nhìn cũng chán ghét.

"Con không chịu về nhà nên chúng ta đến đây xem con thế nào." Triệu Ngọc Lan cười nói.

Chúng ta?

Hứa Kiều có chút không hiểu, nhưng một giây sau, cô liền rõ ràng, bởi vì cô thấy Hứa Kiến Quốc đang đi lên từ phía sau Triệu Ngọc Lan, sắc mặt cô ngay lập tức biến đổi.

Ông ta vẫn có dáng vẻ trước kia, không có gì biến hóa nhiều, nhìn chỉ có chút già đi so với lúc trước mà thôi, tóc bên thái dương đã có chút bạc, có lẽ ngồi ở vị trí lãnh đạo, nên ông ta có khí chất không giận tự uy.

Cô không nói gì, chỉ nhìn ông ta đi đến gần, cho đến khi đứng trước mặt cô.

"Anh nhìn anh đi, thân thể rõ ràng không tốt còn cố chấp đi thang bộ."

Triệu Ngọc Lan nhìn Hứa Kiến Quốc, tay đặt trên cánh tay ông ta, không khỏi có chút oán trách nói.

"Tôi không sao đâu." Hứa Kiến Quốc nói.

Hứa Kiều nhìn Triệu Ngọc Lan đang nắm lấy cánh tay Hứa Kiến Quốc, tự nhiên cảm thấy chói mắt.

Đây là sao, hai người này đang diễn vở chồng thâm tình trước cửa nhà cô sao?

"Cánh đã cứng cáp rồi, không thể mời nổi cô, gọi về nhà ăn cơm mà cũng khó khăn như vậy." Hứa Kiến Quốc nhìn Hứa Kiều nói.

Nhưng không biết vì sao, vừa nghe Hứa Kiến Quốc nói như vậy, cô chợt cảm thấy bức bối.

"Cha à, đó không phải nhà của tôi." Hứa Kiều lạnh lùng phản bác lại.

Hứa Kiến Quốc sừng sốt một chút, ông ta nhìn sắc mặt Hứa Kiều vẫn bình thản như cũ, ngay lập tức có chút tức giận.

"Cô nói đó không phải là nhà của cô, vậy nơi nào mới là nhà của cô, ở đây sao, cô thật sự xem nơi này là nhà của mình hả!" Hứa Kiến Quốc chỉ vào cánh cửa phía sau Hứa Kiều nói.

"Đúng vậy, trong lòng tôi, đây là nhà của tôi." Hứa Kiều nhìn dáng vẻ tức giận của ông ta, không để ý gì nói.

Triệu Ngọc Lan nhìn hai người, không khỏi có chút đau đầu, hai người này vẫn luôn như vậy, đứa nhỏ Hứa Kiều này luôn quật cường như thế, mà lão Hứa cũng có tính tình y chang, cho nên từ nhỏ đến lớn, hai người cãi nhau không ít lần, ở chung với nhau thì bắt đầu cãi cho đến khi kết thúc.

Nếu vẫn tiếp tục như vậy, đoán chừng hai người muốn đứng đây cãi và mất thôi, vì thế bà ta chạy qua lôi kéo Hứa Kiến Quốc, nhỏ giọng nói bên tai ông ta: "Lão Hứa, làm sao vậy, hôm nay chúng ta đến thăm con bé chứ không phải cãi nhau."

Nghe xong lời nói của Triệu Ngọc Lan, sự tức giận trên mặt Hứa Kiến Quốc cũng từ từ tan đi.

Triệu Ngọc Lan nhìn Hứa Kiến Quốc đã hòa hoãn hơn, sau đó xoay người nhìn Hứa Kiều.

"Kiều Kiều, không mời chúng ta vào nhà ngồi chút sao?" Triệu Ngọc Lan nhìn cô, mềm nhẹ nói.

Khoe miệng Hứa Kiều lộ ra nụ cười lạnh, cô ra khỏi nhà sau đó lưu loát đóng cửa lại.

"Ngại quá, không thể đón tiếp được, giờ tôi có việc phải ra ngoài."

Rõ ràng chính là muốn đuổi người.

Nụ cười trên môi Triệu Ngọc Lan trong nháy mắt liền cứng đờ, đứa nhỏ này vẫn giống như lúc nhỏ, nói chuyện rất thẳng thắn, luôn thể hiện sự thích hay không thích lên mặt, bà ta lập tức có chút xấu hổ.

Hứa Kiến Quốc thấy thế, càng là giận sôi máu hơn.

"Hứa Kiều, cô nói cái gì vậy hả! Mau xin lỗi đi Triệu ngay!"

"Xin lỗi? Ông có bị hồ đồ không vậy? Ông cảm thấy tôi sẽ xin lỗi sao?"

Hứa Kiến Quốc rất tức giận, ngực bắt đầu phập phồng liên hồi.

"Lão Hứa, tôi không sao đâu, thật đó." Triệu Ngọc Lan nhìn tình huống của hai người, không khỏi nói nhanh.

"Già rồi sa mưa." Hứa Kiều cười nhạo.

Bà ta vẫn giống trước đây, luôn thích làm người hiền lành, luôn tỏ ra đáng vẻ bạch liên hoa, thật ghê tởm, kỹ thuật diễn của bà ta cô đã nhìn nhiều năm rồi, thật sự phát ngán đến nơi!

"Hứa Kiều! Cô không có gia giáo như vậy hả!"

Người ta nói con gái chính là tình nhân kiếp trước của cha, nhưng Hứa Kiến Quốc lại cảm thấy, Hứa Kiều là oan gia kiếp trước của ông ta, kiếp này chỉ muốn đòi nợ ông ta thôi.

"Gia giáo? Ông muốn nói gia giáo với tôi sao?" Hứa Kiều lộ ra đáng vẻ không thể tin được nhìn Hứa Kiến Quốc.

"Ông còn không biết xấu hổ nói cái từ này với tôi, gia giáo, ở nhà không có ai thì gia giáo đâu ra?" Sau khi nói xong, Hứa Kiều nhện không được bật cười.

Hứa Kiến Quốc cảm thấy lực bất tòng tâm, Hứa Kiều không phải là người như vậy, Hứa Kiều nhà ông ta lúc còn nhỏ rất ảm áp, hay cười, tính tình vô cùng tốt, giống như áo bông nhỏ của ông ta, nhưng bây giờ người đứng trước mặt lại làm ông ta thấy xa lạ vô cùng.

"Hứa Kiều, sao con có thể biến thành dạng người thế này, con thật sự làm cha quá thất vọng rồi..." Hứa Kiến Quốc tỏ ra vô cùng đau đớn.

Hứa Kiều không khỏi cảm thấy hốc mắt cay xè, khổ sở trong lòng không ngừng dâng lên, cô dùng tay đè lại mũi mình.

"Thất vọng, tôi không có khả năng làm ông kiêu ngạo, hơn nữa không phải ông có Hứa Ý rồi sao, Hứa Ý rất hiếu thuận với ông nha, điểm này, tôi so với cô ta kém hơn nhiều, hơn nữa tôi không cần phải giả dối, đầu giống ai kia, kỹ thuật diễn vô cùng tốt, cô ta nên đi làm diễn viên, làm giám đốc làm gì, quá mai một nhân tài." Hứa Kiều cười lạnh.

Nhớ khi còn nhỏ, lúc đó Hứa Ý vẫn còn là chị Ý Ý trong lòng cô, lúc ấy, các cô rất thân thiết nhau, đến nay cô vẫn còn nhớ rất rõ những lời mà Hứa Ý nói khi ấy, cô ta muốn học làm diễn viên, sau này sẽ trở thành một đại minh tinh, muốn được nhiều người thích.

Mà cô ta đâu có làm như vậy, lúc đó đã điền vào nguyện vọng là học viện tài chính, muốn giúp Hứa Kiến Quốc kinh doanh công ty, về sau có thể giúp Hứa Kiến Quốc giả quyết nhiều chuyện mệt nhọc.

Bây giờ nhớ lại cô chỉ thấy vô cùng châm chọc, nói muốn làm diễn viên thế mà lại đăng ký học viện tài chính, nói là đăng ký học viện tài chính vậy mà mắt luôn nhìn đến trường diễn viên.

Hứa Kiến Quốc trong nháy mắt mặt liền đen xuống, ông ta nhìn đáng vẻ chanh chua của Hứa Kiều, không khỏi lửa giận bốc lên tận trời.

"Mẹ cô dạy cô như vậy sao? Chanh chua?"

Bởi vì khi còn nhỏ, Hứa Kiến Quốc luôn bận rộn đi công tác, cho nên phần lớn thời gian, Hứa Kiều đều ở cùng Hứa Như Ngôn, lúc ấy tuy rằng Hứa Kiến Quốc không thường về nhà, nhưng cực kỳ sủng Hứa Kiều, mỗi lần ông ta về nhà, Hứa Kiều muốn gì đều đáp ứng cái đó.

"Ông đừng nói đến mẹ tôi, tôi đã nói rồi, ông không xứng!" Mặt Hứa Kiều lập tức đỏ lên.

Mỗi người đều có vảy ngược, mà Hứa Như Ngôn chính là vảy ngược của Hứa Kiều.

Thẩm Lạc Dương mới vừa lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, đột nhiên nghe được thanh âm của Hứa Kiều từ trên lầu truyền xuống, nghe thanh âm này, rõ ràng mang theo ghen ngào và phẫn nộ.

Lúc ấy anh cũng không nghĩ gì nhiều, chưa phản ứng lại thì chân đã sai bước về phía cầu thang đi lên.

Đến nơi liền thấy Hứa Kiều đứng đối diện mình, mà đối diện với cô còn có một nam một nữ, anh nhìn vành mắt rõ ràng đã phấm hồng của Hứa Kiều, bả vai cô có chút không khống chế được đang run rẩy, răng gắt gao cắn chặt môi mình.

Anh theo bản năng chuẩn bị nhấc chân qua đi, bỗng nhiên nghe một câu như vậy, khiến anh phải dừng chân lại.

"Hứa Kiều, cô đừng quên, tôi là cha cô!"

Cha?

Đứng đối diện Hứa Kiều chính là cha của cô, vậy người phụ nữ đứng bên cạnh chắc là mẹ của cô rồi.

Đây là việc nhà của cô, anh hẳn nên tôn trọng người khác, vì thế anh liền chuẩn bị đi xuống lầu, nhưng khi anh nhìn đến vành mắt hồng hồng của cô, rõ ràng muốn khóc đến nơi rồi, bước chân anh không thể nào nhấc lên được.

"Cha? Ông mà gọi là cha sao? Nhiều năm rồi, ông có làm trọn trách nhiệm người cha chưa? Đoán chừng trong lòng ông cũng chỉ có Hứa Ý là con gái, cô ta là tâm can bảo bối, mà Hứa Kiều tôi thì tính là cái gì, cho dù ở bên ngoài đối chết, lạnh chết ông cũng không quan tâm, hiện tại tới đây nói chuyện cha con với tôi, ông không thấy tức cười sao?"

Hứa Kiến Quốc cảm thấy ngực vô cùng đau đớn, mỗi một câu nói của Hứa Kiều giống như một cây đao, hung hăng cắm vào lòng ông ta.

Triệu Ngọc Lan nhìn đáng vẻ chau mày của Hứa Kiến Quốc, biết nhất định là bệnh cũ lại tái phát.

"Kiều Kiều, con không nên nói như vậy, trong lòng cha con luôn có con..."

"Bà câm miệng, tôi nói chuyện với bà sao? Bà giả mù sa mưa cái gì, bà và Hứa Ý đều giống nhau, người trước người sau cùng một bộ, đừng làm tôi ghê tởm được không?"

"Kiều Kiều, di không phải..."

"Bà đừng giả vờ nữa, bà rõ ràng không thích tôi, còn đi giả bộ làm mẹ hiền, làm phiền bà để lại hình tượng mẹ hiền cho Hứa Ý đi, tôi không cần đâu, bà cho rằng bà là ai, bà có biết từ tận đáy lòng tôi luôn xem thường bà không, mặc kệ bên ngoài ăn diện ra sao bên trong đều là tiểu tam, bà vĩnh viễn là tiểu tam, người khác nhận không ra..."

"Chát!"

"A, lão Hứa!"

Hứa Kiều che lại một bên mặt của mình, nước mắt tích tụ trong hốc mắt đã lâu rốt cuộc cũng rơi ra.

Cô nhìn Triệu Ngọc Lan, lạnh lùng nói: "Đây là bà nói, trong lòng ông ta có tôi sao? Không thấy châm chọc hả?"

Ai cũng không ngờ Hứa Kiến Quốc sẽ ra tay đánh cô, cho nên ngay cả Thẩm Lạc Dương cũng không phản ứng kịp, lúc anh phản ứng được, Hứa Kiều đã bị đánh nghiêng đầu sang một bên.

"Hứa Kiều, cô thật sự hết thuốc chữa rồi! Hết thuốc chữa!"

"Tôi nói sai cái gì, bà ta vốn dĩ là tiểu tam, làm tiểu tam còn không cho người ta nói hả, nếu không muốn bị nói có bản lĩnh thì đừng làm!"

Hứa Kiến Quốc giận run cả người, ngay lập tức giơ tay lên chuẩn bị giáng một cái tát nữa.

Nhưng lần này không đợi bàn tay ông ta giáng xuống đã có một bàn tay khác giữ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Mộc Tử Đằng

Nhưng lần này không đợi bàn tay ông ta giáng xuống đã có một bàn tay khác giữ lấy.

Hứa Kiều theo bản năng nhắm mắt lại.

Qua vài giây, phát hiện không có đau đớn như trong tưởng tượng, cô không khỏi chậm rãi mở mắt ra.

Cô nhìn người đang đứng chắn trước mặt mình, tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng anh, nhưng điều đó cũng khiến cô lập tức sùng sốt.

Anh khi nào mà...

Hứa Kiến Quốc nhìn người đàn ông đang chặn tay mình lại, thân hình cao lớn, mặt đầy giận dữ, một đôi mắt sắc bén đang lạnh lùng nhìn mình, ông ta dù sao cũng là người lần lộn trên thương trường nhưng giờ phút này không khỏi cảm thấy có chút bị uy hiếp.

"Cậu là ai?" Ông ta hỏi.

Thẩm Lạc Dương nhìn ông ta, sau đó buông ta ra, Hứa Kiến Quốc cũng buông xuống.

"Xin chào bác trai, con là Thẩm Lạc Dương." Thẩm Lạc Dương cười cười, hơi khom lưng lễ phép nói.

Hứa Kiến Quốc nhất thời không nói gì.

Người đàn ông này biến hóa quá nhanh, ông ta bắt giác cảm thấy, anh không phải một nhân vật đơn giản, cho dù tướng mạo, khí chất hay lời nói cử chỉ đều hơn người.

"Ừ, chào cậu." Hứa Kiến Quốc mở miệng nói.

Mặc dù người này ngăn ông ta lại nhưng ông ta cũng không hề thấy tức giận, ngược lại còn cảm thấy may mắn, may mắn đã có người ngăn cản chính bản thân mình lại.

"Bác trai, tuy biết rằng đây là việc nhà của bác, người ngoài như con không nên nhúng tay vào."

"Không nên nhúng tay, không phải cũng đã làm rồi sao?"

Ông đã nhìn người nhiều năm như vậy rồi, mắt nhìn người cũng không kém, cho nên ông ta chắc chắn một điều, người này thích Hứa Kiều, hơn nữa là vô cùng vô cùng thích!

Thẩm Lạc Dương dừng vài giây, anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hứa Kiều, trên da mặt trắng nõn của cô bây giờ đã đỏ lên, cô đang mở to đôi mắt đỏ hồng nhìn mình, Thẩm Lạc Dương chợt cảm thấy đau lòng.

Tiếp đó, anh xoay người lại, nhìn Hứa Kiến Quốc, ngữ khí kiên định nói: "Không sai, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến cô ấy con sẽ quan tâm đến."

Hứa Kiều hít hít mũi, nước mắt ngay lập tức rơi đầy mặt, nhưng cô vẫn cứng rắn đẩy Thẩm Lạc Dương ra.

Cô nhìn Hứa Kiến Quốc.

"Hiện tại, ông đánh cũng đã đánh, mắng cũng mắng rồi, có thể rời đi được chưa?"

Hứa Kiến Quốc không nói gì, chỉ cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên, vị đắng chát cùng đau khổ không ngừng dâng lên trong lòng.

"Được, nếu ông không đi, tôi đi." Hứa Kiều cố nén nước mắt, ngữ khí lạnh băng nói.

Nói xong liền không chút do dự trực tiếp đi xuống lầu.

Thẩm Lạc Dương nhìn theo bóng dáng Hứa Kiều, anh lễ phép cúi người chào Hứa Kiến Quốc, định đuổi theo cô, chợt nghe được Hứa Kiến Quốc nói.

"Cậu thích Kiều Kiều."

Bước chân Thẩm Lạc Dương dừng lại một chút, anh không quay đầu, nhưng lại kiên định nói.

"Vâng."

Hứa Kiến Quốc gật gật đầu, "Kiều Kiều nhà tôi nhờ cậu chăm sóc."

"Con đã biết."

Hứa Kiến Quốc nhìn hướng Hứa Kiều và Thẩm Lạc Dương rời đi, không khỏi thở dài một hơi, hốc mắt đỏ lên, trong nháy mắt dường như già đi rất nhiều, ông chậm rãi gờ bàn tay vừa đánh Hứa Kiều lên, giờ phút này bàn tay vẫn có chút run nhè nhẹ.

Triệu Ngọc Lan nhìn Hứa Kiến Quốc, vươn tay nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay ông ta một cái, "Ông xem đi, hà tất gì phải làm như vậy? Chuyện gì cũng nên từ từ nói, con cái đã lớn như vậy, còn muốn động thủ?"

"Tôi biết, chỉ là lúc ấy không giữ được bình tĩnh." Hứa Kiến Quốc bất đắc dĩ nói.

Ông ta hối hận, đâu ai biết được, ngay lúc ông ta xuống tay đánh Hứa Kiều thì trong lòng có bao nhiêu đau đớn chứ, tuy rằng từ nhỏ đến lớn, Hứa Kiều cãi nhau với ông ta rất nhiều, ông nói đông, cô liền cổ tình nói tây, cái gì cũng đối nghịch với ông, trước kia mặc kệ cô chọc ông nổi giận thế nào, ông cũng chưa từng động tay, cuối cùng là không bỏ được, nhưng hôm nay...

"Ông biết, ông biết, thì có ích lợi gì?" Triệu Ngọc Lan có chút trách cứ ông, dáng vẻ đó giống như đang dạy dỗ một đứa con nít.

Hứa Kiến Quốc nhìn Triệu Ngọc Lan, trở tay vỗ vỗ tay bà.

"Nhiều năm như vậy, khổ cho bà rồi."

Triệu Ngọc Lan lắc đầu.

"Không khổ, khổ gì chứ, nhiều năm rồi không phải đều như vậy sao."

***

Thẩm Lạc Dương đi vài bước đã đuổi kịp Hứa Kiều, anh duỗi tay giữ chặt cô lại.

"Làm gì vậy?" Cô không quay đầu lại, nói: "Buông tay."

Thẩm Lạc Dương đương nhiên sẽ không nghe lời cô, anh giữ lấy cánh tay cô, sức lực không lớn, nhưng cô cũng không tránh thoát được.

"Anh làm sao vậy hả, tôi bảo buông tay cơ mà." Hứa Kiều xoay người nhìn anh.

Nước mắt trên mặt đã được cô chùi sạch sẽ, lúc này, trừ đôi mắt và chóp mũi đỏ bừng chứng minh đã khóc, những chỗ khác đều rất bình thường.

Cô nhìn chằm chằm vào mắt anh, phát hiện trong mắt anh là đau lòng và khổ sở.

Anh đau lòng cái gì, khổ sở cái gì?

Cô đột nhiên cười.

"Sao vậy, anh đang thương hại tôi à?"

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều rõ ràng đang đau buồn muốn chết còn cố tỏ ra không có gì, có chút đau lòng.

Thật sự không kiên cường như vậy mà còn cố bày ra dáng vẻ đó làm gì?

Hứa Kiều nhìn ánh mắt Thẩm Lạc Dương có chút phức tạp, không khỏi giật giật khóe miệng.

"Anh bị sao vậy, rõ ràng người bị đánh là tôi, mà anh tỏ ra bộ dáng như chính mình bị đánh là sao hả?"

Thẩm Lạc Dương duỗi tay vỗ vỗ đầu cô.

"Đau khổ không cần phải chịu đựng một mình, có tôi ở đây, muốn khóc cứ khóc đi."

Hứa Kiều sững sốt một chút, môi hơi mấp máy vài cái, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Sau một lúc lâu, cô mới mở miệng.

"Tôi không có buồn gì đâu, cũng không muốn khóc."

Cô rõ ràng vẫn đang cật lực mạnh.

"Ở trước mặt tôi không cần cật lực mạnh." Anh nói.

Hứa Kiều nghe được lời này, nụ cười cũng biến mất, cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Cậy mạnh? Cậy mạnh cái gì? Tôi không hiểu anh đang nói gì."

"Bây giờ cô đang cậy mạnh đó, rõ ràng không kiên cường như vậy, vì sao còn muốn giả bộ kiên cường, rõ ràng..."

"Câm miệng!" Ánh mắt Hứa Kiều trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo cực kỳ.

"Anh thì biết cái gì, đừng tỏ ra là người hiểu tôi, anh không hiểu gì cả!"

Con người Hứa Kiều giống như băng tuyết mùa đông.

Cho dù nghe cô nói như vậy, trên mặt Thẩm Lạc Dương vẫn không có chút tức giận nào.

Hứa Kiều chịu đủ rồi, cô dùng sức giãy giụa, muốn thoát ra khỏi tay anh.

Nhưng cho dù cô giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, bàn tay của Thẩm Lạc Dương nắm cánh tay cô không hề có dấu hiệu buông lỏng.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Hứa Kiều có chút vô lực hỏi.

Cô bây giờ cảm thấy quá mệt mỏi, đột nhiên cảm thấy mình quá vất vả, hiện tại cô chỉ muốn ở một mình, chỉ muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút.

"Tôi không muốn làm gì cả, tôi chỉ muốn ở cạnh em."

"Ở cạnh tôi?" Hứa Kiều hỏi lại.

"Dựa vào cái gì? Anh dựa vào cái gì muốn ở cạnh tôi? Anh có tư cách gì hả?"

"Chỉ bằng anh đau lòng, anh không muốn thấy em khóc, không muốn thấy em đau khổ, dựa vào việc anh thích em, anh muốn bảo vệ em!"

Đời này Thẩm Lạc Dương chưa từng nói lời dịu dàng ôn nhu với người phụ nữ nào, anh đã từng cho rằng có lẽ cả đời này anh sẽ không nói ra như vậy, cho đến khi gặp được Hứa Kiều, anh dường như làm hết tất cả những điều đó vì cô, từ trước đến nay anh là một người cô độc, có thói quen làm việc một mình, nhưng sau khi gặp được Hứa Kiều anh đã dần thay đổi.

Lúc này Hứa Kiều ngậy ngẩn cả người.

Một cảm giác nói không nên lời sinh ra từ tận đáy lòng, giống như □□* vậy, tùy ý nó từng chút từng chút nảy sinh, cô hăm vào trong càng ngày càng sâu, rõ ràng biết là □□, nhưng lại không khắc chế được chính mình.

(*□□: *Bản raw để như thế*)

Quả thật Hứa Kiều cũng có thói quen một mình làm tất cả, một mình giải quyết vấn đề phát sinh, bởi vì cô biết, cô không thể tin tưởng người khác, trên đời này, không phải ai cũng khiến cô dựa dẫm vào được, có lẽ cô đã từng dựa dẫm vào mẹ mình, nhưng cuối cùng, mẹ cũng rời đi.

Khi còn nhỏ, cô luôn nhìn thấy Triệu Ngọc Lan, Hứa Kiến Quốc, Hứa Ý, một nhà ba người cười vui vẻ, trong căn nhà đó, cô giống như một người xa lạ, giống như một người ngoài cuộc, nhưng mà đó rõ ràng là nhà cô, là nhà cô, vậy mà cô lại giống như một kẻ ăn nhờ ở đậu.

Cô không thể ngăn cản được Triệu Ngọc Lan và Hứa Ý công khai đi vào ở trong nhà cô, ngăn cản không được Triệu Ngọc Lan ở trong căn phòng từng thuộc về mẹ cô, ngăn cản không được Hứa Ý trở thành chị cô, cái gì cô cũng không làm được.

Có lẽ chính là như vậy, lâu ngày, cô dần dà hình thành thói quen, thói quen một mình làm mọi việc, không thể hiện vui buồn đau khổ ra bên ngoài nữa, cho dù là khổ sở, trên mặt cô vẫn luôn mang theo một nụ cười xinh đẹp.

Cô thích cãi nhau với Hứa Kiến Quốc, luôn gây chuyện với ông, quấy rầy đến ông, bởi vì chỉ có như vậy, ông ta mới đặt một chút tinh lực lên người cô, cô không muốn làm một người ngay cả cảm giác tồn tại cũng không có.

Lúc ấy, cô đã từng nghĩ rằng cả đời này mình sẽ như vậy, mãi cho đến khi năm mười tám tuổi ấy, cô đã gặp Thẩm Lạc Dương.

Trong toa xe lửa chật chội, bên ngoài mưa to như trút nước, ánh đèn bên trong xe lơ mơ, tiếng người ồn ào, anh dựa vào nơi đó hút thuốc, cô nhìn thấy anh nhả khói trắng từ trong miệng ra, sau đó làn khói dần tan biến trong không khí.

Tại giây phút đó, tim cô đập "Thình thịch thình thịch", mang theo hơi thở tươi mới.

Cô vĩnh viễn không quên được dáng vẻ anh cứu cô, rõ ràng anh và cô chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng anh vẫn không do dự cứu cô, cho dù biết chính mình sẽ bị thương.

Thật ra vừa rồi ở trước mặt anh, cô đột nhiên khóc, đó không phải vì bị Hứa Kiến Quốc đánh đau, mà bởi vì nói câu kia của Thẩm Lạc Dương "*Không sai, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến cô ấy con sẽ quan tâm đến.*", chính vì những lời này, mới khiến cô không giữ được nước mắt nữa.

Lúc ấy, cô không ngờ anh sẽ nhìn thất bộ dáng đó của mình, vì sao cổ tình ngay lúc cô mất mặt anh lại xuất hiện, rõ ràng anh không thích cô, mà ở trước

mặt cô lại nói lời thâm tình chỉ có những người yêu nhau mới nói chứ.

Rõ ràng cô là một người chết lặng với mọi thứ xung quanh, như một thói quen, cảm thấy bản thân mình đều có thể vượt qua tất cả, sau này gặp chuyện gì cũng sẽ không sợ hãi, nhưng vào lúc này lại có một người đột nhiên đứng trước mặt bạn, giống như một ngọn núi lớn, che chắn, bảo vệ an toàn cho bạn, làm cho tất cả sự kiên cường mà bạn vất vả dựng lên đều có thể buông xuống toàn bộ.

Cô rất khát vọng cảm giác này, nhưng lý trí lại nói cho cô biết, cô chỉ có thể khát vọng, không thể hy vọng xa vời, bởi vì có vài thứ cuối cùng cũng không thuộc về mình thì ngay từ đầu không nên chạm vào.

"Thẩm Lạc Dương, lần trước không phải anh nói muốn ở bên cạnh tôi sao, bây giờ còn tính không?" Hứa Kiều đột nhiên duỗi tay kéo lấy cổ áo anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh.

Thẩm Lạc Dương cong môi cười cười, nói: "Tính."

"Được rồi, tôi đồng ý, chúng ta ở bên nhau đi, anh cũng đừng có hối hận, lúc trước chính anh là người đã đưa ra đề nghị này."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Edit: Mộc Từ Đăng

"Gì, cậu và anh ấy yêu nhau như thế sao?" Đàm Đình Đan mặt đầy kinh ngạc nói.

"Ừ."

"Trời ạ, có qua loa quá không?"

Hứa Kiều dùng tay chống cằm, "Qua loa? Không thấy vậy, dù sao tớ cũng không thiết thời giờ, vốn dĩ muốn ở bên cạnh anh ấy, đây không phải chính là cơ hội sao?"

Đàm Đình Đan bắt đầu đi lắc đầu.

"Cậu thật sự thích huấn luyện viên Thẩm?"

"Nói nhảm, nếu không thì cậu nghĩ tớ rảnh rỗi làm gì?" Hứa Kiều nhàn nhạt nói.

"Đúng rồi, tớ có chuyện muốn nói với cậu."

"Nói đi." Hứa Kiều ngồi thẳng người dậy, cầm ly nước lên uống một ngụm.

"Tớ và... Tống Lâm yêu nhau"

"Khụ khụ... Khụ khụ..." Trong miệng Hứa Kiều vẫn còn ngụm nước chưa kịp nuốt xuống, nghe xong lời này liền bị sặc.

Đàm Đình Đan nhanh tay đưa khăn giấy cho cô.

Hứa Kiều nhận lấy khăn giấy rồi chùi vệt nước trên khóe miệng.

"Cậu? Cậu và Tống Lâm? Các cậu có gian tình từ khi nào?"

"Gian tình cái gì chứ, rõ ràng chính là tình yêu." Đàm Đình Đan liếc cô một cái.

Đàm Đình Đan và Tống Lâm?

Bọn họ ở bên nhau, điều này trước nay cô chưa từng nghĩ đến, bởi vì cô không hề thấy hai người này qua lại gì với nhau, sao lại đột ngột như vậy, hơn nữa Đàm Đình Đan cũng chưa từng nói gì với cô mà.

"Thật ra, cách đây không lâu Tống Lâm tỏ tình với tớ." Đàm Đình Đan nhớ đến buổi tối hôm đó Tống Lâm tỏ tình với mình, không khỏi cảm thấy buồn cười, bởi vì một người ngày thường nhìn rất lạnh lùng, ít khi nói cười với người khác, vậy mà khi tỏ tình với con gái lại nói năng lộn xộn còn đỏ mặt nữa, lúc đó anh dễ thương không chịu được, nếu không phải vừa vặn cô cũng thích anh, đổi lại là cô gái khác sẽ không thêm đáp ứng lại đâu.

"Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy hả?" Hứa Kiều gọi Đàm Đình Đan cả nửa ngày cũng không phản ứng lại, duỗi tay chọc chọc người cô.

Đàm Đình Đan chợt phản ứng lại, cười cười, "Không có gì."

Hứa Kiều khinh thường nhìn cô ấy một cái.

Còn nói dối, nhìn cái gương mặt đang tràn đầy ý xuân của cô ấy đi, còn tranh cãi với cô, đúng là con gái.

"Trên đời này có rất nhiều việc trùng hợp, cậu biết Tống Lâm đúng không, người mà lần trước tớ kể đó, chuyên viên trang điểm tớ mới nhận, cô ấy là em gái của Tống Lâm, em gái ruột."

"Ôi thần linh, cái này đúng là quá trùng hợp mà." Lúc này đến phiên Hứa Kiều giật mình.

"Đúng vậy, tớ cũng thấy thế, lúc ấy cũng không dám tin tưởng."

Thật ra thì cô và Tống Lâm có thể ở bên nhau, may mắn là nhờ có Tống Lâm, vì cô thường xuyên đi chụp ảnh, mỗi lần kết thúc công việc đều là buổi tối, mẹ Tống lo lắng Tống Lâm, nên mỗi lần đều sẽ bảo Tống Lâm đi đón cô bé.

Vì vậy mỗi ngày căn bản bọn họ đều gặp mặt, giữa hai người, thì Đàm Đình Đan thích Tống Lâm trước, nhưng lại là Tống Lâm tỏ tình trước, theo như lời Tống Lâm nói, một khi anh đã xác định thích cô, sẽ không chút do dự triển khai tấn công, bọn họ là quân nhân nên làm việc phải chú ý nhanh, chuẩn và tàn nhẫn, cho dù là việc gì, kể cả tình yêu cũng giống vậy.

"Chị Đàm, đến lúc lên sân khấu rồi." Lúc này, nhân viên công tác gọi cô ấy.

"Được rồi, tôi biết rồi, đến ngay đây." Đàm Đình Đan nói với nhân viên.

Hứa Kiều nhìn qua đồng hồ, hiện tại khoảng 5 giờ nhiều, Thẩm Lạc Dương lúc này chắc tan làm rồi.

"Cậu bận việc thì tớ đi trước đây, Thẩm Lạc Dương đang đi đón tớ."

"Tạm biệt, lần sau cùng nhau ăn cơm."

"Được."

Nhân viên công tác lại tới thúc giục một lần nữa, Đàm Đình Đan mới đứng dậy rời đi.

Sau khi Đàm Đình Đan đi, Hứa Kiều cũng rời đi.

Mới vừa đi ra ngoài, điện thoại liền vang lên.

Tên gọi đến.

Ông chú già.

Khóe miệng Hứa Kiều lộ ra một nụ cười xinh đẹp.

"Alo!"

"Anh đến rồi, em ở đâu?"

"Em đang đợi thang máy." Hứa Kiều vui sướng hài lòng nói.

"Được, anh ở bên ngoài chờ em."

"OK OK."

Tắt điện thoại, tâm tình Hứa Kiều vô cùng sung sướng, bước chân nhẹ nhàng đi đến chỗ thang máy, cô vừa đến thì thang máy cũng đúng lúc mở cửa, cô thuận tiện đi vào trong.

Cô nhìn con số ngày càng nhỏ trên thang máy.

"Đình."

Cửa thang máy mở ra, cô bước nhanh ra ngoài.

Đi đến đại sảnh, cô liền nhìn thấy xe của Thẩm Lạc Dương dừng bên ngoài, cô bước nhanh đi ra, sau đó mở cửa xe ngồi vào trong.

"Đến sớm hơn so với dự đoán." Cô một bên nói, một bên cúi đầu cài dây an toàn.

Nhưng cả nửa ngày cô cũng không cài được dây an toàn.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô đang kéo dây lưng từng liềm vươn tay qua.

Hứa Kiều nhìn bàn tay anh đang nắm lấy tay mình.

Khô ráo ảm áp.

Thẩm Lạc Dương hơi dời tay cô sang chỗ khác, sau đó bàn tay rộng lớn của anh nắm lấy dây an toàn, nhẹ nhàng kéo qua, lại nhẹ nhàng cài lại, dây an toàn được cài chặt.

"Lợi hại." Hứa Kiều dựng ngón cái với anh.

Kết quả nhận được chính là cái liếc mắt của Thẩm Lạc Dương.

"Ngốc."

Hứa Kiều bĩu môi, không để ý tới anh.

Thẩm Lạc Dương thấy vẻ mặt kiêu ngạo của cô, không nhịn được vươn tay vò loạn tóc cô lên.

"Một chút nữa chúng ta đi siêu thị, em muốn ăn gì?"

Vừa nói đến ăn, Hứa Kiều liền không rảnh kiêu ngạo nữa.

Cô phát hiện, yêu nhau với Thẩm Lạc Dương sẽ không bao giờ lo lắng về vấn đề ăn uống, bởi vì bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào, không cần dùng lý do lý trấu gì để xin ăn ké cơm nữa, bây giờ cô đã hoàn toàn nói tạm biệt với đồ ăn ngoài, hơn nữa Thẩm Lạc Dương còn xóa toàn bộ những ứng dụng gọi thức ăn nhanh trong điện thoại của cô.

Anh nói, không được ăn thực phẩm rác rưởi bên ngoài.

Mẹ nó, lúc nói những lời này vô cùng man lun!

"Rất nhiều rất nhiều, chúng ta đi siêu thị trước đi, đến đó mua gì tính sau." Hứa Kiều vui vẻ nói.

"Được." Thẩm Lạc Dương vừa lái xe, vừa nói, nhưng giờ phút này trong đầu anh đã nhanh chóng lên một danh sách.

Hứa Kiều trời sinh chính là người không thích lên kế hoạch trước, mà Thẩm Lạc Dương vừa hay lại trái ngược với cô.

Ví dụ khi hai người đi siêu thị.

Hứa Kiều mỗi lần đều là nhất thời hứng khởi, hoàn toàn không biết chính mình muốn mua gì, trên cơ bản nhìn thấy mới mua.

Còn Thẩm Lạc Dương, hoàn toàn có mục đích từ trước, trước khi đi, anh sẽ liệt kê một lần những thứ cần mua, bởi vì cần anh mới đi.

Cách sinh hoạt của hai người không giống nhau chút nào, một người quá tùy ý, một người quá nghiêm cẩn.

Xe nhanh chóng được lái đến siêu thị.

Thẩm Lạc Dương nắm tay Hứa Kiều, hai người sóng vai đi vào trong siêu thị, từ khi ở bên nhau, cô phát hiện ra một điều, Thẩm Lạc Dương hình như đặc biệt thích tay cô, bởi vì anh luôn nắm tay cô khi đi đâu đó.

Mới vừa vào trong siêu thị, Thẩm Lạc Dương lấy xe đẩy, Hứa Kiều giống như một con ngựa hoang, đi đến giá hàng nào cũng sẽ lấy một ít.

Chocolate trà xanh?

Mua!

Cánh gà ngâm ớt?

Mua!

Khoai tây chiên?

Mua!

Hứa Kiều nhìn thấy món gì liền trực tiếp lấy rồi ném vào trong xe đẩy mà Thẩm Lạc Dương đang đẩy.

Thẩm Lạc Dương cảm thấy không biết phải làm sao, lần trước nói nhiều với cô như vậy, cô đều nghe vào tai này ra tai kia, một chút giữ lại cũng không có.

Hứa Kiều ở phía trước ném đồ ăn vặt vào, Thẩm Lạc Dương ở phía sau sẽ lựa chọn kỹ càng rồi bỏ lại những cái không tốt.

"Nhìn đi, thịt bò này!" Trong tay Hứa Kiều cầm phần thịt bò mới, mặt đầy tươi cười nói với anh.

"Muốn ăn?"

"Ừ ừ." Hứa Kiều dùng sức gật đầu, cô muốn ăn thịt nướng, nghĩ lại thịt bò nướng trên lửa vàng thơm, mềm mềm, sau đó rải lên một ít tiêu xay, bột thì là, cuối cùng dùng rau xà lách cuốn lại, mùi vị đó hấp dẫn bao nhiêu.

"Buổi tối chúng ta ăn thịt nướng nhé?"

"Được được được."

Nhìn Hứa Kiều nhắc đến thịt liền vui vẻ, hai mắt phát sáng, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hai người cùng nhau mua thịt, rau và trái cây, sau đó lại mua một thùng nước khoáng và nước trái cây, cùng với một ít đồ ăn vặt mà Thẩm Lạc Dương đã lựa chọn kỹ càng.

Lúc tính tiền, Hứa Kiều mới phát hiện đồ ăn vặt lúc trước mình bỏ vào đã bị Thẩm Lạc Dương bỏ lại gần hết, cô không khỏi cho Thẩm Lạc Dương một ánh mắt tức giận.

Thẩm Lạc Dương cười cười với cô, sau đó tiếp tục bình tĩnh tiền trả.

Sau khi tính tiền xong, anh một tay cầm thùng nước khoáng, một tay xách túi đồ ăn.

Còn Hứa Kiều tay không đi phía sau.

Thẩm Lạc Dương đặt nước uống vào trong cốp xe, mới vừa ngồi lên xe, liền nhìn thấy Hứa Kiều lạnh mặt ngồi bên ghế lái phụ, một câu cũng không nói.

Anh biết, khẳng định là do anh để lại gần hết đồ ăn vặt của cô nên cô mới cáu kỉnh thế này đây.

Anh không khỏi cong khóe miệng.

Thật đáng yêu.

Cài dây an toàn vào, rồi đạp ga.

"Còn tức giận à?" Mắt anh vẫn luôn nhìn đường ở phía trước, đầu cũng không nghiêng hỏi cô.

Hứa Kiều yên lặng cho anh một biểu cảm xem thường, sau đó cũng không trả lời lại, tiếp tục lướt Weibo.

Thẩm Lạc Dương thấy cô không để ý tới mình, lúc này mới nhìn cô một cái.

Vừa hay là đèn đỏ.

Anh dừng xe lại, sau đó đưa tay ra phía sau, mò cả nửa ngày mới được một gói đồ ăn vặt.

"Cho em này, cái này vẫn còn mà?"

Hứa Kiều nhìn đồ ăn vặt anh đưa đến trước mặt mình, bình thần xem xét rồi liếc mắt nhìn anh.

Chocolate trà xanh, xem như anh còn có lương tâm, không trả lại món cô thích nhất, nếu không anh xác định là không xong rồi!

"Không ăn."

"Thật?" Thẩm Lạc Dương hỏi.

"Nói nhảm, em nói không ăn chính là không ăn, dẹp đi." Cô tập trung lướt Weibo, một bên trả lời anh.

Thẩm Lạc Dương hiểu rõ gật đầu.

Sau đó thu tay lại, đột nhiên xé gói Chocolate trà xanh ra.

Hứa Kiều không khỏi nhìn anh một cái.

Anh muốn làm gì?

Thẩm Lạc Dương xé ra, sau đó bẻ nửa thanh chocolate bỏ vào trong miệng.

Thật ngọt, vừa ngọt vừa ngấy, thật không hiểu vì sao con gái luôn thích ăn cái này.

Tuy chán ghét nhưng anh vẫn tỏ ra vô cùng hưởng thụ.

"Anh..." Hứa Kiều cảm thấy tức muốn nổ phổi!

Cô cứ tưởng... Cứ tưởng anh xé ra rồi đút cô ăn nhưng lại không nghĩ đến, anh vậy mà...

Cô nhất định gặp một người bạn trai già rồi!

Thẩm Lạc Dương dĩ nhiên cảm nhận được ánh mắt không tốt của Hứa Kiều, anh nghiêng đầu nhìn cô, dùng ánh mắt dò hỏi.

Muốn ăn?

Hứa Kiều nhìn anh một cái, lại nhìn thanh chocolate trên tay anh.

"Em không ăn, anh đã ăn rồi."

Thẩm Lạc Dương đột nhiên cười.

"Cái này cho em."

Gi?

Hứa Kiều còn chưa kịp phản ứng lại.

Giây tiếp theo, Thẩm Lạc Dương đã nhét nửa thanh chocolate còn lại vào tay cô, sau đó cởi dây an toàn ra, cả người nghiêng về phía cô.

Bàn tay to lớn của anh giữ chặt gáy cô lại rồi áp môi mình lên môi cô.

Anh dễ dàng cạy mở hàm răng cô ra, Hứa Kiều chưa phản ứng lại thì trong miệng đã lan tràn ra hương vị thanh thuần của chocolate trà xanh.

Thì ra anh đút cho cô miếng chocolate trong miệng mình.

Đầu lưỡi của anh mút lấy đầu lưỡi cô, chocolate từ lưỡi anh được đưa sang lưỡi cô, hương thơm và vị ngọt tràn ra, bởi vì trong miệng quá nhiều chocolate, cô liền nhin không được "Ừc" một cái nuốt xuống hết.

"Tin tin, tin tin".

Ở phía sau truyền đến một trận tiếng còi xe chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Mộc Từ Đăng

"Tin tin, tin tin".

Ở phía sau truyền đến một trận tiếng còi xe chói tai.

Ánh mắt Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua đèn tín hiệu, phát hiện ra nó đã chuyển sang màu xanh.

Anh đành phải rời khỏi môi cô, vươn tay nhẹ nhàng lau đi chocolate còn sót lại.

"Tin tin, tin tin." Tiếng còi phía sau lại tiếp tục vang lên.

Hứa Kiều đẩy anh ra.

"Mau lái xe đi, nếu không những chiếc xe phía sau sẽ nổi giận đó."

Thẩm Lạc Dương cười cười, sau đó cài dây an toàn lại, rồi lái xe.

Hứa Kiều nhìn thanh chocolate mà trước đó Thẩm Lạc Dương đã nhét vào tay mình, phía trên thanh chocolate còn lưu lại dấu răng của anh, răng người này quá đều rồi!

Nhớ đến vừa nãy anh đút chocolate cho mình, ngay lập tức cảm thấy da mặt nóng lên.

Thẩm Lạc Dương bây giờ quá phóng túng rồi, so với trước đây khi chưa yêu nhau đúng là một trời một vực, không chỉ ở trên giường buông thả, xõng giường cũng trêu chọc không ngừng, lúc trước cái gì mà cao lãnh, xa cách, lạnh lùng như băng chứ, chính xác là một con cẩu phóng túng mới đúng!

Sau khi đỗ xe vào bãi, Hứa Kiều cầm lấy trái cây đi cạnh Thẩm Lạc Dương.

Cô ngẩng đầu nhìn anh một tay ôm thùng nước khoáng, không khỏi cảm thán, người này quá Man, một thùng nặng như vậy mà chỉ cần dùng một tay thôi.

Hôm nay anh mặc một cái áo thun màu đen ngắn tay, cánh tay ôm thùng nước hơi nổi lên bắp thịt, đường cong lưu loát, cơ bắp trên cánh tay rắn chắc vô cùng.

"Nhìn cái gì?" Anh đột nhiên bất thành linh hỏi.

"Nhìn cơ bắp của anh, thật đẹp." Hứa Kiều không chút nào che dấu ánh mắt mê muội của mình, không e dè gì nhìn anh.

"Thích sao?"

"Thích thích!" Hứa Kiều gật đầu.

Xúc cảm khi chạm vào cơ bắp rắn chắc này cô đã cảm nhận qua, bóng loáng không thể dùng tay được, cảm giác đó quả thực không có từ nào hình dung nổi.

"Về nhà cho em sờ đủ." Thẩm Lạc Dương câu môi.

"Ôi, trở về không thể chỉ sờ mỗi bắp tay được." Nói xong, ánh mắt cô đang nhìn bắp tay của anh chậm rãi dời qua cơ ngực rồi xuống cơ bụng, sau đó... Khóe miệng cô lại lộ ra nụ cười mà anh rất quen thuộc.

Thẩm Lạc Dương: "..."

Ở chung với cô đã lâu, Thẩm Lạc Dương nhìn cũng có thể hiểu thấu suy nghĩ của cô, cô chính là một đại sắc nữ không hơn không kém, không biết xấu hổ, đừng nghĩ đùa giỡn được cô, bởi vì anh sẽ bị cô trêu ngược lại.

Hai người quẹt thẻ rồi đi vào thang máy, Hứa Kiều đuổi tay ấn tầng năm.

"Anh nhìn đi, đi thang máy bớt được nhiều việc."

Thẩm Lạc Dương không nói lời nào.

Sau khi ở chung với Thẩm Lạc Dương, Hứa Kiều cũng nhanh chóng hiện nguyên hình tính tình của mình, cái gì mà chạy bộ buổi sáng, rồi đi cầu thang để rèn luyện thêm, đều dẹp hết đi.

Mỗi ngày cô không ngủ đến tự tỉnh nhất định sẽ không rời giường, hơn nữa tính khí cô khi rời giường sớm rất xấu, cho nên Thẩm Lạc Dương sau khi tỉnh dậy sẽ tự đi rửa mặt rồi chạy bộ, không chọc đến cô, anh đã từng có lần trêu chọc cô một lúc, sau đó ư không có sau đó, đau thương đó cả đời này anh sẽ không quên được.

Còn về việc đi thang bộ, lúc trước cô nói với anh là đi để rèn luyện, nhưng hiện tại, đánh chết cô cũng không muốn đi, nói cái gì mà đi thang bộ nhiều bắp chân sẽ bị thô, một mình cô không đi không nói gì, nhưng lại không cho anh đi, một hai bắt anh phải đi thang máy với cô.

Thật ra nói cho cùng cũng chỉ có một chữ, lười! Một người có thể vừa ăn vừa ngủ thì còn có thể nói thế nào nữa đây?

Sau khi vào nhà, Hứa Kiều đặt trái cây lên bàn.

Mới vừa đặt trái cây xuống, Trà Sữa vốn đang nằm trên sofa liền nhẹ nhàng chạy về hướng cô, Hứa Kiều cúi người ôm nó vào trong ngực.

Cô phát hiện, sau khi ở chung với Thẩm Lạc Dương, cân nặng của cô vẫn như cũ, ngược lại Trà Sữa lại béo ra, hiện tại càng béo hơn, béo lên một vòng tròn vo núc ních, trước đây là nữ thần, hiện tại giống như hoàn toàn sa ngã.

"Trà Sữa à, em cứ ăn thế này thì làm sao tìm được đối tượng hả." Hứa Kiều vỗ đầu nó, nói.

Trà Sữa yên lặng vùi đầu vào người Hứa Kiều, tự động trốn đi.

Thẩm Lạc Dương nhìn dáng vẻ nghiêm trang của Hứa Kiều, có chút buồn cười, bạn gái nhà anh sao lại đáng yêu như vậy chứ!

"Một lát anh nấu cơm, em phụ trách rửa trái cây nhé."

"Được." Thẩm Lạc Dương gật đầu đồng ý.

"OK OK, vậy bắt đầu thôi."

Hứa Kiều đặt Trà Sữa lên ghế sofa.

"Tự chơi đi nha."

Sau đó liền vén tay áo lên, xách theo trái cây đi vào phòng bếp.

Giờ phút này Thẩm Lạc Dương đang rửa thịt bò, và rau củ.

Cô lấy nho ra, vặt ra từng trái từng trái một để vào trong thau, sau đó mới mở vòi nước ra, bắt đầu rửa sạch nho.

Cô một bên rửa, một bên bỏ vào trong miệng ăn.

Nho này thịt nhiều nước ngọt, hơn nữa lại rất to, Hứa Kiều ăn vui vẻ vô cùng, vừa rửa vừa ăn.

Thẩm Lạc Dương đang nấu ăn ở một bên không khỏi nhìn cô một cái, vừa vặn thấy Hứa Kiều đang chuẩn bị bỏ một trái nho khác vào trong miệng, đột nhiên nhìn thấy Thẩm Lạc Dương đang nhìn mình, cô cũng ngẩng đầu lên nhìn qua, vì thế tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Hứa Kiều nhìn anh một cái, sau đó lại nhìn trái nho trong tay mình, cân nhắc một chút, cuối cùng quyết định dứt nho cho Thẩm Lạc Dương.

"Nè, cho anh." Cô đưa nho đến bên môi Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua, sau đó không chút do dự há miệng ăn trái nho trong tay cô, còn thuận tiện ngậm luôn ngón tay cô trong miệng.

Đầu lưỡi ấm áp của anh nhẹ nhàng đụng vào ngón tay có chút lạnh lẽo của cô, ngay sau đó, ngón tay cô giống như bị lửa thiêu đốt, nóng rực lên.

"Anh làm gì vậy, ngón tay em ăn ngon hơn nho hả?" Cô nói.

Thẩm Lạc Dương cũng không trả lời lại, chỉ mút nhẹ ngón tay đang nằm trong miệng mình, nhìn bộ dáng đó, thật đúng là cho rằng ngón tay cô ngon hơn rồi.

Thật ra trong lòng Hứa Kiều đã bị anh khiêu khích đến khô nóng, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, cô cảm nhận được đầu lưỡi của anh, sau đó cô đột nhiên cong ngón tay ấn xuống, giữ chặt lấy đầu lưỡi của anh.

Thẩm Lạc Dương không ngờ rằng cô sẽ làm như vậy, ngay lập tức cảm thấy đau đớn, ngoài ra còn mang theo một chút tê dại, anh không khỏi hơi hé miệng, Hứa Kiều liền nhân cơ hội nhanh chóng thu ngón tay mình lại.

Cô nhìn anh, cười sáng lạn, nói: "Đã biết đau chưa, đáng đời, anh quá phóng túng rồi!"

Thẩm Lạc Dương á khẩu, anh vươn tay chuẩn bị kéo Hứa Kiều lại, nhưng Hứa Kiều đã nhanh chân tránh thoát được, lập tức trong phòng bếp bắt đầu náo loạn lên, trong căn bếp nhỏ nhỏ đó tràn ngập tiếng cười của hai người.

***

"Thẩm Lạc Dương, lấy áo ngủ cho em."

Thẩm Lạc Dương đang ngồi tựa vào đầu giường xem tạp chí, đột nhiên nghe được thanh âm Hứa Kiều từ trong phòng tắm truyền ra.

Cô gái nhỏ này lần nào đi tắm cũng vậy, trí nhớ kém muốn chết, hầu như đều quên lấy áo ngủ, anh đành tuân mệnh từ trên giường ngồi dậy.

Mở tủ quần áo ra, quần áo của cô để đầy cả tủ.

Đủ loại kiểu dáng, đủ màu sắc, khi cô dọn đến nhà anh ở, anh còn đặc biệt mua một cái tủ quần áo mới, bởi vì quần áo của cô thật sự nhiều đến nỗi anh không tưởng tượng được.

Anh nhìn đồng quần áo của cô rồi lấy một cái áo ngủ.

Anh mới vừa đi đến cửa phòng tắm, thì cửa liền mở ra một khe nhỏ.

Bàn tay trắng nõn từ bên trong đưa ra.

"Đưa cho em."

Thẩm Lạc Dương nhìn bàn tay của cô, ánh mắt hơi chớp động một chút, cũng không vội vã đưa áo ngủ cho cô.

Còn Hứa Kiều đang đứng ở bên trong chờ Thẩm Lạc Dương đưa áo ngủ bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

"Này, ông chú già, bảo anh lấy áo ngủ cho em mà, có mang đến không hả?"

Thẩm Lạc Dương trầm mặc không lên tiếng, chỉ là khóe miệng tươi cười đã tiết lộ tâm tình của anh lúc này.

Hứa Kiều lại đợi một lát, vẫn không có áo ngủ, cô không khỏi có chút nghi hoặc, vừa rồi rõ ràng cô cảm nhận được anh đã đi đến rồi mà.

"Này?"

"Thẩm Lạc Dương?"

"Ông chú già?"

Kêu vài lần cũng không thấy ai trả lời.

Mẹ nó! Người đâu!

Cô rút cuộc nhịn không được mở cửa ra một chút, sau đó ló đầu ra ngoài dò xét.

Mới vừa chuẩn bị mở miệng mắng, nhấc mắt lên liền nhìn thấy Thẩm Lạc Dương cầm áo ngủ của cô đang đứng khoanh tay trước cửa.

"Anh mẹ nó đứng đây sao... Uhm..."

Đáng tiếc cô còn chưa mắng xong, Thẩm Lạc Dương đã khom người hôn cô.

Những lời cô muốn mắng anh trong nháy mắt cũng nuốt hết xuống bụng.

Tên đàn ông này phóng túng thật mà.

Thẩm Lạc Dương hôn cô đủ rồi mới buông ra, anh đưa áo ngủ trong tay cho cô.

"Lấy được phúc rồi, áo ngủ của em đây."

Hứa Kiều chán nản.

Ông chú già! Tên sói háo sắc! Không biết xấu hổ!

Cô trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó dùng sức giật lấy áo ngủ của mình, "Rầm!" một tiếng đóng cửa lại.

Thẩm Lạc Dương nghe "Rầm" một tiếng, không khỏi nhoen miệng cười.

Anh huyết sáo, mang tâm tình vô cùng tốt đi trở lại giường, đắp chăn lên, tiếp tục thoải mái đọc tạp chí.

Hứa Kiều một bên mặc quần áo, một bên âm thầm mắng Thẩm Lạc Dương trong lòng, tên đàn ông này, ngày thường cô đã quá xem thường anh rồi.

Mặc xong, cô lấy khăn quần tóc lại, vừa lau tóc vừa đi ra ngoài.

Cô nhìn Thẩm Lạc Dương đang xem tạp chí, sau đó bước đi đến trước mặt anh.

"Lau tóc cho em!" Cô ném khăn lông trong tay lên mặt anh.

Khăn lông rơi trên mặt anh, sau đó lại tuột xuống chân, anh bỏ tạp chí trong tay xuống, nói với cô: "Ngồi lại đây."

Hứa Kiều đặt mông ngồi xếp bằng trên giường, Thẩm Lạc Dương nhặt khăn lông lên, nhẹ nhàng lau tóc cho cô.

Ngoại trừ Hứa Kiều ra, anh chưa từng lau tóc cho bất kỳ ai khác, thói quen lau tóc cho cô cũng do cô ép ra, bởi cô lười, không muốn lau, cho nên cưỡng ép anh lau cho, vì thế trước lạ sau quen, nhanh chóng hình thành thói quen này.

Hứa Kiều lấy máy tính qua, cô một bên xem khu bình luận của chương truyện mình mới đăng, một bên ngồi yên cho Thẩm Lạc Dương lau tóc.

Cô nhìn lướt qua khu bình luận, kim chủ đại nhân của cô【 Như Yên Tựa Mộng 】 lại cho cô ngư lôi nước sâu*.

(*Ngư lôi nước sâu: cách cho điểm tác giả, gần giống như vote vậy. Ngư lôi nước sâu là phiếu điểm cao nhất.)

【 Như Yên Tựa Mộng 】 là một độc giả, phải nói là một fan cuồng chính hiệu.

Lần nào cô đăng chương mới, người này đều sẽ quăng ngư lôi cho cô, hành động này tương đương với việc tiêu tiền như nước, có thể nói, lợi nhuận mỗi tháng của cô dường như là nhờ ngư lôi của【 Như Yên Tựa Mộng 】.

Ở bên ngoài hai người hoàn toàn là người xa lạ, nhưng ở trong này hai người nói chuyện rất hợp, bởi vì Hứa Kiều và 【 Như Yên Tựa Mộng 】 có quen biết nhau, nên hai người thường xuyên nhắn tin Weibo trò chuyện.

Nhìn tài khoản Weibo của 【 Như Yên Tựa Mộng 】, tuyệt đối cũng là một chủ tài khoản Weibo thâm niên, fan trên Weibo tuy rằng không nhiều, nhưng mỗi lần người này phát tin Weibo liền sẽ có nhiều người thích và chuyển phát, nhưng mà từ trước đến nay người này cũng không đăng ảnh chụp của mình, cho nên cô cũng không biết rốt cuộc người này trông như thế nào.

Chỉ là mỗi lần cùng người này nói chuyện phiếm, cô đều có một loại cảm giác quen thuộc nói không nên lời, hai người rõ ràng không phải cùng vai vế mà.

Nghe người này nói, hình như đã sớm kết hôn, hơn nữa con cũng đã có, cho nên cô khẳng định tuổi của người này cỡ tuổi mẹ cô, hẳn là lớn hơn cô rất nhiều, nhưng tình hữu nghị của phụ nữ không tính tuổi tác, cho nên hai người trò chuyện rất tốt.

"Lau xong rồi." Thẩm Lạc Dương vắt khăn lên vai cô, vòng tay qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, nói.

Ánh mắt anh dừng lại trên màn hình máy tính của Hứa Kiều, anh thấy Hứa Kiều đang xem tài khoản của một người dùng Weibo, anh vô tình nhìn thoáng qua cái tên Weibo, đột nhiên ánh mắt trở nên thâm thúy.

【 Như Yên Tựa Mộng 】.

Đây không phải là... Tài khoản Weibo của mẹ anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Edit: Mộc Từ Đăng

"Em biết tài khoản Weibo này hả?"

"Hả?" Hứa Kiều hơi hơi nghiêng đầu nhìn anh một cái.

"Biết."

"Em không phải là Kiều Mạch Phấn đó chứ?" Thẩm Lạc Dương có chút kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy." Hứa Kiều mỉm cười nhìn anh.

Sau khi hai người chính thức xác lập quan hệ, Hứa Kiều cũng không giấu anh công việc sáng tác của mình, bởi vì mỗi tối cô đều phải chạy bản thảo, cũng giấu không được, cho nên Thẩm Lạc Dương biết Hứa Kiều có viết tiểu thuyết ở trên mạng, nhưng anh thật sự không ngờ rằng Hứa Kiều chính là tác giả 【Kiều Mạch Phấn】 mà mẹ anh vô cùng thích.

"Nhưng sao em lại nói người này là kim chủ đại nhân của em?" Thẩm Lạc Dương hơi nhướn mày.

"YES, tuyệt đối là đại kim chủ, anh biết không, người này mỗi ngày đều dùng ngư lôi nước sâu để bao dưỡng em, anh có biết một cái ngư lôi nước sâu bao nhiêu tiền không, một cái ngư lôi nước sâu tương đương một vạn ** tệ, một vạn ** tệ chiết khấu ra được 100 tệ."

"100 tệ?"

"Đúng vậy, hơn nữa em còn cảm thấy 【 Như Yên Tựa Mộng 】 là một người đặc biệt thông minh."

Bởi vì mỗi lần đều sẽ cùng cô phân tích cốt truyện, đôi khi Hứa Kiều có một loại cảm giác người này có phải tác giả đang khoác áo độc giả để dò hỏi quần tình hay không.

Nhưng cô cẩn thận nghĩ lại thấy không giống, bởi vì nếu là tác giả dò hỏi quân tình thật, cũng không đến mức mỗi ngày đều ném ngư lôi cho cô đâu, không phải là loại ném từ từ, mà là ném một lượng lớn, chỉ sợ nhuận bút mỗi tháng của người đó đều cho cô hết mất, cho nên cô đã đánh gãy cái suy nghĩ này.

"Người thông minh?" Thẩm Lạc Dương nhỏ giọng nói.

Nếu mẹ anh mà biết Hứa Kiều khen bà như vậy, chắc miệng cười đến nỗi khép không được mắt.

Anh suy nghĩ, nếu hai người này mà biết được thân phận thật sự của đối phương sẽ thú vị lắm đây, vì thế anh suy xét một chút, quyết định coi như cái gì cũng không biết, dù sao hai người này sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ biết thôi, vẫn cứ để hai người tự nhận ra đi, như vậy sẽ càng hấp dẫn hơn.

Hứa Kiều nhìn Thẩm Lạc Dương đang cười không có lý do gì, không khỏi đánh anh một cái.

"Cười cái gì vậy, sao thấy âm hiểm thế chứ."

Thẩm Lạc Dương không biết nói gì, cái gì mà âm hiểm chứ?

Nhưng mà cô đã nói anh âm hiểm, anh hẳn cũng nên âm hiểm thật sự đi.

Hứa Kiều hoàn toàn không biết tâm tư của Thẩm Lạc Dương, lúc này cô đã mở phần mềm đánh chữ ra để sáng tác tiếp, tuy rằng bản thảo mấy ngày nay cô đã gõ đủ rồi, nhưng có bản thảo nhiều sẽ chắc chắn hơn.

Song, lại cảm thấy mọi chuyện có chút không đúng, bởi vì tay của người nào đó đang đặt trên eo cô, mà sát qua lại với áo ngủ.

Cô duỗi tay chụp lấy tay anh, "Đừng nháo, đang gõ chữ mà."

Thẩm Lạc Dương không tiếng động câu môi, cô cứ gõ, anh cứ sờ, vì thế anh tiếp tục đưa tay qua, từ dưới vạt áo ngủ chậm rãi dò xét đi vào trong.

Vào bên trong tay chạm phải da thịt trơn bóng của cô, mang theo xúc cảm vô cùng tốt, một tay anh giữ chặt vòng eo cô, eo vô cùng nhỏ, anh dùng một tay cũng có thể ôm hết.

Đầu của anh đặt trên bả vai của cô, đôi tay đều đã tham nhập vào trong áo ngủ, Hứa Kiều đang cố gõ chữ, cho nên hai tay đều đưa ra vron về phía bàn sách.

Ngón tay cô lướt nhanh trên bàn phím, linh cảm trong đầu đến vô cùng nhanh nên tay cũng phải kết hợp gõ nhanh.

"Muốn hay không?" Anh một bên nhẹ nhàng vuốt ve, một bên nói bên tai, hơi thở ấm áp phả ra trên vành tai cô, hô hấp Hứa Kiều không khỏi hơi khựng lại.

"Không muốn, mau lấy tay ra đi." Hiện tại cô không có thời gian phong hoa tuyết nguyệt với anh, linh cảm đến không dễ dàng gì, nên cô tận phải dụng cơ hội mà viết nhiều một chút.

"Thật không?" Anh tiếp tục thổi khí bên tai cô.

Lão háo sắc!

"Thật sự, không muốn, um..."

Lời cự tuyệt cô còn chưa nói xong, tay Thẩm Lạc Dương bất thành linh phù lên nơi mềm mại của cô, cô không khỏi rên lên một tiếng.

"Lấy cái móng vuốt của anh xuống mau." Cô cũng không quay đầu lại mà nói.

Ai ngờ Thẩm Lạc Dương chẳng những không bỏ ra, ngược lại còn bạo hơn nữa bắt đầu vuốt ve.

Hứa Kiều vốn nghĩ không để ý đến anh nữa, mặc anh sờ soạng, chuẩn bị gõ chữ thật tốt, nhưng vào giờ phút này trong đầu cô đều trống rỗng, linh cảm gì cũng bay sạch mất tiêu, ngón tay để trên bàn phím nửa ngày không thể nhúc nhích được, mọi giác quan của cô đều tập trung về trước ngực.

"Thẩm Lạc Dương, lúc em còn có thể nói chuyện tốt thì mau lấy tay ra, nếu không....." Cô nghiêng đầu, nhìn Thẩm Lạc Dương nói.

"À, nếu không thì em sẽ làm gì?" Thẩm Lạc Dương làm lơ lời uy hiếp của cô, khiêu khích tăng thêm sức vuốt ve.

"Anh xong đời rồi!" Hứa Kiều đột nhiên vron tay bắt lấy hai cánh tay anh, sau đó dùng kéo xuống, nhân cơ hội xoay người qua.

Cô ngồi mặt đối mặt với anh, duỗi tay nắm lấy tóc của anh, sau đó bắt đầu hướng tới môi anh mà gặm.

"Cắn chết anh!" Cô một bên cắn bờ môi anh, một bên hung hăng nói.

Thẩm Lạc Dương không khỏi cười, anh duỗi tay giữ chặt lưng cô, kéo cô vào sát ngực mình.

Hai người bọn họ còn chưa biết ai cần ai đâu!

Hai người không biết đã gặp nhau bao lâu, Hứa Kiều mới đẩy anh ra, anh thuận thế ngã ra giường.

Hứa Kiều nhìn dáng vẻ vô lại của anh, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

"Tôi nay không cần phải gõ chữ." Anh nói với cô.

Trông mặt xinh đẹp của Hứa Kiều xoay chuyển một hồi, lén nuốt nước bọt một cái.

Mẹ nó, đây mà là đàn ông cái gì, đây chính là vu vật, là hàng của một mình cô!

Ánh mắt cô từ gương mặt anh chuyển qua cơ ngực, cơ bụng, sau đó nhìn đến nơi nào đó, đại não nhanh chóng chuyển động.

Hay là...ngày mai rồi gõ chữ tiếp?

Nghĩ như vậy, tay cô liền đã không do dự sờ soạng lên người anh.

Xúc cảm thật mẹ nó quá tốt, thật rắn chắc.

Hứa Kiều ngồi trên người anh, tay cô đè trên vai hấn, sau đó thân thể cô từ từ ngồi xuống.

Tóc dài xoa trên vai cô theo động tác này mà rơi ra trước ngực, gò má cô ửng hồng, hô hấp hơi dồn dập, đôi môi đỏ búng, hàm răng trắng như tuyết, trong mắt đều là sự mê ly, cả người cảm dỗ tới cực điểm.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô chằm chằm, trong mắt như có lửa đang cháy lên hùng hục, con ngươi anh trở nên thâm thúy u ám, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Không được, động tác của cô quá chậm, không thể thỏa mãn được anh, anh định ngồi dậy, nhưng vì động tác này của anh khiến anh tiến vào càng sâu hơn, hai người không tránh được hít sâu một hơi, khoái cảm từ trong xương cốt thẩm thấu ra ngoài bao phủ lấy hai người.

"Đừng nhúc nhích... Em muốn ở trên..." Thanh âm Hứa Kiều có chút run rẩy, cô đè lại bả vai của Thẩm Lạc Dương, không muốn anh động dậy.

Thẩm Lạc Dương thấy cô cứ kháng kháng như vậy, cũng để tùy ý cô.

Hứa Kiều lúc trước còn nghĩ làm xong sẽ gõ chữ, nhưng đến lúc làm xong cả người đã mệt mỏi vô cùng, giờ phút này cô mệt đến đầu ngón tay cũng không muốn động.

Thẩm Lạc Dương ôm cô vào trong ngực, dùng tay vén tóc ướt trên trán cô ra, Hứa Kiều hơi nhắm mắt lại, không lâu sau liền chìm vào mộng đẹp.

***

Theo lý mà nói, đêm qua mệt như chó, hôm nay phải ngủ cho đủ, nhưng mới đến 7 giờ Hứa Kiều đã tỉnh dậy.

Lúc cô tỉnh dậy, Thẩm Lạc Dương đã sớm không ở bên cạnh, cô nhìn thoáng qua thời gian, lúc này hẳn là Thẩm Lạc Dương đang chạy bộ về nhà, vừa nghĩ như vậy liền nghe được tiếng khóa mở cửa.

Xem ra là Thẩm Lạc Dương đã trở lại.

Nghĩ đến đây, cửa phòng liền bị mở ra, quả nhiên, đúng là Thẩm Lạc Dương, anh mặc một bộ đồ thể thao màu xám, trên trán và chóp mũi đều là mồ hôi, anh thấy cô đã dậy thì có hơi sững sờ.

"Dậy sớm vậy?"

"Ừ, anh về rồi." Cô trả lời mà không có chút khí lực nào.

Đêm qua thật sự mệt đến nằm liệt, Hứa Kiều thật sự không hiểu nổi, vì sao mỗi tối đều vận động cật lực như vậy, kết quả sáng hôm sau anh còn có tinh thần sáng khoái đi chạy bộ, còn cô lại mệt như chó nằm liệt trên giường, quả nhiên đàn ông và phụ nữ không thể so sánh được, càng đừng nói đến phụ nữ bình thường và huấn luyện viên dạy võ.

"Anh đi tắm trước đi, em mau dậy đi, lát nữa anh làm bữa sáng cho em."

Hứa Kiều yên lặng dùng chăn che đầu lại, "Đã biết."

Thẩm Lạc Dương đi vào phòng tắm, Hứa Kiều nhanh chóng nghe được âm thanh tiếng nước chảy truyền ra, cô lười biếng duỗi eo một cái.

Ngay lập tức từ eo truyền đến một trận mỏi nhừ, đau! Chỉ có đau và đau mà thôi.

Hứa Kiều cau mày nằm trên giường không nhúc nhích gì.

Nhất định là đêm qua cô đã vận động eo quá độ, cô yên lặng nghĩ.

Sau khi Thẩm Lạc Dương tắm xong đi ra, liền nhìn thấy Hứa Kiều vẫn nằm trên giường như cũ không nhúc nhích gì.

Anh biết sẽ thế này mà.

Lúc cô nằm bò ra, chân đều tuột xuống đến eo làm lộ ra hơn phân nửa cái lưng bóng loáng và bả vai trần

Da thịt cô trắng nõn, cho nên những dấu xanh xanh đỏ đỏ hiện ra rất rõ ràng.

Anh một bên lau tóc, một bên đi về phía cô, anh ngồi ở mép giường.

"Rời giường nào."

"Eo em đau..."

"Eo đau?"

"Ừ." Đưa tay sờ sờ cái eo của mình.

Thẩm Lạc Dương cười cười, nói: "Đêm qua đã kêu em ở bên dưới em còn một hai không chịu, bây giờ đã cảm nhận được vất vả ngày thường của anh chưa?"

Hứa Kiều: "..."

Thẩm Lạc Dương thấy Hứa Kiều ủ rũ, liền duỗi tay xóc chấn lên.

Trên lưng chọt lạnh, Hứa Kiều lập tức quay đầu qua khăn trương nhìn anh.

"Anh muốn làm gì?"

Thẩm Lạc Dương thấy vẻ mặt khăn trương của cô, có chút dờ khóc dờ cười, đêm qua không phải vẫn phóng túng lắm sao, hôm nay đã biến mất đâu hết rồi?

Tay Thẩm Lạc Dương dấn trên lưng cô, bởi vì anh mới vừa tắm xong nên bàn tay khá ấm áp, khiến cô có chút thoải mái không nói nên lời.

Đây là lần đầu tiên Hứa Kiều biết, kỹ thuật mát xa của Thẩm Lạc Dương lại tốt như vậy, anh mát xa nhẹ nhàng, phần eo của cô trong nháy mắt liền cảm thấy thả lỏng không ít, cũng không còn đau như trước nữa.

"Kỹ thuật mát xa của anh tốt thế." Hứa Kiều hưởng thụ nhắm mắt lại, thờ dãi nói.

Thẩm Lạc Dương cười cười, sau đó tiếp tục mát xa cho cô.

Anh học được kỹ thuật mát xa từ trong quân đội, quân đội dù sao cũng là quân đội, đủ các loại thương tích, các bộ vị đau đớn đều không thể tránh khỏi, cho nên lúc ở quân đội, bọn họ thường xuyên mát xa đơn giản cho nhau, vì thế dần dần tay nghề cũng tăng lên.

Thẩm Lạc Dương ấn cho cô một hồi lâu, thấy cô nằm trên giường không nhúc nhích gì, cũng không nói lời nào, vì thế cúi đầu nhìn thoáng qua, cô lại ngủ mất rồi.

Anh duỗi tay kéo chăn qua đắp lên cho cô, sau đó đi ra ngoài làm bữa sáng.

Quy luật sinh hoạt của anh luôn luôn có nguyên tắc, một ngày phải ăn đủ ba bữa, còn Hứa Kiều chính là người tùy tiện đến cực điểm, chỉ cần ngủ đều sẽ không quan tâm đến ba bữa cơm mỗi ngày, ngay từ đầu anh còn tưởng mỗi ngày sẽ kiên trì lôi kéo cô ăn sáng, nhưng đến cuối cùng cô dùng các loại năn nỉ ỉ ôi, làm nũng la lối khóc lóc, anh cũng chỉ có thể từ bỏ.

Anh cảm thấy mình nào có bạn gái, là con gái mới đúng, tiểu tử tổng.

***

Kỳ thật Hứa Kiều cũng không ngủ sâu lắm, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, cho nên Thẩm Lạc Dương đi ra ngoài không quá vài phút, cô liền tỉnh.

Cô thử cong cong eo một chút, ngạc nhiên phát hiện Thẩm Lạc Dương mát xa quá thần kỳ, hiện tại cô cảm giác eo không còn đau như lúc trước nữa.

Nằm ở trên giường một hồi, cô mơ hồ ngửi được mùi thơm từ bên ngoài bay vào, cô liền biết Thẩm Lạc Dương đang làm bữa sáng, vì thế cô ngồi dậy, lấy áo ngủ qua mặc vào, xóc chấn lên, đầu tiên đi phòng tắm rửa mặt trước rồi mới đi ra ngoài.

Lúc cô ra tới, Thẩm Lạc Dương đưa lưng về phía cô đang ốp là trứng gà.

Anh đứng đối diện cửa sổ, ánh mặt trời từ bên ngoài trực tiếp chiếu lên người anh, từ góc độ này của cô nhìn qua tuy ngược với ánh nắng mặt trời, nhưng lại phát ra đủ loại sắc màu rực rỡ mà không chói mắt tí nào.

Hứa Kiều lập tức ngây người.

Trong lòng bỗng dâng trào hạnh phúc, người đàn ông này thuộc về cô.

Cô hy vọng có thể sống một cuộc sống như vậy, trong một căn nhà tràn ngập ánh nắng ấm áp, có anh và có cô.

Nghĩ như vậy, cô nhanh chóng bước về phía anh.

Cô còn chưa tới gần phòng bếp, Thẩm Lạc Dương đã nhận ra, vì thế anh xoay người lại, nhìn Hứa Kiều đang đi về phía mình.

"Bữa sáng có thể ăn ngay đây." Anh nói với cô.

Nhưng Hứa Kiều một câu cũng không nói, chỉ yên lặng đi đến trước mặt anh, cô đột nhiên vươn tay ra ôm lấy anh, tựa đầu vào vai anh.

Thẩm Lạc Dương không hỏi cô làm sao vậy, chỉ ôm lấy cô, giữa bọn họ ôm nhau như vậy không cần biết lý do vì sao, cô muốn, anh sẽ cho, cô không muốn, anh vẫn sẽ cho.

Hứa Kiều ôm chặt lấy anh, chỉ có ôm như vậy mới cảm nhận được sự chân thật.

"Làm sao vậy, có phải bị vẻ đẹp trai của anh làm mê muội rồi không? Nếu muốn mỗi ngày nhìn được vẻ đẹp trai của anh thì dậy sớm ăn sáng đi."

Mỗi ngày dậy sớm ăn sáng?

Dậy sớm... 7 giờ...

Sau khi đưa công việc của cửa hàng cho Chu Nguyên xử lý, sáng sớm cô không đi đến đó nữa, dường như mỗi ngày đều là buổi trưa cô mới đến dạo cửa hàng.

Vài giây qua đi, Hứa Kiều yên lặng buông eo Thẩm Lạc Dương ra.

"Khụ khụ... Em chỉ muốn xác nhận một chút, eo của anh có bị to ra hay không thôi, không có việc gì, anh cứ tiếp tục." Nói xong, Hứa Kiều cũng không quay đầu lại đi đến phòng khách.

Thẩm Lạc Dương nhìn bóng dáng Hứa Kiều, không khỏi bật cười, quả nhiên, muốn cô dậy sớm như muốn đòi nửa cái mạng.

Thẩm Lạc Dương đặt trứng vào trong đĩa sứ trắng, sau đó lấy hai ly sữa từ trong lò giữ nhiệt, đặt trên khay rồi bưng ra ngoài.

"Ra đây ăn sáng." Anh nói với Hứa Kiều đang ngồi trên sofa dựa vào gối với Trà Sữa.

"Đến ngay."

Hứa Kiều mang dép lê vào, đi theo sau anh ra ban công.

Thẩm Lạc Dương đưa phần trứng ốp và ly sữa cho cô.

Anh cầm bánh mì nướng quét mứt lên.

Mới vừa cắn một ngụm, liền nhìn thấy bàn tay Hứa Kiều đang chìa về phía mình.

Hứa Kiều không thể tin được nhìn anh, cô tưởng anh đã nướng cho cô rồi, nhưng cô quá tự mình đa tình mà.

Thẩm Lạc Dương nhìn bàn tay xò ra của cô, lạnh lạnh nói: "Muốn ăn phải lăn vào bếp."

Hứa Kiều: "..."

Cô hiện tại lại hoài nghi lần nữa, cô nhất định đã gặp Thẩm Lạc Dương giả rồi, sau đó lại có bạn trai giả luôn.

Sau khi ăn sáng xong, Thẩm Lạc Dương trực tiếp đi làm.

Còn Hứa Kiều ở trong nhà nên làm gì thì làm, dù sao buổi sáng hôm nay cô không có lớp học, buổi chiều mới có, vì thế buổi chiều cô mới đến vũ quán.

Bởi vì ngày hôm qua cùng Thẩm Lạc Dương làm cả đêm, cho nên chương dự trữ cũng không hoàn thành, nên khi Thẩm Lạc Dương đi rồi, cô liền lấy

máy tính ra ngồi trên sofa, vừa phơi nắng vừa gõ chữ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Edit: Mộc Tử Đằng

Hứa Kiều đăng nhập vào tài khoản Weibo của mình, sau đó đăng lên tấm hình chụp hai phần ăn sáng do Thẩm Lạc Dương làm còn có thêm bàn tay của anh.

Hứa Kiều V: Bữa sáng hai người [trái tim]

Cô cũng không biết khi đó mình bị gì, chỉ nghĩ đến liền đăng lên ngay, cho dù cô biết đăng lên đồng nghĩa với việc công khai.

Kết quả cô mới vừa đăng lên không quá vài phút, bình luận trên Weibo bắt đầu sôi nổi suy đoán đủ kiểu.

Bạn trên mạng 1: Trời ơi, Kiều ca của chúng ta yêu rồi sao?

Bạn trên mạng 2: Kiều ca đang công khai đồ sao, hơn nữa bàn tay người đàn ông này quá đẹp!!

Bạn trên mạng 3: Xong phim, nữ thần của tôi sau này đã là của người khác rồi, tôi không thể tin được, đây nhất định là giả!

Bạn trên mạng 4: Tôi đoán người làm bữa sáng là đàn ông, bởi vì Kiều ca không thể nấu ăn, chỉ biết phá hủy phòng bếp thôi. [Buông tay]

Bình luận của người này mới đăng lên nhanh chóng đưa cô lên hot search, mà bình luận phía dưới cũng bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Hứa Kiều nhìn bên dưới khu bình luận chỉ có một kiểu "Kiều ca không thể nấu ăn, chỉ biết phá hủy phòng bếp thôi" không khỏi thấy xấu hổ.

Chỉ gần một tháng nay cô không phát tin tức lên Weibo mà thôi, các em gái em trai hâm mộ sao lại thay đổi thế này, những fan đáng yêu đâu mất hết rồi? Đã từng nói là vĩnh viễn yêu cô mà?

Vì thế cô yên lặng phát thêm một tin tức.

[Kiều ca tuy rằng không biết nấu ăn, nhưng Kiều ca biết làm bánh ngọt, muốn không?]

Sau khi lướt Weibo một hồi, Hứa Kiều nhận ra mình không thể cứ tiếp tục lướt như vậy, cho nên cô đóng cửa sổ Weibo lại.

Tối qua cô không gõ được chữ nào, nếu hôm nay cũng không hoàn thành xong chương dự trữ, đoán chừng cô sẽ trải qua ngày tháng vất vả lẫn lộn nữa mất, nghĩ đến những ngày vất vả đó, cô liền đau đầu.

Mà lúc này【 Ngọt Ngào Vòng 】 lại đúng lúc hẹn cô cùng nhau gõ chữ, vì thế hai người nhanh chóng tập trung tinh thần sáng tác.

Cô mở chút nhạc, một bên nghe nhạc, một bên gõ chữ.

Cô cũng không biết mình đã gõ bao lâu, linh cảm đến nhanh đồng thời tay cô cũng đánh chữ nhanh, mãi cho đến khi di động đặt bên cạnh vang lên, mới kéo cô ra khỏi cốt truyện đang viết.

Cô lấy di động qua bắt máy.

"Alo"

"Còn ở nhà không?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của Thẩm Lạc Dương,

Hứa Kiều hình như còn nghe được thanh âm của bọn Trần Nhiên.

"Có, sao vậy?" Cô hỏi.

"Chút nữa đến vô quán ăn trưa."

Ăn trưa?

Hứa Kiều lấy đi động ra xa lỗ tai chút rồi nhìn qua thời gian trên màn hình, đã 11 giờ rồi.

"Được, em chuẩn bị một chút rồi qua đó liền." Hứa Kiều vui vẻ hài lòng nói.

Dù sao ở nhà một mình cũng không có ai nấu cho cô ăn, hơn nữa buổi chiều vừa hay có lớp học, đi muộn không bằng đến sớm hơn chút cũng được, vừa có cơm ăn vừa gặp bạn trai, quá lời rồi.

"Ừ." Bên kia điện thoại, thanh âm Thẩm Lạc Dương vô cùng cung chiêu.

Hứa Kiều vui vẻ cúp máy, sau đó lưu lại những gì đã viết rồi tắt máy đẹp qua một bên.

Đến phòng tắm rửa mặt, trang điểm một chút mới cầm theo túi xách ra ngoài.

Lúc cô đến vũ quán vừa đúng 12 giờ trưa, đây cũng là giờ nghỉ trưa tại vũ quán, cô đi vào trong, học viên vừa mới tan lớp cách đây không bao lâu.

Nhưng đến đây cô lại thấy được một người quen.

Đàm Đình Đan.

Cô ấy ngồi cạnh Tống Lâm, những người khác không biết đang nói gì, mà trên mặt đều mang theo nụ cười, Đàm Đình Đan là người đầu tiên phát hiện cô đến.

"Kiều Mạch." Đàm Đình Đan đứng lên vẫy vẫy tay với cô.

Thẩm Lạc Dương đang cúi đầu nghe được tiếng gọi cũng ngẩng đầu lên, trong mắt anh đầy ý cười.

Đàm Đình Đan đi đến bên người Hứa Kiều, "Sao cậu lại ở đây?"

Hứa Kiều chưa phản ứng kịp, còn đang suy nghĩ vì sao Đàm Đình Đan ở đây lúc này, nhưng đột nhiên nhìn thấy Tống Lâm, cô liền nhớ đến lần trước Đàm Đình Đan có nói cô ấy và Tống Lâm đang yêu nhau, vì vậy cô ấy ở đây cũng không có gì kỳ quá.

Hứa Kiều vừa mới đi tới, vài người xung quanh đã bắt đầu ồn ào lên.

"Ôi, vũ quán của chúng ta làm sao vậy, hai người cứ nghĩ là sẽ không yêu đương gì lại đột nhiên có bạn gái thế này."

"Đúng vậy, thật ngược chết cầu độc thân mà, ngay cả ăn cơm trưa cũng không để cho bọn cầu độc thân như chúng ta ăn ngon nữa." Trần Nhiên cũng hòa theo.

Cho đến bây giờ, ba người bọn họ chỉ còn mình anh ta là cầu độc thân, tại sao lại thế này chứ?

"Chờ một lát chờ một lát, tôi muốn nói rõ một chút, tôi không phải cầu độc thân, tôi là người đã có vợ rồi." Về mặt A Bru then thùng nói.

"Đạch!"

Không hề nghi ngờ gì, anh ta bị toàn thể khinh bỉ, bao gồm cả Thẩm Lạc Dương, đường đường là một người đàn ông cao hơn 1m80 lại bày ra cái dáng vẻ thẹn thùng kia, là cái quỷ gì chứ?

"Lão đại, anh đã nói cùng chúng tôi độc thân mà, sao lại lên lút có bạn gái thế này!"

Thẩm Lạc Dương nhẹ nhàng liếc anh ta một cái.

"Sao nào? Có ý kiến gì?" Ngực khí của anh nhàn nhạt, khóe miệng mang theo nụ cười nhẹ.

Nhưng lại làm mọi người cảm thấy lạnh lẽo ở sau lưng, rõ ràng ánh nắng mặt trời chói chang thế kia, sao lại lạnh thế này chứ?

Mọi người im lặng.

Tống Lâm và Đàm Đình Đan nhìn nhau cười, trong mắt cả hai đều mang theo ý cười, dù sao việc này cũng không liên quan đến họ.

Người Trần Nhiên chột run lên.

"Không không không, tôi đâu có ý kiến gì, khổ tâm quá mà." Anh ta nhún vai, hai tay xòe ra tỏ vẻ không còn gì luyến tiếc với cuộc sống này nữa.

Thấy thế, mọi người đều không khỏi nở nụ cười.

Sau khi ăn cơm cùng một đám người, không bao lâu sau, các lớp học buổi chiều bắt đầu, mọi người cũng có giờ lên lớp.

Bởi vì Tống Lâm có lớp ở dưới lầu, cho nên Đàm Đình Đan ở bên dưới với anh ta, lâu lâu lại nói chuyện với Tống Lâm.

Hứa Kiều cũng tự giác không quấy rầy bọn họ, cô yên lặng đi lên lầu tìm huấn luyện viên Thẩm của cô.

Cô đứng bên ngoài nhìn Thẩm Lạc Dương dạy võ, cô chỉ mới nhìn anh dạy lớp phòng thân cho cô, chưa từng thấy anh dạy võ thể này.

Khi đứng ngoài cửa nhìn, Hứa Kiều mới biết được ngày thường Thẩm Lạc Dương dạy các cô là quá dịu dàng nhẹ nhàng rồi.

Lớp của bọn họ và lớp này hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, cô có cảm giác lúc dạy học cho bọn cô anh chỉ như đang đùa giỡn mà thôi, còn cái lớp này mới thực sự là dạy võ chuyên nghiệp, cô nhìn thấy bọn họ té ngã khẳng định là võ cùng đầu đòn.

Vào lúc này, Hứa Kiều đồng thời cũng biết thực lực của Thẩm Lạc Dương vượt xa khỏi tưởng tượng của cô, mỗi lần cùng anh đánh nhau đều có thể thắng, đó chỉ do Thẩm Lạc Dương nhường cô mà thôi.

Thẩm Lạc Dương nhìn Hứa Kiều đang đứng bên ngoài cửa nhìn vào.

Hứa Kiều thấy ánh mắt của Thẩm Lạc Dương đang nhìn về phía mình, liền lập tức vẫy tay với anh, cười vô cùng sáng lạn, lộ ra cả hàm răng trắng bóng.

Thẩm Lạc Dương lập tức có một loại cảm giác, vì sao bạn gái của anh cười lên lại đẹp như vậy?

Nghĩ như thế, anh cũng không khỏi cười lại với cô.

Các học viên nhìn thấy huấn luyện viên của mình đang cười thiếu chút nữa đã rút cằm, người đang cười này là huấn luyện viên của bọn họ à, huấn luyện viên ác ma dạy bọn họ gần hai năm cũng không nhiều lời vậy mà có thể cười ảm áp như vậy sao, đây nhất định là ảo giác.

Nhưng thực tế nói cho bọn họ biết, đây là sự thật không phải ảo giác.

"Ngán người ra đó làm gì, không tập luyện nữa hả!" Thẩm Lạc Dương đột nhiên quay người lại nói với bọn họ.

Mọi người ngay lập tức nên làm gì thì làm, không dám ngồi không hóng chuyện, đây mới chính là huấn luyện viên của bọn họ.

***

Đàm Đình Đan sờ cằm, nhìn Tống Lâm đứng ở cách đó không xa, trên mặt đều mang theo ý cười.

Trần Nhiên đứng kế bên Tống dùng tay chọc cánh tay anh ta vài cái.

"Này, bạn gái cậu đang nhìn kia." Trần Nhiên trêu ghẹo nói.

Nghe vậy, Tống Lâm nhìn thoáng qua Đàm Đình Đan, sau đó quay đầu nhìn Trần Nhiên, nói: "Thì sao, cậu ghen tỵ à?"

Trần Nhiên sùng sốt.

"Ôi trời, ghen ghét cái đầu cậu, lăn đi đi." Trần Nhiên hiềm thấy ngang ngược nói.

Lão đại bắt nạt anh ta không nói gì, bây giờ ngay cả Tống Lâm cũng bắt nạt anh ta, tình cảm anh em đều là giả, anh ta phải tìm bạn gái mới được, để bọn họ không còn khoe mẽ trước mặt mình nữa.

Tống Lâm bật cười.

"Nhìn cái gì hả?" Tống Lâm đi đến cạnh Đàm Đình Đan.

Đàm Đình Đan cười cười, mi mắt cong cong.

"Nhìn bạn trai của em."

Đàm Đình Đan thấy vành tai Tống Lâm hơi đỏ lên, không khỏi cười lên.

Sao lại đáng yêu như vậy chứ, bình thường trông lạnh lùng là thế, nghe lời âu yếm lại đỏ tai.

"Quá đáng yêu."

Tống Lâm: "..."

"Mau đi lên lầu đi, sắp đến giờ học rồi."

Nhìn Đàm Đình Đan cười không che dấu gì, Tống Lâm lập tức vron tay, đẩy Đàm Đình Đan về hướng cầu thang.

"Anh thẹn thùng đúng không?" Đàm Đình Đan không thuận theo ý anh, cô nghiêng đầu nhìn Tống Lâm.

Tống Lâm không nói gì, nhưng vành tai càng đỏ hơn.

Cuối cùng Đàm Đình Đan cũng không đành lòng đùa giỡn anh nữa.

"Được rồi được rồi, em đi đây."

Tống Lâm nhìn bóng dáng Đàm Đình Đan đi lên lầu, thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh sợ nếu Đàm Đình Đan còn cười với anh như vậy thì anh sẽ lập tức hôn cô ở chỗ này mất.

Vành tai anh đỏ thực ra không phải vì thẹn thùng đâu, mà nó chỉ tự đỏ lên thôi.

***

Trong giờ học, Ân Duyệt mơ hồ phát hiện không khí giữa Thẩm Lạc Dương và chị Hứa Kiều rất không bình thường.

Sao cô lại cảm thấy ánh mắt Thẩm Lạc Dương nhìn chị Hứa Kiều rất có ý tứ, gần đây chị Hứa Kiều không đi học mà cô không thấy anh điểm danh, hay phê bình gì đó, Thẩm đại ca mà cô biết không phải là người như vậy.

Song, thái độ của chị Hứa Kiều cũng rất kỳ quái, không phải bình thường chị ấy rất ghét Thẩm đại ca à?

Vì sao khi nhìn anh ấy mà miệng chị ấy lại mỉm cười vui vẻ thế này.

Giống như gian tình giữa hai người đang yêu...

Ân Duyệt bị ý tưởng trong đầu mình dọa sợ.

Gian tình giữa hai người đang yêu cái quý gì chứ?

"Được rồi, mọi người tự tìm người tập luyện cùng đi."

Cô ấy còn chưa nghĩ xong, đã bị câu nói của Thẩm Lạc Dương chặn lại.

Đàm Đình Đan nhìn thoáng qua Ân Duyệt, lại nhìn thoáng qua Hứa Kiều.

Sau đó đứng lên đi về phía Ân Duyệt.

"Duyệt à, chúng ta cùng nhau tập đi."

Nói xong, liền lôi kéo Ân Duyệt đi qua một bên luyện tập.

"Chúng ta? Vậy còn chị Hứa Kiều thì sao?" Ân Duyệt hỏi.

Đàm Đình Đan cười cười, "Không cần lo lắng cho cậu ấy, có người luyện tập với cậu ấy rồi."

Đàm Đình Đan nói xong, Ân Duyệt dời ánh mắt về phía Hứa Kiều.

Phát hiện ra Hứa Kiều đang đi qua chỗ của Thẩm đại ca, trong mắt Thẩm đại ca luôn luôn có sự cô độc vậy mà giờ phút này lại có chút dịu dàng.

Trong nháy mắt Ân Duyệt như hiểu ra điều gì.

Cô ấy giật mình che miệng lại.

"Chị Đình Đan, chị đừng nói với em là chị Hứa Kiều và Thẩm đại ca..."

Đàm Đình Đan không nói gì, nhưng nụ cười trên môi cô ấy đã làm Ân Duyệt hiểu hết.

"Trời ạ, vừa rồi em còn cảm thấy hai người đó có chút kỳ quái, bọn họ yêu nhau, đúng là vi diệu."

"Chuyện này thì có gì mà vi diệu chứ?" Đàm Đình Đan cười hỏi.

"Chẳng lẽ không phải sao? Em còn nhớ lúc trước hai người họ còn cãi nhau đấy, mà bây giờ tự nhiên lại yêu nhau, không phải rất vi diệu à?" Ân Duyệt cũng không dám tin nói.

Nghe vậy, Đàm Đình Đan nhỏ giọng cười nói, "Có muốn nghe chị kể một chuyện còn vi diệu hơn không?"

"Chuyện gì à?" Ân Duyệt không thể áp chế lòng hiếu kỳ của mình.

"Chị và Tống Lâm yêu nhau."

"Gi!" Ân Duyệt vẫn luôn yên lặng bỗng lớn tiếng nói.

Ngay lập tức những người khác đều nhìn cô ấy, ngay cả Thẩm Lạc Dương cũng nhìn sang.

Ân Duyệt cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Không có gì đâu, mọi người tiếp tục đi."

Thẩm Lạc Dương nhìn cô ấy một cái, không nói gì, bởi vì vừa rồi Hứa Kiều kéo kéo cánh tay anh, nên đành mở một con mắt nhắm một con mắt bỏ qua.

"Trời ơi, chị Đinh Đan, chị làm em sợ đó." Ân Duyệt cảm thấy không thể tin tưởng được những gì mình vừa nghe.

"Không có dọa em đâu, chị chưa bao giờ nói dối cả." Đàm Đinh Đan cười nói.

"Thẩm đại ca và chị Hứa Kiều yêu nhau, nguyên nhân có thể là do ở gần nhau, thường xuyên gặp mặt, hơn nữa chị Hứa Kiều là bạn thân của chị Chi Ưu, em dâu Thẩm đại ca, cái này em có thể lý giải được, còn chị, chị và Tống Lâm? Hai người chị?"

Đàm Đinh Đan nhìn Ân Duyệt, không đành lòng đã kích cô nàng nữa.

"À..thật ra chuyên viên trang điểm của chị là em gái của Tống Lâm"

"Hự." Hiện tại Ân Duyệt quả thực đã không còn lời gì để nói.

Hứa Kiều đi đến trước mặt Thẩm Lạc Dương.

"Huấn luyện viên, em không có người tập cùng, làm sao đây?" Hứa Kiều vừa cười vừa nói với Thẩm Lạc Dương?

"Anh đây cũng chỉ có thể cố gắng luyện tập với em thôi."

Thẩm Lạc Dương thật sự rất nghiêm túc khi tập cùng Hứa Kiều, hơn nữa anh khác với học viên, tập cùng sẽ được chỉ dạy chuyên nghiệp hơn.

Bây giờ Hứa Kiều rất có hứng thú với thuật phòng thân, sau lần đi uống rượu với bọn họ, cô đã hiểu rõ, thuật phòng thân đối với con gái vô cùng cần thiết.

Thẩm Lạc Dương dạy nghiêm túc, Hứa Kiều học nghiêm túc, Hứa Kiều học thuật phòng thân này xem như có thể tiếp thu được.

Sau giờ học, các học viên ở đây đều biết quan hệ giữa Thẩm Lạc Dương và Hứa Kiều rất không bình thường, bởi vì ngày thường Thẩm Lạc Dương đều cách xa các nữ học viên, không thân cận họ, làm mẫu đều là anh và trợ giảng làm, sửa lỗi cũng là trợ giảng sửa, cho nên tất cả mọi người ngầm hiểu với nhau rằng anh là một đóa hoa cao lãnh, không thể nhúng chàm được.

Nhưng bây giờ hai người kia lại thân cận như vậy, người khác không biết mới là lạ, ánh mắt các cô gái ở đó nhìn Hứa Kiều đều mang theo vẻ hâm mộ, ai mà ngờ được hai người lên lớp đều cãi nhau vài câu mới chịu được lại trở thành người yêu chứ.

Sau khi kết thúc giờ học, Hứa Kiều và Đàm Đinh Đan rời đi trước, bởi vì buổi chiều Thẩm Lạc Dương và Tống Lâm còn có lớp, các cô không thể cứ ngồi chờ ở đây được nên đi dạo phố với nhau, đặc biệt là Đàm Đinh Đan, cô ấy đã lâu rồi không được đi dạo.

Vì thế hai người nói là làm, ném bạn trai sang một bên, thoải mái rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Edit: Mộc Từ Đăng

Hôm nay Hứa Kiều bắt xe đến võ quán, bởi vì cô định sẽ cùng với Thẩm Lạc Dương về nhà nên không chạy xe đến đây.

Hai người đi dạo trung tâm mua sắm một vòng sau đó quyết định đi mua quần áo.

Hứa Kiều cầm một cái áo sơ mi đứng trước gương, hỏi Đàm Đình Đan: "Nhìn đẹp không?"

Đàm Đình Đan nhìn thoáng qua cái áo trên tay cô, nói: "Tớ cảm thấy cũng không tệ lắm, cậu vẫn nên mặc thử xem sao, quần áo phải mặc lên người mới nhìn ra được đẹp xấu."

"Được." Hứa Kiều tỏ vẻ tán đồng, cô cầm áo đi vào phòng thử đồ.

Sau khi thay xong thì đi ra ngoài.

"Oa, đẹp quá."

Áo sơ mi màu trắng, cổ áo vừa vặn lộ ra xương quai xanh tinh xảo, cổ tay áo được thiết kế khéo léo, hơi cụp vào trong.

Hơn nữa hôm nay cô mặc quần jean, áo sơ mi được sơ vin gọn gàng, khoe ra vòng eo cong tinh tế và đôi chân dài.

"Thật không?" Hứa Kiều nhìn mình trong gương, đúng là không tệ.

"Nếu không..."

"Mua!"

Hai người nhìn nhau cười.

Lúc tính tiền, ánh mắt sắc bén của Đàm Đình Đan nhìn thấy một vật màu đỏ trong ví tiền của cô, nhìn kỹ, là một cái bùa bình an.

"Cái này không phải là cái bùa bình an đó chứ?" Đàm Đình Đan hỏi.

Hứa Kiều lấy cái bùa ra đưa cho cô ấy.

"Ừ, không sai."

Đàm Đình Đan nhận lấy quan sát cẩn thận một chút, bùa bình an này vô cùng đẹp, hình vẽ trên mặt màu vàng được vẽ rất tinh tế.

"Cái này đẹp quá."

"Phải không?"

"Đương nhiên."

Hứa Kiều cười cười, thanh toán xong, Đàm Đình Đan trả bùa bình an lại cho cô, cô trực tiếp để cái bùa và ví tiền vào trong túi quần.

Mua xong quần áo, hai người lại dạo quanh một hồi cho đến khi Tỉnh tỷ gọi đến, hình như Đàm Đình Đan có hợp đồng gì đó cần ký nên cô ấy đành phải rời đi.

Đàm Đình Đan định đưa Hứa Kiều về rồi mới đi, nhưng bị Hứa Kiều từ chối, cô không định về nhà lúc này, giờ cô muốn đi đến vô quán, nhìn thời gian một cái, Thẩm Lạc Dương cũng sắp hết giờ rồi, cô sẽ đi về với anh.

Sau khi Đàm Đình Đan đi, Hứa Kiều liền chuẩn bị ngăn một chiếc taxi, nhưng cô phát hiện, vào giờ này trên taxi đều có người.

Vì thế cô vừa lướt điện thoại, lâu lâu lại ngẩng đầu nhìn xem có chiếc xe nào trống không.

"Tin tin."

Bên cạnh truyền đến tiếng còi xe, Hứa Kiều vẫn đứng đó không để ý đến.

"Tin tin."

Hứa Kiều thấy nghi hoặc, nếu cô cản đường người ta thì phải tránh đi đúng không? Vì thế cô hơi quay đầu qua.

Vừa nhìn qua.

Liền thấy Tống Tử Ngu đang ngồi trong xe.

Tống Tử Ngu chạy xe dừng bên cạnh Hứa Kiều, rồi hạ cửa kính xe xuống, nói.

"Thật trùng hợp." Hấn nói.

"Đúng là trùng hợp." Cô trả lời.

"Cô đi đâu, tôi đưa cô đi."

Hứa Kiều lắc tay với anh ta, "Không cần, tôi tự đi được."

Tổng Tử Ngu khẽ cười, "Đi vô quán đúng không."

Hứa Kiều kinh ngạc một chút, vậy mà cũng đoán được?

"Không sao, tôi cũng vừa hay tiện đường thôi, hơn nữa cô thấy đây ở đây khó bắt xe lắm." Nói xong, anh ta liền duỗi tay mở cửa xe giúp cô.

Hứa Kiều thấy thế, cũng không từ chối nữa, người ta cũng đã mở cửa xe cho cô rồi, nếu không lên xe thì quá mất lịch sự, nên cô không ngại ngần gì ngồi vào trong.

Tổng Tử Ngu nhìn túi đồ trong tay cô, "Đề mấy cái này ra ghế sau đi."

Hứa Kiều nghĩ nghĩ, liền đồng ý, đúng là đặt chúng ở đây thì quá chật chỗ, vì thế để túi ra phía sau.

"Đi đây."

"Ừ." Hứa Kiều gật đầu.

Cô cài dây an toàn vào.

Dọc đường đi, Tổng Tử Ngu lái xe rất chuyên chú, cũng không nói lời nào với cô.

Hứa Kiều liếc nhìn Tổng Tử Ngu vài lần, không hiểu sao, cô cảm giác Tổng Tử Ngu quá mức u ám, không phải cái loại nham hiểm, mà là cái loại sầu muộn, chính là cái loại mặt đang cười nhưng ý cười không lan đến mắt, trong mắt vẫn bình thản như cũ.

Hơn nữa cô vẫn luôn cảm thấy quan hệ giữa Tổng Tử Ngu và Thẩm Lạc Dương rất kỳ quái, hai người họ khẳng định quen biết nhau, từ ánh mắt cùng hành động của Tổng Lâm và Trần Nhiên thì có thể nhận ra điều này, bốn người bọn họ hình như đã từng có quan hệ rất tốt.

Còn bây giờ, Tổng Tử Ngu giống như bị tách ra, nhưng có chút kỳ quái ở chỗ, dường như Tổng Tử Ngu là người tự cắt đứt quan hệ với bọn họ, nếu là như vậy, vì sao Tổng Tử Ngu vẫn còn xuất hiện trước mặt Thẩm Lạc Dương làm gì, hơn nữa chỉ cần Tổng Tử Ngu vừa xuất hiện, không khí giữa bọn họ liền thay đổi rất nhanh.

Hai người hình như có chuyện gì đó trong quá khứ, giống như bị một sợi dây vô hình trói chặt, một đầu cột lấy Thẩm Lạc Dương, còn đầu khác thì cột Tổng Tử Ngu lại.

"À, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?" Hứa Kiều nhìn không được tò mò trong lòng mà hỏi anh ta.

Cô thật sự rất hiếu kỳ với mối quan hệ kỳ quái này của Thẩm Lạc Dương.

"Có thể, cô hỏi đi."

"Anh có quan hệ gì với Thẩm Lạc Dương vậy, tôi thấy giữa các anh có gì đó kỳ kỳ."

"Kỳ kỳ? Kỳ quái như thế nào?" Anh ta hỏi lại.

"Không thể nói cụ thể như thế nào được." Cô vẫn luôn cảm giác Thẩm Lạc Dương có tình nương nhìn anh ta, điều này rất lạ.

"Phải không? Chắc nhiều năm không gặp thôi." Tổng Tử Ngu nhàn nhạt nói.

Hứa Kiều cảm giác được không thể duy trì đề tài này tiếp nữa.

"Anh là đồng đội cũ của Thẩm Lạc Dương, vậy chắc anh nhất định biết bạn gái cũ của Thẩm Lạc Dương là ai đúng không?" Vấn đề này lần trước Ân Duyệt đã nói với cô, nhưng Ân Duyệt biết cũng không nhiều lắm, cho nên rất nhiều chuyện cô không thông suốt được, chuyện này giống như cây đinh trong lòng cô.

Bảy năm trước.

Bạn gái cũ?

Ánh mắt Tổng Tử Ngu hơi lóe lên một cái, môi mấp máy nhưng không nói gì.

Người như Thẩm Lạc Dương sao có bạn gái được chứ, coi như người ta đem hết tất cả của mình cho anh thì anh cũng không thèm để ý đến.

Hứa Kiều nhìn sắc mặt có thể đoán được suy nghĩ, nên thấy cái dáng vẻ này của Tổng Tử Ngu cô nhìn đã hiểu, cô không biết câu hỏi của mình có gì

không đúng mà Tống Tử Ngu không muốn trả lời vấn đề này, nên trong nháy mắt, trong xe liền có chút xấu hổ.

"Tôi cảm thấy việc này cô vẫn là tự mình hỏi anh ta sẽ tốt hơn." Một lát sau, Tống Tử Ngu mới trả lời lại.

Hứa Kiều nghĩ nếu việc này mà hỏi được Thẩm Lạc Dương thì hỏi anh ta làm gì nữa, vì thế, lại tiếp tục xấu hổ.

Tống Tử Ngu thấy Hứa Kiều xấu hổ không biết như thế nào mới tốt, có chút buồn cười, đúng lúc này xe cũng dừng trước võ quán.

"Đến rồi."

Hứa Kiều lúc này mới phản ứng lại, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài đúng là đã đến võ quán, vì thế cô mở cửa xuống xe.

"Cảm ơn anh."

Tống Tử Ngu cười lắc đầu, anh ta cũng xuống xe rồi mở cửa phía sau ra, giúp Hứa Kiều lấy mấy cái túi quần áo.

Anh ta đưa cho cô.

Hứa Kiều nhận lấy.

"Cảm ơn."

Sau khi Tống Tử Ngu lái xe đi, cô xách theo các loại túi đi vào trong, kết quả mới vừa quay người lại, liền nhìn thấy Thẩm Lạc Dương đang đứng ngay cửa.

Tầm mắt Thẩm Lạc Dương nhìn theo hướng Tống Tử Ngu lái xe rồi đi.

Cô đi đến trước mặt anh.

"Anh nhìn thấy rồi hả?" Cô hỏi.

"Ừ."

Từ khi anh ta lái xe đến, anh đã thấy, chẳng qua hai người trên xe đều không chú ý tới.

"Em và anh ta thân thiết như vậy từ khi nào?" Anh hỏi, thuận tiện xách mấy cái túi mà Hứa Kiều đang cầm, hai người cùng nhau đi vào bên trong.

"Không thân thiết đâu, anh ta chỉ tiện đường đưa em về thôi, anh tan làm chưa?"

"Rồi, anh đi thay quần áo đã rồi về."

"Em ở dưới chờ anh, anh nhanh một chút."

Thẩm Lạc Dương đuổi tay xoa xoa tóc cô, "Đã biết."

Thẩm Lạc Dương dẹp mấy cái túi qua một bên rồi đi lên lầu.

Hứa Kiều ngồi trên ghế đợi người, vừa lướt điện thoại vừa chờ Thẩm Lạc Dương.

Đột nhiên, trên lầu truyền đến một trận ồn ào, Hứa Kiều không khỏi giương mắt nhìn lên, thì thấy một đám nam sinh cao trung đùa giỡn nhau từ trên lầu đi xuống.

Những con người tinh thần phấn chấn, tràn đầy thanh xuân tươi mát, đúng là tuổi trẻ thật tốt.

Hứa Kiều không tránh được cảm thán, rồi thu hồi tầm mắt mình lại tiếp tục xem điện thoại.

Nhưng không bao lâu, cô mơ hồ cảm giác được có cái gì đó không thích hợp, vì thế cô ngẩng đầu, vừa mới ngẩng lên liền thấy mấy nam sinh đó đang đứng xung quanh mình.

"Mấy đứa à..."

Cẩn thận nhìn kỹ chợt phát hiện mấy đứa này rất quen mắt, không phải là mấy học viên lúc trưa mà Thẩm Lạc Dương dạy đó sao?

Vì thế cô cười với bọn họ.

"Là mấy đứa à."

Kết quả, tất cả các nam sinh đó đều dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn cô.

Hứa Kiều có chút ngơ ngác, cô cũng không phải là Thẩm Lạc Dương, bọn họ nghiêm túc như vậy làm gì chứ.

"Xin chào sư mẫu!"

Đột nhiên, bọn họ đồng thanh hô lên làm Hứa Kiều hoảng sợ.

Sư mẫu?

Ừ... Rất mới mẻ.

"Chào mấy đứa."

Bọn họ bu lại ngồi quanh cô.

"Sư mẫu, chị tên là Hứa Kiều đúng không?" Một nam sinh tóc húi cua hỏi.

Gi?

Làm sao cậu nhóc này biết được?

"Đúng vậy, sao em biết được?" Cô có chút tò mò.

Nhưng nam sinh đó không trả lời lại câu hỏi của cô mà quay sang nói với những người khác: "Thấy chưa, tớ đã nói là chị Hứa Kiều mà."

Hứa Kiều không hiểu được bọn họ đang nói gì.

Thấy đáng về lò mò của Hứa Kiều, nam sinh đầu húi cua liền mở miệng nói: "Sư mẫu, em chính là fan hâm mộ của chị! Lúc trưa em nói chị là Hứa Kiều mà bọn họ không tin."

"Fan hâm mộ?" Cái này làm Hứa Kiều có chút xấu hổ.

"Đúng đúng, sư mẫu, em rất thích chị, chị chính là nữ thần của em..."

"Chu Sâm....." Nam sinh bên cạnh cậu ta mới ngẩng đầu lên liền thấy cái gì đó, cả người chột cứng lại sau đó duỗi tay kéo tay Chu Sâm.

"Sư mẫu, chị và sư phụ làm sao mà..." Chu Sâm không thèm quan tâm đến người bên cạnh, cậu ta vẫn hứng thú bưng bưng nói chuyện với Hứa Kiều.

"Chu..."

"Chu Sâm." Một giọng nói trầm trầm từ phía sau truyền đến.

Chu Sâm còn đang luyên thuyên nghe thấy vậy liền im bật, cậu ta cứng ngắc người quay sang nơi phát ra âm thanh.

Người đứng đó không phải huấn luyện viên của bọn họ sao?

"À huấn luyện viên em..."

Thẩm Lạc Dương dứt tay vào trong túi quần rồi vững vàng bước qua đó, mấy nam sinh rất thức thời tránh sang một bên.

"Cậu vừa nói gì? Fan hâm mộ? Nữ thần? Thích?" Thẩm Lạc Dương nhìn Chu Sâm hỏi.

Chu Sâm đứng cúi đầu trước mặt Thẩm Lạc Dương, cảm thấy cứng họng, sao lại xui xẻo bị huấn luyện viên bắt gặp ngay lúc này chứ, quá trùng hợp mà!

"À...cái đó..." Chu Sâm nói cả nửa ngày cũng không nói được câu hoàn chỉnh.

Hứa Kiều nhìn thấy dáng vẻ đó của cậu ta, không khỏi thấy có chút buồn cười, sau đó cô kéo cánh tay của Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô một cái, sau đó duỗi tay gỡ đầu Chu Sâm.

"Không còn sớm nữa, mau về nhà đi."

Mọi người lập tức thờ phào nhẹ nhõm.

"Vâng!"

"Tạm biệt sư phụ! Tạm biệt sư mẫu!"

"Tạm biệt, tạm biệt." Hứa Kiều vẫy tay với bọn họ.

Nhìn bóng dáng bọn họ đã đi xa, Hứa Kiều không khỏi nói: "Sao em thấy anh dạy võ bọn họ mà cứ như huấn luyện tân binh vậy hả?"

Thẩm Lạc Dương cười.

"Chỉ có nhiều đó mà đã giống huấn luyện tân binh? Nếu thật sự huấn luyện bọn họ như tân binh thì xác định bọn họ không bước ra nổi cái võ quán này đâu."

Hứa Kiều: "..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Edit: Mộc Tử Đăng

Tống Tử Ngu vừa lái xe vừa nhớ đến chuyện lúc này.

Thật ra khi đưa Hứa Kiều đến võ quán, anh ta đã nhìn thấy Thẩm Lạc Dương đang đứng trước cửa, nhưng anh ta chỉ nhìn thoáng qua, không nói gì.

Anh nhớ đến những lời Hứa Kiều đã nói.

Đồng đội, anh em?

Đèn tín hiệu chuyển sang màu đỏ.

Anh ta dừng xe lại, tầm mắt chợt nhìn thấy một đồ vật nằm trên ghế phụ.

Màu đỏ.

Hình chữ nhật.

Anh ta run rẩy vươn tay, lấy qua nhìn.

Là bùa bình an.

Lá bùa bình an này vô cùng quen thuộc với anh ta, vào bảy năm trước Tiểu Mân đã đưa cho Thẩm Lạc Dương.

Anh cảm thấy trái tim có chút đau đớn, giống như bị người ta dùng kim đâm vào, từng mũi từng mũi.

Anh ta chậm rãi mở ví tiền của mình ra, trong đó cũng có một cái bùa bình an y hệt như cái trên tay.

Trong đầu không khỏi nhớ đến việc của 7 năm trước.

Bảy năm trước, bọn họ đều là lính tinh nhuệ, cùng nhau nhập ngũ, cùng nhau lăn lê bò lết trên thao trường, cả người dính đầy bùn đất, mồ hôi và máu tươi mới có thành quả hơn người.

Nhớ lúc trước, anh ta là kiểu người không thích nói nhiều cũng có phần lạnh lùng, cho nên ở trong quân đội không giao lưu nhiều với những đồng đội khác, ngoại trừ em gái Tống Mân của anh ta ra thì hầu như không giao thiệp với ai ở ngoài.

Còn Thẩm Lạc Dương thì khác, Thẩm Lạc Dương rất tinh tế trong những mối quan hệ với người khác, anh và những người đó sống chung rất tốt, trên cơ bản đều xưng anh em với nhau, anh là người đứng đầu trong đội đồng thời cũng là một bức tường mà mọi người muốn vượt qua.

Tuy rằng như thế, lại có rất nhiều người nể phục anh, mặc dù thủ trưởng luôn mắng anh, phạt anh, nhưng không hề che dấu vẻ tán thưởng.

Lúc ấy Thẩm Lạc Dương hết sức hăng hái, nói chuyện làm việc sạch sẽ gọn gàng.

Đôi khi, anh ta không thể hiểu được, người như anh ta cuối cùng có thể trở thành đồng đội, bạn thân, anh em của anh.

Anh ta còn nhớ rõ khi anh ta chủ động nói chuyện với anh, anh ta hơi sững sờ, vì căn bản anh ta chưa hề nghĩ rằng mình sẽ bắt chuyện với ai, để từ đó bắt đầu mối quan hệ của hai người.

Có thể do trời sinh tính tình của anh ta chậm chạp, cho nên quá trình hai người thân thiết cũng khá chậm, kết quả cuối cùng vẫn là từ từ thân thiết nhau và trở thành bạn thân.

Ngay cả Tống Mân cũng nói, từ sau khi anh ta và Thẩm Lạc Dương trở thành bạn thân, nụ cười trên mặt ngày càng nhiều, tính cách cũng ngày càng rộng rãi, mà hai người bọn họ cũng ngày càng giống nhau.

Bọn họ cùng nhau làm chuyện xấu, chịu phạt cùng nhau, nào là đi ăn trộm gà ở nhà người ta, nửa đêm xúi giục đồng đội đánh bài, lén lút hút thuốc, chuyện gì càng kích thích bọn họ càng làm, mỗi lần như vậy đều bị đội trưởng giáo huấn vô cùng thảm, rất nhiều đêm khi đồng đội say giấc trong phòng, bọn họ lại bị phạt chạy bộ trên sân huấn luyện, hít đất, bò lê trên đất, lần nào cũng mệt như chó, nhưng chỉ cần nhìn nhau lại cười vui vẻ quên trời quên đất, lần này bị phạt, lần sau vẫn tiếp tục làm.

Những ngày ấy, bọn họ không biết đã làm bao nhiêu nhiệm vụ nguy hiểm, một vài lần đều ở rất gần ranh giới sống chết nhưng họ vẫn cố gắng vượt qua, mặc dù hai người không nói gì nhưng trong lòng mỗi người, đối phương đều có một vị trí quan trọng.

Như lời người ta nói, đàn ông trong đời này trừ không thể quên cha mẹ vợ con, còn lại chính là anh em, huống chi còn cùng nhau trải qua vô số lần sống chết và giải cứu nhau.

Người như Thẩm Lạc Dương dĩ nhiên rất được nhiều cô gái trong quân đội thích, đương nhiên, em gái Tống Mân của anh ta cũng nằm trong số đó, Tống Mân là quân y trong đội họ, mỗi lần trò chuyện với anh ta đều sẽ hỏi thăm tình hình của Thẩm đại ca, đôi khi làm người anh trai như anh ta không tránh khỏi hoài nghi, có phải Thẩm Lạc Dương đã tẩy não em gái anh ta chăng.

Tống Mân thích Thẩm Lạc Dương, nhưng anh ta cũng rất rõ, tâm trí của Thẩm Lạc Dương chưa từng đặt lên việc yêu đương trai gái, anh đối xử với Tống Mân chỉ như em gái mà thôi, anh ta nghĩ nếu Thẩm Lạc Dương không có giao tình tốt với anh ta thì xác định cũng không thèm liếc nhìn đến con bé một cái, sẽ đối xử lạnh nhạt như những cô gái khác trong quân đội.

Bởi vì biết điều này, nên cho dù anh ta biết Tống Mân thích Thẩm Lạc Dương thích đến không thể tự kiềm chế được, nhưng cũng chưa từng yêu cầu Thẩm Lạc Dương cái gì quá đáng.

Vì chính bản thân anh ta cứ cho rằng ba người bọn họ sẽ mãi như vậy, mặc kệ xảy ra chuyện gì sẽ vẫn luôn ở bên nhau.

Cho đến năm ấy, khi nhận được yêu cầu trợ giúp từ cảnh sát, quân khu đã cử nhóm bọn họ đi Vân Nam làm nhiệm vụ.

Tên trùm ma túy A Táp Thập Nhĩ là một đối tượng truy nã quan trọng, nhưng hắn ta quá狡 hoạt, mỗi lần đều chạy thoát, hơn nữa hắn có chỉ số thông minh rất cao, xoay cảnh sát như chóng chóng, họ không thể làm gì khác đành phải yêu cầu sự giúp đỡ.

Quân đội và cảnh sát là người một nhà nên tất nhiên sẽ đồng ý, cuối cùng chọn bốn người lính tinh nhuệ và hai quân y đi theo.

Trong nhóm đó ngoài đội trưởng Thẩm Lạc Dương ra, còn có Tống Tử Ngu, Tống Lâm, Trần Nhiên, quân y Tống Mân và Trần Tịch Nhuế.

Nhận được lệnh, họ ngay lập tức cải trang thành dân bản xứ rồi trà trộn vào khu vực đó.

Bọn họ không hề nói sai, tên A Táp Thập Nhĩ cực kỳ狡 hoạt, mọi người cùng nhau hành động nhưng vẫn chưa bắt được hắn, hai phe giống như đang chơi đùa nhau.

Điều này khiến họ ý thức được mình đã gặp phải đối thủ đáng gờm, nhiệm vụ lần này dù khó khăn gấp mấy cũng phải hoàn thành.

Trước ngày thu lưới, Tống Mân mang theo bùa bình an đến lều của bọn họ.

"Thẩm đại ca, em cho anh cái bùa bình an này, rất linh thiên đó."

Tống Tử Ngu cười.

"Còn anh trai em thì sao hả?"

Mặt Tống Mân ửng hồng, cô cũng lấy từ trong túi ra một cái bùa bình an khác.

"Có."

Thẩm Lạc Dương chưa bao giờ tin việc này, nhưng đây là do Tống Mân đưa, hơn nữa anh lại xem Tống Mân là em gái nên nhận lấy.

"Được, anh biết rồi, anh sẽ mang bên người."

Sau khi Tống Mân rời đi, đêm đó, bọn họ đã nói rất nhiều chuyện.

Mỗi người trong bọn họ đều biết, nhiệm vụ ngày mai rất nguy hiểm, nếu lần này không thể bắt được A Táp Thập Nhĩ, nhiệm vụ của họ đành thất bại, cho nên ngày mai dù có bỏ mạng cũng phải hoàn thành.

Cuối cùng, A Tạt Thập Nhĩ không thoát được, sa lưới ở thảo nguyên Shangri-La rộng lớn.

Có lẽ người dân ở đó sẽ không bao giờ quên được chuyện này, ngày hôm đó đã xảy ra một trận đấu súng, tiếng súng vang vọng trên thảo nguyên, mọi người đều liều chết chiến đấu với A Tạt Thập Nhĩ.

Bên cạnh đó cũng chia nhau ra hành động, Tống Lâm và Trần Nhiên dẫn dắt một đội cảnh sát đi phân tán lực chú ý của A Tạt Thập Nhĩ, còn anh ta và Thẩm Lạc Dương trực tiếp tấn công hắn ta.

Cuối cùng, cả hai bên đều đã mệt mỏi, hắn nói: "Tao đã sớm biết chúng mày là ai, đám cảnh sát Vân Nam cũng có thủ đoạn đó, đều là một đám phế vật, còn gọi chi viện bên ngoài."

"Mày đã trốn không thoát, bỏ súng xuống, bọn tao sẽ suy xét chữa lại cái mạng cho mày."

Nghe vậy A Tạt Thập Nhĩ chỉ cười, vết sẹo trên mặt nhìn vô cùng dữ tợn.

"Bỏ súng, bọn mày có tư cách gì nói những lời này với tao."

Ngay sau đó, một tên đồng bọn kéo một cô gái từ phía sau đi lên.

Lập tức cả hai người đều hít một ngụm khí lạnh, bởi vì cô gái đó chính là Tống Mân, cô ấy bị trói lại và đẩy đến trước mặt A Tạt Thập Nhĩ.

Hắn tay nắm lấy cánh tay của cô, một tay chĩa súng vào đầu cô.

Tống Tử Ngu chỉ thấy đầu mình muốn nổ tung ra, tay cầm súng đầy mồ hôi lạnh.

"Thà con bé ra!"

A Tạt Thập Nhĩ cười lạnh, "Năm mơ đi, thà nó tao sẽ giữ được mạng chắc, tao đâu có ngu như vậy!"

"A Tạt Thập Nhĩ, mày có chạy đằng trời cũng không thoát được." Thẩm Lạc Dương đưa súng nhắm ngay đầu hắn.

"Ít nói nhảm, mau bỏ súng xuống!" A Tạt Thập Nhĩ không khỏi dùng sức chĩa súng vào đầu Tống Mân.

"Nhanh lên!"

Tay Thẩm Lạc Dương có chút run rẩy, anh nhìn thoáng qua hắn ta.

"Không được! Thẩm đại ca, không được nghe hắn, không được bỏ súng xuống!" Tống Mân nhìn Thẩm Lạc Dương, lớn tiếng nói.

"Câm miệng!" A Tạt Thập Nhĩ dùng sức kéo tóc cô.

"Súc sinh, mau buông tay mày ra!" Tống Tử Ngu cảm thấy vô cùng căng thẳng, hai mắt đỏ lên, hất ta bống đưa súng lên bắn một phát.

"Pằng".

A Tạt Thập Nhĩ bắn vào đùi Tống Tử Ngu.

"Mày giống như một con chó! Có tư cách gì khoa tay múa chân với tao! Không muốn nó chết thì nghe lời tao, tao sống, nó cũng sống, mà tao chết, chắc chắn ta sẽ kéo nó theo làm đệm lưng!"

"Anh!" Tống Mân khóc, nước mắt từ hốc mắt cô rơi xuống.

Mặt Tống Tử Ngu trắng bệch, cô vẫn còn nói tiếp: "Không có việc gì đâu anh, em không sao, không chết được."

"Thẩm Lạc Dương, mày oai phong như vậy thì có gì ghê gớm chứ, mày đừng nghĩ chỉ như vậy bắt được tao, năm mơ đi! A Tạt Thập Nhĩ tao đã lăn lộn nhiều năm rồi làm sao có thể chết trong tay một tên tiểu tử như mày!" A Tạt Thập Nhĩ nói.

Thẩm Lạc Dương nhìn hắn, hiện tại anh chỉ có thể cố gắng bình tĩnh, không thể bị rối loạn được.

"Lời tao nói mày đã nghe rõ rồi chứ, bỏ súng xuống sau đó đá lại chỗ tao, rồi giờ tay lên, còn mày nữa, cũng làm như vậy!" A Tạt Thập Nhĩ nói với Thẩm Lạc Dương và Tống Tử Ngu.

Thẩm Lạc Dương và Tống Tử Ngu liếc mắt nhìn nhau, chỉ nhìn nhau một cái nhưng hai người đã hiểu được ý của đối phương.

"Được."

Hai người chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó đặt súng trên mặt đất.

A Tạt Thập Nhĩ thấy bọn họ đã bỏ súng xuống, không khỏi cười ha ha, lúc hắn đang ngửa đầu cười, Thẩm Lạc Dương đột nhiên cầm súng đứng thẳng lên bắn một phát nhưng A Tạt Thập Nhĩ phản ứng quá nhanh, hắn né người qua, phát súng chỉ trúng cánh tay hắn.

Mà Tống Tử Ngu đang nằm dưới đất cũng bắn một phát vào đầu đồng bọn của A Tạt Thập Nhĩ.

Cánh tay A Tạt Thập Nhĩ bị thương nên buông Tống Mân ra.

"Ngồi xổm xuống!" Thẩm Lạc Dương một bên chạy nhanh đến một bên nói với Tống Mân.

Tống Mân nhanh chóng ngồi xuống, Thẩm Lạc Dương vừa đi đến bắn một phát vào ngực A Tạt Thập Nhĩ.

A Tạt Thập Nhĩ không thể tin được mình sẽ chết như vậy, cả đời hắn đều đuổi theo tiền tài, quyền lực nhưng giây phút này tất cả dường như sắp mất hết rồi, hắn ta tuyệt vọng ngã xuống.

Thấy A Tạt Thập Nhĩ đã gục ngã, Thẩm Lạc Dương liền bước nhanh đến cạnh Tống Tử Ngu, lúc này nằm xuống chắc chắn đã động đến vết thương trên đùi rồi nên anh đỡ Tống Tử Ngu đứng dậy.

"Chúng ta đã thắng, nhiệm vụ đã hoàn thành." Anh cười nói với Tống Tử Ngu.

Tống Tử Ngu dù có chút yếu ớt, nhưng khoe miệng cũng không khỏi nở một nụ cười, anh kéo anh ta đứng dậy, Thẩm Lạc Dương nhìn Tống Mân một cái, cười lớn nói: "Em gái, về nhà thôi!"

Tống Mân ngồi đó nhìn bọn họ, cũng cười theo, mọi chuyện rốt cuộc đã kết thúc rồi.

Bọn họ có thể quay về rồi!

Nhưng dường như có chút không thích hợp lắm, cô mơ hồ nghe được tiếng động từ phía sau nên quay người lại.

Bỗng nhiên thấy A Tạt Thập Nhĩ trên mặt đã không còn huyết sắc gì, lộ ra nụ cười lạnh, đang giờ súng về phía Thẩm Lạc Dương.

"Không được." Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Theo bản năng, cô chắn trước người Thẩm Lạc Dương.

"Pằng".

Trên thảo nguyên yên tĩnh, tiếng súng vang dội như sấm rền khiến bọn họ đều ngẩn người.

Thẩm Lạc Dương và Tống Tử Ngu cứng đờ người quay lại thì nhìn thấy thân thể Tống Mân đang chậm rãi ngã xuống.

"Không..." Nụ cười trên môi Tống Tử Ngu ngay lập tức tắt ngấm.

Mắt Thẩm Lạc Dương đỏ lên, tay cầm chặt súng đến trắng bệch giờ lên bắn nhiều phát vào người A Tạt Thập Nhĩ.

Nhưng cho dù có làm như vậy cũng không thể ngăn cản được sinh mệnh của Tống Mân đang dần trôi đi.

Ngày đó, trong mắt Tống Tử Ngu và Thẩm Lạc Dương chỉ có hai màu đỏ đen, mùi máu tanh lan tỏa trong không khí che lấp đi hương hoa thơm ngát trên thảo nguyên.

Người ta nói nước mắt đàn ông khó có thể rơi, nhưng ngày hôm đó hai người đều khóc, trong lòng đều là bi thương cùng cực.

Bi thương như hóa thành mảnh thú, từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, nghẹn ngào không nói thành lời.

Bọn họ phải quay về nhưng cô lại không đi cùng, rõ ràng sáu người cùng đi nhưng chỉ có mình cô vĩnh viễn ở lại nơi thảo nguyên này lẻ loi một mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: Mộc Từ Đăng

Mặc dù nhiều năm đã qua nhưng trái tim anh ta vẫn đau đớn như những ngày đầu, chuyện đã xảy ra ngày hôm đó cả đời này anh ta sẽ không quên được,

hôm ấy, cả bầu trời một màu đỏ đen.

Khắp nơi đều là máu, khắp nơi đều nồng nặc mùi máu tanh.

Tổng Mân là em gái duy nhất của anh ta, hai người sống nương tựa vào nhau, lúc còn nhỏ cha mẹ đều bị tai nạn xe mà qua đời, bỏ lại hai anh em họ, sau đó họ sống nhờ ở nhà cô, nhưng cô dù sao cũng chỉ là cô, không ai nguyện ý phí công nuôi dưỡng con người khác.

Vì thế khi tốt nghiệp cấp ba dù đã thi đậu vào trường đại học trọng điểm nhưng anh ta vẫn từ bỏ, quyết định nhập ngũ, vì anh ta biết nhà cô không thể nào chi trả tiền học phí đại học cho mình, mặc dù anh ta đã dành dụm tiền học phí đại học nhưng lại nghĩ đến em gái vừa mới tốt nghiệp cấp hai, con bé đã thi đậu một trường cấp ba rất tốt nên anh ta không do dự gì lấy phần tiền đó cho em đi học.

Sau khi anh ta nhập ngũ, qua vài năm thì nhận được tin tức trong quân khu có vài quân y đến thực tập, lúc ấy anh ta cũng không để ý nhiều cho đến khi Tổng Mân mặc áo blouse trắng xuất hiện trước mặt anh ta, lúc đó anh ta mới ý thức được có chuyện gì xảy ra.

Nhưng dựa theo tính toán thì năm nay con bé mới chỉ vào đại học thôi, sao giờ lại đi thực tập rồi.

Thế là anh kéo cô qua một bên hỏi vì sao lại xuất hiện ở đây?

Con bé đã nói nó không đóng tiền học tiếp cấp ba mà đi đăng ký học trong một trường điều dưỡng.

Lúc ấy anh ta đã mắng cô.

"Hò đồ!"

Anh ta muốn sau khi cô kết thúc việc thực tập sẽ quay về đi học lại, đừng ở lại đây, anh không muốn cô ở nơi này ngầy ngỗ mãi, anh mong muốn cô được sống trong một thành phố lớn, học thật tốt rồi có một công việc ổn định, sau đó tìm được một người tốt mà gả đi, sống một cuộc sống hạnh phúc, cho dù cả đời này anh ta ở nơi này cũng được chỉ cần em gái có thể sống tốt.

Nhưng nói như thế nào con bé cũng không chịu, cuối cùng lại bật khóc.

Cô khóc lóc nói với anh ta rằng cô đã biết hết rồi, lúc trước anh ta nói với cô mình thi đại học không tốt nên mới nhập ngũ, tất cả chỉ là nói dối.

Lúc ấy cô đã không tin, anh cô học thành tích thế nào cô đều biết, như thế nào có thể thi không tốt được, sau khi anh nhập ngũ một thời gian cô mới biết sự thật.

Sự thật là anh đã thi đậu vào chuyên ngành mà anh yêu thích, nhưng bởi vì cô nên anh từ bỏ, vào lúc đó cô đã hạ quyết tâm, nếu anh trai đã là quân nhân vậy thì cô trở thành quân y, cô muốn ở gần anh trai giống như khi còn bé vậy.

Anh ta đã khuyên cô rất lâu, cái gì nên nói cũng nói hết, nỗi giận cũng đã nổi giận nhưng Tổng Mân vẫn kiên quyết ở lại đây khi kết thúc kỳ thực tập.

Bất luận thế nào cô cũng là em gái của anh ta, anh ta có nỗi giận cũng không thể bỏ mặc cô được nên đành tùy ý cô, như vậy cũng tốt, mỗi ngày anh ta sẽ nhìn thấy cô, có thể chăm sóc cho cô.

Anh ta cứ nghĩ rằng mình có thể che chở cho cô cả đời, nhưng lúc cô yếu ớt nằm trong ngực anh ta, khó khăn hít thở, đó là khi anh ta thấy mình có bao nhiêu bất lực, hận bản thân vô cùng, hối hận lúc đầu đã không kiên quyết để cô rời khỏi đây, nếu ngay từ đầu không ở đây thì mọi chuyện đã khác rồi.

Cuối cùng cô cũng đi, anh ta không thể làm gì khác được nữa.

Cô em gái từ nhỏ đã được anh ta cưng chiều cứ thế mà ra đi, từ đó về sau cũng không còn bên cạnh anh ta nữa.

Bắt đầu từ ngày đó anh ta cũng không biết bản thân bị làm sao nữa, thật ra anh hiểu rất rõ rằng trong chuyện đó Thẩm Lạc Dương không có lỗi gì nhưng anh ta lại không khống chế được bản thân luôn đổ lỗi cho anh.

Trong trường hợp đó nếu anh ta là người thấy tên A Tạt Thập Nhĩ chĩa súng vào Thẩm Lạc Dương đầu tiên thì cũng sẽ không do dự gì che chắn cho anh. Nhưng chỉ cần nhìn thấy Thẩm Lạc Dương, anh ta sẽ nhớ đến em gái mình, mỗi lần như vậy chỉ cần hô hấp thôi cũng cảm thấy đau.

Cha mẹ đã mất rồi, em gái chính là động lực, bởi vì có cô nên anh mới yêu cầu nghiêm khắc đối với bản thân, anh ta đã từng thề phải cho em gái mình một cuộc sống tốt, đột nhiên một ngày, em gái biến mất, động lực tinh thần cũng mất theo, mọi thứ như sụp đổ trong nháy mắt, làm anh ta trở tay không kịp.

Cho nên anh ta chỉ có thể hận anh, chỉ như vậy mới cảm thấy mình còn tồn tại.

Anh ta hận vì sao lúc đó anh không đi xem Tổng Mân mà lại đi điều anh ta đứng đây làm gì, nếu đi về phía Tổng Mân thì có lẽ sẽ phát hiện ra tên A Tạt Thập Nhĩ còn sống, như vậy chuyện đó sẽ không xảy ra được.

Trước khi gặp Thẩm Lạc Dương, Tổng Mân chính là sức mạnh để anh ta sống tiếp, nhưng sau khi Tổng Mân không còn nữa, anh ta cũng chỉ có thể lấy việc hận Thẩm Lạc Dương để mình có thể tiếp tục bước đi.

Bởi vì hận nên anh ta mới chuyển bạn thành thù, chuyện gì cũng đối nghịch với anh, tình anh em trong một ngày đó cũng hóa thành tro bụi.

Người chứng kiến sự việc lúc đó chỉ có anh ta, Thẩm Lạc Dương, Tống Mân, tên A Tạt Thập Nhĩ và đồng bọn của hắn, cuối cùng người sống sót còn lại chỉ có hai người các anh, nên không ai biết việc gì đã xảy ra.

Mọi người chỉ biết sau việc đó hai người đã trở mặt thành thù, cho dù thủ trưởng tìm anh ta hỏi chuyện, anh ta cũng chỉ tránh nặng tìm nhẹ ôm mọi trách nhiệm vào người mình, vì bản thân không quan tâm đến đồng đội, không làm đúng mệnh lệnh mới làm cho đồng đội hy sinh.

Nhưng nhìn anh như vậy anh ta càng hận thêm, anh ta dồn ép anh vậy mà anh cũng không nói gì, đều một mực chịu đựng, có lúc anh ta thấy mình rất quá đáng, nhưng anh vẫn âm thầm chịu đựng, anh ta không hiểu sao mình làm vậy đáng lẽ ra phải vui vẻ mới đúng nhưng trái lại anh ta không hề thấy vui vẻ chút nào.

Đôi khi, anh ta hy vọng lúc anh ta khiêu khích anh có thể mở miệng nói cái gì cũng được, hay trực tiếp cho anh ta một đấm, dùng vũ lực để giải quyết, mắng anh ta vài câu.

Dựa vào cái gì muốn đẩy hết cái sai lên người tôi, cậu con mẹ nó không có trách nhiệm sao? Cậu nghĩ rằng tiểu Mân đã chết thì tôi đau lòng ít hơn cậu à!

Một lần lại một lần như vậy cũng không nghe được anh trả lời lại dù chỉ một câu.

Sau đó nghe được tin anh muốn xuất ngũ, anh ta đã ngây ngốc cả người.

Anh ta biết rõ xuất ngũ đồng nghĩa với việc từ bỏ hết mọi thành quả đã đạt được.

Rõ ràng đã nói muốn phục vụ tổ quốc cả đời, đã nói sinh ra là người trong quân đội thì chết cũng thành quý của quân đội, đã kiên trì như vậy lại buông bỏ, còn muốn rời đi nữa sao?

Ngày hôm đó, anh ta nhìn anh đi ra từ văn phòng thủ trưởng, con dao găm mà anh yêu nhất luôn gắn trên cẳng chân đã biến mất, anh ta liền biết anh nhất quyết muốn rời đi.

Anh ta đứng trên sân huấn luyện nhìn anh ngồi trong xe quân đội rời đi.

Lúc ấy, anh ta thật sự hận anh.

Hèn nhất!

Một tên lính đào ngũ!

Anh ta hận anh cứ như vậy mà đi, ánh mắt lúc đó của anh ta hận không thể giết chết anh ngay lập tức.

"Tin tin!"

"Tin tin!"

Tiếng còi xe phía sau đã kéo Tống Tử Ngu từ trong hồi ức tỉnh lại.

Đèn đã chuyển sang màu xanh.

Anh ta nhắm mắt lại che đi nỗi chua xót đang muốn lan ra, sau đó khởi động xe chạy đi.

***

Điều hòa mở không bao lâu, Hứa Kiều liền cảm thấy có chút nóng, vì thế cô cởi áo khoác ra, đột nhiên ví tiền từ trong túi rơi xuống đất, cô nhặt lên mới nhớ bùa bình an cũng nằm trong túi.

Nên cô đưa tay vào trong túi định lấy ra bỏ vào trong ví tiền.

Nhưng sờ nửa ngày cũng không thấy cái bùa đâu.

Không đúng, cô rõ ràng nhớ mình để trong túi mà, cô không nhớ sai đâu, lúc tạm biệt với Đàm Đình Đan cô có tìm thử thấy nó vẫn ở trong túi kia mà.

Cô lộn ngược túi ra cũng không thấy đâu.

Không lẽ cô làm rơi rồi?

Hứa Kiều có chút gấp gáp, cô sờ thử trong túi quần cũng không có.

Cô cố gắng nhớ lại xem nó có thể rơi ở đâu được, chẳng lẽ rơi trên xe Thẩm Lạc Dương?

Nghĩ như vậy, cô liền nhanh chóng đứng lên cầm chìa khóa trên bàn trà rồi nói với Thẩm Lạc Dương đang ở trong phòng bếp: "Em đi ra ngoài một chút."

Thẩm Lạc Dương còn chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng cửa nhà đóng lại, anh không khỏi bật cười, đúng là hấp tấp.

Hứa Kiều chạy một hơi xuống gara đỗ xe, mở cửa xe, tìm trên xe Thẩm Lạc Dương cả buổi cũng chẳng thấy cái bùa bình an đâu.

Vì thế cô đành nhụt chí quay về.

Cô vừa đi vừa nghĩ bỗng trong đầu lóe lên một ý tưởng.

Lúc cô ngồi trên xe Tống Tử Ngu để đi về, chắc chắn nó đã rơi trên đó, cô theo bản năng định gọi cho Tống Tử Ngu, nhưng khi lấy điện thoại ra mới chợt nhớ mình không có số điện thoại của anh ta.

Lúc về đến nhà, cô có chút bức bối nằm bẹp trên sofa.

"Sao vậy?" Thẩm Lạc Dương từ trong phòng bếp đi ra liền nhìn thấy vẻ mặt héo úa của Hứa Kiều.

Hứa Kiều nhìn anh một cái, hay là hỏi Thẩm Lạc Dương số điện thoại Tống Tử Ngu đi?

Nhưng cô lại nhớ đến mối quan hệ giữa Thẩm Lạc Dương và Tống Tử Ngu, tình hình này chắc cũng không có số rồi.

Cô đành từ bỏ ý nghĩ muốn hỏi anh số của Tống Tử Ngu, đợi lần sau gặp lại rồi hỏi cũng không muộn.

"Không có gì." Cô cười cười nói.

"Được rồi, đi rửa tay đi rồi ăn cơm."

"Uh, em đã biết."

"Ừ."

Thẩm Lạc Dương quay lại bếp, Hứa Kiều cũng đứng dậy, chủ động đi theo sau hỗ trợ.

"Chúng ta ăn trái cây nhé?" Cô hỏi Thẩm Lạc Dương.

"Ừ, trái cây trong tủ lạnh, em xem muốn ăn cái gì."

"Ăn bưởi." Hứa Kiều mở tủ lạnh ra.

Cô lấy một cái đĩa sạch, chờ Thẩm Lạc Dương cắt xong thì bung ra ban công.

Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua đồ ăn đã nấu rồi cũng bung ra theo.

Lời của Editor: Merry christmas everybody:)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Edit: Mộc Tử Đăng

Lúc ăn cơm, Hứa Kiều theo bản năng bắt đầu lựa đồ ăn.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô lựa cà rốt và rau thơm qua một bên.

Vào lúc cô chuẩn bị lựa đồ ăn tiếp, anh đột nhiên mở miệng nói:

"Không được kén ăn."

Tay cầm đĩa của Hứa Kiều hơi dừng một chút.

"Không kén ăn mà." Cô nói.

Thẩm Lạc Dương nhìn qua phần cà rốt và rau thơm mà cô vừa mới bỏ ra, Hứa Kiều cũng nhìn theo ánh mắt anh, sau đó yên lặng dùng chén che lại, rõ ràng đây chính là giấu dầu hờ đuôi.

"Đây không gọi là kén ăn thì gọi là gì?"

"Chính là..."

"Chính là cái gì?"

"Em không thích ăn, ăn không được." Hứa Kiều mím môi một cái, nhỏ giọng nói.

"Đây là lãng phí." Thẩm Lạc Dương tiếp tục dẫn dắt từng bước.

Hứa Kiều chọc chọc đũa trong chén cơm, một lát sau, tiếp tục xem như không có việc gì mà bắt đầu lựa đồ ăn, nhưng lần này cô không bỏ trên mặt bàn nữa mà trực tiếp bỏ vào trong chén của Thẩm Lạc Dương.

"Cho anh ăn sẽ không lãng phí nữa." Cô một bên lựa, một bên cười với anh.

Thẩm Lạc Dương có chút bất đắc dĩ, anh thật sự không có biện pháp nào với cô.

Ăn cơm xong, Hứa Kiều xưng phong nhận việc rửa chén.

Thẩm Lạc Dương dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn cô.

"Làm gì nhìn em như vậy?"

Hứa Kiều đưa tạp dề cho Thẩm Lạc Dương, Thẩm Lạc Dương nhận lấy rồi đeo vào cho cô.

Sau đó cô tiếp tục đưa tay ra, Thẩm Lạc Dương rất biết điều vén tay áo lên cho cô.

Quả thật sau khi hai người sống chung, Hứa Kiều trên cơ bản đều không làm việc nhà, tất cả hầu như là do Thẩm Lạc Dương xử lý, nếu cô chủ động giúp anh làm việc, Thẩm Lạc Dương sẽ vui vẻ vô cùng.

Lúc Hứa Kiều rửa chén, Thẩm Lạc Dương đứng cạnh cô.

"Anh không có việc gì làm sao?" Hứa Kiều quở trách nhìn anh.

"Không có việc gì."

"Không có việc gì thì anh ra ngoài ngồi đi, anh đứng đây cản trở em làm việc đó."

Thẩm Lạc Dương cười, anh đột nhiên vòng ra phía sau ôm cô.

"Rửa chén đi."

"Em rửa đi."

Hứa Kiều không khỏi có chút không nói nên lời, tên đàn ông này da mặt quá dày.

Cô cũng không nói gì nữa, tiếp tục rửa chén, nhưng mà tay của Thẩm Lạc Dương lại không an phận, tay anh như có như không vuốt tóc cô.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cổ cô.

"Thật thơm."

Hứa Kiều không kìm được ý cười trên mặt.

"Lưu manh." Cô cười mắng.

Trước kia thật sự không phát hiện ra Thẩm Lạc Dương là người lưu manh như vậy.

"Chỉ lưu manh với một mình em." Anh hôn lên đỉnh đầu cô, môi mòng nhẹ nhàng đóng mồi.

"Ánh dám có người khác thử xem?" Hứa Kiều quay đầu lại liếc mắt một cái.

Thẩm Lạc Dương chỉ nhìn thấy cô quay đầu lại, gò má xinh đẹp có chút giận dữ.

Cổ họng có chút khô nóng.

Anh lấy tay chế trụ lại gáy cô rồi một đường hôn xuống.

Hai lần môi chạm nhau, anh dường như không cần dùng nhiều lực để cạy môi cô ra, đầu lưỡi linh hoạt ướt át dò xét đi vào, quần lấy lưỡi cô cùng dây dưa.

Hôn được một lúc hai người tách nhau ra, cô hơi thờ đốc một chút.

"Anh định làm gì vậy?" Cô thờ hồn hên hỏi anh.

"Làm." Đáp lại chính là thanh âm trầm khàn.

Bản thân Hứa Kiều đã bị anh làm cho ý loạn tình mê, cô kìm nén ý nghĩ muốn anh hung hăng chà đạp mình.

Bọn họ vốn dĩ không phải là người dễ bị châm lửa, nếu đã châm lửa thì xác định phải dập tắt nó.

Vì thế Hứa Kiều xoay người qua, dùng tay không dính nước ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh, môi hơi mở ra để anh càng tiến sâu vào hơn.

"Ôm em." Cô một bên dây dưa cùng anh, một bên nói.

Thẩm Lạc Dương ôm eo cô, dùng sức nhấc lên, Hứa Kiều cũng tự nhiên vòng chân qua eo anh.

Tay anh nâng mông cô, hai người hôn nhau triền miên.

Bàn tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve cô.

"Muốn?" Anh mở miệng trêu chọc cô.

"Chẳng lẽ anh không muốn?" Hứa Kiều hỏi lại.

"Muốn, muốn phát chết."

Hiện tại anh chỉ hận không thể ngay lập tức đè cô dưới thân mình, rồi làm một trận kịch liệt, tốt nhất là làm cho đến khi cô khóc lóc xin tha, tưởng tượng đến vẻ mặt cô đáng thương bám vào người mình, anh liền cảm thấy vật đàn ông của mình muốn nổ tung, nó đã bắt đầu trở nên cứng rắn, càng ngày càng lớn.

Hứa Kiều cũng cảm nhận được vật đàn ông của anh đang chia vào người mình, dù cách hai tầng vải nhưng cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của nó, nóng đến mức làm cho cô có chút run rẩy.

Cách nhau tầng vải, anh bắt đầu cọ sát.

Hứa Kiều không khỏi dùng sức bám vào vai anh, thật rắn chắc.

Trong đầu đột nhiên nhớ đến lần anh kéo chân cô đặt lên vai rồi bắt đầu ra vào, cả gương mặt lập tức trở nên vô cùng nóng bỏng, trong nháy mắt chợt có thứ phun trào ra.

"Ra rồi?" Anh không dấu được ý cười, ám muội nói.

Hứa Kiều tựa đầu lên vai anh, cảm thấy có chút mất mặt, cô chỉ bị anh làm như vậy mà đã...

Nhưng lại cảm thấy không đúng lắm, bụng mơ hồ có chút âm ỉ đau, còn hơi trướng lên.

"Đau..." Cô nhỏ giọng nói.

Thính lực của Thẩm Lạc Dương rất tốt, vừa nghe cô nói vậy, lập tức đưa cô ra xa một chút.

"Làm sao vậy?" Trên mặt anh đầy quan tâm lo lắng không che dấu chút nào.

Hứa Kiều hơi nhắm mắt lại, ở trong lòng yên lặng tính toán, cô chợt phản ứng lại, đây không phải là cao trào mà là họ hàng ghé thăm, hôm nay vừa đúng ngày.

Như vậy thứ vừa rồi trào ra là...

Hứa Kiều đột nhiên khó có thể mở miệng nói, thật sự quá mất mặt.

"Hình như em, họ hàng đến" Hứa Kiều chậm rì rì nói.

Thẩm Lạc Dương tuy ngày thường là một người đàn ông thô to nhưng vẫn biết họ hàng là gì.

Anh không nói hai lời trực tiếp bế cô vào phòng ngủ.

Hứa Kiều giật mình, chẳng lẽ anh định huyết chiến?

"Không lẽ anh muốn..."

Thẩm Lạc Dương nhẹ nhàng đặt cô trên giường, sau đó không nhìn được gỗ đầu cô một cái.

"Trong đầu toàn là suy nghĩ đen tối, sắc nữ."

Hứa Kiều bất mãn.

"Ai sắc, rõ ràng anh mới là người sắc hơn, lão hóa sắc."

Thẩm Lạc Dương cười cười, không chấp nhứt với cô.

"Em để cái đó ở đâu?" Hấn hỏi.

Hứa Kiều suy nghĩ, lúc cô dọn xuống đây rất vội vàng nên chỉ mang theo những gì cần thiết thôi, hơn nữa lúc đó không có họ hàng đến nên cũng quên mất chuyện phải mang theo thứ có cánh đó.

"À.... Không có..."

Thẩm Lạc Dương nghĩ ngợi một lát, nói: "Vậy em đi tắm trước đi, anh đi mua cái mới cho."

"Anh mua cho em?"

Anh đường đường là một người đàn ông mà muốn đi mua đồ dùng con gái cho cô, tuy rằng bây giờ bạn trai rất hay đi mua cho bạn gái nhưng cô chưa bao giờ nghĩ Thẩm Lạc Dương sẽ đi mua cho mình?

Tưởng tượng đến hình ảnh anh cao to thô kệch đi mua đồ cho cô, cô chợt cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng lại chậm rãi sinh ra một cảm giác hạnh phúc vô cùng.

"Em nhìn em đi, còn có thể tự mình đi mua được à?"

Hứa Kiều cười lắc đầu, "Không thể không thể, vậy anh đi đi, em đi tắm."

Nói xong, cô vui vẻ từ trên giường bước xuống đi vào phòng tắm.

Thẩm Lạc Dương thấy cô đã đi vào phòng tắm, cũng không chậm trễ nữa mặc áo khoác vào rồi đi xuống dưới lầu.

Lúc Hứa Kiều cởi quần lót ra, nhìn thấy vết máu trên quần lót quả nhiên cô đoán không sai, họ hàng đã đến thăm thật mà.

Vì thân thích đến nên không thể tắm trong bồn, cô chỉ có thể tắm với sen.

Thẩm Lạc Dương dường như tính thời gian rất chuẩn, cô vừa mới tắm xong anh đã về đến nhà, khi cô đang lau tóc thì nghe được tiếng gõ cửa.

"Anh mua về rồi này."

Là thanh âm của anh.

"À, anh mở ra lấy một miếng cho em đi."

"Ừ."

Thẩm Lạc Dương cúi đầu, mở gói, sau đó lấy ra một miếng, thật ra anh không xa lạ gì với thứ này, lúc trong quân đội mọi người đều dùng, không phải vì việc kia mà chỉ dùng để lót giày.

"Cạch".

Là âm thanh mở cửa.

Thẩm Lạc Dương theo bản năng ngẩng đầu, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên cả người đều cứng ngắc giống như bị điểm huyết.

Cô không hề mặc gì đứng trước mặt anh.

Tóc dài hơi ướt, mềm mại ở sau lưng, da thịt trắng sáng vô cùng, bờ vai gầy yếu, xương quai xanh nhỏ nhắn xinh đẹp, bộ ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ một tay có thể ôm hết, chỉ cần dùng thêm sức sẽ có thể bẻ gãy luôn, đôi chân thon dài, cô để chân trần đứng trên đất, lộ ra móng chân được sơn màu tím tẻ.

"Nhìn cái gì, không nhanh đưa cho em." Cô cười với anh, anh hoàn hồn lại rồi đưa miếng có cánh cho cô.

Sau đó cửa vang lên một tiếng "Cạch" đóng lại.

Nhớ đến vẻ mặt đại ra của anh, cô không khỏi có chút buồn cười, ai bảo ngày thường anh không biết thương hương tiếc ngọc, không kiềm chế gì, cô bây giờ đang cố ý, muốn anh nhìn được nhưng ăn không được, để xem anh còn phóng túng kiểu gì.

Sau khi làm xong hết, cô dùng khăn lông bọc tóc lại rồi đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra thì thấy Thẩm Lạc Dương vẫn còn đứng trước cửa.

Bình thường cô đều mặc đồ ngủ, hôm nay lại mặc váy ngủ.

Cô nhìn thấy dục vọng trong mắt anh, đôi mắt to đầy giao hoạt xoay chuyển một chút.

"Anh còn đứng đây làm gì?"

Cô đưa tay lên nhẹ nhàng sờ vào mặt anh đến mũi rồi dừng ngay môi, dùng ngón tay bắt đầu ma sát làm môi anh dần đỏ lên.

Yết hầu của Thẩm Lạc Dương hơi chuyển động, cả người anh đều cứng ngắc, đang cố gắng kiềm chế bản thân mình.

Hiện tại anh không thể nhìn vào mắt cô, mắt cô rất mê hoặc, chỉ cần nhìn vào đó sẽ mê muội không rời.

Anh chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, từ từ khôi phục lại tinh thần, sau đó bắt lấy cái tay cô đang đùa giỡn môi mình.

"Đi lên giường nằm đi, anh pha nước đường đỏ cho em."

Hứa Kiều vẫn dùng đôi mắt to long lanh nhìn anh.

Thẩm Lạc Dương dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, anh lấy tay che mắt cô lại, rồi đẩy cô đi đến giường, đắp chăn kín mít cả người cô.

"Đợi anh mang nước đường đỏ đến."

"Ừ." Hứa Kiều ngoan ngoãn gật đầu.

Cô nhìn Thẩm Lạc Dương đi ra ngoài, tay anh gắt gao nắm chặt lại, vừa rồi lúc đến gần anh cô đã để ý thấy anh sắp nhịn không được, nhưng cái gì cũng không làm được, nghĩ đến đây cô cảm thấy cô cùng sáng khoái!

Thẩm Lạc Dương thật vất vả đi ra khỏi phòng ngủ, anh nhìn thoáng qua ly nước đường đỏ mà mình đã pha vừa nãy.

Anh đi qua bụng ly tiến về phía phòng ngủ, lúc đi đến cửa anh không khỏi hít sâu một hơi, sau đó thở mạnh ra, cảm thấy mình đã bình tĩnh hơn mới mở cửa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit: Mộc Tử Đăng

Lúc Thẩm Lạc Dương đi vào, Hứa Kiều đưa lưng về phía anh, rất an phận nằm trên giường, không nhúc nhích.

Anh bước nhanh qua, nhìn thấy gò má cô hơi tái nhợt, môi cũng không còn hồng như trước, cả người như một quả cà héo.

"Nào, uống cái này sẽ cảm thấy tốt hơn." Anh đỡ cô ngồi dậy, sau đó đưa ly nước đường đỏ đến bên miệng cô.

Hứa Kiều nhắm mắt, hơi mở miệng uống nước đường đỏ mà Thẩm Lạc Dương đút cho cô.

Cô lớn như vậy, mỗi lần họ hàng đến là đau không chịu được, lúc trước nhờ có Lục Chi U nấu nước đường đỏ cho cô, nhớ khi học cấp ba, ký túc xá trong trường không cho dùng điện, nhưng vì nấu nước đường đỏ mà cô ấy đã không ngần ngại gi cắm điện.

Đương nhiên, việc này bị dì quản lý ký túc xá phát hiện, hai người đã bị phê bình rất thảm, nhưng dù ngày đó có bị phê bình thảm đến đâu, hai người vẫn cứ tung tăng đi ăn một trận rồi mới về.

Sau khi uống nước đường đỏ vào được một lúc, Hứa Kiều cảm thấy bụng không còn đau nhiều như trước nữa.

Thẩm Lạc Dương ngồi ở mép giường, đưa tay sờ trán cô.

"Còn đau không?"

Cả người Hứa Kiều rúc trong chăn, "Vẫn còn đau."

Hứa Kiều là loại người bị đau bụng kinh rất nghiêm trọng, người ta nói bị đau là do lúc nhỏ không chịu chữa trị tốt.

Nhưng mà lúc đó mẹ cô không ở bên cạnh, không ai nói với cô những điều này, tuy rằng Triệu Ngọc Lan có thử nói chuyện với cô về phương diện này nhưng lúc đó cô như một con nhím xù lông, không chịu nghe nói gì.

Uống nước đường đỏ vào tuy đau đớn có giảm chút ít nhưng bụng vẫn còn truyền đến từng cơn quặn đau.

Cô cũng cảm giác được tay chân mình giờ phút này đã bắt đầu lạnh lẽo, cô chính là như vậy, mỗi lần đau bụng kinh không chịu nổi tay chân sẽ lạnh lên, lòng bàn tay còn đỏ cả mồ hôi lạnh.

Thẩm Lạc Dương cũng chỉ là đàn ông, chưa từng yêu đương ai, Hứa Kiều chính là người đầu tiên, cũng chưa từng chạm qua người phụ nữ nào chứ đừng nói đến đáng về đau bụng kinh sẽ thế nào, mặc dù trước kia đã từng nghe nói qua, con gái đến lúc này sẽ vô cùng thống khổ, nhưng đó chỉ là nghe nói thôi, chưa từng chứng kiến bao giờ.

Bây giờ nhìn thấy sắc mặt này của Hứa Kiều, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, mày gắt gao nhú lại, đáng về giống như đau đến không chịu được nữa.

"Chúng ta đi bệnh viện đi." Anh nói với Hứa Kiều, muốn bế cô lên.

Nhưng lại bị Hứa Kiều né tránh.

Đi bệnh viện?

Bởi vì đau bụng kinh?

Cô tránh không được anh.

"Không cần, chỉ đau một lúc thôi, chịu đựng chút sẽ hết." Hứa Kiều vô lực nói.

Thẩm Lạc Dương không nói gì, nhưng Hứa Kiều đang nhắm mắt lại cảm giác được phần giường bên cạnh hơi lún xuống, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Thẩm Lạc Dương ôm vào trong ngực.

Thẩm Lạc Dương để cô dựa lên vai mình, hơi điều chỉnh tư thế một chút.

Anh chậm rãi kéo váy ngủ lên rồi đưa tay vào trong.

Bàn tay to ấm áp của anh áp vào bụng dưới của cô, lòng bàn tay rất dày lại có chút khô ráp.

Tay anh đặt trên bụng cô chậm rãi xoa.

"Như vậy có cảm thấy tốt hơn không?" Anh hỏi.

"Ừ."

Xoa như vậy đúng là đỡ hơn nhiều, không còn quặn đau như trước nữa, Hứa Kiều dần dần cảm nhận được cơn buồn ngủ đang kéo đến.

Thẩm Lạc Dương xoa xoa, cô bất giác chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Lạc Dương thấy người nằm trong ngực không có động tĩnh gì, cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy cô nhắm mắt, hô hấp đều đều, chắc chắn đã ngủ rồi.

Anh một lần nữa chậm rãi lấy tay ra rồi kéo váy ngủ lại.

***

Hứa Kiều cảm thấy mình quá xui xẻo, họ hàng đến không nói gì, vậy mà còn bị cảm nữa chứ, chắc cũng không ai xui giống như cô đâu.

Vốn dĩ chỉ ghét mũi, nên cô bỏ qua không để ý đến, cô chính là người cực kỳ ghét mùi bệnh viện.

Hôm nay Thẩm Lạc Dương chuẩn bị đưa cô đi bệnh viện, nhưng cô nhất quyết không chịu rời giường, đánh chết cũng không muốn đi, cuối cùng thành công chọc giận Thẩm Lạc Dương, anh trực tiếp hạ tử lệnh cho cô, nếu hôm nay lúc anh đi làm về mà cô còn chưa đi bệnh viện thì theo như lời anh nói, cô xác định sẽ không xong với anh.

Hứa Kiều ngủ một giấc đến giữa trưa, cả người vô cùng chán chường, nhưng nhớ lại lời nói hồi sáng của Thẩm Lạc Dương, chợt thấy sau lưng một trận lạnh lẽo, cô quyết định rời giường rửa mặt rồi đi bệnh viện xem sao.

Hứa Kiều đến bệnh viện kiểm tra, kết luận cuối cùng là bị nhiễm virus cảm mạo, bác sĩ kê cho cô một ít thuốc, sau đó chỉ bảo cô về nhà nên nghỉ ngơi nhiều chút ngoài ra không còn dặn dò gì khác.

Hứa Kiều đứng ở cửa bệnh viện gửi một tin Wechat cho Thẩm Lạc Dương, kèm theo một tấm ảnh chụp chứng minh cô đã đến bệnh viện khám bệnh.

Nhưng không chờ Thẩm Lạc Dương trả lời, cô bỗng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Hứa Ý?

Cô ta sao lại xuất hiện ở bệnh viện?

Hứa Kiều nhún mày, chẳng lẽ cô ta đến khám bệnh?

Nhưng nhìn dáng vẻ đó không giống người bệnh chút nào, cô đột nhiên nhớ đến lần trước khi Triệu Ngọc Lan và Hứa Kiến Quốc đến nhà cô, hình như cô nghe được Triệu Ngọc Lan nói sơ về tình hình sức khỏe của Hứa Kiến Quốc.

Chẳng lẽ Hứa Kiến Quốc đang nằm viện?

Hứa Kiều nghĩ thế.

"Bị bệnh sao? Cũng không liên quan đến mình" Cô nhàn nhạt nói.

Tuy nói như vậy nhưng bước chân của cô lại không tự chủ được đi theo Hứa Ý, thấy Hứa Ý đi vào trong một phòng bệnh.

Hứa Kiều bước chậm qua đó, Hứa Ý cũng không thèm đóng cửa nên cô nhìn thấy Hứa Kiến Quốc đang nằm trên giường bệnh, còn người ngồi cạnh ông ta chính là Triệu Ngọc Lan.

Cô nghĩ không sai, quả nhiên là ông ta.

Trên tay ông ta còn đang cầm kim truyền dịch, sắc mặt nhìn qua có chút tái nhợt và tiêu tụy, tinh thần cũng không tốt như lần trước gặp mặt, đã hơn một tháng không gặp mà ông ta lại thay đổi nhiều như vậy.

Mùi Hứa Kiều không khỏi có chút chua xót.

"Ông nhìn ông đi, đã bị bệnh còn không chịu ở nhà nghỉ ngơi, lại đi đến công ty làm việc, hiện tại làm việc đến nỗi nhập viện ông mới vui phải không?"

Hứa Kiều nghe được thanh âm trách móc của Triệu Ngọc Lan.

"Tôi không có chuyện gì, chỉ truyền bình nước thôi mà, không có chuyện gì đâu."

Thanh âm Hứa Kiến Quốc nghe có chút yếu ớt tang thương.

"Ông còn nói không có việc gì, có phải có chuyện gì ông mới chịu đứng không?"

"Được rồi, tôi biết rồi, lần này về sẽ nghỉ ngơi thật tốt được chưa? Bà cũng đừng có nóng giận, sẽ ảnh hưởng đến thân thể."

"Không muốn tôi nổi giận thì ông đừng làm tôi phải lo lắng nhiều như vậy."

Hứa Kiều nghe được đoạn đối thoại của hai người bên trong phòng bệnh, cô chưa từng thấy Hứa Kiến Quốc nói chuyện dịu dàng đến thế, cho dù bị Triệu Ngọc Lan trách móc vài câu cũng vô cùng nghe lời tiếp thu, không hề có vẻ gì là thiếu kiên nhẫn, trong lời nói còn mang theo chút sùng nịnh và thỏa hiệp.

Ông ta và mẹ chưa từng nói chuyện như vậy, khi còn nhỏ, cô cảm thấy cha mẹ ở chung rất hòa hợp, chưa bao giờ cãi nhau, trong nhà vĩnh viễn đều tốt đẹp.

"Cha, mẹ nói rất đúng, cha nên nghỉ ngơi nhiều vào, không phải công ty đã có con rồi sao?" Hứa Ý nói với Hứa Kiến Quốc.

Hứa Kiều nhìn vào phòng bệnh một cái, lại nhìn thấy Hứa Kiến Quốc đang nhìn Hứa Ý, trong mắt đều là vui vẻ.

Cô đột nhiên ý thức được, mình không nên xuất hiện ở chỗ này, ông ta ngã bệnh, người chăm sóc là Triệu Ngọc Lan và Hứa Ý, nếu không phải lần này ở bệnh viện trùng hợp gặp được, có lẽ cô căn bản cũng không biết chuyện này, trong lòng ông ta còn có một đứa con gái là cô sao?

Chỉ sợ trong lòng ông ta chỉ có Triệu Ngọc Lan và Hứa Ý thôi, không có vị trí nào dành cho cô cả, giờ phút này trong phòng bệnh là hình ảnh một nhà ba người vui vẻ, còn cô ở đâu chứ, Hứa Kiều nghĩ đến đây chợt thấy hoảng hốt.

Cô cười tự giễu, sau đó chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng trong phòng bệnh truyền đến một câu làm Hứa Kiều phải dừng bước.

"Ông thật sự không gọi cho Kiều Kiều sao?"

Phòng bệnh yên lặng trong nháy mắt.

Sau một lúc lâu, cô mới nghe được thanh âm bất đắc dĩ của Hứa Kiến Quốc.

"Thôi bỏ đi, tôi cùng con bé tính quá khác nhau, sợ gọi điện lại chỉ có cãi nhau mà thôi."

Nghe xong lời Hứa Kiến Quốc nói, khóe miệng Hứa Kiều lộ ra một nụ cười châm chọc, cô không biết hiện tại mình nên vui hay buồn nữa, đáng lý ra cô phải vui mừng vì Hứa Kiến Quốc quá hiểu mình chứ, hay lại đau khổ khi ông ta nghĩ rằng đã hiểu hết cô.

"Cha con hai người còn muốn duy trì tình trạng tồi tệ này bao lâu nữa hả?" Triệu Ngọc Lan có chút bất đắc dĩ nói.

"Tôi cũng không biết, Kiều Kiều nó chắc vĩnh viễn không thể nào buông bỏ được, tôi cũng không biết phải nói với nó như thế nào nữa."

"Tại sao không nói hết sự thật cho cô ta biết, thay vì để cô ta hiểu lầm thì nói hết sự thật ra không phải sẽ tốt hơn sao." Là thanh âm của Hứa Ý.

Sự thật?

Sự thật gì?

"Hứa Ý, không được nói đến chuyện này!"

Hứa Ý mới vừa nói xong, liền nghe được câu trách mắng của Triệu Ngọc Lan.

Vì sao thanh âm của Triệu Ngọc Lan có chút nổi giận, bọn họ rốt cuộc đã giấu giếm sự thật gì?

"Mẹ, vì sao không thể nói, nhiều năm rồi mà mẹ vẫn còn muốn nhấn nháy?"

Thanh âm của Hứa Ý dường như mang theo sự tức giận còn có cả bất mãn và oan ức, đây là lần đầu tiên cô thấy Hứa Ý chống đối trước mặt Triệu Ngọc Lan như vậy.

Bởi vì trong trí nhớ của cô, quan hệ mẹ con của Triệu Ngọc Lan và Hứa Ý luôn rất tốt, cũng chưa từng cãi nhau, hơn nữa từ lúc nhỏ Triệu Ngọc Lan đã rất yêu chiều cô ta.

Tuy cô không muốn chấp nhận nhưng không thể không thừa nhận, khi còn nhỏ, tuy cô chán ghét Hứa Ý, nhưng cũng rất hâm mộ cô ta.

Hâm mộ Hứa Ý có mẹ, có cha, mà cô lại không có mẹ, cha thì có cũng như không.

"Mẹ không chịu đựng cái gì cả." Triệu Ngọc Lan nói.

"Mẹ!"

"Ngọc Lan à, Ý Ý nói chuyện này, tôi cũng suy xét rất lâu rồi, tôi nghĩ không biết có nên nói cho Kiều Kiều không, tôi cũng không muốn nó hiểu lầm bà nữa."

"Lão Hứa, ông sao lại có thể..."

"Tôi biết, trước đó không nói là vì cảm thấy Kiều Kiều còn nhỏ, không muốn nói nhiều, nhưng bây giờ không giống vậy nữa, con bé đã lớn rồi, có quyền biết được chuyện này."

"Mẹ, con thấy cha nói rất đúng, Hứa Kiều đã không còn là cô gái mười bảy mười tám tuổi nữa, cô ta nên học cách trưởng thành, không thể che chở cho cô ta mãi được."

"Tôi không đồng ý, tôi không sao cả, nhiều năm rồi mọi chuyện cũng đã như vậy không phải sao? Kiều Kiều như bây giờ đã đủ khó chịu, nếu cho con bé biết sự thật nó sẽ không gục ngã, không đau khổ hơn sao?"

Hứa Kiều có chút không hiểu sự thật là cái gì, cuối cùng bọn họ đang nói đến việc gì, mọi chuyện dường như rối cả lên, ba người đó lại bất đồng ý kiến, xem ra cả ba người bọn họ đều biết sự thật, chỉ có mình cô không biết gì cả, rốt cuộc bọn họ đang che giấu chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Edit: Mộc Tử Đăng

"Mẹ, con thật sự không hiểu vì sao mẹ lại che chở cho cô ta, rõ ràng mẹ với cha mới là một đôi, tất cả là do mẹ của cô ta nên cha và mẹ mới bị chia cắt nhiều năm như vậy, nói đến cùng, mẹ cô ta mới là tiểu tam, cô ta chính là con gái của tiểu tam!"

"Hứa Ý, mẹ không muốn nghe những lời này từ trong miệng con nữa."

"Mẹ..."

"Đủ rồi!"

Trong nháy mắt, Hứa Kiều đỏ đấm, vừa rồi Hứa Ý đang nói cái gì, cái gì mà mẹ cô mới là tiểu tam, không có khả năng đó, cô ta đang nói dối, nhất định là nói dối, mẹ cô và ông ta là vợ chồng hợp pháp, hai mẹ con bọn họ mới là tiểu tam!

Cô không cho phép cô ta bôi nhọ mẹ cô như vậy, ở trong lòng cô, mẹ là người rất dịu dàng, bà ấy luôn ôm cô ngủ vào những đêm cha không có nhà, bà ở bên cạnh cô nhìn cô trưởng thành.

Nghĩ đến đây, Hứa Kiều liền không khống chế được bản thân, đi vào trong phòng.

"Hứa Ý, cô nói vậy đó?"

Ba người trong phòng bệnh hoàn toàn không nghĩ đến Hứa Kiều sẽ xuất hiện ở đây, bọn họ có chút ngỡ ngàng cả người, Hứa Ý là người đầu tiên phản ứng lại trước.

Cô ta cười lạnh một cái.

"Tôi không nói vậy."

Triệu Ngọc Lan theo bản năng kéo cánh tay Hứa Ý lại, nhưng Hứa Ý đẩy tay bà ta ra, cô ta muốn nói hết tất cả mọi chuyện, cô cứ nghĩ mình mãi là thiên kim đại tiểu thư à, làm như cả thế giới này đều mắc nợ cô, cô có tư cách gì nói người khác là tiểu tam, mẹ cô mới là tiểu tam, cô mới đúng là con gái tiểu tam!

"Sự thật là gì, cô nói rõ ràng hết mọi chuyện cho tôi!"

"Được thôi, Hứa Kiều, cô cho rằng tôi muốn dây dưa nhiều năm với cô lắm sao, nếu không phải thấy cô nhỏ hơn tôi ba tuổi, lại không có mẹ bên cạnh, thì tôi sẽ nhìn cô như vậy sao?"

"Không được nói đến mẹ tôi!"

Vậy ngược của Hứa Kiều chính là mẹ cô, trong lòng cô, người khác đều kém hơn bà, không cho phép ai nói xấu bà.

"Được, cô muốn biết sự thật, tôi đây nói cho cô nghe!"

"Mẹ cô mới là tiểu tam, bà ta và cha chỉ là hôn nhân thương mại, mẹ tôi chia tay với cha cũng bởi vì bà ta nói mình mang thai, nên mẹ tôi mới rời đi, bằng không cô nghĩ sao tôi lại lớn hơn cô ba tuổi!"

"Cô nói dối, cô tưởng tôi sẽ dễ dàng tin sao?" Hứa Kiều cười lạnh, cô tuyệt đối không thể tin được, mẹ cô không phải là người như vậy, tuyệt đối không phải!

"Cô không phải không tin mà cô không dám tin, cô sợ mình luôn xem thường tiểu tam cuối cùng mẹ mình chính là tiểu tam!"

"Hứa Ý, đủ rồi, con im miệng!" Triệu Ngọc Lan thật sự nổi giận, bà ta mắng Hứa Ý.

"Kiều Kiều, con nghe ta nói..." Triệu Ngọc Lan duỗi tay muốn kéo Hứa Kiều lại.

"Tôi không tin cô, cô đừng nói nữa." Hứa Kiều theo bản năng lui về phía sau một bước, cô lắc lắc đầu, cô không thể tin được, bọn họ chỉ đang nói dối mà thôi, ba người bọn họ đang hợp nhau lừa người, chính xác là vậy!

"Kiều Kiều." Hứa Kiến Quốc nằm trên giường bệnh từ nãy giờ không nói gì đột nhiên lên tiếng.

Hứa Kiều quay đầu qua nhìn ông ta, hốc mắt cô ngập nước nhưng cô vẫn kiềm nén lại không cho nó rơi xuống, cô nhất định không thể khóc, nếu có khóc cũng không được phép khóc trước mặt bọn họ, cô không thể yếu đuối được!

Trong ánh mắt cô nhìn ông ta đều ngập tràn hy vọng tìm được chút dấu vết Hứa Ý nói dối, nhưng không thấy gì cả, hoàn toàn không có, ánh mắt ông ta đã quá rõ ràng, cô không muốn tin cũng không có cách nào.

"Thật ghê tởm." Hứa Kiều lạnh nhạt nhìn ông ta, môi cô run nhè nhẹ.

Hứa Kiều nhìn ba người trong phòng bệnh, cả ba người đều có vẻ mặt không giống nhau, có vui vẻ, có khổ sở, có lo lắng, nhưng toàn bộ những điều này làm cô thấy quá dối trá, cô không thể ở đây thêm một giây phút nào nữa.

Cô xoay người nhanh chóng rời đi, khi cô mới vừa bước ra đến cửa liền nghe Hứa Ý nói.

"Nếu cô không tin, cô có thể đi hỏi dì nhỏ của cô, bà ta cũng rất rõ chuyện năm đó!"

Dọc theo đường đi, Hứa Kiều không dám quay đầu lại, bởi vì mới đi ra khỏi cửa, nước mắt cô cố kìm nén đều rơi ra, cảm giác trái tim mình như bị người ta hung hãn bóp nát, đau đớn vô cùng.

Người trong bệnh viện đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, nhưng cô không có thời gian quan tâm đến chuyện này, bây giờ cô chỉ muốn đi tìm Hứa Thục Ngôn, cô muốn tìm bà ấy chứng thực, Hứa Thục Ngôn dù thế nào cũng chưa bao giờ lừa gạt cô.

Nghe trước cửa truyền đến tiếng gõ dồn dập, Hứa Thục Ngôn tưởng có chuyện gì xảy ra nên vội vàng mở cửa, kết quả mới mở ra liền nhìn thấy Hứa Kiều, trên mặt cô đầy nước mắt.

"Kiều Kiều, con làm sao vậy?" Hứa Thục Ngôn bị dọa sợ.

Nhiều năm rồi bà chưa từng thấy Hứa Kiều khóc, nhớ lần Hứa Kiều khóc như vậy chính là năm em gái bà qua đời, về sau cũng chưa từng thấy Hứa Kiều rơi một giọt nước mắt nào, nhưng bây giờ lại khóc thành ra thế này khiến bà lo lắng vô cùng.

Bà vội vàng kéo Hứa Kiều vào trong nhà, để cô ngồi trên sofa, định đi rót cho cô một ly nước ấm nhưng chưa kịp bước đi, liền nghe Hứa Kiều hỏi.

"Dì, Hứa Kiến Quốc và Triệu Ngọc Lan thực sự mới là một cặp đúng không?"

Hứa Thục Ngôn chút nữa đã không cầm chắc cái ly trong tay, bà có chút cứng ngắc xoay người lại nhìn cô.

"Con nghe ai nói?"

Lúc này, nước mắt trên mặt Hứa Kiều đã được cô lau sạch sẽ, mặt cô bây giờ không lộ ra biểu cảm gì.

"Dì mau nói cho con biết có đúng hay không?"

Hứa Thục Ngôn trầm mặc một hồi, biết mình không tài nào lừa được cô nữa, đành phải trả lời.

"Ừ."

Chỉ một tiếng "Ừ" đơn giản, lại làm phòng tuyến cuối cùng của Hứa Kiều sụp đổ.

"Cha mẹ con là kết hôn thương mại phải không?"

"Đúng." Hứa Thục Ngôn cảm thấy không còn sức lực gì.

"Lúc đó mẹ đã ép Triệu Ngọc Lan đang mang thai phải rời đi sao?" Thật ra thì Hứa Kiều đã biết đáp án, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần nữa.

"Đúng."

"Nhưng lúc đó, con bé cũng không biết Triệu Ngọc Lan đang mang thai, hơn nữa hai nhà liên hôn, nếu mẹ con không ép cũng sẽ có người khác..."

"Con đã biết." Hứa Kiều đột nhiên đứng lên.

"Kiều Kiều..."

"Dì, con còn có việc, con đi trước." Hứa Kiều cố gắng lộ ra một nụ cười.

"Kiều Kiều, con không sao chứ, con cũng đừng trách..."

"Dì, con không sao, không có cái gì là trách hay không trách, con hiểu mà."

Lúc Hứa Kiều nói những lời này, cô đã đi đến trước cửa nhà, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

"Rầm".

Là âm thanh đóng cửa.

Hứa Thục Ngôn ngay lập tức cảm thấy mệt mỏi, ngã ngồi xuống sô pha.

Bà đột nhiên nhớ đến chuyện nhiều năm trước.

Lúc đó em gái của bà nói, "Chị, em thích một người, vô cùng thích."

"Chị, em có thể kết hôn cùng anh ấy em rất vui!"

"Chị, em như biến thành người xấu vậy, em nói dối mình mang thai để ép cô gái đó rời đi, có phải em xấu xa lắm không chị?"

"Chị, thật xin lỗi, chị có thể giúp em chăm sóc tốt Kiều Kiều không, chị biết mà, người cả đời này em không yên lòng nổi chính là con bé, còn việc năm đó nữa, xin chị đừng nói với Kiều Kiều, em không muốn con bé ghét em..."

Hứa Thục Ngôn cuối cùng không kìm được nước mắt, bà ấy bật khóc, bà ấy chôn mặt trong lòng bàn tay, khóc vô cùng thảm.

Thật ra trong lòng Hứa Thục Ngôn rất rõ ràng, năm đó tuy việc Hứa Kiến Quốc làm không tốt lành gì, nhưng hơn thế hai chị em bà nợ ông ta, cho nên bà không có tư cách chỉ trích ông, nhưng bà không khống chế được mình, nhất là sau khi em gái qua đời.

Rời khỏi nhà Hứa Thục Ngôn, Hứa Kiều liền trực tiếp về nhà, bởi vì bây giờ cô cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn nghĩ đến chuyện gì nữa, hiện tại cô chỉ muốn về nhà, sau đó ngủ một giấc, có lẽ khi tỉnh dậy sẽ phát hiện đây chỉ là một giấc mộng.

Sau khi lái xe về nhà, cô rúc mình trong chăn.

Việc cô đi bệnh viện khám bệnh giống như chưa từng xảy ra, trong lòng chỉ là một mảnh trống rỗng, trong nháy mắt, oan ức, tủi thân ập đến, làm cô trở tay không kịp, cô chôn đầu mình vào sâu trong gối, phát ra âm thanh nghẹn ngào nho nhỏ.

Cô cũng không biết mình đã khóc bao lâu, rồi ngủ như thế nào, chỉ biết khi tỉnh lại, trời bên ngoài đã tối rồi.

Trong phòng, đèn được bật lên phát ra ánh sáng dịu nhẹ không chói mắt.

Cô biết Thẩm Lạc Dương đã về.

Vì thế cô xúc chấn lên, để chân trần chạy ra ngoài, mới vừa ra tới liền thấy Thẩm Lạc Dương đang cầm một chén com.

Anh thấy cô đi ra thì ngẩng đầu lên cười với cô một cái.

"Dậy rồi à? Đói bụng chưa?"

Nhìn nụ cười quen thuộc của Thẩm Lạc Dương, cô lại cảm thấy mũi có chút ê ẩm, ngay lập tức trong mắt đều là sương mù.

Cô cúi đầu đi nhanh qua, không muốn Thẩm Lạc Dương nhìn thấy nước mắt của mình.

"Ừ, có hơi đói." Cô che đầu nói.

Nhưng mới vừa nói ra câu này, cô liền có chút ngậm ngẫn cả người, giọng nói cô vô cùng khó nghe giống như răng cưa bị rỉ sét.

Thật ra lúc Hứa Kiều cúi đầu, Thẩm Lạc Dương đã nhìn thấy hốc mắt đỏ hồng của cô, anh bỏ cái chén đang cầm xuống rồi đi về phía cô.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi.

"Không... Không sao..." Hứa Kiều vẫn dùng giọng nói khó nghe đó trả lời anh.

Hứa Kiều nghĩ thầm trong lòng, cô không muốn Thẩm Lạc Dương biết chuyện kia, bởi vì nếu anh biết chắc chắn sẽ xem thường cô, hơn nữa lúc trước cô vô cùng chán ghét người như Hứa Ý và Triệu Ngọc Lan, nhưng cuối cùng, cô mới chính là loại người mà bản thân ghét nhất, nghĩ đến đây cô liền không chịu đựng nổi, vì khó chịu nên mới không muốn anh biết.

"Hứa Kiều, không cần lừa anh." Thẩm Lạc Dương rõ ràng không tin lời cô nói.

Những lời này của Thẩm Lạc Dương suýt chút nữa làm nước mắt cô rơi xuống, ngay lúc này nếu cô nói mọi chuyện cho anh có lẽ sẽ được anh an ủi, chẳng sợ điều gì, có thể nằm trong ngực anh khóc một trận thật thoải mái.

Nhưng cô vẫn nhắc nhở mình phải chịu đựng.

"Hứa Kiều!" Thanh âm của anh đã có chút tức giận.

"Em thật sự không sao, có lẽ do bị cảm nên nói chuyện hơi khó nghe, nước mắt cũng tự chảy ra." Cô ngẩng đầu, cười nói với anh, sau đó không đợi anh trả lời, đã đi thẳng đến bàn ăn.

Thẩm Lạc Dương không nói gì, anh nhạy cảm phát hiện Hứa Kiều có chút không thích hợp, nhưng cô không muốn nói, anh biết tính của Hứa Kiều, chuyện cô không muốn nói, cho dù người khác có cố cạy miệng cô, cô cũng nhất quyết không nói, cho nên anh sẽ chờ cô chủ động nói với mình.

Lời của editor - Update lỗi:

Mẹ của Hứa Kiều đã mất, ở chương một mình edit nhầm đi Hứa thành mẹ Hứa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Mộc Từ Đăng

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Kiều nói cô thấy mệt nên đi nghỉ trước, Thẩm Lạc Dương tuy chưa hỏi cô nhưng anh biết Hứa Kiều không muốn nói chuyện này với mình.

Hôm nay khẳng định đã có chuyện xảy ra.

Anh nhìn bóng dáng Hứa Kiều, cô có dáng vẻ cao gầy nhưng nhìn lúc này lại thấy vô cùng gầy.

Lúc anh rửa chén xong đi vào phòng ngủ, Hứa Kiều cuộn tròn người nằm trên giường, hai mắt hơi khép lại giống như đang ngủ.

Anh không quấy rầy cô, chỉ nhẹ nhàng đi đến ngồi bên người cô một lát, rồi mới đi tắm.

Thật ra lúc Thẩm Lạc Dương ngồi đó, Hứa Kiều không hề ngủ, cô cảm thấy bản thân hiện tại không muốn nói chuyện, rất mệt mỏi, khó chịu, không cách nào phát tiết được bức bối trong lòng.

Cô nằm trên giường, nghe tiếng nước chảy truyền ra từ trong phòng tắm, bây giờ Thẩm Lạc Dương đang tắm trong đó.

Cô chôn mặt mình trong gối rồi khóc không thành tiếng, cô không phải là người thích ra vẻ, thật sự cô rất ít khi khóc lóc, nhưng giờ phút này cô cũng không khống chế được chính mình, mọi thứ giống như thay đổi một cách đột ngột, sự cân bằng bị phá hủy làm cô ứng phó không kịp.

Nước mắt chậm rãi thấm ướt gối, cũng không biết mình khóc bao lâu, ngay cả Thẩm Lạc Dương tắm xong đi ra cô cũng không phát hiện.

Thẩm Lạc Dương vừa mới ra khỏi phòng tắm, liền nghe được tiếng khóc của Hứa Kiều.

Giống như tiếng mèo kêu, thanh âm phát ra rất thấp, kèm theo tiếng nức nở vụn vặt, nghe được cái này, trong lòng anh vô cùng khó chịu.

Anh đi qua ngồi cạnh cô, cũng không quấy rầy đến cô, để cô tự mình phát tiết.

Hứa Kiều khóc một trận, mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, bởi vì không còn tiếng nước chảy trong phòng tắm nữa.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên định nhìn về hướng phòng tắm, nhưng mới vừa nhấc đầu, chưa nhìn đến cửa phòng tắm thì đôi mắt ngập nước đã nhìn thấy ánh mắt thâm thúy đen nhánh của Thẩm Lạc Dương, ngay lập tức cô thấy mình hít thở không thông, sững sờ nhìn Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương nhìn vào mắt cô, vừa khóc nên nước mắt vẫn còn đọng lại, vành mắt đỏ bừng, trong mắt cũng toàn là tơ máu.

Thẩm Lạc Dương không nói gì, Hứa Kiều lúc này cũng không dám nói.

Nói thật, Hứa Kiều vẫn có chút sợ hãi Thẩm Lạc Dương, đặc biệt là lúc anh tức giận, anh không nói lời nào, dùng đôi mắt đen nhánh đó nhìn cô, liền khiến cô thấy lạnh sống lưng.

Cô có chút chột dạ, bởi vì mới vừa rồi còn nói mình không sao, ngay lúc này lại bị anh bắt gặp đang khóc nhè, lập tức cô có một loại cảm giác tự và mặt.

"Khóc cái gì?" Thẩm Lạc Dương nhìn một lúc mới mở miệng.

Thẩm Lạc Dương vừa nói ra, nước mắt Hứa Kiều liền càng không khống chế được chảy nhiều hơn.

Cô cũng không muốn nhìn nữa, liền khóc lớn lên, cô như vậy đã dọa đến Thẩm Lạc Dương, anh đứng dậy, đi đến bên người cô.

Anh ôm Hứa Kiều ôm vào trong ngực, cô chôn mặt trong ngực anh, nước mắt nhanh chóng thấm ướt áo ngủ của anh.

Anh không hỏi cô làm sao vậy ngay lúc này, chỉ dùng tay nhẹ nhàng vỗ về cô, đây chính là an ủi trong im lặng, là cách an ủi của Thẩm Lạc Dương.

Cô đã kìm nén lâu như vậy, bây giờ quan trọng nhất là phát tiết được, phát tiết ra hết những khó chịu, những điều không tốt đẹp trong lòng.

Chờ Hứa Kiều khóc xong, từ gào khóc biến thành nhỏ giọng nghẹn ngào, nước nỡ, Thẩm Lạc Dương mới vươn tay kéo cô ra khỏi người mình một chút.

"Hiện tại đã có thể nói cho anh biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì chưa?"

Hứa Kiều nhìn vào đôi mắt của Thẩm Lạc Dương, môi run run một chút, rồi lại không biết phải mở miệng nói với anh như thế nào.

Chẳng lẽ nói mẹ của cô chính là tiểu tam phá hủy chuyện tình cảm của người khác, cô đã từng nói người ta là con gái tiểu tam nhưng thật ra cô mới đúng là như vậy, cô không có cách nào nói ra sự thật này.

"Thẩm Lạc Dương." Sau một lúc lâu, cô mới nghẹn ra ba chữ này.

"Ừ?" Hai mắt anh vẫn nhìn cô chằm chằm, giọng nói có hơi cao lên.

"Em, hôm nay biết được một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Hôm nay ở bệnh viện, em, em gặp được mấy người Hứa Kiến Quốc."

"Sau đó thì sao?"

"Hứa Ý nói, cô ta nói mẹ em mới là người chen chân vào cuộc tình của Hứa Kiến Quốc và Triệu Ngọc Lan" Hứa Kiều cũng không biết mình nói ra như thế nào, nói vài câu mà thấy thời gian trôi qua như cả thế kỷ.

Thẩm Lạc Dương có chút kinh ngạc, nhưng anh không biểu hiện ra ngoài, chuyện trong nhà của Hứa Kiều anh có biết là vì lần đó gặp trước cửa nhà cô, Hứa Kiều và người trong nhà cô quan hệ thật ra không tốt chút nào.

Sau đó lại nghe em dâu nói thêm việc này, hy vọng anh có thể chăm sóc tốt cho Hứa Kiều, chuyện cụ thể thế nào cũng không nói nhiều với anh, nhưng anh không ngờ, một số chuyện trong lòng có thể tự hiểu.

"Sao đó?" thanh âm Thẩm Lạc Dương nhẹ nhàng, dường như không có bao nhiêu kinh ngạc.

Hứa Kiều kể hết mọi chuyện xảy ra lúc chiều với Thẩm Lạc Dương một lần, lúc cô kể lại, đầu cúi rất thấp, thanh âm có chút nhỏ và run rẩy.

Thẩm Lạc Dương đau lòng vuốt tóc cô.

"Thẩm Lạc Dương, anh biết không, em không thể tin mẹ mình là người như vậy, bà ấy không thể làm vậy, em không tài nào tiếp thu được."

"Không cần nghĩ quá nhiều, chuyện đó đều là việc của thế hệ trước, hơn nữa bác gái đã... Quan trọng nhất là em, em phải sống tốt hơn phải không nào?"

"Em không biết, em thấy mình như nằm mơ vậy, cảm thấy mình thật buồn cười, cũng thật đáng thương." Hứa Kiều cười tự giễu.

"Em có bạn trai tốt như anh đây, chỗ nào còn buồn cười, chỗ nào còn đáng thương hả?"

Hứa Kiều đang có chút buồn bực thì nghe được lời này của Thẩm Lạc Dương, cảm thấy có chút dở khóc dở cười, nhưng tâm tình của cô cũng tốt lên không ít.

"Vậy anh, có, có xem thường em không?"

Thẩm Lạc Dương dứt khoát vò rối tóc cô, không biết trong đầu cô cả ngày nghĩ loạn cái gì.

"Vất vả lắm anh mới có vợ, sao dám xem thường được hả?"

Những lời này của Thẩm Lạc Dương thành công chọc cười Hứa Kiều, cô duỗi tay đấm anh một cái.

Thẩm Lạc Dương cũng không giận, anh để cô dựa vào trong ngực mình.

"Ngoan, đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ một giấc thật ngon được không?"

Hứa Kiều nghe anh nói xong liền nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên một trận chua xót.

"Ừ."

Thẩm Lạc Dương kéo chăn qua đắp cho cô, cô nằm gối lên cánh tay anh, một tay anh ôm vai cô, tay còn lại nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

"Thẩm Lạc Dương, cảm ơn anh." Thanh âm rầu rĩ của Hứa Kiều phát ra từ phía dưới.

"Đồ ngốc, ngủ đi."

"Được."

Hứa Kiều đang bị cảm, đầu cũng hơi đau, với lại hôm nay khóc nhiều như vậy, nên cô ngủ rất an ổn trong lòng Thẩm Lạc Dương.

***

Mấy ngày nay, bởi vì bị cảm còn phát sốt, nên Hứa Kiều không đi làm, Thẩm Lạc Dương không yên tâm để cô một mình ở nhà, cho nên dứt khoát cũng không đi đến vô quán, trực tiếp để Trần Nhiên dạy thay.

Tuy rằng Trần Nhiên rất bất mãn, không ai nguyện ý ngày nghỉ lại đi dạy thay, nhưng anh ta còn có biện pháp nào chứ, ai bảo Thẩm Lạc Dương là ông chủ, lỡ tâm tình anh không tốt liền trừ hết tiền thưởng của anh ta thì khó.

Hứa Kiều bị cảm nên không thể ăn cay hay đồ ăn mặn, cho nên Thẩm Lạc Dương luôn nấu cháo cho cô.

Hứa Kiều nhìn cháo trắng đặt trước mặt mình, nuốt nuốt nước bọt, sau đó xoay đầu tỏ vẻ cự tuyệt, cô đã ăn một tuần cháo trắng rồi, giờ ăn nữa chắc sẽ nôn hết thôi.

"Em không muốn ăn cháo, em muốn ăn thịt".

"Bác sĩ nói bất giờ em phải ăn thanh đạm."

"Cái đó là nói hồi tuần trước, bây giờ em đã khỏe rồi."

Cô thật sự thấy mình đã khỏe hẳn, lúc nói chuyện họng cũng không đau nữa, nước mũi cũng không còn chảy như trước.

"Hôm nay ăn thịt đi, anh nhìn đi, trông gầy hơn rồi." Lúc nói, Hứa Kiều còn duỗi tay ra cho Thẩm Lạc Dương nhìn.

Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua, sau đó duỗi tay sờ một chút.

Ừ, đúng là có gầy đi.

"Vậy cháo này?"

"Hay để cho Trà Sữa ăn đi, anh nhìn nó đã béo thế kia, phải cho nó ăn kiêng thôi." Hứa Kiều lập tức chỉ Trà Sữa đang nằm phơi nắng ở ban công.

Nghe được tên của mình, Trà Sữa nhìn thoáng qua cháo trắng, rồi ra vẻ tội nghiệp nhìn Thẩm Lạc Dương kêu "Meo~ Meo~" hai tiếng.

"Anh nhìn đi, Trà Sữa nói nó muốn ăn đó."

Thẩm Lạc Dương "..."

Anh nhẹ nhàng khuấy cháo trong chén, sau đó múc một muỗng bỏ vào miệng mình.

"Anh ăn hả?" Hứa Kiều kinh ngạc nói.

Nhưng lại thấy có chút không đúng lắm, vì sao anh không nuốt mà lại nhìn mình chứ, cô theo bản năng dịch mông ra xa, nhưng chưa dịch được bao xa đã bị Thẩm Lạc Dương chế trụ gáy lại, nghiêng người về phía cô.

Cầm Hứa Kiều bị tay Thẩm Lạc Dương nắm lấy, anh chỉ nhẹ nhàng giữ lại, rồi lại nhẹ nhàng ép cô hơi hé miệng ra.

Sau đó không chút do dự gì áp môi mình tới, Hứa Kiều lập tức cảm giác được Thẩm Lạc Dương đang đưa cháo trong miệng mình sang miệng cô, vì thế

cô theo bản năng cự tuyệt, cô vươn đầu lưỡi ra cản anh lại, không muốn anh dứt cho mình.

Toàn bộ quá trình, hai người không hề nhắm mắt, đều lẳng lặng nhìn đối phương, không ai muốn chịu thua.

Nhưng cuối cùng Hứa Kiều cũng không thắng nổi sự tấn công mạnh mẽ của Thẩm Lạc Dương, nhanh chóng bị hạ bại trận, đành nuốt cháo vào bụng.

Cho đến khi cô nuốt hết cháo, cô mới đẩy anh ra.

"Anh..có thể tránh...em đã ăn..."

Thẩm Lạc Dương lại vươn tay che đôi mắt cô lại, sau đó từng chút từng chút bắt đầu cọ sát môi lưỡi.

Vừa rồi chỉ là dứt ăn, bây giờ mới thật sự hôn.

Môi cô bị anh gât gao ngậm lấy, dùng đầu lưỡi tinh tế nghiền nát, ma sát, nhẹ nhàng mút vào, Hứa Kiều mơ hồ nghe được âm thanh môi lưỡi quấn quýt của hai người, nghe có chút sắc dục.

"Đi rồi sao?" Cô nghe được anh động tình hỏi.

"Cái gì?" Cô bị anh hôn đến đầu óc trống rỗng, mơ hồ hỏi.

"Họ hàng nhà em."

Hứa Kiều chợt phản ứng lại, gò má cô không khỏi nhiễm một tầng ửng đỏ.

"Ừ." Cô nhẹ nhàng trả lời.

Mấy ngày nay cô bị cảm cộng thêm họ hàng tới chơi, mỗi lần anh muốn thân thiết với cô, đều bị cô không chút khách khí nào cự tuyệt, bởi vì cô không muốn lây bệnh cho anh, nếu xui xẻo anh cũng bị cảm thì ai sẽ chăm sóc cho cô chứ?

Thẩm Lạc Dương cũng không thể ép buộc cô, chỉ đành nhịn xuống.

Anh hôn cô một hồi, liền buông ra.

Hứa Kiều có chút không hiểu, anh cứ như vậy mà buông tha cho cô sao, vậy mà cô cứ nghĩ..

Thẩm Lạc Dương vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô.

Hơi thở có chút gấp gáp, ngực thở dốc liên hồi.

"Buổi tối sẽ xử lý em, bây giờ ăn cháo đi."

Hứa Kiều nhìn thoáng qua chén cháo, không nói chuyện.

"Hiện tại ăn cháo, buổi tối sẽ cho em ăn thịt."

Hả?

Mắt Hứa Kiều ngay lập tức sáng lên, cô không chút do dự bụng chén lên, sau đó dùng muỗng múc cháo, ăn từng muỗng một.

Thẩm Lạc Dương nhìn dáng vẻ này của cô, xem ra gần đây cô thèm thịt đến điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Mộc Từ Đăng

Lúc ăn tối, Hứa Kiều có chút không dám nhìn vào mắt Thẩm Lạc Dương, cô nhớ đến lời nói lúc trưa của anh, ánh mắt anh bây giờ như muốn ăn luôn cô, nghĩ như vậy liền cảm thấy thịt trong miệng không còn vị gì nữa.

"Cái đó, anh không ăn sao?" Cô hỏi.

"Chút nữa rồi ăn."

Hứa Kiều "..."

Mẹ nó, thật đáng sợ, cô dường như đã biết điều gì.

Ăn xong, Hứa Kiều lấy lý do muốn tắm nên nhanh chóng bỏ chạy, bây giờ có ăn cơm cũng không thấy ngon nữa.

Hứa Kiều cảm quần áo cũng không quay đầu lại liền vọt vào phòng tắm, cô nhìn thoáng qua mình trong gương, ngoại trừ sắc mặt có chút nhợt nhạt ra thì mấy cái khác đều tốt.

Mở vòi sen, dòng nước ấm áp chảy ra, hơi nước dâng lên làm cho phòng tắm thêm mờ ảo.

Hứa Kiều đứng phía dưới vòi hoa sen, phát nước ấm lên người.

Cô chậm rãi nhắm mắt, để nước chảy lên tóc mình.

Mấy ngày nay, bởi vì Thẩm Lạc Dương ở bên cạnh cô, cho nên cô không nghĩ đến chuyện hôm đó, trong khoảng thời gian này, Hứa Kiến Quốc cũng có gọi đến cho cô vài cuộc nhưng đều bị cô từ chối nhận.

Bây giờ cô còn chưa sắp xếp lại mọi chuyện, không biết phải đối mặt với chuyện này thế nào, hiện tại, cô đứng trong phòng tắm không nghe bất kỳ giọng nói của ai, xung quanh toàn là hơi nước dày đặc, âm thanh vang vọng bên tai chỉ có tiếng nước chảy, trong đầu cô lúc này đang nghĩ đến chuyện đó.

Do nghĩ quá nhập tâm nên khi Thẩm Lạc Dương đi vào cô cũng không hay biết gì.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô đứng dưới vòi hoa sen, cô hơi ngẩn đầu, hai mắt nhắm chặt, lộ ra cái cổ xinh đẹp và cơ thể hoàn hảo.

Anh chậm rãi đi về phía cô.

Đến khi Hứa Kiều ý thức được ở phía sau có người đến thì đã muộn rồi, bởi vì cô đã bị người phía sau ôm vào trong ngực.

Suy nghĩ lập tức bị đá bay, đột nhiên có người ôm mình nên Hứa Kiều bị dọa lập tức quay đầu qua, cô mở to mắt đồng thời dòng nước đang chảy cũng thuận thế chảy vào mắt cô nên cô phải nhắm mắt lại, cô không biết nước chảy ra từ mắt cô là nước từ vòi hoa sen hay nước mắt nữa.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô nhanh chóng nhắm mắt lại, anh vươn tay lau đi nước trên mặt cô.

Lông mi của Hứa Kiều hơi run rẩy một chút, cuối cùng cũng mở to mắt.

"Anh, anh vào bằng cách nào?" Cô nghi hoặc hỏi.

"Cửa không khóa." Tay anh ôm lấy eo cô, cầm đặt trên đỉnh đầu, nước chảy lên người anh rồi từ người anh chảy qua cô, cô hơi híp mắt lại.

"Vậy anh vào đây làm gì?"

"Em"

Hứa Kiều "..."

Lúc trước mắt cô bị mù mới nhìn ra anh là người cầm dục, đàn ông đối với chuyện này đặc biệt chìm đắm.

"Anh đi ra ngoài trước đi, em muốn tắm."

"Cùng nhau tắm." Tay Thẩm Lạc Dương bắt đầu không an phận đi xuống, đặt trên bụng dưới của cô rồi xoa.

Hứa Kiều cảm thấy có chút ngứa, theo bản năng bắt lấy tay anh không cho động đây nữa.

"Ngứa..."

"Ngứa chỗ nào?" Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên lưng cô, làm cho Hứa Kiều run rẩy một trận.

Anh xoay người cô lại để cô đối mặt với mình.

Quần áo trên người Thẩm Lạc Dương không có còi ra, giờ phút này đã bị nước xối ướt, áo sơ mi trắng dán sát vào da thịt, lộ ra cơ ngực và cơ bụng rắn chắc.

Hứa Kiều nhìn đến choáng váng, cô xem cơ bắp của Thẩm Lạc Dương cả trăm lần vẫn không thấy đủ, thật sự là quá mê người.

Thẩm Lạc Dương hôn nhẹ lên môi cô, sau đó dùng tay cởi áo sơ mi ra, từng nút từng nút cho đến khi không còn gì nữa.

Tay Hứa Kiều bắt đầu rục rịch không yên muốn sờ lên cơ thể anh.

Và sự thật chứng minh cô đã làm vậy.

Tay cô không chút ngại ngùng gì sờ lên trên, sờ đến hai hạt đậu nhỏ của anh còn xoa vài cái.

Cứng rắn vô cùng.

Thẩm Lạc Dương dùng tay chế trụ bả vai cô, ôm cô sát vào người mình rồi dùng sức hôn lên môi cô, lực đạo mạnh đến nỗi như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Nhớ đến lần trước ý vào việc bị cảm và họ hàng đến nên không chút lưu tình khiêu khích anh, chỉ đốt lửa mà không dập lửa, làm hại anh phải vào phòng tắm tắm nước lạnh, nghĩ đến đây cô bắt đầu thấy sợ.

Anh ôm cô, từ từ khiến cô lui về sau cho đến khi chạm vào tường gạch lạnh băng, cô co ro người lại, rúc vào trong ngực anh.

"Lạnh."

Thẩm Lạc Dương nhẹ nhàng vén tóc cô ra sau lưng.

Anh duỗi tay ra lấy vôi hoa sen xuống, sau đó dội nước ấm lên tường gần hơn một phút đồng hồ, mãi cho đến khi xác nhận tường không còn lạnh mới đặt nó về vị trí cũ.

Anh đặt cô lên tường, tay nắm lấy cổ tay của cô đè lên đó.

Anh hôn từ môi cô rồi đến cằm, cổ, bả vai, xương quai xanh, một chút một chút dần đi xuống, anh cắn nhẹ đỉnh hồng trên ngực cô, cho đến khi nó nở rộ trong miệng anh.

Anh chậm rãi ngồi xổm xuống, môi lưỡi lướt qua bụng của cô, sau đó dạo quanh cái rốn, tay Hứa Kiều đặt trên vai anh không khỏi siết chặt lại.

Cô cảm giác được anh đang tiếp tục đi xuống, bờ môi của anh đã sắp chạm vào nơi bí mật đó, cô theo bản năng chặn đầu anh lại, không cho anh đi xuống nữa.

"Không được..." Giọng nói của cô có chút vô lực.

Thẩm Lạc Dương không nghe, lấy tay tách đùi cô ra, Hứa Kiều muốn kếp lại, nhưng lực của anh quá mạnh, không không nhúc nhích gì được.

Cô đã cảm giác được hô hấp ấm áp của anh.

"Không... Đừng... Aaaa..."

Đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng chạm vào nơi đó làm Hứa Kiều ngay lập tức cảm thấy tê dại, cả người đều mềm nhũn.

Anh hoàn toàn chôn đầu vào nơi đó, dùng đầu lưỡi ra sức liếm mát, còn tiếp tục đi vào sâu hơn, bắt chước theo động tác ra vào khi làm tình.

Hứa Kiều nhịn không được lưng hơi cong lên, đầu cũng bất giác ngửa ra sau, cả người vô cùng thoải mái, lại có chút ngứa, muốn kéo ra nhưng lại muốn càng nhiều hơn.

Cô muốn nghiêng đón nhưng lại đẩy đầu anh một cái, nên anh dùng thêm sức giữ chặt đùi cô, càng ra sức liếm hơn nữa, bỗng một dòng nước ấm quen thuộc trào ra.

Hứa Kiều cảm thấy cực kỳ xấu hổ, gương mặt ửng hồng lên, trong miệng cũng không tự chủ được phát ra âm thanh rên rỉ, quả thực quá xấu hổ.

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên giữa hai chân cô, sau đó đứng lên, hung ác hôn lên môi cô, vừa hôn, vừa tự cởi quần mình ra.

Đời này anh chưa từng nghĩ đến sẽ dùng miệng làm chuyện đó với ai, nhưng sau khi gặp được Hứa Kiều, mọi thứ đều thay đổi, anh đã từng kháng cự còn bây giờ chỉ có mê muội mà thôi.

Nhưng, chỉ đối với một mình cô.

Anh xoay người cô qua áp vào tường, dùng chân mình chế trụ cô lại rồi mạnh mẽ xông vào.

Lúc hoàn toàn đi vào, hai người đều than nhẹ trông cực kỳ thoải mái.

Cơ ngực rắn chắc của anh dán sát vào lưng cô, một cánh tay chống trên tường, một bàn tay khác nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

Cả người Hứa Kiều áp vào tường, tùy ý mặc anh đòi hỏi, thân thể bắt đầu có chút run rẩy.

"Được, được rồi, xong chưa" Cô hỏi.

"Ừ, nhanh thôi."

***

Tối hôm qua Thẩm Lạc Dương không hề kiểm chế gì, kết quả là sáng hôm nay Hứa Kiều không dậy nổi.

Giữa trưa Thẩm Lạc Dương đi ra ngoài mua đồ ăn, Hứa Kiều nằm trên giường xem tivi.

Thẩm Lạc Dương mới đi không được bao lâu thì trước cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Hứa Kiều có chút nghi hoặc, anh đi mua đồ ăn cũng không đến mức nhanh như vậy, mới đi ra cửa khoảng mười phút thôi mà, hay là quên mang theo cái gì rồi?

Hứa Kiều nghĩ vậy, sau đó kéo dép lê qua mở cửa.

"Anh sao lại nhanh vậy..."

Cô mở cửa, nói được một nửa đột nhiên im bật.

Bởi vì người đứng ở cửa không phải Thẩm Lạc Dương, mà chính là Triệu Như Yên.

Ngay lập tức hai người đều nhìn nhau đầy kinh ngạc.

"À, bác, bác gái" Hứa Kiều hiếm khi nói lắp.

Triệu Như Yên nhìn Hứa Kiều từ trên xuống dưới một cái.

Ôi, không có trang điểm, đang mặc quần áo ở nhà, chân đi dép lê, tóc cũng không cột lại, vừa rồi hình như còn nói cái gì mà "Anh sao lại nhanh vậy", từ tất cả các bằng chứng này, Triệu Như Yên có thể khẳng định, Hứa Kiều không phải lén lút vào đây, chỉ có một khả năng, đó chính là...

"Yêu nhau?" Bà ấy hỏi.

"Vâng! Là... Đúng vậy..." Hứa Kiều nhanh chóng gật đầu.

Triệu Như Yên lập tức cười tươi, bà trực tiếp đi đến.

"Kiều Kiều, động tác rất nhanh nha."

"Việc đó, bác gái, bác không trách con sao?"

Triệu Như Yên kỳ quái nhìn cô một cái.

"Trách con? Trách con cái gì?"

"Trách con không nói cho bác biết." Hứa Kiều nhỏ giọng nói.

Cô và Thẩm Lạc Dương yêu nhau hơn một tháng rồi mà còn chưa nói với Triệu Như Yên, hơn nữa lần đó Triệu Như Yên nằm viện, cô gặp phải Hứa Kiến Quốc nên không đi thăm bà được, sau đó lại xảy ra tùm lùm chuyện, cô liền quên mất, bây giờ mới nhớ tới khiến cô thấy vô cùng có lỗi với Triệu Như Yên.

Triệu Như Yên bắt đầu nhìn cô một cái.

"Có gì đâu, hiện tại các con yêu nhau bác có thể hiểu mà, chắc con bận rộn thu phục nó, bây giờ không phải đã thu vào tay rồi sao?"

Hứa Kiều "Bác gái..."

Vừa nghe Hứa Kiều gọi mình là bác gái, Triệu Như Yên liền nghiêm mặt.

"Hiện tại gọi bác gái gì chứ, gọi mẹ đi."

Mẹ?

Hứa Kiều ngây ngẩn cả người, cô có chút ngốc nhìn Triệu Như Yên, nhất thời không nói gì, đã nhiều năm rồi cô chưa từng gọi mẹ, đột nhiên bây giờ lại có người kêu cô gọi mẹ, cô còn chưa kịp phản ứng gì.

Hốc mắt cô đột nhiên đỏ lên, cảm thấy muốn khóc tới nơi rồi.

Triệu Như Yên thấy hốc mắt của Hứa Kiều có chút phồng hờ, còn tưởng rằng mình nói sai cái gì, bà có chút ảo não, có phải mình quá nóng vội rồi chẳng.

"Cái đó, Kiều Kiều, có phải bác nóng vội quá không, nếu con không muốn gọi thì..."

"Không phải, không phải." Hứa Kiều hít hít mũi, nhanh chóng lắc đầu.

"Mẹ..." Hứa Kiều nhỏ giọng gọi.

"Ồi."

Triệu Như Yên vui vẻ đáp lại, bà lôi kéo tay Hứa Kiều, trên khuôn mặt đều là vẻ tươi cười, bà hiện tại rất vui mừng, lúc trước lo lắng cho hai đứa con trai, bây giờ đều đã có con dâu, hơn nữa hai đứa con dâu này làm bà thích vô cùng, vậy làm sao có thể khiến bà không vui được.

Nhưng vui mừng thì vui mừng, lúc nắm tay Hứa Kiều, bà phát hiện tay cô lạnh lẽo vô cùng, theo lý mà nói, thời tiết này không nên lạnh mới đúng.

"Kiều Kiều, tay con sao lạnh như băng vậy?" Bà quan tâm hỏi cô.

Hứa Kiều cười cười, sau đó nói: "Không có việc gì, chỉ là mấy hôm trước con bị cảm, hồi phục không nhanh lắm nên bây giờ còn chút lạnh thôi."

"Các con không chịu để ý bản thân mình, còn Thẩm Lạc Dương cũng thật là, chăm sóc thế nào lại khiến con bị bệnh thế này."

Hứa Kiều cười vài tiếng.

"Nó đâu rồi? Không ở đây hả?"

"Anh đi siêu thị mua đồ ăn rồi ạ."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Edit: Mộc Từ Đăng

Hai người mới nói xong, cửa bỗng truyền đến tiếng chìa khóa.

Hứa Kiều và Triệu Như Yên đều nhìn ra phía cửa.

Thẩm Lạc Dương vừa vào nhà liền nhìn thấy vợ và mẹ đang nhìn mình.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?" Anh hỏi.

Triệu Như Yên cười cười với anh.

"Nói cái gì vậy, sao mẹ lại không thể tới?"

"Làm sao vậy được, tất nhiên là tới được mà." Thẩm Lạc Dương đặt đồ ăn mới vừa mua về vào trong phòng bếp.

"Ồ lại ăn cơm với bọn con đi."

Triệu Như Yên nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương, lại nhìn thoáng qua Hứa Kiều.

"Thôi bỏ đi, mẹ không quấy rầy vợ chồng son các con ha ha ha."

Vợ chồng son?

Hứa Kiều cúi đầu lên lút cười một cái.

Thẩm Lạc Dương nhìn thấy động tác nhỏ của Hứa Kiều, không khỏi cảm thấy có chút đáng yêu, khóe miệng cũng vươn lên một nụ cười nhạt, tâm tình

thoải mái.

Triệu Như Yên cũng nhìn thấy Thẩm Lạc Dương mỉm cười.

Xem ra là thật sự động tâm, đã nhiều năm rồi bà chưa hề thấy con trai cười vui thế này, trong lòng dâng lên một trận vui mừng.

"Được rồi, mẹ chỉ đến nhìn con chút thôi, bây giờ phải đi rồi." Bà nói.

Bà vốn lo lắng anh ở một mình, không biết có cần gì không, nhưng ai ngờ lại thu hoạch được niềm vui lớn vô cùng, thật là lỗi to.

"Bác... Mẹ, hay mẹ ở lại ăn cơm với bọn con đi?" Hứa Kiều mới nói được một nửa, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Triệu Như Yên, sau đó yên lặng sửa lại.

Triệu Như Yên yêu thương vỗ vỗ mu bàn tay cô, "Không cần, cha con nói lát nữa dẫn mẹ ra ngoài ăn."

Triệu Như Yên nói lời này trong mắt đều là dịu dàng, Hứa Kiều nhận ra bọn họ chắc chắn rất ân ái.

Bây giờ Hứa Kiều còn chưa biết, bọn họ đâu chỉ ân ái, mà ân ái đến nỗi khiến người ta phải ngán ngẫm, nhưng điều này về sau cô sẽ biết.

Hứa Kiều bị bệnh mấy ngày nay nên không đi đến cửa hàng, nhưng tiền vẫn phải kiếm thế là cô quyết định đi làm.

Vừa đến trong cửa hàng, các cô gái nhỏ như bầy ong vây quanh cô.

"Chị Kiều, chị đến rồi hả?"

"Chị Kiều, chị khá hơn chút nào chưa?"

"Chị Kiều, chúng em rất nhớ chị đó."

"Chị..."

"..."

Hứa Kiều có chút không tiêu hóa hết những câu hỏi dồn dập này, những cô gái trong cửa hàng của cô chỉ mấy ngày không gặp đã nhiệt tình thế này rồi ư.

Cô làm bộ ho khan vài tiếng.

"Chị không có việc gì, các em quá nhiệt tình rồi." Cô nói.

"Bọn em chỉ nghĩ cho chị thôi, lâu như vậy rồi mà không đi làm." Chu Nguyễn bĩu môi, nói.

Hứa Kiều duỗi tay nhẹ nhàng gỡ đầu cô nàng một cái.

Hứa Kiều thấy dáng vẻ của Chu Nguyễn, liền biết Hứa Thục Ngôn không nói chuyện kia với cô ấy, Chu Nguyễn hoàn toàn không biết gì.

"Được được được rồi, chị đã biết rồi, tất cả mọi người mau đi làm việc đi, nếu có khách tới nhìn thấy chúng ta cứ tự hợp thế này còn tưởng có chuyện gì xảy ra đó."

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, sau đó nhanh chóng tản ra, ai làm việc của người ấy.

Hứa Kiều đặt túi xách vào trong ngăn tủ, sau đó cột tóc lên, đeo tạp dề vào rồi lấy giẻ lau tùy ý lau mặt bàn.

Chu Nguyễn cũng đang chuẩn bị đi vào làm mấy phần bánh, mới vừa bước đi, di động trong túi đột nhiên vang lên.

"Con nghe mẹ." Cô ấy vừa nghe điện thoại, vừa đi vào trong bếp.

"Chị con hôm nay có đi làm không?" Hứa Thục Ngôn hỏi.

Lần trước nghe Chu Nguyễn trở về nói Hứa Kiều không đi làm đã gần một tuần rồi, bà liền đi đến nhà cô xem sao nhưng đứng gõ cửa mãi cũng không thấy ai ra mở cửa, lúc đó bà cứ nghĩ Hứa Kiều muốn tránh mặt bà nên mới không mở cửa.

Chu Nguyễn nhìn xuyên qua tấm kính thấy Hứa Kiều đang bận rộn.

"Có tới ạ." Cô ấy nói.

"Ừ, mẹ biết rồi."

Nói xong liền tắt máy.

Chu Nguyễn nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đã bị ngắt, không hiểu có chuyện gì xảy ra, cô ấy bỏ điện thoại vào túi, không biết có chuyện gì mà mẹ cô lúc này rất kỳ quái.

Cảm giác cả người có nhiều tâm sự, hỏi bà ấy có việc gì, bà ấy chỉ nói không có gì, hơn nữa cô còn phát hiện, bà ấy luôn hỏi cô về tình hình của Hứa Kiều, lúc trước có hỏi cũng không thường xuyên thế này.

Cô ấy càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

"Nguyễn, bánh làm xong chưa, tôi cần thêm bánh để ngoài này." Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm của Tiểu Mộng, làm cắt ngang suy nghĩ của cô ấy.

Cô ấy nhìn thoáng qua bánh ngọt chỉ mới làm được một nửa.

"Còn chưa xong nhưng sẽ nhanh thôi." Cô ấy mở miệng nói.

Sau đó việc gì cũng không nghĩ nữa, bắt đầu tập trung làm bánh.

Lúc Hứa Thục Ngôn đến đây, Hứa Kiều đang đứng trước quầy thu ngân để giúp thu tiền.

Cô vừa ngẩng đầu lên liền thấy Hứa Thục Ngôn đang đứng trước cửa, cô hơi sững sốt một chút, rồi nhanh chóng đi qua.

"Dì nhỏ, sao đi lại đến đây?" Cô cười hỏi bà.

Hứa Thục Ngôn nhìn khỏe miệng mỉm cười của Hứa Kiều, nhìn cô như vậy, hình như đã tốt hơn, so với dáng vẻ tiêu tụy của lần trước thì bây giờ hồng hào hơn nhiều.

"Dì vào trong ngồi đi."

"Tiểu Mộng, pha cho chị hai ly cà phê."

"Vâng, chị Kiều."

Tiểu Mộng đi vào trong bếp, sau đó nói với Chu Nguyễn đang cúi đầu làm bánh: "Nguyễn, mẹ cô tới."

Chu Nguyễn ngẩng đầu, còn có chút không nghe hiểu vấn đề.

"Gì?"

"Này, bên ngoài là mẹ cô phải không, chị Kiều bảo tôi pha hai ly cà phê." Tiểu Mộng hướng ra cửa chép miệng.

Chu Nguyễn thuận thế nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy mẹ mình đang ngồi đối diện với chị họ, hai người không biết đang nói cái gì.

Cô ấy nhớ vừa rồi mẹ cô điện hỏi Hứa Kiều có ở đây không chắc là muốn đi tìm chị ấy.

"Mẹ cô đến đây làm gì nhỉ?" Cô ấy nghi hoặc hỏi.

"Tôi đi ra ngoài đây." Tiểu Mộng đặt cà phê vào khay, rồi nói với cô ấy.

"Hả? Ừ, đi đi."

"Dì, chị Kiều, mời dùng cà phê." Tiểu Mộng đặt cà phê trên bàn.

"Cảm ơn."

Hứa Kiều nhìn Hứa Thục Ngôn, từ khi đến đây bà chưa nói câu nào, không khỏi cảm thấy không khí có chút xấu hổ.

"Dì nhỏ?" Cô nhin không được mở miệng gọi bà.

"Hả?" Hứa Thục Ngôn sững sốt một chút, sau đó nhìn cô.

"Dì nhỏ, sao hôm nay lại tìm con, có phải có chuyện gì muốn nói không?"

Hứa Thục Ngôn thờ dài một hơi, đầu hơi cúi xuống, hai bàn tay nắm chặt đặt trên đầu gối, những động tác này cho thấy bây giờ tâm tình bà đang rất phức tạp.

"Kiều Kiều, về chuyện lần trước..."

"Dì nhỏ, con biết dì muốn nói gì, mọi chuyện đã ổn, con không sao cả, dì đừng lo lắng." Hứa Kiều nhẹ nhàng cười cười, an ủi Hứa Thục Ngôn.

"Kiều Kiều, năm đó mẹ con thật sự không biết Triệu Ngọc Lan mang thai, hơn nữa hai nhà chúng ta đều là liên hôn, tất cả mọi người đều thân bất do kỷ, mẹ con rất yêu ông ta, tuy việc làm ra không đúng, nhưng có một sự thật là bà ấy rất yêu thương con."

Về chuyện đó, cô đã suy nghĩ rất nhiều, cũng rất lâu, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nhưng việc xảy ra cũng không thay đổi được nên cô không nghĩ nữa, bây giờ cô chỉ muốn sống thật tốt, cô hiện tại đã có Thẩm Lạc Dương, có mấy người Lục Chi Ưu, còn có một nhà dì nhỏ, thật sự như vậy là đủ rồi.

Cũng từ chuyện này mà cô đã hiểu ra nhiều điều, bây giờ cô không biết phải đối mặt làm sao với Triệu Ngọc Lan và Hứa Ý, đặc biệt là Hứa Ý, cô cảm thấy vô cùng áy náy với cô ta.

Chuyện đó cô ta rõ ràng biết sự thật nhưng không chịu nói, thật ra trong lòng cô ta cũng nhường nhịn cô rất nhiều, nhớ đến lúc trước mình đã nói nhiều lời chanh chua, đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở, có một số chuyện tự bản thân ném trái mìn mới biết được trong lòng có vị chua xót như thế nào.

"Con biết." Cô đương nhiên biết mẹ rất thương yêu mình.

"Dì nhỏ, dì không cần lo lắng nhiều cho con, bây giờ con cũng không còn nhỏ nữa, con có thể tự mình xử lý nên dì cứ yên tâm." Hứa Kiều nắm lấy tay Hứa Thục Ngôn, vỗ nhẹ mấy cái để an ủi bà.

Nghe Hứa Kiều nói như vậy, tảng đá trong lòng Hứa Thục Ngôn cũng được bỏ xuống, từ ngày hôm đó, trong lòng bà luôn bất an, bà sợ Hứa Kiều bị chuyện này làm phiền lòng.

"Con có thể hiểu là tốt rồi." Hứa Thục Ngôn vui mừng nhìn cô.

"Đúng rồi, mấy hôm trước dì có đến nhà tìm con, nhưng gõ cửa mãi không thấy con mở cửa, có phải con..."

"Không đúng không đúng, đương nhiên không phải." Hứa Kiều nhanh chóng lắc đầu.

"Vì mấy nay con không ở nhà nên không biết dì qua." Hứa Kiều giải thích nói.

"À thì ra là vậy, dì nghĩ quá nhiều rồi." Hứa Thục Ngôn có chút ngượng ngùng nói.

Hứa Kiều nở nụ cười.

"Đúng rồi, dì nhỏ, con có bạn trai." Cô yêu đương mà còn chưa nói cho bà biết.

"Con có bạn trai?" Hứa Thục Ngôn kinh ngạc nhìn cô.

"Vâng, thật ra dì cũng biết anh ấy." Lúc Hứa Kiều nói lời này, trên mặt đều là hạnh phúc.

"Dì biết?" Hứa Thục Ngôn càng thêm nghi hoặc, sao bà biết được? Nhưng giây tiếp theo bà đột nhiên nhớ đến lần trước đến nhà cô, bà có thấy cô đi ra từ nhà của một cậu trai.

"Có phải cái người mà con đã nói muốn theo đuổi, còn trông rất đàn ông và đẹp trai nữa đúng không?"

"Vâng, chính là anh ấy."

"Thật sự?"

"Đương nhiên rồi."

Cả khuôn mặt Hứa Thục Ngôn đều cười tươi như hoa, cậu trai mà bà đã gặp, tuy rằng bề ngoài thoạt nhìn lạnh lùng, nhưng đàn ông như vậy rất biết yêu thương vợ.

"Vậy thật tốt quá, con đó, rốt cuộc có bạn trai, dì nhỏ có thể yên tâm nhiều rồi, tìm một ngày rồi dẫn về nhà dì nhỏ ăn bữa cơm đi." Hứa Thục Ngôn hưng phấn nói.

Hứa Kiều: "Vâng ạ."

Hứa Thục Ngôn nói chuyện với cô một lát rồi vào bếp nói vài câu với Chu Nguyên, mới rời đi.

Hứa Thục Ngôn vừa đi, Chu Nguyên liền lôi kéo Hứa Kiều hỏi.

"Chị, mẹ em đến làm gì vậy?"

Hứa Kiều nhìn cô ấy một cái.

"Không làm gì cả."

"Thật sự?" Chu Nguyễn rõ ràng không tin.

"Chính là bảo chị dẫn bạn trai về nhà ăn cơm." Hứa Kiều nghĩ nghĩ, sau đó nói với cô ấy.

"Bạn trai?! Chị, chị có đối tượng á!" Chu Nguyễn vô cùng ngạc nhiên, giọng nói có hơi cao làm vài người khách trong cửa hàng đều nhìn qua đây.

Hứa Kiều nhanh tay lẹ mắt che miệng cô nàng lại.

"Này, nhỏ giọng thôi, nói lớn quá làm mọi người đều biết hết đó."

"Được được được, em nhỏ giọng." Chu Nguyễn kéo tay Hứa Kiều ra.

"Chị, nhìn thế nào, đẹp trai không? Cao ráo không?" Cô ấy hưng phấn nhìn cô, xấp lại bên người cô hỏi.

Hứa Kiều bắt đầu dĩ cười một cái, sau đó đẩy cô ấy ra.

"Lần sau đến nhà em ăn cơm không phải sẽ biết sao?"

"Còn ra về thân bí, nói một xiu thôi." Chu Nguyễn nắm cánh tay cô đang đưa mấy cái.

"Không được, không tiết lộ." Hứa Kiều rút cánh tay mình về, sau đó tiếp tục làm việc của mình.

Chu Nguyễn bừa bãi, chị họ cô quá keo kiệt, còn muốn giữ bí mật.

Cô ấy nhìn bóng lưng của Hứa Kiều, nghĩ chị họ sau này đã có chốn về, hơn nữa lúc chị ấy nói đến bạn trai mình, trên mặt đều là hạnh phúc, cô ấy liền cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Edit: Mộc Từ Đăng

Đúng 5 giờ chiều, Hứa Kiều liền cởi tạp dề để qua một bên, sau đó lấy son môi từ trong túi xách ra rồi trang điểm lại một chút.

"Chị, chị trang điểm đi đâu vậy?" Chu Nguyễn không biết khi nào đã đứng bên cạnh Hứa Kiều, nói xong còn dùng vai huyých vào người Hứa Kiều.

Tay Hứa Kiều run lên, son môi thiếu chút nữa đã quẹt vào răng cô.

"Đính vào răng chị, chị sẽ giết chết em." Hứa Kiều liếc cô ấy một cái, Chu Nguyễn lộ ra biểu cảm sợ hãi.

"Chị, có phải muốn hẹn hò với anh rể không?"

Hứa Kiều nhìn vẻ mặt bất quáị của Chu Nguyễn.

"Em đoán đi."

Vừa dứt lời, di động Hứa Kiều liền run lên, Chu Nguyễn nhân cơ hội liếc nhìn một cái, liền nhìn thấy tin nhắn Wechat của anh rể.

Hứa Kiều nuốt tay lấy di động qua, mở tin nhắn ra, nhìn thoáng qua, sau đó ngẩng đầu nhìn ra ngoài, Thẩm Lạc Dương đứng trước xe đang đậu bên ngoài, cô vẫy vẫy tay với anh.

Chu Nguyễn thuận thế nhìn theo thì thấy một bóng dáng quen thuộc.

Đó là bạn trai của chị họ à?

Cô ấy nhìn vẻ mặt cười sáng lạn của Hứa Kiều, yên lặng tròn tròn mắt, nhìn biểu cảm này cũng không cần đoán nữa.

Hứa Kiều đẹp son môi vào túi xách rồi quay sang nói với cô ấy, "Đi đây."

"Đi đi đi, đi nhanh đi." Về mặt Chu Nguyễn đầy ghét bỏ nói.

Khóe miệng Hứa Kiều lộ ra nụ cười khoe khoang.

"Các cô gái cố lên, chị xem trọng các em fighting!" Hứa Kiều giơ tay làm động tác cổ lên rồi cầm lấy túi xách tiêu sái rồi đi.

Các nhân viên trong cửa hàng thấy bà chủ của họ đang đi về phía một chiếc xe.

Họ lập tức cảm thấy không còn gì luyến tiếc nữa, tự nhiên bị quăng thức ăn cho chó vào mặt, các cô ấy tỏ vẻ cự tuyệt.

Thẩm Lạc Dương giúp Hứa Kiều mở cửa xe, Hứa Kiều trực tiếp ngồi vào, sau đó duỗi tay cài dây an toàn lại.

"Trần Nhiên sao lại mời chúng ta ăn cơm?" Cô hỏi.

"Ai biết cậu ta muốn làm gì đâu, về mặt thần thần bí bí, dù sao cũng không cần lo, cậu ta mời thì chúng ta cùng đi thôi."

Hứa Kiều nghĩ nghĩ, ăn không tốn tiền ngại gì không đi.

Hai người nhanh chóng đi đến nhà hàng đã hẹn, Thẩm Lạc Dương đỗ xe xong, sau đó hai người cùng nhau đi vào bên trong.

Lúc họ vào phòng bao thì thấy Tống Lâm và một người nữa đang ngồi lướt di động.

"Này, Trần Nhiên đâu?" Hứa Kiều tò mò hỏi Tống Lâm, không phải nói Trần Nhiên mời cơm sao, sao lại không thấy bóng dáng Trần Nhiên đâu.

"Không rõ lắm, vừa rồi còn ở đây, mới đi ra ngoài."

"À."

Thẩm Lạc Dương giúp Hứa Kiều kéo ghế ra, sau đó hai người ngồi xuống, không lâu sau, người phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên.

Hứa Kiều uống vài ngụm trà lúa mạch mà Thẩm Lạc Dương mới vừa rót cho cô.

"Em muốn đi nhà vệ sinh một chút."

"Anh đi với em."

Tống Lâm ngẩng đầu lên yên lặng nhìn anh một cái.

Hứa Kiều liền cảm thấy có chút xấu hổ, ân ái như vậy không tốt lắm?

"Cái đó, không cần, em có thể tự đi, sẽ quay lại nhanh thôi." Hứa Kiều ngượng ngùng nói.

Thấy Hứa Kiều cự tuyệt, Thẩm Lạc Dương cũng không miễn cưỡng nữa, "Được rồi, đi đi, phòng này số 0812, đừng đi sai phòng."

"Được, em biết rồi, em không phải kẻ ngốc."

Hứa Kiều đứng lên sau đó đi ra ngoài.

Sau khi Hứa Kiều ra ngoài, Tống Lâm cất điện thoại đi, sau đó nhìn Thẩm Lạc Dương.

"Làm sao vậy?" Thẩm Lạc Dương hỏi.

"Anh có biết lát nữa ai đến không?"

"Không phải tiểu tử Trần Nhiên kia sao?" Thẩm Lạc Dương nhăn mày, lời Tống Lâm nói anh nghe rõ mà.

Tống Lâm thấy anh như vậy, liền biết anh không biết gì.

"Tống Tử Ngụ và Tịch Nhuế."

Động tác uống trà của Thẩm Lạc Dương tạm dừng một chút.

"Trần Tịch Nhuế?"

"Ừ."

***

Sau khi giải quyết xong nhu cầu, cả người Hứa Kiều mới cảm thấy thoải mái, xả nước xong, cô liền đi ra.

Nhìn thoáng qua chính mình trong gương, ừ, trang điểm không tệ, không có xà phòng, cô đành rửa tay với nước.

Đang lúc cô rửa tay, có một cô gái đi vào.

Cô theo bản năng nhìn thoáng qua.

Cô ta mặc một chiếc váy màu xanh dương, tóc đen thẳng dài, đáng vẻ xinh đẹp, trên người có một loại khí chất nói không nên lời, không khỏi làm Hứa Kiều nhìn cô ta thêm vài lần.

Cô gái đó nhận ra ánh mắt cô, ngẩng đầu nhìn cô, đối diện với cô lộ ra một nụ cười thân thiện, rồi nhìn vào gương sửa sang lại tóc mình một chút.

Cô nhìn cô ta sửa lại tóc xong còn lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, sau đó liền đi ra ngoài, lúc cô ta xoay người, Hứa Kiều mơ hồ ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người cô ta.

Cô như sương mây, sau đó đưa tay đến máy sấy để hong khô tay, làm xong cô mới đi ra khỏi nhà vệ sinh, nhan chóng tìm được phòng số 0812.

Kết quả vừa đi vào, liền có chút ngáy ngẩn cả người.

Trong phòng không nhiều người lắm.

Thẩm Lạc Dương, Tống Lâm, Trần Nhiên, Tống Tử Ngu còn có cô gái mới vừa gặp trong nhà vệ sinh.

Cô gái đó ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Kiều cũng sững sốt một chút.

"Kiều ca cô tới rồi, đúng rồi, tôi giới thiệu với cô một chút, mấy người kia cô đều biết hết rồi, còn đây là Trần Tịch Nhuế." Trần Nhiên là người đầu tiên phá vỡ không khí xấu hổ này.

Trần Tịch Nhuế đứng dậy, "Xin chào."

Hứa Kiều rốt cuộc cũng biết được cái gì là thanh âm nhẹ nhàng dịu dàng, là con gái nghe được âm thanh này còn chịu không nổi huống hồ là đàn ông.

Nghĩ đến đây, cô dời ánh mắt về phía Thẩm Lạc Dương, anh cũng đang nhìn cô nên ánh mắt hai người chạm nhau, ánh mắt của anh vô cùng nóng bỏng lại trần trụi không che dấu gì, Hứa Kiều mất tự nhiên ho khan hai tiếng, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt về phía Trần Tịch Nhuế.

"Xin chào." Cô cười cười với cô ta.

Thẩm Lạc Dương thấy Hứa Kiều có ý dời tầm mắt đi, sau đó mở miệng nói với cô: "Lại đây."

Lúc anh nói chuyện, Trần Tịch Nhuế theo bản năng nhìn anh một cái, dường như không thể tin được hai chữ này là từ trong miệng anh phát ra.

Hứa Kiều nhìn Trần Tịch Nhuế hành động theo bản năng, mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, nhưng cô vẫn đi qua.

Hứa Kiều ngồi bên tay trái của Thẩm Lạc Dương.

Trần Tịch Nhuế có chút không hiểu, Thẩm Lạc Dương vì sao lại để cô ngồi bên trái, trong ấn tượng của cô ta, Thẩm Lạc Dương chưa bao giờ cho người khác ngồi ở phía bên trái của anh, cho dù ngồi ở bên trái, cũng không thể dựa vào gần như vậy, bởi vì bên trái là nơi cách trái tim gần nhất.

Bọn họ đã từng đùa giỡn nhau, nói Thẩm Lạc Dương chỉ cho người yêu của anh ngồi bên trái.

Khi đó Thẩm Lạc Dương không nói gì, chỉ nhìn bọn họ cười.

"Vừa rồi quên mất, chỉ lo giới thiệu Tịch Nhuế, đây là Hứa Kiều, là bạn gái của lão đại." Trần Nhiên tiếp tục nói.

Trần Nhiên mới vừa nói xong, sắc mặt của hai người trong phòng đều khẽ biến một chút, một người là Tống Tử Ngu, tay đang nghịch bật lửa của Tống Tử Ngu hơi dừng một chút, nhưng chỉ trong một giây đồng hồ, giây sau liền khôi phục trạng thái ban đầu, tiếp tục không để ý gì đồng mở nắp bật lửa.

Người còn lại là Trần Tịch Nhuế, bàn tay cô ta đột nhiên nắm gao nắm chặt, đồng tử hơi co lại.

Nhưng cô ta vẫn cố gắng kìm chế cảm xúc của mình.

Trần Nhiên vừa rồi đã nói cái gì?

Anh ta nói Hứa Kiều là bạn gái của Thẩm Lạc Dương?

Anh có bạn gái, anh vậy mà có bạn gái.

Qua vài giây, cô ta mới đưa ánh mắt qua nhìn Thẩm Lạc Dương, nói:

"Thẩm đại ca, chúc mừng anh."

Thẩm Lạc Dương cười cười với cô, khó có được lúc nhã nhặn trả lời: "Cảm ơn."

Hứa Kiều nghe thanh âm của Thẩm Lạc Dương, nhã nhặn? Thẩm Lạc Dương cũng có lúc nhã nhặn như vậy, cô không khỏi nhìn anh một cái, lại thấy trong mắt anh mang theo ý cười nhợt nhạt, lại quay đầu nhìn Trần Tịch Nhuế.

Cô thấy trong mắt Trần Tịch Nhuế có một cảm xúc không bình thường, giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn rất nhanh nhạy, chỉ nhìn ánh mắt như vậy cô liền có thể xác định, Trần Tịch Nhuế thích Thẩm Lạc Dương.

Trần Tịch Nhuế phát giác ánh mắt của Hứa Kiều đang nhìn mình, sau đó nhanh chóng rũ mi xuống thu lại sự yêu thích Thẩm Lạc Dương trong mắt.

Lúc ngước mắt lên lần nữa, trong mắt cô ta trở lại vẻ bình thường như ban đầu, không còn cảm xúc gì nữa.

Hứa Kiều không nói gì, chỉ yên lặng thu hồi tầm mắt của mình, nhưng trong lòng cô bây giờ đã có một cây đinh.

Người phụ nữ này có chút ý tứ.

Thẩm Lạc Dương đẩy trà lúa mạch qua cho cô, "Uống thêm một miếng nữa đi."

"Ừ." Hứa Kiều yên lặng bung ly lên uống mấy hớp, cô cảm thấy không khí trong phòng có chút kỳ quái nên rất thức thời không nói gì.

Một lát sau, thức ăn trên bàn đều đã được mang lên đầy đủ, nhưng không có ai động đũa.

"Trần Nhiên, hôm nay cậu họp mặt mọi người lạ là muốn ăn cùng một bữa cơm sao?" Tống Tử Ngu cất bật lửa đi, hỏi.

"Đương nhiên, bằng không thì sao chứ?" Trần Nhiên cười cười.

"Cái kia... Tống đại ca, thật ra là em nhờ Trần Nhiên mời các anh đến đây." Trần Tịch Nhuế đang yên lặng bỗng nhiên nói.

Tống Tử Ngu nhìn thoáng qua Trần Tịch Nhuế, sau đó nhướn mày.

"Em mới trở về, ở đây không quen ai mà các anh lạ ở đây cho nên em.."

"Được rồi, tôi cũng chưa nói gì cô không cần phải giải thích." Tống Tử Ngu nói.

"Thôi cứ xem như đây là bữa tiệc tẩy trần cho cô đi."

"Cảm ơn anh, Tống đại ca."

Tống Tử Ngu phát phát tay với cô ta.

"Ăn đi." Thẩm Lạc Dương nói với Hứa Kiều.

"Đúng vậy, mọi người ăn đi nếu không đồ ăn nguội mất." Trần Nhiên nhanh chóng mở miệng nói.

Lúc này, mọi người mới bắt đầu động đũa.

Trần Tịch Nhuế nhìn động tác Thẩm Lạc Dương đang gấp đồ ăn cho Hứa Kiều, đột nhiên cảm thấy những thứ trong miệng không còn mùi vị gì cả, tâm tình trong người không tốt nhưng cô ta vẫn cố gắng thể hiện dáng vẻ bình thường.

"Tịch Nhuế, lần này sao đột nhiên lại về vậy?" Tống Lâm hỏi.

Trần Tịch Nhuế buông đũa xuống, cười nhạt, đang lúc chuẩn bị nói chuyện, nhưng mới nhấc cánh tay liền đụng vào ly nước cam bên cạnh Hứa Kiều, nước trong ly bỗng đổ ra ngoài.

"A!" Một tiếng kêu sợ hãi.

Nhưng thanh âm này không phải đến từ Hứa Kiều, mà chính là Trần Tịch Nhuế.

Hứa Kiều theo bản năng chỉ nhíu mày, mặc dù lúc đổ nước, Thẩm Lạc Dương đã nhanh chóng kéo cô về phía mình nhưng vẫn không may mắn thoát nạn, một miếng cam dính trên váy cô.

"Thực xin lỗi thực xin lỗi, cô không sao chứ?" Trần Tịch Nhuế đáng vẻ hoảng hốt, cô ta nhanh chóng lấy khăn giấy trên bàn qua lau khô vết nước trên váy Hứa Kiều.

"Không sao." Hứa Kiều không hề hoảng hốt gì, chỉ nhàn nhạt trả lời, cô tránh đi cái tay của Trần Tịch Nhuế.

"Tôi không sao, tự tôi lau được rồi."

Cô tiếp nhận lấy tờ khăn giấy từ trong tay Trần Tịch Nhuế, sau đó tự lau vấy mình.

Lúc này cô có thể nói cái gì chứ, không lẽ cô phải nói cô làm ướt vấy tôi rồi nên mua trả lại cái khác đi, cái vấy này của bà đây vô cùng quý giá?

Thẩm Lạc Dương lấy khăn giấy giúp Hứa Kiều lau khô nước.

Trần Tịch Nhuế nhìn động tác tự nhiên của Thẩm Lạc Dương đang giúp Hứa Kiều lau, hôm nay cô mặc váy chữ A, ngồi xuống sẽ lộ ra phần đùi tinh tế, mà Thẩm Lạc Dương không hề ngại ngần gì lau giúp cô.

Cô ta không khỏi nắm chặt khăn giấy trong tay, làm cho nó trở nên nhăn nhúm.

Chương sau

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Mộc Từ Đăng

"Đề tôi đi nhà vệ sinh với cô." Cô ta nói với cô.

Hứa Kiều ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn cô ta một cái.

"Được." Cô cười.

Sau đó hai người cùng nhau đứng lên.

"Em đi vào nhà vệ sinh một chút." Hứa Kiều nói với Thẩm Lạc Dương.

"Ừ, đi đi."

Trần Tịch Nhuế cùng Hứa Kiều đi vào nhà vệ sinh.

Hứa Kiều dùng nước thấm ướt khăn giấy một chút rồi lau vấy mình.

Trần Tịch Nhuế đứng cạnh cô, trên mặt lộ ra vẻ dịu dàng và áy náy, xin lỗi.

"Thật sự ngại quá, tôi đã làm vấy cô thành như vậy."

Hứa Kiều cúi đầu, động tác lau vấy vẫn không ngừng lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười khẽ.

Một lát sau, cô ngẩng đầu.

"Không sao." Giọng nói của cô rất bình thản.

Nghe thanh âm bình thản như vậy, Trần Tịch Nhuế không khỏi nhìn cô một cái, cô ta mơ hồ cảm giác được sự thay đổi của cô không còn giống như người lúc nãy nữa.

Ánh mắt của Hứa Kiều quá mức trực tiếp, làm cho cô ta cảm giác không biết nói gì, chỉ cần cô liếc mắt một cái cũng hiểu cô ta nghĩ gì, khiến cô ta có chút chột dạ, nhưng cô ta lại cảm thấy ánh mắt này quá mức quen thuộc.

Thật giống như... Thẩm Lạc Dương.

Cô ta theo bản năng dờn tầm mắt đi, sau đó rút vài tờ khăn giấy.

"Tôi lau giúp cô cho."

Hứa Kiều duỗi tay ngăn lại, "Không cần, tôi không quen bị người khác chạm vào."

Trần Tịch Nhuế lập tức có chút xấu hổ.

Ý tứ của Hứa Kiều sao cô ta có thể không hiểu, cô nói không thích người khác chạm vào thật ra chính là không muốn cô ta chạm vào.

Lần đầu tiên cô ta nhìn kỹ Hứa Kiều, trong lòng hiểu ra người phụ nữ này không dễ đối phó, nhưng rất tiếc người cô gặp phải lại chính là cô ta.

Trần Tịch Nhuế biết, loại phụ nữ này không phải tùy tiện dùng vài thủ đoạn là có thể đuổi đi được, hơn nữa cô ta cũng không vội, cô ta đã chịu đựng nhiều năm rồi, chút thời gian này thì có sao?

Chưa đến cuối cùng, chưa biết hươu chết về tay ai đâu?

"Hứa tiểu thư, váy này của cô giá bao nhiêu, để tôi đền cho cô." Trên mặt Trần Tịch Nhuế vẫn treo nụ cười như cũ, hỏi cô.

Hứa Kiều biết cô ta chỉ đang nói lời khách sáo, cô ta cố tình làm như vậy, sao lại có ý tốt định bồi thường cho cô chứ?

"Không cần, cũng không có bao nhiêu." Cô cười nói,

"Hứa tiểu thư, tôi nói thật, hãy để tôi đền cho, tính ra lỗi là do tôi, cô đừng làm tôi..."

"4560." Hứa Kiều tròn mắt, còn không đợi cô ta nói xong liền nói ra một con số.

"A?"

"Tôi nói cái váy này giá 4560 nhân dân tệ."

Sắc mặt Trần Tịch Nhuế bây giờ giống như một cái bảng pha màu rất đặc sắc, thay đổi liên tục.

Cô ta chỉ muốn khách sáo một chút vì cô ta biết người phụ nữ này rất cao ngạo, nhất định sẽ cự tuyệt, không ngờ cô vậy mà muốn cô ta đền thật, cô ta không hề nghĩ đến điều này.

Hứa Kiều ngẩng đầu nhìn Trần Tịch Nhuế đang sùng sốt.

Muốn đấu với tôi?

Buồn cười!

Lúc còn nhỏ cô và Hứa Ý chơi trò tâm cơ này còn nhiều hơn cả chơi đồ hàng.

"Ha ha, cô sẽ không tương thật chứ?" Cô đột nhiên cười rộ lên, hỏi cô ta.

Trần Tịch Nhuế bị nụ cười tươi của Hứa Kiều làm chói mắt.

"Cái đó..."

"Chị Trần, tôi chỉ đùa cô một chút thôi, tôi chưa đến mức một cái váy mà mua cũng không nổi đâu."

Chị Trần?

Trần Tịch Nhuế có chút không dám tin nhìn cô, cô vậy mà lại gọi cô ta là chị Trần, người phủ này rõ ràng cố ý, nếu thật sự muốn gọi vì sao không gọi trực tiếp là chị Tịch Nhuế, mà lại gọi là chị Trần, cách gọi này ý nói cô ta lớn tuổi hơn nhiều.

"Chị Trần? Chị sao vậy?" Hứa Kiều lại tiếp tục gọi.

Mặt Trần Tịch Nhuế cứng đờ, cô ta nhìn Hứa Kiều, cười nhợt nhạt.

"Không sao, chỉ là lâu rồi không ai gọi tôi là chị Trần, cô đột ngột gọi như vậy làm tôi thấy mình đã già đi không ít, quả nhiên năm tháng không buông tha cho người phụ nữ mà."

"A, thật ngại, tôi không phải cố ý, thực xin lỗi, chị, chị Tịch Nhuế." Hứa Kiều lập tức biến thành dáng vẻ hối lỗi.

"Không có sao đâu, cô cũng không phải cố ý."

Hứa Kiều không trả lời.

Cô chính là cố ý gọi chị Trần đấy, hơn nữa ai biết cô ta kém Thẩm Lạc Dương vài tuổi hay là bằng tuổi chứ, nhiều khi cô còn gọi Thẩm Lạc Dương là chú, cô không gọi cô ta là dì Trần đã quá thừa mặt mũi cho cô ta rồi.

"Ôi, có lẽ đã nhiều tuổi nên hay nhớ về chuyện trước kia."

Đây là muốn đi vào vấn đề chính sao?

"Hả?" Giọng nói của cô có hơi cao hơn.

"Gần đây tôi hay nhớ đến chuyện ở trong quân đội, nhớ đến Thẩm đại ca lúc còn trong đó, còn có Thẩm đại ca của hiện tại, thật sự không biết nói sao nữa, nhưng mà khi đó rất vui vẻ."

Lúc Trần Tịch Nhuế nói những lời này cũng không nhìn Hứa Kiều, đôi mắt cô ta đang nhìn nơi nào đó giống như đang lăm vào hồi ức.

Hứa Kiều cũng không thèm ngắt lời cô ta, nếu cô ta đã có tâm nói, cô lắng nghe chút cũng không sao, dù sao nghe rồi cũng không mất miếng thịt nào.

"Nhớ lại ngày đó đúng là tuổi trẻ, Thẩm đại ca rất hăng hái, cô biết không lúc đó trong quân khu có rất nhiều cô gái thích Thẩm đại ca, hơn phân nửa bọn họ thường xuyên đến phòng y tế tìm chúng tôi hỏi chuyện, sau đó chúng tôi cùng nhau trèo tường, đi rình rập."

"Chúng tôi đã cùng nhau đi qua rất nhiều nơi, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau chứng kiến rất nhiều người và nhiều chuyện, bây giờ nhớ lại thiết nghĩ lúc đó rất vui vẻ."

Tuy trên mặt Hứa Kiều không có thay đổi gì, nhưng trong lòng đã long trời lở đất.

Cô ta đây là muốn nói gì?

Muốn kể về thanh xuân đã trải qua của bọn họ? Âm chi cô không hề tham dự vào à?

Cô không khỏi cười lạnh một chút.

"Đúng vậy, nghe cô kể vậy tôi cũng thấy tiếc ghê, nếu tôi có thể sinh sớm mấy năm thì đã tốt hơn rồi, tuy quá khứ anh ấy em không thể than gia vào nhưng may thay tương lai sau này đã có em rồi, chỉ điều này thôi em đã quá thỏa mãn."

Cô ta tham gia vào quá khứ của anh thì có ích gì?

Hiện tại người ngồi cạnh anh là cô, người anh mang về nhà là cô, người có thể ở trên anh cũng chính là cô!

Cô ta nói nhiều như vậy, tất cả cũng chỉ là kỷ niệm mà thôi.

Khóe mắt Trần Tịch Nhuế giật giật, biểu cảm trên mặt trong nháy mắt định trệ lại, cô ta nhìn Hứa Kiều.

Lập tức trong lòng thấy căng thẳng, xem ra cô ta không thể không cảnh giác được, cô ta cũng không còn giống một cô quân y nhỏ trong quân đội năm đó nữa, tuy cô tuổi không lớn nhưng chắc chắn thủ đoạn không kém cô ta.

"Ừ, vậy à." Cô ta nhàn nhạt đáp lại.

Hứa Kiều cũng không nói nữa, cô ném khăn giấy trong tay vào thùng rác, sau đó xoay người bắt đầu rửa tay.

Trần Tịch Nhuế nhìn vào gương, nhìn dáng vẻ cô cúi đầu rửa tay, thật ra tay cô ta giấu trong tay áo đã gắt gao nắm chặt lại.

Cô ta đột nhiên thờ dài một hơi, ngay sau đó nói: "Haiz, nếu lúc trước không phát sinh chuyện kia thì bây giờ chắc cũng không thế này."

Hứa Kiều đang rửa tay hơi dừng một chút.

"Cuối cùng vẫn là không bỏ xuống được, nếu không người anh ấy thích nhất cũng không rời khỏi quân khu, hiện tại nhớ đến, nếu không có chuyện kia, bọn họ sẽ rất hạnh phúc." Lúc Trần Tịch Nhuế nói mắt luôn nhìn Hứa Kiều đang rửa tay trong gương.

Cô ấy?

Lại là cô ấy?

Rốt cuộc cô ấy là ai?

Lúc trước Thẩm Lạc Dương xuất ngũ nguyên nhân chính là vì cô ấy, cô ấy có sức ảnh hưởng lớn thế nào mà có thể khiến anh cam tâm rời khỏi quân ngũ.

Hứa Kiều không khỏi cảm thấy trong lòng có chút bức bối, giống như bị vật cứng rắn chặn họng lại.

Cô tắt vòi nước, sau đó hong khô tay.

"Haiz, mọi chuyện không thể đoán được, trên đời này làm gì có chữ nếu."

Trần Tịch Nhuế đang mở miệng chuẩn bị nói tiếp, lại bị Hứa Kiều đoạt trước.

"Tay tôi đã khô rồi, chúng ta đi thôi." Hứa Kiều xoay người nói với cô ta.

"Được, đi thôi." Trần Tịch Nhuế cười với cô, dù sao hôm nay kích thích như vậy đã vậy là đủ rồi.

***

Trong lúc hai người đi ra ngoài, bốn người đàn ông trong phòng đều yên lặng.

Thẩm Lạc Dương an tĩnh uống rượu, biểu cảm nhàn nhạt.

Tổng Từ Ngu yên lặng khác thường, anh ta như có như không nghịch cái bật lửa trong tay, sự yên tĩnh trong phòng càng thêm rõ ràng.

Trần Nhiên và Tống Lâm yên lặng gửi tin nhắn, hai người tự uống rượu trong ly của mình.

Sau một lúc lâu, Tống Từ Ngu đóng bật lửa lại, anh ta liền mở miệng.

"Yêu nhau, nhanh lắm đó." Giọng nói của anh ta có chút nhẹ, nghe không ra cảm xúc hiện tại.

Thẩm Lạc Dương đặt ly rượu trong tay xuống, nhìn anh ta một cái.

"Cậu muốn nói cái gì?" Thẩm Lạc Dương không muốn vòng vo với anh ta, trực tiếp hỏi.

"Không có ý gì, chỉ cảm thán chút thôi." Anh ta vẫn nhàn nhạt như cũ.

Hai người đó nhìn nhau, Trần Nhiên và Tống Lâm bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm thêm vài độ.

"À, à, Tống Lâm, ăn thôi, ăn thôi, nếu không ăn thức ăn sẽ lạnh hết." Trần Nhiên nhanh chóng nói với Tống Lâm.

Tống Lâm ngồi bên cạnh anh ta rất yên lặng, nên khi lời nói vừa nói ra liền vang vọng khắp phòng.

Tống Lâm nhìn thoáng qua Trần Nhiên, sau đó lại nhìn Thẩm Lạc Dương ngồi đối diện và Tống Từ Ngu.

"Chúng ta đến đây không phải ăn sao, nếm thử món này đi, mùi vị cũng không tệ."

"Được, được, được gấp cho tôi đi."

"Được rồi, để tôi gấp cho cậu."

Đang lúc Tống Lâm gấp đĩa thức ăn chuẩn bị bỏ vào trong chén của Trần Nhiên, cửa phòng bao đột nhiên bị đẩy ra.

Ngay sau đó, Hứa Kiều và Trần Tịch Nhuế liền đi vào.

Hứa Kiều nhìn Tống Lâm đang gấp đồ ăn cho Trần Nhiên, biểu cảm có chút kỳ quái.

Tống Lâm phản xạ có điều kiện nhìn cô một cái, sau đó nhanh tay bỏ thức ăn vào trong chén của Trần Nhiên.

Hứa Kiều có chút ngốc, Trần Nhiên và Tống Lâm, hai người đang làm cái gì vậy?

Hứa Kiều đi nhanh về phía Thẩm Lạc Dương.

"Sao rồi?"

Trần Tịch Nhuế vừa ngồi xuống cạnh Hứa Kiều liền nghe được câu hỏi của Thẩm Lạc Dương.

"Không sao, chắc là vậy hỏng rồi, chùi không sạch." Hứa Kiều không sao cả nói.

"Ừ, không có gì, anh mua cái mới cho em."

Hứa Kiều cong môi.

"Được."

Bữa cơm này ăn vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh va chạm của chén đĩa thì không còn âm thanh nào khác nữa.

Lúc đang ăn, Hứa Kiều nhìn một bên mặt của Thẩm Lạc Dương, anh cúi đầu, đang ăn đồ ăn trong chén mình, khuôn mặt của anh cương nghị nhưng không mất vẻ ôn hòa, hàng mi dài hơi run khi anh chớp mắt.

Cô chợt nhớ lại những lời Trần Tịch Nhuế đã nói với cô trong nhà vệ sinh, rõ ràng biết cô ta cố ý nói, muốn làm rối loạn suy nghĩ của cô, lý trí nói với cô không nên để ý đến nhưng trong lòng lại không tự chủ được suy nghĩ về nó.

Bởi vì cô thật sự tò mò, tò mò sắp điên rồi.

Từ lúc chưa xác định quan hệ với Thẩm Lạc Dương cô đã biết sự tồn tại của "cô ấy", nhưng không biết sự tình gì, cô đã từng nói bóng nói gió muốn mọi tin tức từ trong miệng Trần Nhiên, nhưng chỉ cần nhắc đến vấn đề này, Trần Nhiên đều nhanh chóng nói sang chuyện khác.

"Cô ấy" giống như một bức tường vô hình chắn ngang giữa bọn họ.

Tuy không biết rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào nhưng cô biết "cô ấy" có ảnh hưởng rất lớn với Thẩm Lạc Dương.

Không biết vì sao, cô chợt cảm thấy "cô ấy" giống như một quả bom, không biết khi nào sẽ nổ mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Edit: Mộc Tử Đằng

Mặc dù không biết rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, nhưng cô biết "cô ấy" luôn ảnh hưởng đến Thẩm Lạc Dương, có lẽ "cô ấy" chính là bạn gái cũ của Thẩm Lạc Dương.

Sau khi ăn xong, mấy người cùng đi ra khỏi nhà hàng.

Hứa Kiều quét mắt nhìn Trần Tịch Nhuế, cô ta đứng bên cạnh Thẩm Lạc Dương, cũng không chủ động mở miệng nói phải rồi đi, cô không khỏi vuron tay, yên lặng nắm tay anh.

Thẩm Lạc Dương nghiêng đầu nhìn cô một cái, Hứa Kiều nhìn anh cười cười, anh liền chủ động trở tay lại nắm tay cô trong lòng bàn tay mình.

Trần Tịch Nhuế đơn nhiên chú ý đến hành động của hai người, nhưng trên mặt cô ta vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, thật ra trong lòng đã nổi lên sự ghen ghét.

Đột nhiên cảm nhận được di động đang cầm trong tay run lên, Tống Lâm lấy di động lên nhìn thoáng qua, là tin nhắn của Đàm Đình Đan.

Bây giờ đã hơn 10 giờ, lúc này Đàm Đình Đan chắc đã kết thúc công việc rồi.

"Mọi người, tôi đi trước." Tống Lâm nói với bọn họ.

Trần Nhiên nhìn thấy vừa rồi anh ta còn cười với cái di động, trêu chọc nói: "Haiz, người có người yêu rồi có khác."

Tống Lâm nhàn nhạt nhìn anh ta một cái.

"Đi đi đi, xem như tôi chưa nói gì."

"Lão đại, chị dâu tôi đi trước."

Chị dâu?

Hứa Kiều không khỏi nhướn mày, Tống Lâm đột nhiên gọi cô là chị dâu, trước giờ đều chưa từng gọi qua, đây là anh ta đang tỏ rõ lập trường của mình sao?

Nhưng đây mới là người thông minh, cô cho Tống Lâm một ánh mắt tán thưởng.

"Được, tạm biệt, đi đường cẩn thận."

"Ừ."

Tống Lâm đi rồi, Trần Nhiên cũng tìm một cái cớ rồi rời đi.

"Đúng rồi, Hứa tiểu thư chút nữa về nhà như thế nào?" Cô ta hỏi.

Khóe miệng Hứa Kiều lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo.

"À, tôi và anh ấy cùng nhau về nhà."

Trần Tịch Nhuế có chút khiếp sợ nhìn bọn họ một cái.

"Hai người sống chung?" Thanh âm cô ta hơi run lên nhẹ nhẹ.

"Đúng vậy, rất kỳ quái sao?" Hứa Kiều hỏi lại.

"A? Không, không có." Trần Tịch Nhuế có chút xấu hổ cười cười.

"Đi đây." Tống Tử Ngu liếc nhìn đồng hồ.

"Được, Tống đại ca, tạm biệt." Trần Tịch Nhuế nói với anh ta.

"Ừ." Tống Tử Ngu gật đầu với cô ta.

Hứa Kiều cũng nói tạm biệt với anh ta.

Những người khác đều đi rồi, chỉ còn lại ba người bọn họ, Hứa Kiều nhìn thoáng Trần Tịch Nhuế vẫn không lên tiếng gì.

Da mặt người phụ này quá dày rồi. Cô ta muốn làm gì? Chẳng lẽ còn muốn Thẩm Lạc Dương đưa cô ta về nhà?

"Trần tiểu thư, cô còn chưa đi sao?" Cô cố ý mở miệng hỏi cô ta.

Trần Tịch Nhuế hơi sững sốt một chút, cô ta không nghĩ tới Hứa Kiều đột nhiên lại trực tiếp hỏi cô ta như vậy.

"Cái đó, tôi không có..."

"Trần tiểu thư, có phải cô không lái xe đến không?" Hứa Kiều cười hỏi.

Trần Tịch Nhuế không rõ ý tứ của Hứa Kiều là gì, nhưng cô cũng chỉ có thể nói theo Hứa Kiều mà thôi.

"Ừ."

"À, vậy à." Hứa Kiều như suy tư gì đó gật gật đầu.

Trần Tịch Nhuế không nói tiếp, chỉ nhìn Thẩm Lạc Dương.

Hứa Kiều hiện tại hận không thể ném cô ta đi, đây là đang công khai nhìn người đàn ông của cô ư, muốn làm gì hả?

"Ồi..." Cô đột nhiên che bụng, biểu cảm có chút không thích hợp.

Thẩm Lạc Dương đứng cạnh cô phát hiện ra cô có chút không đúng lắm.

"Làm sao vậy?" Anh dịu dàng hỏi.

"Không sao, chỉ muốn đi nhà vệ sinh chút thôi, anh đi với em được không?"

Trần Tịch Nhuế đưa mắt sang nhìn cô, trong con ngươi là một mảnh lo lắng.

"Hay là để tôi đưa cô đi cho?"

Trong lòng Hứa Kiều đã sớm xem thường cô ta, cô ta cho rằng mình là ai mà muốn đi với cô?

Cô không khỏi lộ ra vẻ khó chịu, nắm tay Thẩm Lạc Dương tay cũng càng thêm dùng sức.

"Không, không cần, không muốn phiền Trần tiểu thư, hôm nay cũng không còn sớm, Trần tiểu thư nên về nhà sớm đi."

"Gấp lắm sao?" Thẩm Lạc Dương quan tâm hỏi.

"Ừ, ừ vô cùng gấp, vô cùng gấp." Hứa Kiều nhanh chóng gật đầu với anh.

Nghe vậy, Thẩm Lạc Dương quay đầu nhìn thoáng qua Trần Tịch Nhuế, nói: "Lúc đầu còn định đưa cô về nhưng bây giờ xem ra không được rồi, nên cô tự bắt xe taxi về đi, trên đường cẩn thận một chút."

Trần Tịch Nhuế ngay lập tức cảm thấy cả mặt mình đều bị thiêu cháy.

Rõ ràng lời nói của Thẩm Lạc Dương là đang quan tâm cô ta, nhưng không hiểu vì sao lại nghe khách sáo như vậy, kéo ra khoảng cách của hai người.

"Không, không có việc gì, hai người đi trước đi, chút nữa tôi sẽ tự về." Cô ta thật vất vả mới nói xong một câu.

"Ừ."

Thẩm Lạc Dương gật đầu với cô ta, sau đó đưa Hứa Kiều quay lại nhà vệ sinh trong nhà hàng.

Trần Tịch Nhuê nhìn bóng dáng Hứa Kiều, tay gắt gao nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Bước chân cô rất vững vàng, nhìn thế nào mà đang gấp chuyện kia chứ, rõ ràng chính là cố ý.

Đang nghĩ đột nhiên phía sau truyền đến tiếng còi xe.

"Đi thôi, tôi đưa cô về."

***

Hứa Kiều đứng trong nhà vệ sinh, cô nhìn thoáng qua gương, sau đó mở vòi nước ra. Hắt nước vào gương.

"Tiểu tiện nhân, tiểu tiện nhân, còn muốn đấu với tôi, cô còn non lắm."

"Còn tên Thẩm Lạc Dương chết tiệt, anh đúng là mù rồi mới không nhìn ra cô ta đang cố ý, còn chờ đưa cô ta về nhà, anh không biết bịa chuyện sao, thật là muốn giết chết cái tên đàn ông này, nếu tôi không nói lời nào có phải anh thật sự muốn đưa cô ta về không hả?"

"Không phải."

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp ôn trọng của Thẩm Lạc Dương.

Hứa Kiều xém chút nữa đã bị dọa chết.

Cô xoay người lại, liền nhìn thấy Thẩm Lạc Dương đang tựa trước cửa.

Tầm mắt hai người giao nhau trong không khí, ngay lập tức có một trận xấu hổ nổi lên, Thẩm Lạc Dương nhìn cô, sau đó nhấc chân đi vào.

"Này, này, này anh, anh muốn làm gì?" Hứa Kiều thiếu chút nữa đã hét lên, anh đang quang minh chính đại đi vào WC nữ đó, còn biết xấu hổ hay không? Nếu bị người khác bắt gặp, mặt cô để đâu đây?

Cô còn chưa kịp nói lời nào, Thẩm Lạc Dương đã đi đến bên cạnh.

"Anh, anh mau đi ra đi, nếu bị người khác thấy được thì làm sao bây giờ?" Hứa Kiều ghen cả buổi, liền ghen ra những lời này.

Thẩm Lạc Dương nhìn cô một cái, sau đó cúi chân đóng cửa lại.

Chân Hứa Kiều lập tức run lên.

Vì sao đột nhiên cảm thấy lạnh thế này?

"Như vậy thì không sợ bị ai thấy được nữa."

Hứa Kiều: "..."

Cô theo bản năng lui về sau hai bước, nhưng cảm thấy có chút không đúng, vì sao cô phải lui bước, cô không có làm chuyện gì trái với lương tâm.

Nghĩ như vậy cô liền ngẩng cao đầu.

Cô đi đến bồn rửa tay, sau đó mở vòi nước, vừa rửa tay, vừa nói với anh.

"Anh vào đây làm gì?" Cô hỏi anh.

Thẩm Lạc Dương không trả lời lại cô, chỉ là dựa vào thành bồn rửa tay nhìn chằm chằm cô.

Đôi mắt anh thâm thúy dọa người.

"Này, anh bị câm à, em không muốn nói chuyện với người câm đâu!"

Hứa Kiều nói mà anh cũng không chú ý gì, cô thấy có chút bức bối.

Nhưng giây tiếp theo, Thẩm Lạc Dương đột nhiên bước về phía cô.

Anh vươn cánh tay như sắt thép của mình ra bế Hứa Kiều lên, sau đó quay người lại đặt cô lên bồn rửa tay.

Cả người Hứa Kiều còn chưa phục hồi tinh thần liền nghe thấy giọng nói của anh.

"Em ghen à?"

Những lời này của Thẩm Lạc Dương vừa nói ra, Hứa Kiều lập tức tỉnh lại.

"Khụ khụ... Ghen? Ghen cái đầu anh!" Hứa Kiều có chút tức giận, mặt cũng dần đỏ lên.

"Chẳng lẽ không phải sao?"

"Là do anh nghĩ nhiều thôi, tránh ra, em muốn đi xuống." Hứa Kiều vươn tay đẩy anh.

Nhưng hai cánh tay rắn chắc của Thẩm Lạc Dương chống bên người cô, chỉ cần đẩy là đi à?

"Em thừa nhận mình ghen đi rồi anh thả em xuống."

Hứa Kiều tròn mắt.

"Ghen em gái anh, thả..."

Thẩm Lạc Dương đột nhiên cúi đầu, cắn môi cô.

Hứa Kiều bị đau mà run rẩy.

"Đau!"

Mẹ nó, người này là chó sao! Cứ như vậy cắn cô!

"Em nói thô tục nữa anh sẽ cắn tiếp."

Hứa Kiều liếc anh một cái.

"Anh là chó hả?" Cô bực bội hỏi.

"Ừ, muốn cắn nguoi." Thẩm Lạc Dương đột nhiên áp đến nói nhỏ bên tai cô.

Ngay lập tức một cỗ nhiệt độ truyền từ vành tai lan ra cả người cô.

"Anh cắn cái kia..haha" Hứa Kiều chuẩn bị tiếp tục nằng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của anh, cứ thế cứng rắn thay đổi giọng nói.

Thẩm Lạc Dương nhìn thấy vậy, bỗng bật cười.

Hứa Kiều thấy khóe miệng Thẩm Lạc Dương ním cười, trong con ngươi đều là ý cười, hàm răng trắng tinh của anh làm chói mắt cô.

Cô trực tiếp đưa tay lên che miệng anh lại.

"Cười cái gì mà cười, không cho cười!"

Môi Thẩm Lạc Dương bị tay cô che lại, vì thế anh cũng không cười nữa, chỉ lấy tay nắm tay cô lại rồi hôn vào lòng bàn tay cô.

Cả người Hứa Kiều liền mềm nhũn.

Tên đàn ông này quá phóng túng, cô dùng sức muốn thu tay, nhưng Thẩm Lạc Dương càng dùng thêm sức đè lại.

Cô cảm giác được đầu lưỡi của anh đưa ra, đảo quanh lòng bàn tay mình, lửa nóng trong người lập tức bốc lên.

"Anh, anh..."

Quá sắc tình.

Đầu lưỡi Thẩm Lạc Dương nhẹ nhàng liếm hôn long bàn tay cô, đôi mắt lẳng lẳng nhìn thẳng cô, da mặt Hứa Kiều rất dày lúc này cũng không tránh được đỏ hồng.

"Này, anh đủ rồi đó, lỡ có người đi vào thì sao?"

Thẩm Lạc Dương buông tay cô ra, sau đó bàn tay to giữ chặt cổ cô.

Môi vững vắn hôn lên.

Đầu lưỡi ẩm áp của anh nhanh chóng cạy mở hàm răng cô rồi dò xét đi vào, lướt nhẹ qua khoang miệng cô, từng chút từng chút một không buông tha thứ gì, anh liếm nhẹ qua hàm trên mẫn cảm của cô.

Đầu lưỡi mạnh mẽ của anh làm một trận long trời lở đất trong miệng cô.

Hứa Kiều cảm thấy miệng mình sắp tê dại, nhưng anh một chút cũng không muốn buông tha cô.

Hắn ngậm lấy môi cô, tiếp tục trần trọc ma sát.

Hứa Kiều cảm thấy hai chân mình đã mềm nhũn, cô nhịn không được duỗi tay ôm lấy đầu anh.

"Rầm rầm." Cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Trái tim Hứa Kiều lập tức rơi nửa nhịp.

"Có, có người..." Thanh âm nhỏ vụn từ trong cổ họng phát ra.

"Mở cửa không được, một lát sẽ đi thôi." Anh một bên hôn cô, một bên nói.

"Nhưng..."

"Cửa này sao không mở được?" Bên ngoài truyền đến giọng nói của một cô gái.

"Mở không được thì đi thôi." Là giọng của một nam sinh.

"Không được, em sắp nghẹn chết rồi." Âm thanh của cô gái nghe có chút gấp, dường như nghẹn thật rồi.

"Vậy bây giờ phải làm sao?"

"Mặc kệ, đá văng cửa đi."

Vừa nói xong cửa liền truyền đến một trận đá.

Hứa Kiều hoảng sợ trừng to đôi mắt, theo âm thanh càng ngày càng lớn ở bên ngoài khiến tim cô cũng muốn rút ra luôn rồi.

"Này, mở được rồi."

Lúc này, một cô gái vội vã chạy vào một gian phòng trong nhà vệ sinh.

"A, quả nhiên con người có ba cái gấp, chuyện này muốn nghẹn cũng không nghẹn được."

Nhưng cô gái đó cũng không biết, bên phòng bên cạnh có một đôi nam nữ đang đứng.

Cô đang kẹp chặt eo anh, anh đặt cô lên tường, tay cô gắt gao che lỗ tai anh lại.

Qua vài giây, cách vách truyền đến tiếng xả nước.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit: Mộc Tử Đằng

Qua vài giây, gian phòng kế bên truyền đến tiếng xả nước.

Ngay sau đó là tiếng mở cửa, sau khi dòng nước xả xong trong nhà vệ sinh mới yên tĩnh trở lại.

Thân thể của Hứa Kiều vẫn luôn cứng nhắc cuối cùng cũng được thả lỏng, cô chậm rãi lấy tay đang che lỗ tai của Thẩm Lạc Dương xuống đặt lên vai anh.

Cô thở hắt ra một hơi.

Sau đó vừa mới ngẩng đầu liền nhìn thấy nụ cười trên môi của Thẩm Lạc Dương, cô cảm thấy có chút bực bội.

"Cười cái gì mà cười, sao anh không biết xấu hổ gì hết hả, tất cả tại anh đó!" Cô chọc chọc cơ ngực rắn chắc của anh.

Thẩm Lạc Dương cười nắm lấy tay cô.

"Được được được, đều tại anh, được chưa hả?"

Hứa Kiều trừng mắt với anh một cái.

"Biết thì tốt."

Nói xong, Hứa Kiều hình như nghĩ đến điều gì đó, cô nhìn Thẩm Lạc Dương, vẻ mặt nghiêm túc.

"Hỏi anh một chuyện."

"Ừ, chuyện gì?"

"Anh có quan hệ thế nào với Trần Tịch Nhuế?"

"Quan hệ gì chứ, chỉ là bạn bè bình thường thôi." Thẩm Lạc Dương không rõ sao cô lại hỏi câu này.

"Đơn giản như vậy?" Hứa Kiều rõ ràng có chút không tin anh.

"Bằng không thì sao?"

"Cô ta thích anh." Cô nói.

Thẩm Lạc Dương nhìn vào mắt cô, Hứa Kiều bị anh nhìn có chút khó chịu.

"Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa em đánh anh bây giờ." Cô hung tợn uy hiếp nói.

"Cô ta thích anh thì liên quan gì đến anh chứ?" Anh cười cười, mở miệng nhàn nhạt hỏi lại cô.

Hứa Kiều sững sốt, sau đó nhin không được bật cười.

"Vậy nếu em không thích anh, chắc cũng không liên quan đến anh nhỉ?" Cô liền thuận miệng hỏi anh.

Con người Thẩm Lạc Dương chìm xuống.

"Có liên quan, anh sẽ giết chết em."

Hứa Kiều: "..."

"Vậy nếu em thích anh thì sao?"

Thẩm Lạc Dương nhìn cô một hồi.

"Càng phải giết chết em." Lúc anh nói câu này, giọng điệu rất nhẹ nhàng.

Hứa Kiều lập tức đỏ mặt, ngoài ra cô còn muốn hỏi Thẩm Lạc Dương về "cô ấy" trong lời của Trần Tịch Nhuế là ai, nhưng nghe câu đó của anh liền quên mất.

"Chúng ta mau đi ra khỏi đây thôi nếu bị người ta bắt gặp sẽ mất mặt chết thôi."

Hứa Kiều đỏ mặt, nhìn thoáng qua cái tay của anh đang đặt trên hông mình.

"Thả em xuống." Cô nói với anh.

Thẩm Lạc Dương cười để cô xuống.

Đứng trên mặt đất rồi nhưng vẫn không thấy tốt, Hứa Kiều vươn tay đẩy Thẩm Lạc Dương một cái.

"Anh tránh ra, em ra ngoài trước xem có người không rồi chúng ta cùng đi."

Nói xong, cô mở cửa ra rồi đi ra ngoài nhìn.

Cô mới vừa bước ra nhưng chưa thả lỏng được bao lâu thì có một nữ sinh vội vàng đi vào.

Hứa Kiều mở to mắt ra nhìn, trong gian phòng mà Thẩm Lạc Dương đang đứng cũng không có đóng cửa lại, vậy nếu em gái này đi vào tất nhiên sẽ thấy...

Cả người cô lập tức run lên, sau đó xoay người cách cánh cửa đóng "rầm" một cái.

"Bà à, đi vệ sinh sao không đóng cửa ạ!"

Cô gái đó dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Hứa Kiều, Hứa Kiều cảm nhận được cô gái đó đang nhìn mình, liền cười xấu hổ với cô ấy.

"À, bên trong đó là bà của tôi, bà ấy hay đi vệ sinh mà quên đóng cửa."

Cô gái hiểu rõ gật gật đầu.

"Tôi vào tìm di động của tôi, hình như vừa rồi đã bỏ quên ở đây."

Hứa Kiều nhớ rõ giọng nói này, chính là cô gái vừa nãy đã vào đây.

Ánh mắt của cô nhìn xung quanh một vòng sau đó nhìn đến bồn rửa tay.

"Cái đó có phải di động của cô không?" Cô vươn tay chỉ cái di động đang nằm trên bồn rửa tay.

Cô gái đó đi qua sau đó về mặt vui sướng.

"Đúng vậy đúng vậy." Cô gái lấy di động của mình rồi gật đầu với cô, đi ra ngoài.

Hứa Kiều thấy cô gái đi khỏi đây liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Đi ra đi, cô gái đó đi rồi."

Cửa gian phòng vệ sinh mở ra, Thẩm Lạc Dương từ bên trong đi ra ngoài, chẳng qua mặt anh có chút đen.

Thẩm Lạc Dương đi đến trước mặt cô, dùng tay ôm lấy eo cô kéo về phía mình.

"Ai là bà của em?" Anh hơi cúi đầu, đen mặt hỏi, hơi thở ấm áp của anh phả vào mặt cô.

"Đây chỉ buột miệng thốt ra thôi, tất cả cũng vì anh mà." Hứa Kiều cười ngượng ngùng nói.

"À, vừa rồi tôi quên nói với cô, cảm..." Chữ "on" còn kẹt trong cổ họng cô gái đó không nói ra được.

Về mặt Hứa Kiều khiếp sợ xoay người lại nhìn cô gái đột nhiên đi vào.

"À..."

Biểu cảm cô gái có chút kỳ quái, cô gái đang mím môi lại nếu không cô ấy sợ mình không khống chế được mà bật cười.

Vừa rồi chị gái nhỏ này còn nói bên trong là bà của chị ấy vì sao bây giờ lại là một người đàn ông chứ?

À, chắc là bọn họ đang "làm việc" bên trong này rồi.

Hứa Kiều nhìn biểu cảm trên mặt cô gái liền biết cô ấy đang nghĩ gì, vì thế cô nhanh chóng mở miệng giải thích.

"À, gì nhỉ, em gái nhỏ..." Cô càng muốn giải thích càng rối loạn, câu chữ đều đảo lộn cả lên.

"Chị, chị không cần giải thích, em hiểu em hiểu." Cô gái nói.

Nói xong, liền xoay người nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

"Không phải mà, em gái nhỏ, em nghe chị giải thích..."

Nhưng chưa đợi cô nói xong, bóng dáng cô gái đó đã chạy mất. Hứa Kiều vô lực đỡ trán, cô trừng mắt với Thẩm Lạc Dương.

"Đều tại anh, hại chết người rồi."

Thắm Lạc Dương cười xoa xoa đầu cô.

"Đi thôi, về nhà."

***

Trần Tịch Nhuế ngồi trên ghế phụ, tay đặt trên đầu gối hơi nắn lại, khuôn mặt cô ta rất bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc hiện tại.

"Trở về lâu chưa?" Tống Tử Ngu hỏi.

Đôi tay thon dài của anh ta đặt trên tay lái, tuy hỏi Trần Tịch Nhuế, nhưng hai mắt luôn nhìn thẳng phía trước.

"Một tuần rồi." Trần Tịch Nhuế nhàn nhạt nói.

"Sao đột nhiên muốn quay lại?"

"Ồ đó lâu cũng ngốc ra, hơn nữa các anh lại ở đây, cha của em cũng muốn điều em về, vừa lúc có cơ hội này, cho nên dứt khoát trở về thôi."

"Ừ, đã tìm được công việc mới chưa?"

"Được rồi, làm bác sĩ chủ trị tại một bệnh viện."

"Không tồi."

"Việc Thắm đại ca có bạn gái, anh đã biết rồi hả?" Trần Tịch Nhuế hỏi nhưng cũng đã khẳng định điều này.

Tống Tử Ngu nhất thời không nói gì, sau một lúc lâu, anh mới nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

"Em biết mà." Trần Tịch Nhuế cười nói.

"Anh cứ vậy nhìn bọn họ bên nhau à?"

Trần Tịch Nhuế nói những lời này làm anh ta cảm thấy buồn cười, anh cũng không phải cha mẹ Hứa Kiều, càng không phải cha mẹ Thắm Lạc Dương, thì có tư cách gì ngăn cản, hơn nữa anh ta không cho phép thì hai người họ không ở bên nhau được chắc?

Anh ta không khỏi nhìn cô ta một cái.

Trần Tịch Nhuế cũng quay đầu nhìn anh ta, hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, chỉ cảm thấy câu hỏi của cô rất kỳ quái."

Trần Tịch Nhuế hơi ghen hòng.

"Kỳ quái cái gì, chẳng lẽ anh hy vọng anh ấy có bạn gái."

"Không có hy vọng hay hy vọng gì cả, chuyện của bọn họ tôi cũng không quản được."

Trần Tịch Nhuế không nghĩ đến thái độ của Tống Tử Ngu là như vậy, chuyện này không có khả năng.

Tống Mân thích Thắm Lạc Dương bao nhiêu, anh ta là anh trai không thể nào không biết, Tống Mân ra đi, anh ta đau khổ ra sao, anh ta hận Thắm Lạc Dương thế nào, người khác không biết, nhưng Trần Tịch Nhuế cô sao có thể không biết.

Bởi vì anh ta hận Thắm Lạc Dương, cho nên không hề cam lòng nhìn anh ấy hạnh phúc.

"Làm sao biết?"

Tống Tử Ngu lộ ra một nụ cười châm chọc.

"Làm sao không biết chứ, Tịch Nhuế, trong lòng cô nghĩ cái gì, tôi rất rõ ràng."

Lòng Trần Tịch Nhuế chùng xuống.

"Tôi? Tôi nghĩ gì chứ?" Trần Tịch Nhuế nhìn anh ta, cô ta cố gắng giữ bình tĩnh.

"Cô nghĩ gì, không phải bản thân cô rất rõ ràng sao?"

Trần Tịch Nhuế nhìn nụ cười châm chọc trên môi Tống Tử Ngu, thẹn quá hóa giận.

"Tống Tử Ngu, anh nói rõ ràng cho tôi, tôi nghĩ cái gì hả?"

Tống Tử Ngu nhìn cô ta đang nổi giận, ngược lại cảm thấy buồn cười.

"Anh cười cái gì?"

"Không có gì." Anh ta nhàn nhạt nói.

Lúc sau, hai người không nói gì nữa, không khí trong xe vô cùng yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Trần Tịch Nhuế mới nghe được anh nói.

"Từ bỏ đi."

Bàn tay của cô ta đang đặt trên đầu gối bất giác nắm chặt lại.

"Từ bỏ cái gì?"

"Thẩm Lạc Dương."

Trần Tịch Nhuế bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta.

"Nhiều năm rồi cô không thấy mặt sao?" Anh ta lạnh lùng nói.

Trần Tịch Nhuế thích Thẩm Lạc Dương.

Anh ta biết, từ lúc bắt đầu, thậm chí lúc Tống Mân còn chưa thích Thẩm Lạc Dương, anh ta đã biết Trần Tịch Nhuế thích anh.

"Mệt à, chưa bào giờ thấy vậy, nhưng không có cách nào khác." Thanh âm Trần Tịch Nhuế có chút run rẩy.

"Nếu cậu ta thật sự thích cô, cũng sẽ không đợi đến bây giờ, hơn nữa bây giờ cậu ta đã có Hứa Kiều rồi."

Trần Tịch Nhuế cười khẽ một tiếng.

"Tống Tử Ngu, anh nói chuyện nhất định phải tổn thương người khác như vậy sao?"

Tống Tử Ngu cũng cười khẽ một tiếng.

"Tống Tử Ngu, tôi không cam lòng, thật sự vô cùng vô cùng không cam lòng."

"Không cam lòng cái gì?"

"Không cam lòng nhường Thẩm Lạc Dương cho Hứa Kiều, cô ta dựa vào cái gì, tôi có thể nhường cho Tống Mân, nhưng không thể nhường cho cô ta."

Nghe được cái tên Tống Mân, Tống Tử Ngu đột ngột phanh xe.

"Tống Tử Ngu, anh mẹ nó điên rồi! Đây là cao tốc đó!"

Tống Tử Ngu nhìn thoáng qua cô ta.

Đã lâu rồi anh ta chưa nghe thấy cái tên này, cái tên này vẫn luôn nằm sâu trong đáy lòng anh ta và chưa bao giờ nói ra.

Anh ta yên lặng dẫm chân ga, xe một lần nữa chạy đi.

"Cậu ta không phải cô muốn nhường hay không nhường là có thể làm được, từ trước đến nay cậu ta không hề thuộc về cô."

Trần Tịch Nhuế không nói gì.

Cô ta nhìn một bên mặt của Tống Tử Ngu, cô ta vẫn luôn cảm thấy Tống Tử Ngu và Tống Mân lớn lên thật sự rất giống nhau, đặc biệt là khuôn mặt.

"Tống Tử Ngu, đã mấy năm rồi?" Cô ta chợt nhỏ giọng hỏi.

Bàn tay đang nắm vô lăng của Tống Tử Ngu hơi dùng sức, lộ ra khớp xương có chút trắng bệch.

"Ừm, đã 6 năm rồi."

"Đúng vậy, 6 năm, thời gian nhanh thật đúng không?" Trần Tịch Nhuế đột nhiên cười cười, cô ta nhìn ánh đèn bên ngoài, các loại đèn màu đầy màu sắc trên đường cùng với đèn đường hai bên, bất giác cảm thấy mắt có chút nhức mỏi.

"Tổng Tử Ngu, anh nghĩ thời gian có thể chữa lành mọi thứ hay sao?"

Tổng Tử Ngu mỉm cười hơi căng thẳng, thoát nhìn có chút âm trầm, nhưng mà Trần Tịch Nhuế không sợ anh ta.

"Sẽ không." Anh ta lạnh lùng nói.

Nếu thời gian có thể chữa lành mọi thứ, thì tại sao 6 năm rồi anh ta vẫn chưa được chữa khỏi, có một số thứ mất đi sẽ vĩnh viễn không lấy lại được, nhưng sự tồn tại của chúng sẽ không trôi theo thời gian.

"Đúng vậy."

Cô ta cũng không tin, mọi người đều nói, mặc kệ là thứ gì, thời gian dài sẽ phai nhạt thôi, nhưng tại sao thời gian dài trôi qua rồi mà cô ta vẫn yêu anh sâu sắc, đặc biệt là sau khi trở về và nhìn thấy Thẩm Lạc Dương, những ký ức kia càng rõ ràng hơn.

Cô ta đã từng mơ thấy những điều xa vời giữa mình và anh, những điều đó dường như rất chân thật cũng chưa từng xảy ra chia cách.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Edit: Mộc Từ Đăng

Trần Tịch Nhuế lơ đãng nhìn lướt qua, thấy bên cạnh có đặt hai vật màu đỏ.

"Đây không phải là..." Năm đó Tổng Mân đã đưa bùa bình an cho bọn họ.

"Ừ."

"Sao anh có hai cái?" Cô ta hỏi.

"Một cái là của Thẩm Lạc Dương." Tổng Tử Ngu nhàn nhạt trả lời.

"Của anh ấy sao lại ở chỗ này?" Trần Tịch Nhuế có chút kinh ngạc.

"Hứa Kiều làm rơi trên xe tôi, vẫn chưa có cơ hội trả lại cho cô ấy."

"Hứa Kiều?" Giọng Trần Tịch Nhuế đầy ngạc nhiên.

Tổng Tử Ngu gật đầu, "Ừ."

Đôi mày thanh tú của Trần Tịch Nhuế nhăn lại, không đúng, hôm nay cô ta có dò hỏi qua nhưng hình như Hứa Kiều không hề biết sự tồn tại của Tổng Mân, Thẩm Lạc Dương cũng sẽ không tùy tiện đưa cái bùa bình an này cho Hứa Kiều mới đúng.

Tổng Tử Ngu đưa Trần Tịch Nhuế về đến dưới tiểu khu.

Cô ta mở cửa xe ra rồi đi xuống.

"Cảm ơn anh đưa em về." Cô ta nói.

"Không có gì."

"Trên đường cẩn thận."

"Ừ."

Trần Tịch Nhuế nhìn xe Tổng Tử Ngu chậm rãi chạy khỏi tầm mắt của cô ta, một lát sau, cô ta cúi đầu, lấy ví tiền từ trong túi xách ra, bên trong ví có một cái bùa bình an giống y như cái của Thẩm Lạc Dương.

Cô ta nhìn bùa bình an trong tay mình.

Là Tổng Mân đưa cho.

Cô ta vẫn luôn mang cái bùa này theo bên mình đã nhiều năm rồi.

Năm đó Tổng Mân đều đưa cho ba người bọn họ mỗi người một cái, nhưng chỉ duy nhất bản thân cô ấy là không có.

"Ngu ngốc." Cô ta đột nhiên nhỏ giọng nói.

Cô ta chợt lấy di động ta, vừa đi vào tiểu khu vừa gọi điện thoại cho Trần Nhiên.

"Alo, Trần Nhiên."

"Ừ, là em, em muốn hỏi anh chút chuyện, anh biết chuyện của Thẩm đại ca và Hứa tiểu thư đúng không, nói cho em nghe một chút đi."

"Có duyên? Có duyên là thế nào?"

"Bảy năm trước? Ân nhân cứu mạng?"

Bước chân Trần Tịch Nhuê hơi dừng lại, mặc dù đầu dây bên kia nói chuyện có chút không rõ nhưng cô ta vẫn có thể đáp lại.

"À thì ra là vậy, cảm ơn anh, anh nghỉ ngơi sớm nhé, em cúp máy đây."

Sau khi tắt máy, cô ta không khỏi nắm chặt tay, cái bùa bình an trong tay bị bóp đến méo mó, sợi dây đeo màu đỏ lọt qua kẽ tay cô ta thông xuống.

Cô ta chậm rãi rũ mi mắt xuống, che giấu thủ đoạn trong mắt.

"Đàn em Đàm?"

Đàm Đình Đan mới vừa tẩy trang xong, đang ngồi ở một bên chờ Tổng Lâm.

Người đàn ông cùng chụp ảnh cùng với cô đi đến.

Đàm Đình Đan lập tức đứng lên.

"Xin chào đàn anh." Cô lễ phép chào hỏi anh ta, nhưng động tác chào hỏi đã bớt đi vài phần thân thiết so với lúc chụp ảnh vừa rồi.

"Một hồi có rảnh không?"

Đàm Đình Đan theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hạ Chí.

Hạ Chí hỏi cô có rảnh không? Anh ta vô duyên vô cớ lại hỏi cô thế này là có ý gì?

Hạ Chí và Đàm Đình Đan đều là người mẫu trong cùng một công ty, chẳng qua hai người chỉ cùng công ty mà thôi, sự chênh lệch giữa hai người rất lớn.

Lúc Đàm Đình Đan mới vừa bước chân vào con đường này thì Hạ Chí đã làm mưa làm gió ở giới người mẫu, trước đó Khương Trùng là người được công ty xem trọng nhưng khi anh kết thúc hợp đồng đề tự mở phòng làm việc của riêng mình nên Hạ Chí mới trở thành đối tượng được công ty bồi dưỡng.

Ở công ty, cô cũng đã nghe được không ít chuyện của tiền bối Hạ Chí này.

Hạ Chí là cây hái ra tiền của công ty bọn họ, những người mẫu có ít tên tuổi sau khi hợp tác với anh ta, tạo ra ít tin đồn liên như cá gặp nước nổi lên, so với người trong ngành sẽ tiết kiệm được sáu bảy năm phấn đấu.

Hạ Chí nhìn Đàm Đình Đan đang khiếp sợ nhìn mình, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

"Làm sao vậy?" Anh ta hỏi.

"Không, không có việc gì, chỉ là tôi có bạn trai rồi."

Hạ Chí có chút ngốc, anh ta mở to mắt nhìn cô.

Đúng lúc này, Đàm Đình Đan nhìn thấy Tổng Lâm đang đi đến, cô liền vẫy vẫy tay với anh.

"Đàn anh, tôi đi trước đây, mai gặp." Nói xong, cô ấy xách túi, không quay đầu lại đi về phía Tổng Lâm.

Hạ Chí nhìn bóng dáng Đàm Đình Đan, anh ta vẫn còn chưa hồi phục tinh thần lại.

"Hạ Chí, cậu hỏi xong chưa?" Thanh âm của người đại diện của Hạ Chí từ phía sau truyền tới.

"Không có, cô ấy đi rồi." Hạ Chí bất đắc dĩ gãi gãi bàn biểu trong tay lên.

Anh ta chỉ muốn hỏi cô ấy mấy vấn đề mà thôi, sao cô ấy lại nói với anh ta mình có bạn trai làm gì, cô có bạn trai thì liên quan gì đến anh ta?

****

"Vừa rồi đều tại anh, nếu không phải tại anh, em cũng sẽ không xấu hổ như vậy." Hứa Kiều nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương đang lái xe.

Thẩm Lạc Dương cũng nhìn lại cô một cái.

"Việc này sao có thể trách anh được, lúc đó do em kêu anh đi ra mà."

Hứa Kiều bị ghen hống, hình như đúng là cô kêu anh ra thật, nhưng mà...

"Vậy anh còn vào nhà vệ sinh nữ làm gì, anh có phải đàn ông không hả?"

Ai ngờ, cô mới vừa nói xong, Thẩm Lạc Dương liền nở nụ cười.

"Anh có phải đàn ông hay không, không phải em là người rõ nhất sao?"

Gương mặt Hứa Kiều ngay lập tức đỏ lên, cô lén lút nhìn Thẩm Lạc Dương, nhìn sườn mặt cương nghị của anh, nhớ đến chuyện tối qua, cô không khỏi nể.

"Luuu mạnh!"

Thẩm Lạc Dương cười khẽ.

"Em không phải thích lưu mạnh à?" Thẩm Lạc Dương nhàn nhạt nói.

Hứa Kiều mặt càng đỏ hơn.

"Nói vậy, ai thích lưu mạnh chứ, anh cho rằng ai cũng giống như anh hả?"

"À? Nói như vậy, em không thích anh?"

"Thích anh? Có quý mới thích anh!" Hứa Kiều liếc mắt, sau đó xoay đầu đi nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ xe.

Sau đó, Thẩm Lạc Dương không nói thêm câu nào nữa, cô cũng không nói nên trong xe rất yên tĩnh, phải nói là vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta phải xấu hổ.

Hứa Kiều mất tự nhiên ho khan hai tiếng, sau đó ngượng ngùng quay đầu lại, làm như không có việc gì đùa nghịch với thú bông trên xe.

Cô một bên chơi thú bông một bên lén nhìn Thẩm Lạc Dương một cái, lại nhìn thấy Thẩm Lạc Dương lái xe như cũ, ánh mắt anh thủy chung nhìn thẳng phía trước, nhìn cũng không thèm nhìn cô cái nào.

Không thể nào?

Anh chắc tức giận rồi đúng không?

Không lẽ do cô nói câu kia?

Hứa Kiều tuy rằng mặt ngoài không có gì, nhưng trong lòng đã sớm miên man suy nghĩ.

Có lẽ hai người trầm mặc khoảng chừng năm phút đồng hồ, Thẩm Lạc Dương một câu cũng không nói với cô, Hứa Kiều liền có chút đứng ngồi không yên, cô là loại người luôn lăm nhăm, đặc biệt sau khi bên nhau với Thẩm Lạc Dương, vì thế cô bắt đầu có chút không thoải mái nhích tới nhích lui.

Nghĩ, hay là cô mở miệng nói trước, nói rằng lúc này cũng chỉ muốn đùa chút thôi?

"Trên mông em có kim hả?"

Lúc Hứa Kiều đã lấy hết can đảm chuẩn bị nói chuyện với Thẩm Lạc Dương thì Thẩm Lạc Dương đột nhiên mở miệng.

Thân thể còn đang nhúc nhích của cô lập tức dừng lại.

Gì mà nói trên mông cô có kim chứ?

"Không có." Cô nói.

Cô nói xong, Thẩm Lạc Dương cũng không trả lời lại, tiếp tục yên tĩnh lái xe.

Hứa Kiều nhìn anh một cái, thấy anh lại không để ý tới mình, dứt khoát không để ý tới anh nữa, chỉ là bóp chặt con thú bông trong tay, ánh mắt cô nhìn con thú bông như đang nghĩ nó là Thẩm Lạc Dương.

Cứ như vậy tiếp tục qua năm phút đồng hồ.

"Này, anh tức giận rồi hả?" Cô nghiêng thân thể qua nhìn anh.

Đôi mắt Thẩm Lạc Dương hơi nhìn xuống.

"Không có."

Nghe giọng nói của anh không có chút tình cảm nào, Hứa Kiều không khỏi mở miệng nói: "Đừng gạt em, có phải vì lúc nãy em nói không thích anh nên anh mới tức giận đúng không?"

Thẩm Lạc Dương không nói gì.

"Em không đùa với anh đâu." Cô nhỏ giọng nói.

"Em thích anh." Hứa Kiều cố tình dùng thanh âm mềm mại để nói.

Nghe lời giải thích của Hứa Kiều, sắc mặt Thẩm Lạc Dương chậm rãi tốt lên, nhưng anh vẫn không tiếng động gì lái xe như cũ.

Hứa Kiều nhú mày.

Không phải chứ? Ngày thường không phải anh rất thích kiểu này sao?

Nghĩ như vậy, chỉ có thể ra đòn sát thủ cuối cùng!

Cô chậm rãi duỗi tay cởi dây an toàn ra, sau đó ngay lúc Thẩm Lạc Dương không phòng bị gì, bỗng nhiên nâng người lên, hướng về phía môi của anh, hôn lên đó một cái.

"Còn tức giận nữa không?" Cô nói.

Ai ngờ, cô vừa nói xong những lời này ngay lập tức cảm thấy không khí trong xe giảm xuống.

"Hứa Kiều!" Trong xe vang lên giọng nói đê thấp của anh.

Cô nhìn thoáng qua mặt Thẩm Lạc Dương, phát hiện mặt anh đen đến đáng sợ.

Cô liền co người lại một chút.

Không thể nào, chẳng lẽ chiêu này cũng không dùng được với anh!

"Sao... Làm sao vậy?"

"Em có biết mình vừa làm cái gì hay không!" Thanh âm Thẩm Lạc Dương nghe vào trông vô cùng tức giận, lại giống như đang cố tình áp chế lửa giận của mình.

Hứa Kiều có chút không hiểu.

Vừa rồi chỉ hôn anh thôi mà?

Sao vậy? Chẳng lẽ hôn cũng không được sao?

"Không phải chỉ hôn một cái thôi sao?" Hứa Kiều nhỏ giọng nói thầm.

"Hôn một cái? Đây là đường lớn, anh đang lái xe, em có thể cởi bỏ dây an toàn rồi tùy tiện nghiêng người qua à, em có ý thức được hay không, nếu lỡ xảy ra chuyện không may thì sao đây!"

Hứa Kiều bị Thẩm Lạc Dương rống đến sững sốt, cô ở bên cạnh Thẩm Lạc Dương lâu rồi cũng chưa từng thấy anh phát hỏa dữ dội như vậy, không khỏi cảm thấy có chút oan ức.

"Không phải không có chuyện gì đó sao, sao anh lại hung dữ vậy chứ!"

"Hứa Kiều!"

"Làm gì! Cùng lắm sau này em không thèm hôn anh nữa được chưa!"

Thẩm Lạc Dương cảm thấy hiện tại máu huyết sôi trào, anh nhìn thoáng qua Hứa Kiều, nhìn thấy cô đang cúi đầu, khoanh tay trước ngực như đang chống đỡ tâm trạng.

Anh không nói lời nào, chỉ yên lặng tăng nhanh tốc độ xe lên.

Hứa Kiều nhận thấy được Thẩm Lạc Dương đang lái xe nhanh hơn, thật ra hiện tại cô có chút khó chịu, nhưng cô vẫn cứng rắn không nói một lời với Thẩm Lạc Dương.

Hứa Kiều cảm thấy đầu có chút đau, lúc cô định từ bỏ tôn nghiêm mà xin anh lái chậm một chút thì Thẩm Lạc Dương đã lái xe đến bãi đỗ của tiểu khu.

Vì thế cô yên lặng ngậm miệng lại, câu định nói ra cũng mắc lại trong cổ họng.

"Két."

Là tiếng phanh xe chói tai.

"Cạch".

Thẩm Lạc Dương lập tức tắt đèn, trong xe ngay lập tức tối sầm.

Trong bóng đêm, thị giác không nhìn thấy gì nhưng thích giác lại vô cùng nhạy bén, cô rõ ràng nghe được tiếng thở dốc của Thẩm Lạc Dương, mang theo chút đè nén như sợ phải bộc phát sự tức giận.

Cô cảm thấy trong lòng có chút khổ sở, có chút chịu không nổi bầu không khí đầy áp lực này, cô duỗi tay chuẩn bị mở cửa xe đi ra ngoài.

Nhưng mới vừa đưa tay lên thì người bên cạnh bỗng cử động.

Bàn tay to của anh chế trụ cánh tay cô, làm cô mơ hồ thấy đau.

"Lạch cạch." Là tiếng dây an toàn bị cởi ra.

"Anh tháo..."

Cô còn chưa nói hết, liền cảm thấy trong bóng tối, người bên cạnh đột nhiên áp tới.

Cả người anh giống như một con báo săn mồi, nhanh chóng đè cô xuống ghế, ghế phụ lái cũng không biết khi nào cũng bị anh hạ thấp xuống.

Cổ tay cô bị anh đè lên ghế.

Cô lập tức thấy trong lòng rơi mất nửa nhịp.

"Anh làm gì! Buông ra, uhm..."

Cô chưa nói xong đã bị người bên trên hạ thân thể xuống, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt.

Môi của anh trực tiếp áp lên đôi môi mềm mại của cô, đầu lưỡi mạnh mẽ tiến quân thần tốc xông thẳng vào.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit: Mộc Tử Đăng

Môi của anh trực tiếp áp lên đôi môi mềm mại của cô, đầu lưỡi mạnh mẽ tiến quân thần tốc xông thẳng vào.

Hứa Kiều theo bản năng hơi kháng cự, nói cho cùng ai có thể chịu được người giãy trước còn nổi giận đùng đùng, giãy sau không hợp liền mạnh mẽ cưỡng hôn người ta chứ, quả nhiên tiểu thuyết đều là gạt người, cái gì mà tìm chọt đập thành thịch, toàn bộ đều là chém gió.

Thẩm Lạc Dương một tay chế trụ cả người không ngừng lộn xộn của cô.

"Anh tránh ra...vừa rồi hôn anh không phải..." Hứa Kiều nói đứt quãng, Thẩm Lạc Dương thiếu chút nữa cũng không cho cô cơ hội thở dốc.

Anh quần lấy đầu lưỡi cô càn quét trong khoang miệng, vội vàng mút vào, trong miệng cô bây giờ ngập tràn hơi thở của anh.

Mạnh mẽ lại có chút uy hiếp.

Hứa Kiều càng nghĩ càng tủi thân, anh dựa vào cái gì đối xử với cô như vậy, dựa vào cái gì nổi giận với cô xong rồi còn cưỡng hôn!

Nghĩ đến đây, Hứa Kiều không khỏi mở to hai mắt trừng Thẩm Lạc Dương, Thẩm Lạc Dương hiện tại hơi nhắm mắt lại, cái mũi thẳng tắp của anh làm cô đau đớn.

Trong mắt cô nổi lên một ngọn lửa, sau đó hơi hé môi, hung hăng cắn xuống môi của Thẩm Lạc Dương, cô cũng không phải như ngày thường gặm cắn vui đùa mà bây giờ là thực sự cắn.

Cô thấy Thẩm Lạc Dương một cái nhăn mày cũng không có, càng thêm tức giận, cô cứ tiếp tục cắn giống như đang phát tiết sự bức bối của mình, cho đến khi trong khoang miệng đầy mùi máu tươi, cô mới buông ra.

Thẩm Lạc Dương thấy cô đã buông môi mình ra, nếm được vị máu trong miệng mình, anh vẫn áp chế cô như cũ nhưng đã buông tha cho môi của cô, con người đen nhánh của anh nhìn cô không hề chớp mắt.

Hứa Kiều bị anh nhìn liên thấy chột dạ trong lòng, nhờ vào ánh sáng ít ỏi bên ngoài cô nhìn thấy được vết máu trên môi anh.

Anh chậm rãi bỏ tay ra, tay cô bị anh giữ chặt cũng thuận thế buông xuống.

Hứa Kiều mím môi, ánh mắt bắt đầu nhìn xung quanh.

Bị Thẩm Lạc Dương nhìn một hồi, Hứa Kiều có chút ngượng ngùng mở miệng, "Ai bảo anh không được sự cho phép của em mà..."

"Hết giận chưa?" Anh thấp giọng hỏi, thanh âm trầm khàn gọi cảm.

Hứa Kiều yên lặng cắn môi không nói gì.

"Có phải vừa rồi anh đã dọa em rồi không?" Thanh âm của anh dịu dàng vô cùng, mang theo sự thỏa hiệp.

Nghe vậy trong lòng Hứa Kiều nổi lên một trận chua xót.

"Vừa rồi anh có chút nóng nảy, anh đang lái xe mà em còn làm như vậy, lỡ như xảy ra chuyện gì bất trắc thì sao, ở trên đường cái nguy hiểm gì cũng có thể xảy ra, anh có gì cũng không sợ nhưng rất sợ em sẽ gặp nguy hiểm."

Hứa Kiều chậm rãi cúi đầu, trong mắt ngập nước mắt, nhưng vẫn cố nén không cho nó rơi ra.

"Đồng ý với anh, về sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy được không?" Thanh âm của anh nhỏ nhẹ, dịu dàng, vươn tay xoa xoa đầu cô, mang theo đau lòng và cưng chiều, còn có sự thỏa hiệp vô điều kiện.

Nhưng đúng là vừa rồi anh đã giận vô cùng, bởi vì anh thật sự bị cô dọa rồi, Thẩm Lạc Dương anh đã gần nửa đời chưa từng sợ cái gì, nhưng chỉ cần nhớ đến hành động của cô lúc này liền hoảng sợ.

Cô thừa lúc anh không phòng bị gì áp tới che đi tầm mắt anh, anh không dám tưởng tượng, nếu lỡ có chiếc xe nào đang lái tới thì bọn họ sẽ ra sao, cô sẽ như thế nào.

Hứa Kiều không kiềm được nước mắt nữa, cô chủ động vươn cánh tay, nâng người lên, ôm lấy Thẩm Lạc Dương, cọ vào vai anh rồi gật đầu một cái.

"Được, em biết rồi."

Thẩm Lạc Dương nghe được tiếng khóc nức nở của cô, không khỏi thở dài một hơi, anh vỗ vỗ bả vai an ủi cô.

"Được rồi, đừng khóc nữa, đã lớn thế rồi mà."

Anh hơi kéo cô ra một khoảng, nhìn đáng vẻ khóc không còn hình tượng gì của cô chợt thấy buồn cười, anh vuốt tay vén tóc mái của cô ra hai bên.

Hứa Kiều nhìn môi Thẩm Lạc Dương còn dính chút máu.

"Đau không?" Cô nhỏ giọng hỏi.

"Không đau." Thẩm Lạc Dương lắc đầu.

Lúc cô đang chuẩn bị nói tiếp thì nhìn thấy Thẩm Lạc Dương chậm rãi vươn đầu lưỡi liếm sạch vết máu còn sót lại đó.

Cô nhìn yết hầu hơi động của anh cùng với đôi môi gợi cảm, bỗng nuốt nước bọt một cái.

Sau khi Hứa Kiều làm động tác nuốt nước bọt, Thẩm Lạc Dương liền hôn lên môi cô.

Chỉ là lần này không còn thô bạo như trước nữa mà lại vô cùng dịu dàng, từng chút từng chút nhấm nháp, miêu tả hình dáng đôi môi của cô.

Anh chế trụ gáy của cô, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô.

Hứa Kiều bị anh hôn đến đầu óc choáng váng, cả người giống như bị rút cạn sức lực, mềm nhũn dựa vào người anh.

Đầu óc hiện tại trống rỗng không thể nghĩ đến cái gì nữa, hoàn toàn đã quên quên mất bản thân vừa rồi còn nổi giận với Thẩm Lạc Dương.

Cô cảm giác được thân thể rắn chắc nóng rực của Thẩm Lạc Dương đang gắt gao đè chặt người mình, bàn tay to lớn của anh nắm lấy eo cô, cách một lớp vải mỏng cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ tay anh, làm chân cô như nhũn ra.

Cô cảm nhận được sự biến hóa của anh.

Anh dường như đang..

"Anh..." Ánh mắt sáng lấp lánh của cô nhìn anh.

Thẩm Lạc Dương bị cô nhìn như vậy xem chút nữa đã không không chế được, anh vươn tay hạ ghế ngồi xuống thấp nhất để cô nằm thẳng ra trên đó.

"Hôm nay chúng ta là một trận kích thích được không?"

Anh nhẹ nhàng hôn cổ cô, Hứa Kiều không khỏi run rẩy.

"Không phải anh đang nghĩ đến..."

Nhìn vào ánh mắt sáng quắc của Thẩm Lạc Dương, Hứa Kiều yên lặng nuốt hai chữ "Xe chân" vào bụng.

Anh nắm lấy vật áo cô vén lên, Hứa Kiều cũng phối hợp nâng người để anh thuận tiện cởi quần áo mình.

Trong không gian nhỏ hẹp này, hai người đều không thể duỗi thẳng tay chân, nhưng thân hình nóng bỏng đầy mồ hôi của anh luôn dán sát vào người cô.

Anh mạnh mẽ ra vào, đôi tay luôn giữ lấy eo cô, vòng eo nhỏ nhắn của cô chỉ cần dùng một tay là anh có thể nắm hết.

Cảm giác này giống như vụng trộm, kích thích làm người ta nói không nên lời, sợ bị người ta phát hiện bọn họ đang làm việc, nhưng bản tính con người là như thế, càng lo lắng đề phòng, càng lên lút, liền có thể kích thích sự đen tối từ sâu trong tâm hồn.

***

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hứa Kiều phát hiện mình đang nằm trên giường lớn trong phòng ngủ, cô có chút hoài nghi, chẳng lẽ đêm qua một trận xe chân chỉ là mơ?

Vì thế cô ngồi dậy, sau đó vạch áo ngủ ra nhìn vào trong.

Thẩm Lạc Dương vừa vào phòng, liền thấy Hứa Kiều đang ngồi trên giường, mở cổ áo mình ra rồi nhìn vào.

Anh không khỏi nhoẻn miệng cười.

"Nhìn cái gì hả?" Anh cười hỏi.

Nghe được thanh âm của Thẩm Lạc Dương, Hứa Kiều phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn về phía anh, nhìn thấy nụ cười tươi trên môi anh liền thấy xấu hổ vô cùng.

"Không nhìn gì cả." Cô ra vẻ bình tĩnh nói.

Thẩm Lạc Dương nhìn dáng vẻ giả vờ bình tĩnh đó của cô, cũng không trêu chọc nữa, chỉ cười nói: "Ừ, rửa mặt một chút, rồi nhanh ra ăn sáng."

"Được." Hứa Kiều rầu rĩ đáp lại anh.

Thẩm Lạc Dương nhìn da thịt lộ ra bên ngoài của Hứa Kiều, trên đó còn lưu lại dấu vết tối qua, điều này làm anh thấy hơi khản trương.

Nhưng cuối cùng lý trí đã kéo anh lại, anh thu hồi tầm mắt đang dừng trên người Hứa Kiều lại, sau đó xoay người đi nhanh ra ngoài, bởi vì anh sợ mình không nhịn được sẽ kéo cô làm vận động buổi sáng mất thôi.

Hứa Kiều thấy anh đã ra ngoài, lúc này mới kéo cổ áo mình ra lần nữa nhìn vào.

Cô xác nhận đêm qua đã lưu lại không ít dấu vết trên người mình, đặc biệt là phần eo.

Cô chợt nhớ đêm qua không phải mơ mà thật sự bọn họ đã làm trên xe, chẳng qua đến cuối cùng cô không chống đỡ được nữa liền ngủ thiếp đi, nên chắc chắn là Thẩm Lạc Dương đã ôm cô về.

Nhớ đến chuyện đó, hai chân Hứa Kiều liền cảm thấy tê dại, hơn nữa cảm giác đó cũng vô cùng kích thích.

Không thể cứ nghĩ mãi chuyện này được.

Hứa Kiều vỗ vỗ đầu mình, sau đó nhanh chóng dậy khỏi giường, tùy ý mặc áo ngủ rồi đi vào nhà vệ sinh, cô cảm thấy hiện tại mình thật sự đã trở thành sắc nữ, cả ngày đều liếc nhìn thịt thà của Thẩm Lạc Dương.

Mới vừa vào phòng tắm, nhìn vào gương, liền thấy những quả "dâu tây" lớn bé trên cổ.

Hứa Kiều muốn phát điên, hiện tại cô có một nỗi xúc động muốn hành hung Thẩm Lạc Dương, anh để lại "dâu tây" trên cổ cô thế này thì làm sao cô dám bước ra cửa chứ, thời tiết bây giờ lại nóng, cô mà mặc áo cổ cao xác định nóng chết luôn!

Lúc cô ra khỏi phòng ngủ, Thẩm Lạc Dương đã dọn xong bữa sáng, đang ngồi trên bàn.

Hứa Kiều bước qua, cô dùng ngón tay chỉ cổ mình, hung dữ nói:

"Thẩm Lạc Dương, anh nhìn anh đã làm chuyện tốt gì đi!"

Thẩm Lạc Dương thoáng giương mắt nhìn cô một cái, "Khá đẹp."

Hứa Kiều thật muốn mắng chết anh.

"Đẹp cái con khi, em phải làm cho anh giống thế này xem anh ra cửa thế nào!"

Ai ngờ Thẩm Lạc Dương buông đôi đũa trong tay xuống, mắt nhìn chăm chăm vào cô, sau đó bắt đầu cởi áo sơ mi của mình ra.

"Anh định làm gì?" Hứa Kiều không rõ hỏi.

Thẩm Lạc Dương cũng không trả lời cô, chỉ tiếp tục cởi áo, mãi đến khi áo được cởi ra để lộ cái cổ màu lúa mạch của anh, Hứa Kiều mới hiểu được ý của anh là gì.

Cô lập tức ngượng ngùng một câu cũng không nói ra được, bởi vì cô nhìn thấy trên cổ Thẩm Lạc Dương còn nhiều "Dâu tây" hơn cả của cô.

Những quả "Dâu tây" đó không thể nào tự anh làm ra được, chỉ có một khả năng.

Cô hậm hực mím môi, sau đó có chút ngượng ngùng chạm chạm vào cổ mình, yên lặng ngồi xuống.

"Sao không nói nữa?" Anh nhàn nhạt hỏi.

Cô mới ngồi xuống, Trà Sữa còn đang bên cạnh Thẩm Lạc Dương lập tức nhảy lên đùi cô.

Cô cúi đầu liếc nó một cái.

Đột nhiên phát hiện, gần đây hình như Trà Sữa có hơi gầy đi, so với lúc trước thì nhẹ hơn nhiều thì phải?

Cô duỗi tay lấy một miếng bánh mì, cũng không trả lời Thẩm Lạc Dương, mà một bên cắn bánh mì, một bên nói với Thẩm Lạc Dương:

"Em cảm giác hình như Trà Sữa gầy rồi."

Thẩm Lạc Dương vừa cài nút áo sơ mi, vừa nhìn thoáng qua Trà Sữa, như suy nghĩ gì đó rồi nói: "Hình như là gầy thật, sau này sẽ tâm bỏ cho nó, nó sẽ nhanh béo lên thôi."

Hứa Kiều nhăn đôi mày thanh tú lại.

"Hay vẫn là thôi đi, nó gầy đi là tốt rồi, béo lên không còn khí chất gì nữa."

Thẩm Lạc Dương: "..."

Ăn cơm xong, Hứa Kiều đưa Thẩm Lạc Dương ra cửa để đi làm, rồi cô mới về phòng sửa soạn một lúc.

Thẩm Lạc Dương đi làm sớm hơn cô, hơn nữa rất quy luật, Hứa Kiều dù sao cũng điển hình là bà chủ tự kinh doanh, muốn đi lúc nào cũng được, muốn thì đi, không muốn thì ở nhà, nhưng Hứa Kiều là loại người không chịu ngồi yên, hơn nữa theo như lời nói không biết xấu hổ của cô thì ngồi ngốc ở nhà chỉ tổ lãng phí nhan sắc mà thôi.

Trang điểm nhẹ nhàng một chút, sau đó mặc quần áo thoải mái, hôm nay cô đeo thêm khăn lụa ở cổ để che đi mấy vết "Dâu tây" nổi bật kia.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Edit: Mộc Tử Đằng

Lúc nhận được điện thoại của Trần Tịch Nhuế, Hứa Kiều không hề kinh ngạc chút nào, thân thể của Trần Tịch Nhuế cô đã nghe bọn A Bưu nói qua, muốn biết số điện thoại của một người đối với cô ta hẳn không có gì khó.

Hứa Kiều ngồi trên ghế, đôi chân thon dài vắt chéo lên nhau, câu được câu không nói, cô hơi ờ nghiêng đầu, một bên khuấy tách cà phê một bên nhìn xung quanh.

Cô có chút buồn bực, vì sao bây giờ mọi người có chuyện gì cũng đều muốn ra quán cà phê nói thế này?

Chẳng lẽ còn muốn giống như trong tiểu thuyết, một lời không hợp liền hất cà phê vào người khác?

Nghĩ đến đây, cô không khỏi nhìn thoáng qua Trần Tịch Nhuế.

Hôm nay Trần Tịch Nhuế mặc một cái váy màu trắng có ren hoa, vẻ mặt cô ta ôn hòa nhìn vào tách cà phê của mình, làm bộ dáng dịu dàng, ngoan ngoãn và yên tĩnh, nhưng những người phụ nữ thế này mới khó đối phó, bởi vì sự dịu dàng của cô ta sẽ làm bạn mất đi phòng bị, đối với đối thủ mà không có phòng bị thì chẳng khác nào tàn nhẫn với bản thân mình.

Hứa Kiều liếm liếm môi, biểu cảm vô cùng dừng dừng.

Các cô hiện tại đang chờ xem ai mất kiên nhẫn trước, nếu cô ta muốn so đo với cô thì cô đành chiều theo vậy, dù sao gần đây cô rất nhàn rỗi, cũng không ngại chơi cùng cô ta, cô có rất nhiều thời gian để tiêu khiển.

Ánh mắt Trần Tịch Nhuế tuy đang nhìn vào tách cà phê, nhưng trong lòng lại sáng như gương, cô ta nhìn Hứa Kiều từ khi bước vào đây vẫn luôn bình tĩnh khuấy cà phê của mình.

Cô ta khẽ cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Hứa Kiều.

Hứa Kiều thấy cô ta nhìn mình, liền biết cô ta có chuyện muốn nói, vì thế cô dừng việc khuấy cà phê lại, chờ cô ta mở miệng.

"Hứa tiểu thư."

"Ừ?" Hứa Kiều hơi mở môi, phát ra một âm tiết đơn giản.

"Hôm nay tôi hẹn cô ra đây vì muốn đưa cho cô một vật."

Trần Tịch Nhuế thấy cô không gấp hay nóng nảy gì, sau đó liền xoay người, lấy một thứ từ trong túi xách ra.

Hứa Kiều nhìn cô ta chậm rãi đặt thứ đó lên bàn.

Bùa bình an?

Thứ cô ta để trên bàn không phải là cái cô làm rơi trên xe Tổng Từ Ngu sao, lần đó cùng bọn họ đi ra ngoài ăn cơm, sau khi trở về cô còn ảo não, vì quên nói với Tổng Từ Ngu rằng cô muốn lấy lại cái bùa bình an.

Cô duỗi tay cầm cái bùa bình an lên.

"Sao cái này lại ở chỗ cô?" Cô nghi hoặc nhìn cô ta.

"Cái này là bùa bình an của Thẩm đại ca, có thể phiền cô đưa cho anh ấy được không? Cái này rất quan trọng với anh ấy." Trần Tịch Nhuế không trả lời câu hỏi của Hứa Kiều.

Hứa Kiều không rõ nguyên do nhìn thoáng qua Trần Tịch Nhuế, vì sao cô ta lại có thể biết cái bùa bình an này là của Thẩm Lạc Dương?

Hơn nữa, cô ta nói rất quan trọng là có ý gì?

Hứa Kiều nhàn nhạt hỏi, "Vậy sao cô không trực tiếp đưa cho anh ấy?"

Trần Tịch Nhuế lộ ra một nụ cười nhạt, "Không phải anh ấy có cô rồi sao? Hơn nữa tôi cảm thấy cô đưa cho anh ấy sẽ tốt hơn."

Nghe xong lời nói của Trần Tịch Nhuế, Hứa Kiều không khỏi thấy có chút buồn cười, cô ta hiện tại đang sợ bị hiềm nghi à? Nhưng loại người như Trần Tịch Nhuế sẽ sợ bị người khác hiềm nghi sao?

"Cái bùa này vì sao quan trọng với Thẩm Lạc Dương như vậy?" Cô hỏi.

Trần Tịch Nhuế thờ dài một hơi.

"Bởi vì đây là Tống Mân đưa cho anh ấy."

"Tống Mân?" Hứa Kiều lần đầu tiên nghe được cái tên Tống Mân này.

"Ừ, đúng vậy, bọn họ đã từng rất vui vẻ, ở trong quân khu của chúng tôi, không biết có bao nhiêu cô gái hâm mộ Tống Mân, Thẩm đại ca luôn đối tốt với cô ấy, luôn mang theo cô ấy đi khắp nơi, chỉ cần ở cạnh cô ấy, trên mặt đều là tươi cười." Trần Tịch Nhuế từ từ nói, nhưng lời nào cô ta nói ra cũng đều mang theo vẻ mập mờ.

Hứa Kiều mơ hồ biết được chuyện gì đó.

"Bọn họ là..."

"Ừ, cái bùa bình an này chính là cô ấy đưa cho Thẩm đại ca, Thẩm đại ca vẫn luôn giữ bên người, đặt ở ngực, nơi gần với trái tim nhất."

Đặt ở ngực, nơi gần với trái tim nhất?

Anh quan tâm tới cô ấy nhiều như thế nào mới có thể đặt nơi gần trái tim nhất chứ.

"Lần trước cô nói Thẩm Lạc Dương xuất ngũ cũng là vì cô ấy?"

"Đúng vậy, cô không tin được đâu, Thẩm đại ca đã từng hăng hái vô cùng, nhưng khi đó là vì Tống Mân chưa rời đi, tôi hiện tại không dám nhớ đến, khi Tống Mân rời đi, Thẩm đại ca lúc đó đã thành cái dạng gì, tôi chưa từng nhìn thấy anh ấy như vậy, giống như người điên vậy, tôi thường xuyên thấy anh ấy cầm cái bùa bình an này vừa hút thuốc, trước kia anh ấy chưa bao giờ hút thuốc, nhưng về sau cũng không tránh khỏi khói thuốc, làm một quân nhân, trước kia anh ấy có lý tưởng cao quý, nhưng Tống Mân đi rồi, lý tưởng của anh dường như cũng đi theo cô ấy." Thanh âm Trần Tịch Nhuế nghe vô cùng thương cảm, mang theo một tia run rẩy.

"Là cô ấy rời đi trước sao?"

"Đúng, là cô ấy rời đi."

"Hứa tiểu thư, cô biết không, lần đầu tiên gặp mặt cô tôi thấy rất quen mắt."

Hứa Kiều nhìn cô ta một cái.

"Vì sao?"

"Bởi vì nhìn vào cô tôi luôn thấy được hình ảnh Tống Mân."

Ngực Hứa Kiều lập tức chùng xuống.

"Cô có ý gì?" Cô lạnh giọng hỏi.

"Cái đó...tôi không có ý gì cả." Trần Tịch Nhuế nhanh chóng mở miệng giải thích.

"Chỉ là cảm thấy hai người rất giống nhau, đặc biệt là đôi mắt, tôi nói cho cô một chuyện."

Hứa Kiều không nói gì.

"Năm trước, chúng tôi đã từng cùng nhau thực hiện một nhiệm vụ ở Vân Nam hỗ trợ cảnh sát bắt trùm ma túy, cô cũng không biết, lúc ấy có bao nhiêu nguy hiểm, cuối cùng Tống Mân còn bị tên trùm ma túy bắt cóc, lúc ấy tên đó chĩa súng vào đầu Tống Mân, hấn uy hiếp Thẩm Lạc Dương, muốn anh bỏ súng xuống nếu không sẽ giết cô ấy."

Hứa Kiều nghe cô ta nói, trong đầu nhớ lại việc xảy ra năm trước trên xe lửa, lúc ấy, cô bị kẻ cướp kẻ dao vào cổ uy hiếp Thẩm Lạc Dương, muốn

anh buông dao trong tay ra.

"Sau đó thế nào?" Thanh âm Hứa Kiều có chút run rẩy.

"Sau đó, Thẩm đại ca để ý cô ấy như vậy, nên đương nhiên anh đã bỏ súng xuống, nhưng Tống Mân ngày thường là người ôn hòa nhu thuận, khi nhìn thấy Thẩm đại ca vì mình mà muốn bỏ súng xuống, cô ấy đã rất dũng cảm, cô ấy khóc bảo Thẩm đại ca không thể bỏ súng được, bỏ súng đồng nghĩa với việc chúng tôi đều không thoát được, trong mắt cô ấy lúc ấy quật cường vô cùng, cô ấy tình nguyện chết cũng không muốn Thẩm đại ca gặp nguy hiểm vì mình."

Hứa Kiều nghe Trần Tịch Nhuế nói, mỗi một câu, mỗi một chữ đều như một cây đinh đâm sâu vào trái tim cô, làm cô khó chịu vô cùng.

Hóa ra, cô cũng đã từng giống cô ấy như vậy, cùng một ánh mắt quật cường, tương tự một tình cảnh, thậm chí lúc ấy cô cũng đưa ra quyết định giống vậy.

Cô đột nhiên hiểu rõ, vì sao lúc ấy Thẩm Lạc Dương đột nhiên đổi tính, cô rút cuộc hiểu anh vì sao lại thờ ơ với mình, muốn cùng cô ở bên nhau nguyên nhân cũng chỉ vì nhìn thấy bóng dáng của người đó trên người cô.

Hứa Kiều cảm thấy có chút buồn cười, là thật sự quá buồn cười, chuyện của cô cũng quá máu chó rồi, hoàn toàn trong tiểu thuyết mới viết như vậy, cô thân là một tác giả viết tiểu thuyết và rất khinh thường thể loại này, vậy mà không hề nghĩ đến có một ngày, loại cốt truyện này lại xảy ra với mình.

Cô theo bản năng nhìn bùa bình an trong tay mình, không biết vì sao cái bùa bình an màu đỏ này thật chói mắt, bảy năm này cô xem nó như bảo bối, lại chưa hề nghĩ rằng đây là tín vật do cô gái khác đưa cho Thẩm Lạc Dương, đột nhiên cảm thấy có chút chán ghét.

Hiện tại cô đã rõ, lúc trước Thẩm Lạc Dương còn hỏi cô, có nhìn thấy cái bùa bình an của anh trên xe lửa không, nhiều năm rồi mà cái bùa này vẫn quan trọng với anh như vậy, hay nói một cách khác, Tống Mân ở trong lòng anh vẫn còn rất quan trọng.

Trần Tịch Nhuế nhìn vành mắt Hứa Kiều dần dần có chút phồng hồng, sắc mặt cô đã trở nên tái nhợt, cô ta biết, mình đã đạt được mục đích, vì thế cô ta hỏi: "Hứa tiểu thư, cô sao vậy, cô không sao chứ?"

Hứa Kiều nỗ lực khắc chế chính mình, cô cúi đầu dùng sức chớp chớp đôi mắt có chút chua xót, bây giờ cô có lộ ra vẻ khổ sở cũng không muốn bị Trần Tịch Nhuế nhìn được.

Sau một lúc lâu, cô mới ngẩng đầu.

Cô mỉm cười nhợt nhạt.

"Vậy sao đó thì sao? Sao đó đã phát sinh cái gì?"

Sau đó...

Trần Tịch Nhuế nhìn cô một cái, trong mắt chợt hiện lên một tia đau thương, nhưng tốc độ quá nhanh, nhanh đến nỗi Hứa Kiều không phát hiện ra được.

"Sau đó đương nhiên Thẩm đại ca vẫn cứu cô ấy, Thẩm đại ca sao có thể để cô ấy xảy ra chuyện gì được chứ, nếu có chuyện gì chẳng khác nào lấy mạng anh ấy. Nhiệm vụ đó chúng tôi đã vô cùng thành công, chúng tôi cùng nhau đến và cùng nhau trở về, không có...không có một người hy sinh." Trần Tịch Nhuế cười nói.

Nếu lúc này Hứa Kiều có thể cẩn thận một chút, cô có lẽ là sẽ phát hiện ánh mắt né tránh của Trần Tịch Nhuế, hơn nữa lúc nói những lời này còn toát ra vẻ bi thương, nhưng cô đang chìm đắm trong thế giới của mình, làm gì còn quan tâm đến ánh mắt của Trần Tịch Nhuế.

"Nói như vậy, Tống Mân thật sự rất yêu Thẩm Lạc Dương, nếu là như thế này, vì sao cô ấy còn phải rời đi?"

"Thế sự khó lường, ai mà biết được chứ, cô ấy có nỗi khổ của riêng mình." Lúc Trần Tịch Nhuế nói những lời này, hoàn toàn là cúi đầu.

Hứa Kiều trầm mặc thật lâu, sau đó đột nhiên bùng tách cà phê trên bàn lên uống một ngụm to.

Ở chỗ này với Trần Tịch Nhuế đã lâu, cà phê trong tách cũng sớm nguội lạnh, cà phê càng lạnh sẽ càng đắng, Hứa Kiều vậy mà uống gần hết, thiếu chút nữa cô đã nôn hết ra ngoài, trong miệng đều là vị đắng của cà phê, lập tức tràn ra cả trong lòng.

"Trần tiểu thư, không có chuyện gì nữa hả?" Cô cố gắng hé môi cười, hỏi.

Trần Tịch Nhuế: "Không còn."

"Nếu đã không còn, tôi vừa lúc cũng có việc nên đi trước đây." Nói xong, Hứa Kiều chậm rãi đứng lên.

"Ừ."

Trần Tịch Nhuế nhìn bóng dáng rời đi của Hứa Kiều, cái lưng thẳng tắp của cô ta liền hạ xuống, hai tay hơi dùng sức chống vào cạnh bàn để đỡ lấy thân thể.

Cô ta cười khổ một cái, đúng vậy, cô ta dùng phương thức này và đã thành công, đã đạt được mục đích, Trong lòng Hứa Kiều đã sinh ra sự không tin tưởng đối với Thẩm Lạc Dương, hơn nữa hiện tại khẳng định cô đang đau lòng muốn chết, giống như bị mấy vạn con kiến cắn lầy, đau đớn muốn khóc.

Cũng giống như cô ta bây giờ vậy.

Cô ta làm Hứa Kiều đau lòng, sao bản thân không đau lòng chứ, đó giống như một vết sẹo trong lòng cô ta, bị vạch ra như vậy không đau lòng mới lạ.

Nhiều năm rồi cô ta chưa dám nói với ai về Tống Mân, và người khác cũng không dám nhắc đến Tống Mân trước mặt cô ta, thời gian dài, cô ta dường như cảm thấy Tống Mân chưa từng tồn tại, nhưng mỗi khi đêm đến, nhìn cái bùa bình an đó, trái tim liền giống như bị người người ta xé rách.

Nhưng hiện tại cô ta đã đưa cái bùa bình an đó cho Hứa Kiều, như vậy về sau chỉ cần không nhìn thấy cái bùa bình an nữa thì cô ta có thể quên được cô ấy đúng không? Có phải sẽ không nhớ đến cô ấy nữa không?

Tác giả có lời muốn nói: Tôi không nghĩ sẽ viết nhân vật Trần Tịch Nhuế này trở thành người quá xấu xa, thật ra Trần Tịch Nhuế cũng rất đáng thương, thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Edit: Mộc Từ Đăng

Tống Tử Ngu mới vừa kết thúc một cuộc họp, đang định lái xe về nhà nghỉ ngơi một chút, nhưng lại lơ đãng liếc mắt thấy Hứa Kiều đi ra từ một quán cà phê.

"Hứa Kiều."

Anh ta vồn đàu ra từ cửa sổ xe, gọi tên cô.

Mơ hồ nghe được ai đó gọi tên của mình, Hứa Kiều xoay người lại, liền nhìn thấy Tống Tử Ngu, cô hơi gật gật đầu về phía anh ta.

"Xin chào."

Tống Tử Ngu thấy sắc mặt của cô có chút tái nhợt, giống như tinh thần không được tốt lắm.

"Xảy ra chuyện gì à?"

"Không có gì." Hứa Kiều lắc lắc đầu, "Tôi còn có việc, đi trước đây."

Tống Tử Ngu nhìn cô xoay người chuẩn bị đi, vừa lúc ánh mắt chạm phải cái bùa bình an lần trước cô làm rơi.

"Hứa..." Anh ta định gọi cô lần nữa, chợt nhìn thấy vật cô đang cầm trong tay.

Đó không phải là bùa bình an sao?

Tống Tử Ngu có chút nghi hoặc, anh ta nhìn bùa bình an trong tay mình, lại nhìn cái cô đang cầm trong tay, bùa bình an của cô đang ở chỗ anh, anh cũng chưa đưa cho cô, vì sao có thể trong tay cô được chứ?

Tống Tử Ngu cúi đầu, như đang tự hỏi cái gì, qua vài giây, anh ta đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt có vài phần thâm ý.

Anh ta dời ánh mắt về phía quán cà phê cách đó không xa, một lát sau, anh thấy một người phụ nữ quen thuộc đi ra từ trong đó.

Khóe miệng của anh ta không khỏi giương lên một nụ cười lạnh, quả nhiên giống như những gì anh ta nghĩ.

Anh ta đuổi tay nhân còi xe rồi mở cửa xe đi ra.

Trần Tịch Nhuế từ quán cà phê đi ra ngoài, còn chưa đi được mấy bước đã nghe được tiếng còi xe chói tai, vì thế cô ta theo bản năng quay đầu lại, mới vừa quay đầu liền thấy Tống Tử Ngu đứng cách đó không xa.

Tống Tử Ngu thấy Trần Tịch Nhuế đi về phía mình, vì thế khóe miệng gọi lên ý cười, anh ta vẫy vẫy tay với cô ta.

Trần Tịch Nhuế nhắc chân đi qua.

"Làm gì?" Hai tay cô ta khoanh trước ngực, nhàn nhạt hỏi.

Tổng Tử Ngu cười cười, "Thật rảnh rồi, còn lại đây uống cà phê nữa hả?"

Trên mặt Trần Tịch Nhuế có chút mất tự nhiên.

"Có liên quan gì đến anh?"

Nghe vậy, Tổng Tử Ngu cười tươi hơn nữa, đôi mắt anh ta đầy ý vị thâm trường nhìn cô ta, Trần Tịch Nhuế chán ghét ánh mắt như vậy của anh ta.

"Không có việc gì tôi đi đây!" Cô ta lãnh đạm nói, sau đó liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà cô ta đi chưa được vài bước liền nghe được thanh âm của Tổng Tử Ngu truyền tới từ phía sau.

"Bùa bình an của cô đâu?"

Lời Tổng Tử Ngu nói ra làm Trần Tịch Nhuế lập tức dừng bước, lòng bàn tay cô ta không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nhưng cô ta vẫn giữ vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì.

Trần Tịch Nhuế nói: "Nhiều năm rồi đã sớm không thấy nó đâu."

Tổng Tử Ngu, "Không thấy...hay là tặng người khác rồi?"

Tổng Tử Ngu nói xong, Trần Tịch Nhuế liền nổi giận, cô ta xoay người lại.

"Tổng Tử Ngu, anh có ý gì?"

Tổng Tử Ngu nhún vai, "Không có ý gì cả, chỉ hỏi chút thôi."

"A." Trần Tịch Nhuế cười lạnh.

"Anh đã thấy?" Mặc dù hỏi nhưng giọng điệu lại mang tính khẳng định.

Tổng Tử Ngu: "Nhìn thấy cái gì?"

"Biết rõ còn có hỏi."

Lúc này, Tổng Tử Ngu cũng thu hồi tươi cười trên mặt, khóe miệng của anh ta chậm rãi hạ xuống, cuối cùng mím thành một đường thẳng tắp.

Đôi mắt nhỏ dài mang theo sự trào phúng.

"Được thôi, tôi cũng không muốn vòng vo với cô nữa."

Trong lòng Trần Tịch Nhuế trầm xuống, nhưng cô ta không nói gì, cô đang đợi Tổng Tử Ngu nói.

"Cô chắc đã đưa cái bùa bình an cho Hứa Kiều rồi, cô đã nói cái gì với cô ấy hả?"

Trần Tịch Nhuế cười lạnh một tiếng.

"Tôi nói với cô ta cái gì anh quản được sao?"

Tổng Tử Ngu cũng cười lạnh giống vậy, "Trần Tịch Nhuế, cô thay đổi cũng lớn lắm."

"Thay đổi, nói thật buồn cười, làm như anh không thay đổi vậy, ba người chúng ta ai mà không thay đổi chứ?" Trần Tịch Nhuế hỏi lại anh ta.

Tổng Tử Ngu sững sốt một chút.

Đúng vậy, bọn họ ai mà không thay đổi, ba người họ nói chung đều thay đổi.

"Đúng, chúng ta đều thay đổi, đặc biệt là cô, Trần Tịch Nhuế, cô đưa bùa bình an của mình cho Hứa Kiều, chắc nói không ít chuyện với cô ấy đi, cô chán ghét cô ấy vậy sao?"

"Ha ha, tôi chán ghét cô ta? Tôi có cái gì phải chán ghét cô ta?" Cô ta không khỏi mở to mắt, nói.

"Bởi vì cô ấy là bạn gái của Thẩm Lạc Dương, cho nên cô chán ghét cô ấy." Tổng Tử Ngu nhàn nhạt nói.

Khóe miệng tươi cười của Trần Tịch Nhuế chậm rãi hạ xuống.

"Anh nói lời này có ý gì, cái gì mà bởi vì cô ta là bạn gái Thẩm đại ca thì tôi chán ghét cô ta?"

"Trong lòng cô không phải rõ ràng sao? Có gì phải hỏi ngược lại tôi? Trần Tịch Nhuế, trong lòng cô suy nghĩ cái gì, tôi hiểu rất rõ."

Ngực Trần Tịch Nhuế lập tức cứng lại.

"Tổng Từ Ngu, tôi nghĩ gì? Anh hiểu rõ cái gì? Anh nghĩ mình là con giun trong bụng tôi sao?" Trần Tịch Nhuế ra vẻ bình tĩnh nhìn Tổng Từ Ngu.

Tổng Từ Ngu không trả lời lại, chỉ là trong miệng phát ra tiếng cười châm chọc, Trần Tịch Nhuế nhìn nụ cười trên miệng Tổng Từ Ngu, cảm thấy quá chói mắt.

"Anh vừa vừa thôi, tôi làm chuyện gì phải nói hết cho anh biết sao?"

Gân xanh trên tay Trần Tịch Nhuế đều nổi lên.

"Nói ra đi, tôi thật muốn xem cô đã nói gì?"

Trần Tịch Nhuế bỗng nhiên ngừng đầu nhìn anh ta.

"Nhiều năm trôi qua rồi, cô không chê mệt sao?" Mặt anh lạnh lùng hỏi cô ta.

"Anh có ý gì!" Giọng Trần Tịch Nhuế liền cao lên.

"Có ý gì? Trần Tịch Nhuế, cô biết không, kỹ thuật diễn của cô thật sự rất vụng về, nhìn vào chỉ có gượng gạo mà thôi."

Trần Tịch Nhuế thích Thẩm Lạc Dương.

Anh ta đơn nhiên biết ngay từ đầu.

Trần Tịch Nhuế khiếp sợ nhìn anh ta, anh ta có ý gì chứ? Có phải ý của anh ta là anh ta biết cô ta thích Thẩm Lạc Dương đúng không? Sao có thể, cô ta vẫn luôn che dấu rất tốt mà, anh ta sao có thể nhìn ra được, cô ta không tin!

"Trần Tịch Nhuế, chuyện của cô tôi cũng không muốn quan tâm đến, chỉ là tôi muốn cảnh cáo cô một câu, không được lợi dụng em gái tôi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!" Ánh mắt anh ta vô cùng lạnh, lạnh đến nỗi như muốn lăng trì người khác.

Nói xong, Tổng Từ Ngu nhìn cô ta một cái, sau đó liền xoay người mở cửa xe.

"Tổng Từ Ngu, tôi thừa nhận, tôi thích Thẩm đại ca! Hứa Kiều, cô ta không xứng với anh ấy, chuyện gia đình cô ta vô cùng loạn, cô ta có tư cách gì?"

"Cô điều tra cô ấy?" Tổng Từ Ngu xoay người.

"Đúng, tôi đã điều tra cô ta thì thế nào? Thật sự nếu không điều tra sẽ không biết, điều tra rồi quả thật làm người ta phải giật mình." Trần Tịch Nhuế cười lạnh.

"Cô đúng là hết thuốc chữa."

"Hết thuốc chữa? Tôi đã làm việc thương thiên hại lý gì mà anh nói tôi như vậy? Tôi chỉ không cam lòng, không cam lòng!"

"Không cam lòng cái gì?"

"Không cam lòng nhường Thẩm đại ca cho Hứa Kiều như vậy, lúc trước tôi đã nhường Thẩm đại ca cho Tổng Mân, hiện tại không có khả năng nhường anh cho Hứa Kiều!"

"Cô câm miệng! Cô không cần nói bản thân mình cao thượng như vậy, nhường cho Tổng Mân, cô là cái thá gì? Thẩm Lạc Dương trước nay đều không thuộc về cô, cho nên cô không có tư cách nói như vậy."

"Tổng Từ Ngu, anh vì sao lại chường mặt tôi, trước kia lúc còn bốn người chúng ta, Tổng Mân là em gái của anh, anh sẽ che chở cho cô ấy, tôi có thể hiểu, nhưng còn Hứa Kiều, anh quen biết cô ta được bao lâu, còn chúng ta đã quen bao nhiêu năm rồi, vì sao anh lại che chở cho cô ta?" Lúc Trần Tịch Nhuế nói những lời này, dường như là hét lên, vành mắt cô ta đã trở nên đỏ bừng, nước mắt chực trào ra.

"Cô đã nghĩ nhiều rồi, tôi không che chở cho cô ấy hơn nữa cô ấy cũng không cần tôi che chở."

*

"Cạch" một tiếng.

Hứa Kiều đang ôm Trà Sữa ngồi trên sofa xem tivi, ngẩng đầu nhìn anh một cái.

"Anh đã về." Thẩm Lạc Dương lắc lắc túi đồ mới mua với cô.

"Anh... Đi siêu thị?"

"Ừ, mua món em thích ăn nhất, lát nữa sẽ làm cho em ăn." Thẩm Lạc Dương đổi giày, sau đó mang túi đồ vào phòng bếp.

"Anh đi thay quần áo trước đã."

"Ừ." Ánh mắt Hứa Kiều không hề nhìn anh, mà chỉ nhìn chăm chăm vào tivi, ngoài miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Thẩm Lạc Dương nhìn dáng vẻ đó của cô, không khỏi lắc đầu cười cười, sau đó đi vào phòng ngủ.

Sau khi Thẩm Lạc Dương đi vào, nụ cười trên mặt Hứa Kiều chậm rãi hạ xuống, thật ra hiện tại cô cười không nổi, cô ngồi đó một hồi, như đã hạ quyết tâm điều gì đó, cô đặt Trà Sữa lên sofa, rồi đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Cô tựa vào cánh cửa, nhìn Thẩm Lạc Dương đang thay quần áo, môi cô động vài cái, nhưng chưa nói ra câu gì.

Thẩm Lạc Dương vừa quay đầu liền nhìn thấy Hứa Kiều đang nhìn mình đến ngốc ra, không khỏi hài hước nói: "Nhìn gì hả?"

"Nhìn anh."

"Nhìn anh làm gì?"

"Nhìn anh không được à?"

Thẩm Lạc Dương: "..."

Hứa Kiều nhấc chân đi vào, cô đi đến bên người Thẩm Lạc Dương, hơi ngẩng đầu nhìn anh, cũng không nói lời nào.

Thẩm Lạc Dương cảm thấy có chút kỳ quái.

"Làm sao vậy?"

Hứa Kiều lắc lắc đầu, "Không có gì, có chút đói bụng thôi, mau đi nấu cơm đi."

Thẩm Lạc Dương duỗi tay xoa xoa đầu cô, "Được rồi, đi ra ngoài thôi."

Hứa Kiều đi theo sau Thẩm Lạc Dương ra ngoài, cô nhìn dáng người cao lớn của Thẩm Lạc Dương, nghĩ đến việc đã từng có một cô gái có được anh, hơn nữa anh còn yêu cô ấy, đột nhiên trong lòng nổi lên một trận khổ sở.

Lúc anh chưa về nhà, thậm chí khi nghe được tiếng mở khóa, cô đã nghĩ, chờ anh trở về, cô sẽ nói việc đó với anh xem anh trả lời thế nào.

Nhưng mà khi anh mở cửa vào nhà, nhìn thấy anh cầm túi đồ ăn vẫy tay với mình, nói với cô rằng anh đã về, lời đến cổ họng chột nuốt vào trong bụng, cô hoàn toàn không biết phải mở miệng thế nào, cô có chút sợ hãi, sợ nghe được đáp án từ trong miệng anh, nếu sự thật giống như những gì Trần Tích Nhuê đã nói, vậy cô cũng không biết mình phải làm gì nữa.

Cô nhìn Thẩm Lạc Dương thành thạo rửa thức ăn, anh cúi đầu, tóc ngắn đen nhánh ngoan ngoãn rơi trên trán anh, sống mũi cao thẳng, hơi mím môi.

Thẩm Lạc Dương cảm nhận được ánh mắt của Hứa Kiều, không khỏi ngẩng đầu nhìn cô.

"Thật sự đói lắm à?"

Hứa Kiều không nói gì, chỉ đi qua, từ phía sau ôm lấy vòng eo nhỏ rắn chắc của Thẩm Lạc Dương, cô áp mặt mình lên tấm lưng rộng lớn của anh.

Thẩm Lạc Dương cảm giác được sau lưng truyền đến xúc cảm ấm áp, trong lòng liền mềm nhũn.

"Hôm nay em có hơi lạ."

"Không.. Không có, anh mau làm đồ ăn đi." Hứa Kiều buông eo anh ra.

Thẩm Lạc Dương cũng không nghĩ nhiều, rửa đồ ăn xong liền đặt lên thớt, nghiêm túc thái đồ ăn.

"Đúng rồi, Thẩm Lạc Dương, anh kể cho em nghe chuyện trước kia của anh đi." Tay cô chống trên bồn rửa, nhìn anh hỏi.

"Chuyện trước kia là chuyện gì?" Thẩm Lạc Dương một bên nhanh chóng thái rau, một bên hỏi lại cô.

Hứa Kiều cắn cắn môi, "Chính là... chuyện trong quân đội của anh."

Hứa Kiều vừa dứt lời, động tác thái rau của Thẩm Lạc Dương dừng một chút.

Cô nhìn thấy tay anh rõ ràng có hơi cứng lại, trong lòng liền chùng xuống.

"Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?" Anh hỏi, sau đó tiếp tục thái rau.

"Không có gì, chỉ muốn hỏi một chút, bởi vì chúng ta ở bên nhau lâu rồi, mà anh cũng không kể chuyện trước kia cho em nghe."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Edit: Mộc Tử Đăng

"Không có gì, chỉ muốn hỏi một chút, bởi vì chúng ta ở bên nhau lâu rồi, mà anh cũng không kể chuyện trước kia cho em nghe." Hứa Kiều vừa hỏi vừa quan sát sắc mặt của Thẩm Lạc Dương.

Đôi mắt Thẩm Lạc Dương bỗng nhiên trở nên rất thâm trầm, dường như lóe lên sự đau xót.

"Chuyện trước kia có gì hay đâu, không phải mọi chuyện đều đã qua hết rồi sao."

Anh nhàn nhạt cười một cái, nhưng trong mắt Hứa Kiều lại là sự miễn cưỡng.

Trong lòng Hứa Kiều ngay lập tức trĩu nặng như bị đá đè, làm cô có chút khó thở, cô hơi rũ mi mắt xuống.

Thẩm Lạc Dương thấy cô yên lặng không nói lời nào, hỏi: "Làm sao vậy?"

Hứa Kiều không trả lời anh, cô dường như đang giãy giụa.

Sau một lúc lâu.

Cô ngẩng đầu.

"Thẩm Lạc Dương, em muốn biết chuyện trước kia, kể cho em nghe."

Ánh mắt của cô rất kiên định, ngay cả ngữ khí cũng kiên định theo.

Hứa Kiều đang cho anh một cơ hội để anh giải thích rõ mọi chuyện.

Nhìn biểu cảm nghiêm túc của Hứa Kiều, Thẩm Lạc Dương không khỏi đặt dao xuống.

Trong đôi mắt thâm thúy của anh không biết đang nghĩ gì, anh nhìn chằm chằm vào đồng rau đã được thái, nửa ngày không phản ứng lại, anh không biết, Hứa Kiều phân vân mãi mới hỏi anh, mà bây giờ chính anh cũng đang phân vân không biết có nên nói cho cô nghe không.

"Kiều Kiều..." Anh ngẩng đầu nhìn cô.

"Dừng, đừng nói nữa, giờ em không muốn nghe." Hứa Kiều mở miệng cắt ngang lời anh nói, sau đó trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Cứ như vậy, bầu không khí giữa hai người dần trở nên vi diệu.

Vào lúc ăn cơm, Hứa Kiều một câu cũng không nói với Thẩm Lạc Dương.

Tuy Thẩm Lạc Dương vẫn luôn nhấn mạnh với Hứa Kiều, khi ăn cơm không được nói chuyện, đây là thói quen xấu.

Nhưng những lời này nói với Hứa Kiều đều vô nghĩa, vừa ngồi vào bàn ăn cơm cô liền nói nhiều vô cùng, lời kéo Thẩm Lạc Dương nói đông nói tây, nói không ngừng, mà Thẩm Lạc Dương lại là người ăn cơm không nói chuyện cho nên trên bàn cơm anh đóng vai một người lắng nghe.

Bất tri bất giác, anh cũng hình thành thói quen này, mà hôm nay Hứa Kiều đột nhiên không nói gì, chỉ an tĩnh ngồi ở đó ăn cơm, cô cúi đầu, mặt mày ôn hòa, điều này ngược lại làm anh có chút không quen.

Sau khi ăn xong, Hứa Kiều chủ động lau bàn.

"Đừng động, để anh lau cho." Thẩm Lạc Dương nhìn cô bức bối cảm lấy chén đĩa đang chuẩn bị đi vào phòng bếp, anh liền đuổi tay cản cô lại bỗng phát hiện tay cô có chút lạnh.

Hứa Kiều thấy anh lấy chén đĩa trong tay mình cũng không tranh giành nữa.

"Em đi tắm đây." Cô nói.

Thẩm Lạc Dương: "Ừ, đi đi."

Anh nhìn bóng dáng Hứa Kiều, không kiềm được nhú mày.

Anh cầm chén đứng đó một lát, sau đó mới đi vào phòng bếp.

****

Hứa Kiều đi vào phòng tắm, cảm xúc cô luôn cố gắng khắc chế giờ này đã không nhịn được nữa, cô cảm thấy trong ngực vô cùng bức bối như có một đồng lửa trong đó, nóng rực làm cô khó chịu, cô vào lúc này tâm loạn như ma.

Nói thật, cô thực sự không thích bản thân mình như vậy, cô phát hiện, sau khi yêu nhau với Thẩm Lạc Dương, cô đã không còn là chính mình nữa, quả nhiên người ta nói đúng, yêu rồi đầu óc liền trở nên mụ mị, mà cô đúng là vậy thật, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Cô cảm thấy mình quá để ý Thẩm Lạc Dương, từ lúc bắt đầu, cô đã ở thế bị động, trong tình yêu, ai để ý nhiều, người đó liền ở thế yếu, cô luôn cảm thấy giữa hai người bọn họ, cô mới là người duy trì tình cảm này, giống như vừa rồi, cô không nói gì, Thẩm Lạc Dương cũng sẽ không tìm đề tài nói chuyện với cô.

Cô đột nhiên có chút vô lực, có chút bất đắc dĩ, cô quá ý lại Thẩm Lạc Dương, ý lại đến cuối cùng hoàn toàn lấy anh làm trọng tâm trong cuộc sống, anh cắm rễ bảy năm trong lòng cô, thật vất vả mới được ở cạnh anh, bởi vì quá quý trọng, cũng quá cẩn thận, cho nên hiện tại cô mới khó chịu như thế này.

Trước kia cô chưa từng có nghĩ đến mình sẽ có ngày này, thật ra thì ban đầu cô lựa chọn ở cạnh anh đã quá vội vàng, cô cũng không nghĩ gì nhiều, ở bên anh bị hôn đến choáng váng đầu óc, bây giờ mới cẩn thận nghĩ lại, cô đột nhiên phát hiện, lúc bọn họ quyết định ở bên nhau, Thẩm Lạc Dương thậm chí còn chưa tỏ tình với cô.

Giờ nhớ đến những lời nói của Trần Tịch Nhuế, liền cảm thấy trong lòng quặn đau, vào thời thanh xuân của Thẩm Lạc Dương, đã từng có một cô gái đồng hành với anh, chính cô cũng biết, thanh xuân của Thẩm Lạc Dương, cả đời này cô sẽ không có cơ hội tham dự, cô chột hận chính mình vì sao lại không sinh ra sớm hơn mấy năm, nếu có thể sinh sớm hơn mấy năm có phải cô cũng sẽ đồng hành với anh qua năm tháng như vậy?

Bây giờ cô đã không khống chế được bản thân suy nghĩ miên man, bởi vì cô cũng không biết mình có nên tin tưởng Thẩm Lạc Dương hay không, cô có nên tin tưởng anh vô điều kiện hay không.

Những chuyện này xảy đến quá kỳ quặc, làm rối tung hết cả mọi thứ, hết thấy đều quá trùng hợp.

Trần Tịch Nhuế nói, đôi mắt của cô rất giống Tống Mân, mà cô lại giống như Tống Mân, đều bị kẻ xấu bắt để uy hiếp Thẩm Lạc Dương, và cô cũng lựa chọn y như Tống Mân.

Hứa Kiều cảm thấy đầu mình rất đau, giờ cô không muốn nghĩ gì nữa, chỉ muốn đầu óc thanh tỉnh đôi chút, cô mở vòi sen ra, nhắm mắt lại để che đi phần nào chua xót, nói thật, cô hy vọng sẽ có người xuất hiện nói cho cô biết bây giờ cô phải làm sao.

Thẩm Lạc Dương rửa chén xong, vào phòng ngủ thì nghe được tiếng nước chảy truyền ra từ trong phòng tắm.

Ánh mắt anh dừng trên cánh cửa phòng tắm, không biết nghĩ cái gì, một lát sau, anh nhấc chân đi qua, đi đến cửa phòng tắm.

Hứa Kiều đang nhắm mắt dưỡng thần chợt nghe được tiếng bước chân bên ngoài, cô biết, Thẩm Lạc Dương đang đi tới, cô cảm giác được anh đứng ngay trước cửa, vì thế cô cũng không khỏi ngẩng đầu lên nhìn.

Cánh cửa ngăn cách cả hai người.

Bên trong là cô, bên ngoài là anh.

Hai người đều nhìn nhau, nhưng không có một ai nói chuyện.

Thẩm Lạc Dương muốn đuổi tay gõ cửa, anh muốn nói chuyện với Hứa Kiều, nhưng tay anh nâng lên giữa không trung vẫn không hạ xuống được.

Anh đứng đó một hồi, cuối cùng chậm rãi xoay người đi ra ngoài.

Hứa Kiều cảm nhận được tiếng bước chân rời đi của Thẩm Lạc Dương, thân thể căng thẳng cũng thả lỏng, cô nhắm mắt lại, thở ra một hơi, đôi tay vô lực vịn vào bồn tắm bên cạnh.

Thẩm Lạc Dương đi ra ngoài, trực tiếp đi đến ban công, anh vươn tay chống vào lan can.

Trời dường như sắp vào thu, thời tiết có hơi lạnh, gió thổi lọt vào trong quần áo anh mang theo một cái lạnh nhàn nhạt.

Mái tóc đen nhánh của anh bị gió thổi có hơi rối, đôi mắt đen láy của anh đang nhìn về phương xa, một lát sau, anh thở dài một hơi, sau đó lấy bật lửa và thuốc lá từ trong túi quần ra.

Rút một điếu thuốc trong hộp rồi đưa đến bên miệng ngậm lại.

"Lạch cạch". Thanh âm bật lửa vang lên.

Ánh lửa màu cam chiếu lên khuôn mặt có chút mệt mỏi của Thẩm Lạc Dương.

Thuốc lá bắt lửa.

Trong không khí nhanh chóng lan ra mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Ngón tay thon dài của Thẩm Lạc Dương kẹp điếu thuốc, anh dùng sức hút mạnh một hơi, sau đó lại chậm rãi nhả ra, làn khói mỏng phả ra từ trong miệng anh, rồi bị gió cuốn lấy và biến mất.

Thật ra sau khi ở cạnh Hứa Kiều, anh rất ít khi nghĩ đến chuyện trước kia, bởi vì ở cạnh cô thật sự rất vui vẻ, mỗi một phút mỗi một giây trong lúc lơ đãng cô đều sẽ mang đến cho anh sự ngạc nhiên, ở cạnh cô anh mới cảm thấy cuộc sống mình trở nên phong phú vô cùng.

Anh thích một cuộc sống như vậy, anh thích nấu những món cô thích ăn, anh thích cô mỗi khi làm nũng chơi xấu với mình, thích cái loại cảm giác vào mỗi buổi sáng khi thức dậy sẽ nhìn thấy cô đầu tiên.

Anh biết Hứa Kiều đang giận mình.

Cô hỏi chuyện trước kia, anh biết hẳn nên nói ra hết với cô, không cần dấu diếm cô điều gì, nhưng anh lại làm không được, không đành lòng, bởi vì chính bản thân anh còn không tự làm dịu được nỗi đau này, anh không muốn cô phải gánh vác với mình, anh không muốn cô khổ sở.

Tàn thuốc chậm rãi rơi xuống cho đến khi gần hết điếu thuốc.

Anh thở ra một hơi, sau đó tiếp tục lấy ra một điếu thuốc khác ngậm vào miệng, bật lửa, chậm rãi nhả khói ra.

Giống như lúc này, cũng chỉ có thuốc lá mới có thể làm dịu bớt nỗi khổ tâm của anh.

Tuy rằng mọi người đều biết, thuốc lá không hề tốt cho sức khỏe, nhưng những thứ này giống như anh tức vậy, chạm vào một lần liền không thể dứt bỏ được.

***

Hứa Kiều tắm xong đi ra, nhìn thoáng qua phòng ngủ, trống không, Thẩm Lạc Dương không ở trong này, không biết vì sao, trong lòng cô lập tức căng thẳng.

Cô đi ra mở cửa, nhìn bên ngoài một chút.

Trong phòng khách cũng không thấy anh đâu, phòng bếp cũng không có.

Hứa Kiều không khỏi khản trương, đã trễ thế này, anh sẽ đi đâu chứ?

Vì thế cô đi ra ngoài, muốn gọi tên anh nhưng cổ họng lại khô khốc, không nói nên lời, mà lúc này, ánh mắt cô vừa lúc dừng ngay chỗ ngoài ban công.

Nhìn xuyên qua cửa kính ban công, cô thấy anh yên tĩnh đứng đó, trong miệng ngậm một điếu thuốc, cô không biết anh đã đứng đó bao lâu nhưng tàn thuốc dưới chân anh rất nhiều.

Lúc anh hút thuốc, rất đau đớn, cả người giống như bị đau thương bao phủ, làm Hứa Kiều muốn khóc, cái mũi ề ảm, hốc mắt hơi đau.

Cô theo bản năng đi qua, nhưng đang tới gần tivi, bước chân cô bỗng dừng lại.

"Trước kia anh ấy chưa từng hút thuốc nhưng về sau lại như bị nghiện."

Giọng nói của Trần Tịch Nhuế đột nhiên vang lên trong đầu cô.

Lần đầu tiên cô thấy anh hút thuốc, cũng là cái dáng vẻ này, đứng trước ban công nhà anh như vậy, bị khói thuốc bao quanh, cả người đều toát lên vẻ đau thương tuyệt vọng, lúc ấy, có phải anh đang nhớ đến cô ấy không, và bây giờ cũng thế.

Hứa Kiều đứng đó thật lâu, cô nhìn Thẩm Lạc Dương hút hết thuốc này đến thuốc kia giống như lên cơn nghiện.

Theo lý mà nói, dựa theo tính cách của Thẩm Lạc Dương, lúc cô đi đến anh không có khả năng không nghe được tiếng bước chân của cô, nhưng từ lúc cô bước đi đến bây giờ anh không hề phát hiện ra, điều này chứng minh anh quá xuất thần, vì quá xuất thần nên mới không để ý đến.

Hứa Kiều nhấp môi, sau đó xoay người trở vào phòng ngủ.

Cô không muốn nhìn thấy anh như vậy, nếu anh muốn ở ngoài hóng gió lạnh hút thuốc thì cứ như vậy đi, dù sao thân thể của anh rất cường tráng, không sợ sinh bệnh, anh muốn hoài niệm thì cứ hoài niệm đi, tốt nhất là đứng cả đêm ở đó để hoài niệm!

Thẩm Lạc Dương không biết mình đã hút bao nhiêu thuốc, đến cuối cùng sờ trong hộp không còn thuốc nào anh mới phát giác được, anh cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, toàn bộ đều là tàn thuốc.

Anh thật sự đã hút nhiều như vậy.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua phòng ngủ, xuyên qua khe cửa anh nhìn thấy đèn trong phòng đã tắt.

Khóe miệng anh không kiềm được cong lên sau đó đi về phía phòng ngủ.

Tác giả có lời muốn nói:

Đọc đến đây có lẽ các bạn sẽ nghĩ Kiều ca rất yếu đuối, Thẩm đại ca có chút lo trước lo sau, dong dài, nhưng tôi muốn phân tích Hứa Kiều một chút.

Nói thế nào nhỉ, thật ra ngay từ đầu đã dự tính Hứa Kiều là người có tính cách như vậy, ở trước mặt người khác cô ấy là một người hấp tấp, thẳng thắn, hào phóng.

Theo như mọi người mà nói, với tính cách này của Hứa Kiều nên trực tiếp đi lên hỏi rõ, giải quyết xong xuôi mọi chuyện, nhưng mọi người đừng bỏ qua, thật ra Hứa Kiều cũng là người có nội tâm rất yếu ớt, chỉ là cô ấy không biểu hiện ra bên ngoài, cô ấy luôn dấu sự yếu ớt của mình vào tận sâu trong đáy lòng, hơn nữa bởi vì chuyện của mẹ, nên cô ấy dường như quá mức ỷ lại Thẩm Lạc Dương.

Không biết các bạn có cảm giác như vậy hay không, mặc kệ là tình bạn hay tình yêu, quá mức ỷ lại sẽ sợ bị tổn thương, trở nên yếu đuối, thậm chí không có lòng tự trọng, mà Hứa Kiều chính là người mâu thuẫn như vậy, hơn nữa nguyên nhân do gia đình cô ấy nên mới tạo nên tính cách hiện giờ của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Edit: Mộc Tử Đăng

"Chị Kiều hôm nay sao vậy, cảm giác chị ấy rất ư ể oải." Tiểu Mộng dùng tay vỗ Chu Nguyễn bên cạnh.

Chu Nguyễn ngẩng đầu nhìn qua.

Hứa Kiều đang cầm giẻ lau bàn, chuyện này không có gì kỳ quái, nhưng cô đã đứng đó ngăn người cả nửa giờ cũng không phản ứng gì, chỉ máy móc lau chùi, hai mắt vô thần nhìn mặt bàn.

"Không biết, hôm nay chị ấy đến sớm, trạng thái không đúng lắm." Chu Nguyễn cau mày nói.

"Có phải có tâm sự gì không?"

"Nhìn dáng vẻ này thì đúng là vậy."

Hứa Kiều ngày thường là một bà chủ rất năng động, rất ít khi thấy cô thất hồn lạc phách như vậy, nhìn không có tinh thần gì cả, thậm chí nói chuyện với cô mà cô cũng không phản ứng lại.

Chu Nguyễn nhìn một hồi, sau đó buông giẻ lau xuống, đi qua phía cô.

Lúc cô ấy đi đến trước mặt Hứa Kiều, Hứa Kiều không phản ứng gì, vẫn tiếp tục lau bàn.

Chu Nguyễn mở miệng gọi: "Chị?"

Hứa Kiều không có một chút phản ứng, dường như đang chìm trong thế giới của riêng mình.

"Chị?" Chu Nguyễn hơi nâng cao giọng hơn.

Hứa Kiều lúc này mới phản ứng lại, cô có chút ngơ ngác ngẩng đầu.

"A? Làm sao vậy?" Cô hỏi.

"Em còn muốn hỏi chị, chị bị sao vậy hả?"

Hứa Kiều nhìn cô ấy, "Chị? Chị thì có sao chứ."

Chu Nguyễn thở dài một hơi, trêu chọc nói: "Chị đứng đây lau cái bàn này gần nửa giờ rồi, cứ lau tiếp không chừng lau luôn cả lớp nước sơn đấy."

Nghe vậy, Hứa Kiều không khỏi nở nụ cười, chỉ là có hơi chút miễn cưỡng, cô trực tiếp bỏ giẻ lau xuống rồi đi qua cái bàn bên cạnh.

"Nói bậy, nếu lớp nước sơn bị chị lau như vậy mà tróc ra, chị sẽ đi kiện người bán."

Chu Nguyễn cũng ngồi xuống, cô ấy hơi nghiêng người về phía trước.

"Chị, có phải chị cãi nhau với anh rể không?"

Chu Nguyễn vừa nói xong, biểu cảm của Hứa Kiều liền có hơi biến đổi, có chút cứng đờ, nhưng chỉ trong vài giây, cô nhanh chóng hồi phục lại.

"Chị và anh ấy cãi nhau gì chứ?"

Thật ra, nếu cô âm ỉ với Thẩm Lạc Dương, anh cũng sẽ không thêm âm ỉ với cô.

"Không cãi nhau, sao hôm nay chị lạ lạ sao ấy?"

"Lạ lạ thì xác định cãi nhau hả?" Hứa Kiều hỏi lại cô ấy.

"Ngoại trừ anh ấy ra thì ai có thể làm thay đổi cảm xúc của chị chứ?" Chu Nguyễn bĩu môi.

Hứa Kiều hơi sùng sốt, cô chưa từng nghĩ về điều đó, Thẩm Lạc Dương có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của cô, anh dễ dàng điều khiển trong tay.

Trên thế giới này, luôn tồn tại một người dễ dàng ảnh hưởng đến cảm xúc của bạn.

Mà hiện tại, Thẩm Lạc Dương chính là người đó.

Hứa Kiều trong lòng có chút hốt hoảng, nhưng cô không biết phải bộc lộ thế nào.

"Chị, đang nghĩ gì đó?" Chu Nguyễn thấy Hứa Kiều lại bắt đầu mất tập trung, cô ấy quơ quơ tay trước mặt Hứa Kiều.

Hứa Kiều duỗi tay nhẹ nhàng đẩy tay Chu Nguyễn ra.

"Đừng động, em quơ như vậy làm chị nhức đầu lắm."

Chu Nguyễn rút tay về liền bị Hứa Kiều đánh một phát.

"Đau quá." Cô ấy che tay lại, đáng thương nhìn Hứa Kiều.

Hứa Kiều buồn cười liếc cô ấy một cái.

"Chị nhìn xem em giả bộ đến bao giờ."

Vì thế hai người đều bật cười.

"Chị, chị xác định không có việc gì sao?" Chu Nguyễn lại lần nữa nói.

"Thật sự thật sự." Hứa Kiều vỗ vỗ tay Chu Nguyễn.

Chu Nguyễn nhìn cô một lát, nhìn thấy trên mặt cô ngoài trừ bình tĩnh ra thì không còn gì nữa.

"Được rồi, em đi làm việc đây."

"Đi đi." Hứa Kiều hơi cúi đầu, sau đó xua tay với cô ấy.

Chu Nguyễn lúc này mới rời đi.

Hứa Kiều thấy Chu Nguyễn đi rồi, sau đó cầm giẻ lau tiếp tục lau bàn, nhưng lau một hồi, lại nhớ ra cái bàn đã được lau khá lâu rồi.

Do đó cô bình tĩnh đứng lên, đi đến cái bàn khác tiếp tục máy móc lau chùi.

***

Buổi chiều, lúc tan làm, Hứa Kiều không về nhà, mà đi đến trung tâm mua sắm.

Con gái chính là như vậy, tâm trạng không tốt thì thích đi mua sắm nhất, mua được đồ cho mình tâm trạng sẽ tốt lên, Mao gia gia* bị tiêu xài như vậy do tâm tình không tốt, thật xin lỗi Mao gia gia.

(*Mao gia gia: Nhân dân tệ.)

Hứa Kiều đi vào trung tâm mua sắm rồi đi thẳng đến nơi bán son môi.

Nghe nói cả đời con gái sẽ ăn 3.6 cân son môi, cho nên Hứa Kiều rất cẩn thận lựa chọn, cô không muốn mình ăn đồ không tốt vào bụng.

Hứa Kiều trực tiếp đi đến cửa hàng son SYL, cô rất thường dùng son hiệu SYL nên đối với cửa hàng son này cô xem như là khách hàng thân thuộc.

Cô khá thích dòng son SYL số 14, màu này giống như màu rượu Rum.

Thật ra chiều nay, Hứa Kiều đã suy nghĩ rất nhiều, cô cảm thấy thay vì mình ở chỗ này suy đoán lung tung thì nên đi tìm Thẩm Lạc Dương hỏi rõ ngọn nguồn.

Cô không thể chỉ nghe một mình Trần Tịch Nhuế nói được, hơn nữa Trần Tịch Nhuế khẳng định là cố ý, cô ta muốn cô và Thẩm Lạc Dương bất hòa, bọn cô bất hòa người vui nhất chính là cô ta, nhưng thật xin lỗi cô không muốn theo ý cô ta.

Theo giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô tuyệt đối tin tưởng, Trần Tịch Nhuế thích Thẩm Lạc Dương, chuyện này không sai đâu được.

Nhưng lần trước cô ta đã nói, Tống Mân là bạn gái của Thẩm Lạc Dương, còn cô ta và Tống Mân lại là bạn bè thân thiết, thích bạn trai của bạn thân thật ghê tởm, đừng nói đến việc Tống Mân đã chia tay với Thẩm Lạc Dương, bây giờ cô ta còn chằm ngồi ly gián, nghĩ lại quả thật buồn nôn.

Nghĩ đến đây, tâm tình Hứa Kiều liền tốt hơn nhiều, cô nghĩ bây giờ phải nhanh chóng mua son, sau đó liền trở về hỏi Thẩm Lạc Dương, phải giải quyết hết tất cả mọi chuyện.

Tâm trạng tồi tệ của cô liền tốt lên rất nhiều, cô vui sướng ngắm son môi.

Hôm nay, Trần Tịch Nhuế cũng bớt chút thời gian đi mua sắm, cô ta đang nhìn vào gươngướm thử quần áo mới lên người chợt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, nhìn kỹ hơn đó không phải là Hứa Kiều sao?

Cô ta cười cười, nhìn thân ảnh trong gương một hồi, sau đó buông quần áo trong tay ra, đi về phía Hứa Kiều đứng cách đó không xa.

Hứa Kiều đang nhìn son môi, đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại.

"Hứa tiểu thư."

Trần Tịch Nhuế?

Hứa Kiều có chút im lặng, thế giới này nhỏ đến đáng sợ, khi bạn muốn gặp một người, chết sống cũng không gặp được, còn người mà bạn không muốn gặp lại dễ dàng gặp được.

Cô cười có lệ với cô ta.

"Chào, thật trùng hợp."

Trần Tịch Nhuế cười cười, sau đó nhìn thoáng qua son môi cô đang xem.

"Mua son môi?"

Hứa Kiều thật sự không muốn để ý đến cô ta, cô ta có nhìn hay không không liên quan đến cô.

Nhưng cô vẫn duy trì nụ cười trên mặt, gật gật đầu.

Cô duỗi tay cầm cây son số 14 lên.

"Cô thích màu số 14 sao?"

"Ừ."

Trần Tịch Nhuế nhìn thoáng qua các loại son môi trên quầy hàng, sau đó đột nhiên lấy màu số 13, là màu cam hồng, giơ lên trước mặt cô.

"Lấy cái này đi, Thẩm đại ca thích màu này nhất."

Hứa Kiều tròn mắt, cô hiện tại thật muốn phun một ngụm nước vào người cô ta, cô ta sao có thể sống đến bây giờ được nhỉ?

"Phải không, theo tôi biết thì Thẩm Lạc Dương càng thích màu số 14 hơn, bởi vì mỗi lần hôn nhau anh ấy đều liếm sạch son trên môi tôi." Cô mỉm cười nói.

Sau đó cô đã thành công nhìn thấy biểu cảm cứng đờ trên mặt Trần Tịch Nhuế, lập tức trong lòng có một lại cảm giác vô cùng sáng khoái.

Cô cầm son môi trong tay sau đó trực tiếp bước qua người cô ta chuẩn bị tính tiền.

"Thẩm đại ca trước kia đã nói với Tống Mân, anh ấy thích nhất màu son này, về sau muốn quên cô ấy nên đã đổi thành màu số 14 kia."

Thanh âm Trần Tịch Nhuế từ phía sau vang lên.

Hứa Kiều "a" một tiếng đầy lạnh lẽo, cô không khỏi dừng bước chân lại, sau đó xoay người nhìn Trần Tịch Nhuế.

Trong tay Trần Tịch Nhuế vẫn nắm chặt cây son kia, biểu cảm cô ta có chút khinh thường, giống như muốn gây chuyện với cô.

"Cô biết nhiều đấy nhỉ?" Giọng nói của cô mang theo sự châm chọc.

Mặt Trần Tịch Nhuế chợt hiện lên một tia mắt tự nhiên, nhưng nhanh chóng biến mất.

"Ừ, biết khá nhiều, dù sao quen biết cũng nhiều năm rồi, có vài điều rất rõ." Trần Tịch Nhuế nói.

Hứa Kiều nghe ra thành một chuỗi câu khoe khoang.

"Ừ, vậy đi." Cô cười nhàn nhạt.

"Đúng rồi, Hứa tiểu thư, cô đã đưa bùa bình an cho Thẩm đại ca chưa?"

Hứa Kiều nhìn dáng vẻ giả nhân giả nghĩa đó của cô ta cảm thấy có chút chán ghét.

"Có liên quan gì đến cô?" Cô trực tiếp không khách khí trả lời.

Cô đôi khi thật không biết nói gì, cô ta là cảnh sát Thái Bình Dương sao, quan tâm con mẹ nó thật rộng rồi đấy!

Đối mặt với Hứa Kiều đột nhiên thay đổi tính tình, Trần Tịch Nhuế còn có chút không phản ứng kịp.

Nhưng cũng chỉ một lát mà thôi.

"Tôi, tôi không có ý gì cả, chỉ là cái bùa bình an đó đối với Thẩm đại ca rất quan trọng, cho nên..."

"Cho nên cái gì mà cho nên, tôi muốn hỏi cô một chút, anh ấy là người đàn ông của tôi, cô không cảm thấy mình quan tâm quá nhiều rồi sao, cô cũng rảnh lắm đó!" Hứa Kiều trực tiếp mắng.

Trần Tịch Nhuế không nghĩ tới Hứa Kiều trước mặt nhiều người trực tiếp mắng cô ta, gương mặt trắng nõn lúc này có chút đỏ hồng.

"Thì cô là bạn gái của anh ấy, nhưng anh ấy vẫn là anh ấy, cô không thể giữ trong người mà không đưa cho anh ấy được." Trần Tịch Nhuế cũng mở miệng trực tiếp cãi lại.

Ngay lập tức xung quanh hai người đều tỏa ra mùi thuốc súng, hai người không cam lòng yếu thế nhìn đối phương.

"Cô câm miệng đi, Trần Tịch Nhuế, tôi thấy cô có lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết, đừng tưởng rằng tôi không biết cái chủ ý quỷ quái của cô."

"Tôi không hiểu cô đang nói gì?" Ánh mắt Trần Tịch Nhuế đột nhiên trở nên lạnh băng, bởi vì những lời này không chỉ một người nói với cô ta, cô ta nhớ lần trước Tống Tử Ngu cũng nói như vậy, lập tức cảm thấy trong lòng ngực dâng lên một trận bức bối.

"Cô đừng giả ngu, cô nghĩ tôi không biết cô thích Thẩm Lạc Dương sao?"

"Cô nói bậy gì đó!" Trần Tịch Nhuế giống như một con mèo bị người ta giẫm phải đuôi, ngữ khí liền trở nên bén nhọn, làm cho những người xung quanh

không khỏi nhìn về phía hai người.

"À, Trần Tịch Nhuế, cô thật là có bản lĩnh, thích bạn trai của bạn thân mình, không phải chỉ là chuyện ngày một ngày hai, hiện tại anh ấy đã chia tay với Tống Mân, cô lại bắt đầu chăm ngời ly gián, chắc cô muốn tôi và Thẩm Lạc Dương bất hòa đúng chứ?" Hứa Kiều khoanh tay trước ngực, bởi vì cô cao hơn Trần Tịch Nhuế, cho nên cô nhìn Trần Tịch Nhuế từ trên cao xuống, trong mắt đầy khinh thường.

Trần Tịch Nhuế luôn luôn cao ngạo, cô ta ghét người khác dùng loại ánh mắt này nhìn mình.

"Hứa Kiều, cô đừng nói hươu nói vượn!"

"Tôi có nói hươu nói vượn hay không, cô là người rõ nhất, nhưng tôi cảnh cáo cô, cô đừng làm chuyện xấu với tôi nữa, vô dụng thôi! Hơn nữa, cô làm vậy không thấy ghê tởm sao, còn xứng là bạn của Tống Mân nữa à?" Ánh mắt cô lạnh băng nhìn cô ta, sau đó liếc mắt một cái, rồi xoay người rời đi.

Trần Tịch Nhuế bị lời nói của Hứa Kiều hoàn toàn chọc giận.

"Hứa Kiều, cô cảm thấy mình cao thượng hơn ai hả! Nói đến cùng, không phải cũng chỉ là con gái của tiểu tam sao, mẹ cô lúc trước đã dùng không ít thủ đoạn mới gả cho cha cô đúng không?"

Lời Trần Tịch Nhuế nói ra giống như một con rắn độc, đưa cái lưỡi kinh tởm đó vào tai cô, đi vào nơi sâu nhất trong tai, trong phút chốc, mặt cô liền trở nên trắng bệch.

"Cô điều tra tôi?" Thanh âm của cô lạnh băng còn mơ hồ mang theo sự giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: Mộc Tử Đăng

"Cô điều tra tôi?" Thanh âm cô lạnh băng còn mơ hồ mang theo sự giận dữ.

Trần Tịch Nhuế nhìn Hứa Kiều, không biết vì sao bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, cô ta thậm chí còn cảm giác phía sau lưng đã đổ không ít mồ hôi lạnh.

Nhưng cho dù là vậy, cô ta vẫn đứng thẳng lưng nhìn cô.

"Điều tra thì thế nào, nếu không điều tra, sao tôi có thể biết được cô có nhiều chuyện không muốn người khác biết chứ, gia đình của cô quá xuất sắc đấy." Trần Tịch Nhuế cười nói.

Hứa Kiều cảm thấy nụ cười trên mặt cô ta quá chói mắt, tay cô gắt gao nắm chặt lại, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ghê tởm!"

Trần Tịch Nhuế cười, "Từ ghê tởm là dành cho cô mới đúng, thứ sản phẩm của tiểu tam!"

"Cô câm miệng!"

"Cô sao hả, mẹ cô dám làm, liền không cho người khác nói..."

"A!" Một tiếng thét chói tai vang lên.

Mọi người xung quanh không hề e ngại gì nữa nhìn qua phía này.

Hứa Kiều dùng sức nắm tóc Trần Tịch Nhuế, dùng sức nắm chặt tóc trên đầu cô ta.

"Xin lỗi!"

"Hứa Kiều, cô điên rồi! Cô buông tay ra cho tôi!" Trần Tịch Nhuế bị đau, mắt lập tức nóng lên.

"Xin lỗi!" Hứa Kiều không hề buông tay, ngược lại nắm càng chặt hơn, hận không thể kéo luôn da đầu cô ta ra, miệng cô chỉ là lặp lại hai chữ này.

Trần Tịch Nhuế có chút buồn cười, "Cô mau buông tay, nghe không hiểu tiếng người sao!"

"Xin lỗi!"

"Tôi không xin lỗi đó, mẹ cô vốn dĩ là tiểu tam, bà ta chính là tiểu tam, cô chính là con gái của tiểu tam, còn giả dạng thành cao cái gì! A---!"

Hứa Kiều kéo tóc cô ta, sau đó buông ra, lúc cô ta còn chưa đứng lên liền nắm lấy cổ áo cô ta.

"Cô muốn chết sao?" Ánh mắt cô lúc này vô cùng lạnh lẽo.

Trần Tịch Nhuế bị cái lạnh trong mắt cô làm cho sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên cô ta hận mình không cao, vì sao không cao thêm chút nữa, cô ta bị Hứa Kiều dùng một tay xách lên, cảm thấy thật mất mặt, trên mặt cũng liền hiện lên vẻ khó chịu.

Cô ta nhân cơ hội vươn tay kéo lấy tóc Hứa Kiều.

Cô nghĩ rằng mình thả tóc thì sẽ không sao à?

Hứa Kiều bị cô ta kéo tóc, liền thấy đau, cô buông cổ áo cô ta ra, rồi cũng đưa tay kéo tóc cô ta.

Ngay lập tức hiện trường hỗn loạn cực kỳ.

Hai cô gái cứ đứng trong trung tâm mưa sấm đánh nhau, hơn nữa còn là hai người rất xinh đẹp.

Hai người đều kéo tóc của nhau không chịu buông tay, đôi mắt cả hai đều đỏ bừng cả lên.

"Tôi bảo cô xin lỗi, cô có nghe hay không?"

"Nghe, nhưng tôi không muốn đấy!"

"Cô thật sự muốn tìm chết hả?"

"Hứa Kiều, cô có phải đã xem thường tôi quá rồi không?" Trần Tịch Nhuế cười lạnh một tiếng.

Cô ta buông tóc Hứa Kiều ra, sau đó một tay nắm lấy vai Hứa Kiều, tay kia nhanh chóng gấp lại rồi hướng về phía bụng cô.

Hứa Kiều nhất thời không phòng bị, bị cô ta dùng sức đánh một cái, không khỏi cảm thấy một trận run rẩy, sự đau đớn trong nháy mắt khiến mặt cô trắng bệch.

Trần Tịch Nhuế tuy rằng là quân y, nhưng ở trong quân đội cũng đã lăn lộn nhiều năm, sao có thể không biết vài thế võ chứ?

Hứa Kiều cảm thấy bụng mình đau muốn chết, cảm giác này chắc chắn Trần Tịch Nhuế đã dùng lực rất lớn, không hề có một chút lưu tình.

Vừa rồi cô quá tức giận nên đã chọn cách đánh nhau trực tiếp nhất của phụ nữ, nắm tóc, hoàn toàn quên thuật phòng thân mà Thẩm Lạc Dương đã dạy ra sau đầu, hiện tại Trần Tịch Nhuế dùng chiêu thức võ thuật như vậy, cô mới nhớ, mình cũng được Thẩm Lạc Dương dạy mà.

Cô chịu đựng cơn đau ở bụng, dùng sức ở chân đạp vào chân Trần Tịch Nhuế.

Trần Tịch Nhuế lập tức bị đau, thừa dịp không có gì cản trở, cô dùng sức tránh khỏi cánh tay của Trần Tịch Nhuế rồi chế trụ tay cô ta ở sau lưng.

Trần Tịch Nhuế cũng đau đến sắc mặt tái nhợt, cô ta cảm giác tay phải của mình bị Hứa Kiều vặn gãy rồi, mồ hôi lạnh từ trên mặt chảy xuống.

Mọi người gần đó đều bị các cô làm sợ ngây người, ngay từ đầu họ đều cho rằng chỉ là phụ nữ đánh nhau thôi nhưng không ngờ hai người này vậy mà có võ, nên trong đám người không ai dám tiến lên hỗ trợ, nếu đây là đàn ông đánh nhau thì có thể lên khuyên can đôi chút nhưng là hai người phụ nữ thì không có cách nào.

Phụ nữ đánh nhau đàn ông không nên nhúng tay, bởi vì bạn không hề biết được, hai người phụ nữ đang đánh nhau bị đàn ông ngăn cản có đôi khi sẽ hợp sức lại mà đánh sang người đàn ông.

"Không nói xin lỗi?"

"Năm mơ!"

"Chị Ý, hình như phía trước có người đánh nhau?"

"Chúng ta quan tâm làm gì?" Hứa Ý lãnh đạm nói.

Trợ lý lập tức ngượng ngùng không nói gì nữa, nhưng đôi mắt vẫn không kiềm được nhìn sang đó, đang nhìn mặt hai người phụ nữ đó đột nhiên cô ta kêu lên.

"Chị Ý, đó là chị Kiều!"

Hứa Kiều?

Nghe vậy, Hứa Ý còn đang cúi đầu bỗng nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Hứa Kiều bị người ta kéo tóc.

Cô ấy không khỏi hừ một tiếng rồi nhanh chóng đi qua.

Trợ lý nhìn Hứa Ý đi nhanh qua đó, cảm thấy thật ra Hứa Ý vẫn luôn quan tâm đến Hứa Kiều.

Hứa Ý đi đến liền thấy Hứa Kiều đang bị kéo tóc hơn nữa còn ở thế yếu, cô có chút chật vật, trên mặt có thể nhìn thấy vết cào rõ ràng, hơn nữa tập trung chủ yếu ở dưới cằm.

Hứa Ý liền bước qua, duỗi tay giữ chặt vai người còn lại.

"Cô đang làm gì hả!" Thanh âm của cô ấy rất lạnh.

Trần Tịch Nhuế nhìn cũng không thèm nhìn, duỗi tay đẩy cánh tay của cô ấy ra.

Hứa Ý hôm nay mang giày cao gót, bị cô ta đẩy như vậy liền không đứng vững, lao đảo ngã ra sau, cô ấy bị đau đến sắc mặt thay đổi.

Hứa Kiều thấy Hứa Ý té lăn ra đất, "Hứa Ý?" Cô mở miệng gọi.

Hứa Ý trợn mắt, hai người này quá cuồng loạn rồi, cô ấy cứ nghĩ có thể nói chuyện tốt một chút nhưng hiện tại thấy không thể nào nói được nữa, vì thế cô ấy đứng lên, kéo lấy cổ áo của Trần Tịch Nhuế.

Cho nên ban đầu hai người đánh nhau liền biến thành ba người, ba người nhanh chóng đánh túi bụi, dùng phương thức trực tiếp nhất để dùng, nào là kéo tóc, cào hay là véo.

Cũng bởi vì chuyện này nên ba người trực tiếp bị đưa vào đồn cảnh sát.

Ba người ngồi trên ghế, đầu tóc xốc xếch, trên mặt đều là vết thương, đặc biệt là người thấp nhất kia, thoát nhìn trông rất ôn hòa, so với hai người kia thì là người bị thương nặng nhất, trán đều đã rỉ máu, hơn nữa đáng vẻ còn rất đáng thương.

Còn nhìn qua hai người kia đều lạnh lùng khoanh tay trước ngực.

"Chùng nào chúng tôi mới có thể rời đi?" Hứa Kiều nhìn thoáng qua vị cảnh sát đối diện, nhàn nhạt hỏi.

Cảnh sát trực ban nhìn cô một cái, "Gọi người thân tới bảo lãnh mới có thể đi."

Hứa Kiều vô lực đỡ trán, sau đó lấy di động ra chuẩn bị gọi cho Thẩm Lạc Dương, lại phát hiện di động của mình đã tắt máy, mà lúc này, cô đột nhiên nghe được giọng nói của Trần Tịch Nhuế ở bên cạnh.

"Thẩm đại ca, hiện giờ em đang ở đồn cảnh sát, anh có thể đến đón em không?"

Hứa Kiều không khỏi buông di động trong tay xuống, cô nhìn Trần Tịch Nhuế đang gọi điện thoại, sau đó vươn chân, đá vào cái ghế của Trần Tịch Nhuế một cái tạo ra âm thanh ma sát bèn nhọn.

Trần Tịch Nhuế bị giật mình kêu lên một tiếng rồi trực tiếp tắt máy.

"Làm gì! Làm gì! Đây là đồn cảnh sát đó!" Cảnh sát ngồi đối diện bỗng rống lên.

"Rầm" một tiếng đập mạnh tay xuống bàn.

"Đến đây rồi còn chưa chịu đứng không, giam giữ các cô vài ngày mới thoải mái hả!"

Thân thể Hứa Kiều hơi run lên, Hứa Ý đứng lúc duỗi tay kéo Hứa Kiều lại.

"Ngồi yên cho tôi!"

Nghe được giọng nói của Hứa Ý, cô nhìn cô ấy một cái, nhìn thấy vết cào đỏ trên mặt cô ấy thì không nói nữa, yên lặng ngồi đó.

Cô muốn ngồi đây chờ Thẩm Lạc Dương đến sẽ giúp ai!

"Hai người các cô, qua bên kia ngồi!" Cảnh sát chỉ một góc gần đó, hiện tại anh ta chỉ muốn cách ly ba người này với nhau.

Hứa Kiều không nói chuyện, cũng không nhúc nhích, Hứa Ý đứng dậy, nhàn nhạt nhìn cô một cái, Hứa Kiều lúc này mới đứng lên, sau đó hai người đi

đến góc đó.

Ngồi xuống, Hứa Ý trầm mặc một hồi, sau đó lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại.

"Này, tôi đồn cảnh sát đón tôi, cho anh nửa giờ, không đến thì tự gánh lấy hậu quả!"

Nói xong, trực tiếp tắt máy, sau đó bỏ điện thoại di động vào túi, rồi khoanh tay trước ngực.

Thời gian chờ đợi luôn rất lâu, không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng bước chân.

"Xin hỏi Trần Tịch Nhuế có ở đây không?"

Nghe được thanh âm quen thuộc, Hứa Kiều cố gắng kiềm chế bản thân để không quay đầu lại, mà Trần Tịch Nhuế bên cạnh cô cũng không ngồi yên, liền đứng dậy đi qua.

"Thảm đại ca!"

Thẩm Lạc Dương nhìn thoáng qua Trần Tịch Nhuế mặt đầy vết thương.

Anh mới vừa tan làm, định gọi hỏi Hứa Kiều xem tối cô muốn ăn gì để đi siêu thị mua nhưng gọi mãi cho cô vẫn ở trạng thái tắt máy, mà vừa lúc Trần Tịch Nhuế lại gọi đến, nói mình đang ở trong đồn cảnh sát.

Anh tự hỏi một chút, mặc dù anh và Trần Tịch Nhuế không thân quen lắm, nhưng cô ta đã gọi đến cũng không thể cự tuyệt được.

Anh đi qua.

Cảnh sát nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương.

"Bạn là người nhà của Trần Tịch Nhuế?"

Thẩm Lạc Dương không nói gì.

"Không phải người nhà không thể bảo lãnh."

"Thảm đại ca..."

Thẩm Lạc Dương nhìn cô ta một cái, sau đó gật đầu với vị cảnh sát đó.

"Ký tên ở đây."

Thẩm Lạc Dương nhìn tờ giấy cảnh sát đưa qua, sau đó "Soạt soạt" ký tên của mình.

"Đi thôi." Anh nhìn Trần Tịch Nhuế lạnh lùng nói.

"Uhm." Trần Tịch Nhuế gật đầu, sau đó đi theo sau anh.

Hứa Kiều ngồi trong góc nhìn Thẩm Lạc Dương cứ vậy mà rời đi, khóe miệng cô chột mang theo một nụ cười lạnh lùng, còn cả sự thất vọng và nản lòng.

"Hứa Ý!"

Lúc này, một người đàn ông vội vã tiến vào, trên người mặc tây trang giày da, trên trán còn có chút mồ hôi mỏng.

Hứa Ý?

Thẩm Lạc Dương còn đang chuẩn bị rời đi liền dừng bước.

Nếu anh không nhớ lầm, Hứa Ý là chị của Hứa Kiều.

Anh xoay người lại, tầm mắt quét một vòng trong đồn cảnh sát, sau đó cuối cùng dừng lại trên người Hứa Kiều đang ngồi trong góc.

Hứa Kiều nhìn anh, chỉ là đôi mắt cô rất lạnh, trên môi mang theo một nụ cười châm chọc.

Thẩm Lạc Dương ngay lập tức sợ hãi, trái tim trong nháy mắt chùng xuống.

"Hứa Ý, em không sao chứ?" Chung Hạo Thiên kéo Hứa Ý đến gần mình, nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

Chung Hạo Thiên nhìn thoáng qua, ngoại trừ trên mặt hơi đỏ và tóc rối ra thì không còn gì khác, tâm trạng treo lơ lửng dọc đường đi cũng buông xuống.

"Là ai! Là..."

"Bốp!"

Hứa Ý vươn tay đánh vào gáy anh ta một cái.

"Nói nhiều quá, lần đi ký tên đi."

Chung Hạo Thiên sờ sờ đầu, sau đó ngoan ngoãn đi ký tên. Chung Hạo Thiên ký xong cánh sát mới để các cô rời đi.

"Đều là con gái, có chuyện gì không thể ngồi xuống nói chuyện sao còn đi đánh nhau, còn muốn hai đánh một? Lần này để cho các cô được báo lãnh đó, lần sau thử đánh nhau nữa xem!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Edit: Mộc Tử Đăng

"Đi thôi." Hứa Ý nói với Hứa Kiều.

"Ừ." Hứa Kiều gật gật đầu.

Cô đứng dậy, sau đó đi theo Hứa Ý ra ngoài.

"Cô chính là Hứa Kiều, em gái của Hứa Ý?" Chung Hạo Thiên đưa đầu ra nhìn Hứa Kiều một cái.

Hứa Kiều lãnh đạm nhìn anh ta, không nói gì.

Chung Hạo Thiên sờ mũi, hơi xấu hổ, nhưng cô không nói gì, anh ta cũng biết.

Chỉ cần nhìn vào ánh mắt này, khẳng định là Hứa Kiều không sai, hai chị em đều giống nhau.

"Anh nói nhiều quá." Hứa Ý nhìn anh ta một cái.

Chung Hạo Thiên cười cười với cô ấy.

Hứa Kiều trực tiếp đi qua người Thẩm Lạc Dương, thậm chí một ánh mắt cũng không thèm cho anh.

Thẩm Lạc Dương liền giống như bị người ta bóp chặt lấy cổ họng, hai tay anh gất gao nắm chặt lại, trên mu bàn tay đều nổi lên gân xanh.

Trần Tịch Nhuế nhìn thoáng qua sắc mặt Thẩm Lạc Dương vào giờ phút này, đen đến dọa người, cô ta liền có chút chột dạ.

Thẩm Lạc Dương nhìn bóng dáng Hứa Kiều đã đi ra ngoài, liền nhanh chóng đuổi theo.

"Thẩm đại ca." Trần Tịch Nhuế cũng chạy theo sau anh ra ngoài.

Chung Hạo Thiên giúp Hứa Kiều mở cửa xe.

"Mời vào."

Hứa Kiều hơi hơi cong người chuẩn bị ngồi vào, nhưng giây tiếp theo, đã bị người khác nắm chặt cánh tay mạnh mẽ kéo lui về phía sau vài bước, rồi lọt vào một cái ôm ấm áp.

Vòng tay quen thuộc làm Hứa Kiều thiếu chút nữa đã rơi nước mắt.

Nhưng lý trí vẫn còn, cô nỗ lực ngăn nước mắt lại.

Hứa Kiều đột nhiên bị người ta kéo đi, Hứa Ý và Chung Hạo Thiên đều bị hoảng sợ.

Vẫn là Chung Hạo Thiên phản ứng trước.

"Anh định làm gì?" Giọng anh ta lập tức trở nên lạnh lẽo, đôi mắt đào hoa hẹp dài cũng mang theo ý lạnh.

"Anh là ai?" Ngay sau đó thanh âm Hứa Ý vang lên.

Thẩm Lạc Dương nhìn bọn họ một cái, nói: "Ngại quá, tôi là bạn trai của Kiều Kiều, Thẩm Lạc Dương, tôi có một vài chuyện muốn nói riêng với cô ấy."

Hứa Ý mở to hai mắt nhìn.

Bạn trai của Hứa Kiều?

Nhưng người mà anh đến đón là cô gái kia, Hứa Ý không khỏi cười thầm mang theo một tia trào phúng.

Việc này càng ngày càng thú vị.

Cô ấy nhìn thoáng qua Hứa Kiều, biểu cảm của Hứa Kiều rất bình tĩnh, có thể nói là vô cùng bình tĩnh, nhưng đôi mắt rất lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Lại cậy mạnh.

Cô ấy hơi mỉm cười.

"Nói bậy, anh sao có thể là bạn trai của em ấy..."

Nếu thật sự là bạn trai của Hứa Kiều, Hứa Kiều sao lại lạnh lùng thế chứ?

Hứa Ý lãnh đạm nhìn thoáng qua Chung Hạo thiên, Chung Hạo Thiên lập tức ngậm miệng.

Cô ấy quá hiểu Hứa Kiều, người đàn ông trước mắt này khẳng định là bạn trai của Hứa Kiều không sai, nếu không phải bạn trai của Hứa Kiều, theo như tính tình của cô sao không nói lời nào được chứ.

"Anh cứ tùy ý." Cô ấy xòe tay, nói với Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương cảm kích cười cười với cô ấy, sau đó kéo Hứa Kiều đi hướng ngược lại.

"Thảm hại... A..." Trần Tích Nhuế thấy Thẩm Lạc Dương kéo Hứa Kiều rời đi, theo bản năng cũng muốn đi qua.

Nhưng cô ta còn chưa đi được hai bước, đã bị người khác nắm tóc kéo lại.

"Sao hả, vừa rồi bị đánh còn chưa đủ à?" Hứa Ý khoanh tay trước ngực, môi mang theo một nụ cười lạnh, hỏi.

Trần Tích Nhuế nhìn thoáng qua Hứa Ý, không nói gì, thật ra trong lòng cô ta vẫn có chút sợ Hứa Ý.

Vừa rồi lúc đánh nhau trong trung tâm mua sắm, cô ta đã biết, Hứa Ý và Hứa Kiều không giống nhau, Hứa Ý so với Hứa Kiều càng không dễ chọc vào, cô ta cảm thấy Hứa Ý rất hiểu mưu mô, giống như lúc đánh người, cô ấy sẽ chọn đánh ở những vị trí khiến người ta đau nhất, ngoại trừ trên mặt, ở những nơi có quần áo che lại chắc chắn có rất nhiều vết thương nghiêm trọng hơn.

Cho nên cô ta vừa thấy ánh mắt này của Hứa Ý, cũng chỉ đành nhìn Thẩm Lạc Dương kéo Hứa Kiều rời đi, không dám đi qua đó nữa.

Hứa Ý tựa lưng vào cửa xe, khoanh tay trước ngực.

Chung Hạo Thiên thấy cô ấy không có ý rời đi, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng bên người bồi cô ấy.

***

"Đi xa rồi có thể buông tay được chưa?" Hứa Kiều dừng chân, lãnh đạm nói.

Thẩm Lạc Dương cũng dừng chân, anh xoay người qua, nhìn Hứa Kiều.

Anh duỗi tay vén tóc Hứa Kiều, mới vừa nhìn đến cảm cô liền thấy mấy vết cào, nhưng giây tiếp theo đã bị Hứa Kiều không chút do dự quay đầu né tránh.

Tay anh khựng lại giữa không trung.

"Anh muốn nói riêng với tôi cái gì thì nhanh nói đi, bây giờ tôi rất mệt không muốn nghe lời vô nghĩa." Tầm mắt Hứa Kiều chưa hề dừng trên người anh, cô nhìn tòa nhà cao tầng sau lưng anh, nhàn nhạt nói.

"Vì sao không nói cho anh biết?" Thanh âm Thẩm Lạc Dương trầm thấp.

"Nói cho anh cái gì?" Cô hỏi lại.

"Nói em đang ở đồn cảnh sát để anh đi đón."

"A." Hứa Kiều cười lạnh một tiếng.

"Anh không phải người thân của tôi, dựa vào cái gì muốn đón tôi chứ?"

"Kiều Kiều."

"Nếu tôi nhớ không lầm, anh mới lần người thân của Trần Tịch Nhuế, xin hỏi người thân Trần Tịch Nhuế, anh hiện tại lôi kéo với tôi làm gì?"

Lời Hứa Kiều nói ra giống như thuốc độc, không chút khách khí ngấm sâu vào tận đáy lòng của Thẩm Lạc Dương.

"Đừng nói lấy với anh."

"Nói lấy? Nhìn đáng vẻ tôi rất giống nói lấy à? Hơn nữa anh là ai, tôi vì sao phải nói lấy với anh chứ?" Hứa Kiều nhàn nhạt cười.

Trên mặt Hứa Kiều rõ ràng đều là tươi cười, nhưng Thẩm Lạc Dương nhìn vào trong mắt lại cảm thấy bất an, anh có thể cảm giác được rõ ràng Hứa Kiều đã ở bắt đầu xa cách anh, cho dù là thân thể hay trong lòng, anh dường như đã không còn cảm nhận được sự nhiệt tình của Hứa Kiều đối với mình nữa, cô hiện tại bình tĩnh giống như một đầm nước sâu.

"Kiều Kiều, chúng ta có thể nói chuyện tốt không?"

"Không phải tôi đang nói chuyện với anh đó sao?"

"Em biết mà, ý anh không phải thế này." Thẩm Lạc Dương duỗi tay nắm lấy hai tay cô.

Hứa Kiều, "Lần sau nói đi, bây giờ tôi mệt rồi muốn về nhà nghỉ ngơi."

Cô né tránh bàn tay anh, nhét tay mình vào túi quần, cô sờ thấy cái bùa bình an trong túi quần của mình, không khỏi dùng sức siết chặt.

Bây giờ cô cảm giác hai bên má rất đau, da đầu cũng đau, bụng bị Trần Tịch Nhuế đánh cũng rất đau.

Cô mới vừa xoay người, còn chưa đi đã bị Thẩm Lạc Dương kéo lại.

Cô đột nhiên dùng sức giãy giụa, thậm chí giãy đến cánh tay phát đau, cô giống như đang phát tiết cảm xúc đã chịu đựng bấy giờ của mình.

"Thẩm Lạc Dương! Anh rốt cuộc muốn làm gì!"

Cô tránh khỏi tay của Thẩm Lạc Dương, đồng thời cái bùa bình an cũng theo tay cô rơi ra ngoài.

Mặc dù cái bùa khá nhỏ nhưng rơi trên mặt đất lại phát ra âm thanh không nhỏ.

Vì thế tầm mắt hai người đều nhìn trên mặt đất.

Đồng tử Thẩm Lạc Dương hơi co rút lại một chút.

Tổng Mân đưa cho anh cái bùa bình an, anh vẫn luôn không thấy đâu, nhưng cách bảy năm sau, nó cứ như vậy yên tĩnh nằm bên chân anh.

Anh liền ngẩng đầu khiếp sợ nhìn cô.

Hứa Kiều nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt anh, bỗng nhắm mắt lại, cô chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó nhặt cả bùa bình an lên.

Cô đặt cái bùa vào tay anh.

"Đưa cho anh thứ quan trọng nhất này."

Thứ quan trọng nhất?

"Thẩm Lạc Dương, chúng ta chia tay đi."

Thẩm Lạc Dương còn chưa kịp tiêu hóa lời nói của Hứa Kiều có ý gì, câu tiếp theo giống như sét đánh ngang trời làm anh sững sờ.

"Em nói cái gì?"

"Tôi nói chúng ta chia tay đi, tôi đã chiêm nghiệm rồi, chúng ta không hợp, cho dù là tuổi tác hay thân phận cũng đều không hợp, hơn nữa trái tim của anh cũng chưa từng có tôi, bây giờ anh đã nhận được đồ vật của mình, nên chúng ta mỗi người một đường đi." Hứa Kiều khắc chế bản thân bình tĩnh lại, cô nhìn vào mắt Thẩm Lạc Dương, từng câu từng chữ nói ra.

Cô nói xong lời này, liền thấy mặt Thẩm Lạc Dương đen lại, âm trầm đáng sợ, đôi mắt cũng tối lại trông vô cùng lạnh lẽo.

Nhưng dù anh có đáng sợ cỡ nào cô cũng không hề sợ hãi.

Hứa Kiều đột nhiên không muốn dây dưa nữa, cô thật sự cảm thấy đoạn tình yêu này quá mệt mỏi, những gì bỏ ra và nhận lại không hề công bằng, làm cô cảm thấy mỗi một không chịu nổi, để ý quá nhiều, trả giá cũng nhiều theo, khiến cô cảm thấy rất vất vả.

Vốn dĩ hôm nay cô định mua son xong sẽ tìm anh nói rõ ràng, nói hết mọi chuyện với anh thật tốt, nhưng hiện tại cô không muốn nói gì cả, cũng cảm thấy không cần phải nói, sự thất vọng đã tràn ngập đáy lòng, nơi vẫn còn tia hy vọng cuối cùng.

Cô xoay người qua, đưa lưng về phía anh.

"Thẩm Lạc Dương, anh cần gì phải diễn kịch trước mặt tôi?"

Thẩm Lạc Dương không nói gì, nhưng cả khuôn mặt đều căng ra trông vô cùng căng thẳng.

"Cái bùa bình an này chắc là Tống Mân tặng cho anh đúng chứ, anh vẫn luôn xem nó là bảo bối, thậm chí lúc yêu nhau với tôi anh còn hỏi có thấy nó đâu không, tôi thật sự không biết Tống Mân ở trong lòng anh có bao nhiêu quan trọng, quan trọng đến nỗi có thể khiến anh nhớ mãi không quên suốt nhiều năm, có phải đôi mắt của tôi rất giống Tống Mân đúng không, lúc anh nhìn tôi có phải nhớ đến người cũ không?"

Thẩm Lạc Dương bây giờ không hiểu Hứa Kiều đang nói cái gì.

"Em làm sao biết được Tống Mân?"

"Tôi vì sao không thể biết Tống Mân, cô ấy không phải là người anh yêu nhất sao, vẫn luôn nằm sâu trong tim anh, lúc chúng ta chưa quen nhau cô ấy đã tồn tại rồi, hiện tại chẳng qua vấn đề đã được sáng tỏ, Thẩm Lạc Dương, chúng ta không cần cứ tiếp tục vậy nữa, thật sự rất mệt." Thanh âm Hứa Kiều vô cùng nghẹn ngào.

Anh nghe được thanh âm nức nở của cô cùng với cả vai nhỏ nhắn đang run rẩy.

Thẩm Lạc Dương cảm thấy đau lòng vô cùng.

"Không phải như vậy, anh không biết là em nghe từ..."

"Đủ rồi, mặc kệ mọi chuyện là gì, tôi đều không muốn biết, có thì thế nào, cô ấy vẫn là người chèn giữa chúng ta, anh biết rõ anh không có khả năng quên được cô ấy, mà Hứa Kiều tôi cũng tuyệt đối sẽ không yêu nhau với người trong lòng còn chứa đựng người phụ nữ khác, cho dù là anh."

"Thẩm Lạc Dương, chúng ta hảo tụ hảo tán* đi."

(*Hảo tụ hảo tán: đến với nhau dễ dàng thì chia tay cũng dễ dàng, có thể nôm na hiểu là cầm lên được bỏ xuống được.)

"Cái gì mà hảo tụ hảo tán, Hứa Kiều, em mẹ nó ở nói bậy gì hả!"

Thanh âm Thẩm Lạc Dương bỗng nhiên thấp xuống vài độ, anh cố gắng đè nén lửa giận trong người mình.

Hảo tụ hảo tán?

Mấy chữ này từ trong miệng cô nói ra vô cùng nhẹ nhàng, trước nay anh chưa từng nghĩ tới, thậm chí cũng không dám nghĩ.

Nghe được câu nói của Thẩm Lạc Dương, Hứa Kiều rốt cuộc không nén được nước mắt nữa, nước mắt trực tiếp rơi xuống.

"Đúng vậy, hảo tụ hảo tán."

"Hứa Kiều, đến tận cùng em có trái tim không hả?"

Cô cũng mong mình không có trái tim, nếu không có trái tim sẽ không thành cái dạng này?

Nhưng Hứa Kiều không trả lời anh, mà trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu thuyết chính là tạo ra vấn đề rồi đi giải quyết, nếu không có vấn đề, sẽ không có gì để giải quyết, không có gì giải quyết sẽ không có cốt truyện, không có cốt truyện thì tiểu thuyết còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Nhưng tôi sẽ đồng ý với các bạn, sẽ nhanh chóng cho Trần Tịch Nhuế rớt sà.

THÔNG BÁO

- Từ chương 61 đến hết sẽ đặt pass và không đăng lên wattpad.

- Các bạn muốn đọc tiếp hãy vào link wordpress của gia viên, vào mục Gợi Ý Pass trên thanh menu để biết câu hỏi gợi ý pass.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.